

Nước Mắt Của Mưa

Contents

Nước Mắt Của Mưa	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	22
9. Chương 9	24
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	35
13. Chương 13	38
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	55
19. Chương 19	59
20. Chương 20	61
21. Chương 21	64
22. Chương 22	66
23. Chương 23	69
24. Chương 24	72
25. Chương 25	74
26. Chương 26	77
27. Chương 27	79
28. Chương 28	81
29. Chương 29	84
30. Chương 30	87
31. Chương 31	89
32. Chương 32	92
33. Chương 33	95
34. Chương 34	97
35. Chương 35	99
36. Chương 36	102
37. Chương 37	104
38. Chương 38	108
39. Chương 39	111
40. Chương 40	113
41. Chương 41	115

42. Chương 42	118
43. Chương 43	119
44. Chương 44	122
45. Chương 45	124
46. Chương 46	126
47. Chương 47	128
48. Chương 48	131
49. Chương 49	134
50. Chương 50	136
51. Chương 51	138
52. Chương 52	140
53. Chương 53	142
54. Chương 54	144
55. Chương 55	146
56. Chương 56 - End	149

Nước Mắt Của Mưa

Giới thiệu

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoc-mat-cua-mua>

1. Chương 1

Ban mai ửng hồng, một ban mai mùa hạ, nhẹ nhàng buông từng tia nắng ấm áp lướt trên khuôn mặt mệt mỏi, yếu đuối(chỉ yếu đuối khi ngủ, nhưng đó là điều mà chưa một ai biết được) của nó.

Khẽ tựa mình, nó quay sang hướng khác tránh sự dòm ngó của nắng, tối qua lại thức khuya nên giờ vẫn chưa muốn dậy.

Nó là Lâm Vy Linh, con gái của một gia đình bình thường, nó sống với ba từ nhỏ, ba không thường nói chuyện hay tâm sự với nó, nên tuyệt nhiên nó không được ba nói cho biết bất cứ điều gì về mẹ.

Ngày bé nó cũng hỏi ba rất nhiều lần nhưng ba luôn nói khi nào nó lớn nó sẽ được biết tất cả mọi thứ, rồi dần nó cũng không buồn hỏi nữa, cứ như thể mỗi mình ba sinh nó ra vậy.

Không hiểu sao nó vẫn nhạy cảm với cụm từ “tất cả mọi thứ” của ba.

Nhưng tính nó xưa nay vậy, mặc mọi thứ, nó không cần biết, cũng chẳng màng quan tâm, những điều nên biết sớm hay muộn, bằng cách này hay cách khác nhất định nó cũng sẽ biết.

Và nó đã lớn lên trong ngôi nhà này, ngôi nhà không có mẹ, ngôi nhà cho nó cảm giác đây không thật sự là nhà nó, ngôi nhà mà nó không cảm nhận được tình cảm gia đình.

Vì người ba đã nuôi nó 16 năm nay, khi đứng trước ông, nói chuyện với ông nó không nhận được sự ảm áp, chẳng có tí gì là tình máu mủ.

Với nó, ông luôn giữ một thái độ kính cẩn, giữ kẽ, một sự tách biệt nào đó mà nó không tài nào lý giải được, giữa ông và nó luôn là những cuộc nói chuyện nghiêm túc chứ không phải là những cuộc trò chuyện không đầu không cuối với nhiều tràng cười rôm rả như bao gia đình khác.

Thật sự với nó những điều đó cũng chẳng sao cả (Ặc Ặc, tình cảm gia đình thế mà bảo không sao!!?), nó vẫn rất kính trọng và yêu quý ông.

Trở lại với chiếc giường êm ái, nơi một thiên thần xinh xắn đang ngủ, dù vẻ mặt lộ rõ sự mệt mỏi nhưng trông nó vẫn rạng ngời, nó đẹp, phải, nó rất đẹp, nó đẹp một cách rất dễ thương.

Khuôn mặt của nó là một bức tranh tuyệt mỹ, kết hợp cả tinh hoa đất trời và tình yêu thiên nhiên của tạo hoá.

Đôi chân mày rậm, đường nét rõ ràng, hàng mi thẳng, dày và đen nhánh, cánh mũi cao, thanh tao với đôi môi hồng nhẹ, một nét đẹp thánh thiện và quá đỗi tự nhiên (ui ui, ước gì mình được như chị ý). Nặng tình nghịch cứ đeo đuổi mãi nét đẹp ấy mà làm nó thức giấc.

Nó vươn vai, mắt lơ mơ đi làm vsen, bây giờ thì hoàn toàn tỉnh táo, bước đến ban công, nó đưa ánh mắt nhìn xa xăm, tự mình gặm nhấm nỗi buồn.

_2 tháng rồi anh nhỉ! Nhanh thật.....mới đó mà...- rồi nó khẽ cười, nụ cười chất chứa một nỗi đau khôn nguôi.

Đã hai tháng trôi qua kể từ ngày nó ra sân bay đón anh về, hay đúng hơn là tiễn anh đi khỏi cuộc tình của 2 đứa.

Anh là người đầu tiên làm nó cười hạnh phúc (trước giờ thường là cười gượng, hay cười xã giao) là người đầu tiên muốn sưởi ấm trái tim lạnh giá của nó, người đầu tiên biết được sau cái vẻ ngoài lạnh lùng, mạnh mẽ, cương nghị và cao ngạo ấy là một cô bé ngây ngô, dễ thương, sâu sắc....

Đáng tiếc còn một điều anh chưa biết...nó quá yếu đuối.

Nó gặp anh tình cờ vào một ngày hè, hè có mưa, có mưa là có nó, nó đi giữa đường mưa, bất ngờ ngất xỉu và anh đã đưa nó vào viện, khi hết sốt anh đưa nó về nhà, anh hay quan tâm đến nó, dần dần thân thiết và yêu nhau.

Ba nó không biết điều ấy, có lẽ ông chỉ nhận thấy nó có chút thay đổi, nó không hay im lặng nữa, thi thoảng nó lại hỏi han ông.

Nhưng hạnh phúc chẳng khi nào đến với người ta lâu, anh và nó yêu nhau không lâu thì anh phải sang Mỹ với gia đình, anh bảo nó chờ, anh nhất định sẽ về.

Nó tin anh, dù rất đau, nó sẽ đợi ngày anh trở về.

Hơn 3 tuần sau đó, anh bảo anh đang ở sân bay, anh về vì có chuyện quan trọng muốn nói với nó.

Ngay lập tức nó bắt taxi đến sân bay, ngồi trên xe mà nó bồn chồn không sao yên được, nó linh cảm có điều gì đó sắp xảy ra....nhưng điều đó không quan trọng lúc này, điều quan trọng là anh đã về.

Quá khứ

Đến rồi, sân bay kia rồi, lòng nó dâng lên những cảm xúc khó tả.

Nó bước vội xuống xe sau khi trả tiền cho bác tài xế, chạy thật nhanh đến cổng hàng không quốc tế.

Và nó đã nhìn thấy anh, người luôn đi cùng nó vào những giấc mơ suốt những ngày qua, thật sự là anh đã về.

Nó dừng lại rồi, không chạy nữa, chìm đắm trong suy nghĩ của mình rồi bất giác mỉm cười.

Anh vẫn chưa nhìn thấy nó, anh vẫn cứ ngóng tìm nó mãi, nó thì đứng đó, đuổi theo suy nghĩ của mình, 2 người lặng yên như thế trong vài phút, giữa nơi tắt bật đó, có những bịn rịn, luyến tiếc khi chia xa, có cả những hồi hộp trong ngóng, hạnh phúc, hân hoan chào đón sự trở về của người họ yêu thương.

Chỉ vài phút ngắn ngủi đó thôi đã có rất nhiều người lướt qua nó, họ đều bận rộn với những xúc cảm riêng của mỗi người, còn anh thì sao?

Liệu anh có lướt qua nó như những người kia, nó chợt cảm thấy sợ khi phải đối mặt với anh lúc này.

“ Hay là về thôi!”- nó nghĩ, toan bước đi thì giọng nói quen thuộc của anh cất lên:

_Yun à, anh ở đây này.- anh nói, rồi từ từ tiến về phía nó.

_Ồ..... dạ, anh về khi nào thế, sao anh không báo cho em biết??? – nó lắp bắp, ngượng ngùng.

_Anh...vì gấp quá nên anh không kịp báo cho em, xin lỗi Yun nhé, thui, mình đến kia uống café rồi nói chuyện.

_Cũng được ạ.

Hai người đến quầy café, anh kéo ghế cho nó như thường lệ.

_Xin lỗi, quý khách dùng gì ạ?- tiếng anh nhân viên ân cần vang lên

_Cho 1 café đen- nhìn sang nó- Yun uống sữa nhé, ở đây không có trà sữa chocolate cho em rồi- anh vẫn luôn ân cần, dịu dàng với nó như thế, luôn gọi cho nó thức uống mà nó thích nhất.

Nó mỉm cười và gật đầu.

_Thế thì 1 café đen và 1 sữa tươi.- anh phục vụ nhanh nhẹn bước vào và mang thức uống ra nhanh nhất có thể.

Nó chậm rãi uống sữa, cố nuốt (nó chỉ uống duy nhất mỗi nước lọc và trà sữa chocolate thui), và như nhớ ra, nó ngẩng mặt lên, nó thấy anh nhìn nó, “lạ thật”- nó nghĩ, vì ánh mắt của anh rất lạ, anh nhìn nó như thể đây sẽ là lần sau cùng anh nhìn nó vậy, như thể anh sẽ gom trọn hình ảnh của nó vào trong cái nhìn này thôi, lần cuối thôi.

_Anh, sao thế, à anh có chuyện quan trọng muốn nói với em mà?!?

_Ừ- anh thở dài, chậm rãi nói- Yun cho anh xin lỗi, anh không thể giữ lời hứa được, anh sẽ không về với Yun được, mãi là không được, anh và Yun không hợp nhau, anh có người mới rồi.

Từng lời nói của anh biến thành con dao sắc cứa sâu vào tim Yun, nhẹ nhàng, thuần thực, từng đường từng đường một, dung dịch màu đỏ từ trong đó đang rỉ ra, nó đau lắm, vậy là đúng thật rồi, linh cảm của nó hoàn toàn đúng, nó không khóc nhưng hình ảnh của anh đang nhoè dần trong mắt nó, có gì đó nhói lên nơi lồng ngực.

_Vậy bao giờ anh về lại Mỹ- nó cố cất lời, cố cho câu chữ vụt ra khỏi vòm họng đang nghẹn lại của mình, tỏ ra bình thản nhất có thể, dù rất muốn hỏi anh, muốn trách anh mà sao nó không làm được, đã thế thì thôi vậy.

_Anh sẽ bay sau 1h nữa, anh có việc gấp không ở lại lâu được- anh cúi xuống nhìn tách café, tay vuốt vuốt miệng tách, trả lời đều đều.

Rồi anh ngược lên nhìn nó, ánh mắt anh hơi trùng lại, nó nhìn anh mỉm cười, nụ cười đau thương và chua chát.

_Chúc anh hạnh phúc nhé, đừng ngại, em không sao đâu, ừm, lần cuối rồi, lần này em đi trước ha, chào anh!- nói rồi nó nhìn anh, anh khẽ gật, nó đứng lên, đẩy ghế, khoan thai bước đi.

Để lại anh thẫn thờ một lúc sau, anh ngược nhìn về phía người con gái mà anh đã yêu bằng cả trái tim đang khuất dần, cười buồn.

_Tạm biệt em, Yun à.- anh nói, tất nhiên là chỉ mỗi anh nghe thấy.

Trời đang mưa, mưa rất lớn tưởng chừng cơn mưa này có thể cuốn trôi tất cả, nhưng không, nó cuốn trôi rất nhiều thứ nhưng bỏ lại cho Yun những kí ức đẹp về anh, để kí ức ấy có dịp dầy vò cô bé mỗi lúc cô đơn, trống trải nhất.

Và rồi từ đây nó lại một mình, tro tro. Ngày hôm ấy, người ta thấy một cô bé mắt đỏ hoe lầm lũi bước đi trong cơn mưa.....Hạnh phúc quả thật rất mong manh.

~~ Hiện tại

Yun vẫn đứng trước ban công, để mặc cho kí ức mang về những nỗi đau, nó không bao giờ đau buồn quá lâu, chỉ là thi thoảng vẫn nhớ về anh, tình cảm con người mà, đâu phải cứ nói quên là quên ngay được, bất giác Linh nói:

_Lê Lâm Hoàng Quân à, cảm ơn anh vì ít nhất anh đã từng bên cạnh em!!!

Chợt, vang lên tiếng gõ cửa- Linh ơi, Bác bảo em xuống nhà bác có chuyện muốn nói đấy.- là chị giúp việc.

_À, em xuống ngay đây.

Ba nó đang ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt quan trọng lắm, ba làm nó cảm thấy chuyện ba muốn nói cũng quan trọng như vẻ mặt của ba vậy, nó bước đến ghế và ngồi xuống, mặt đối mặt với ông.

_Có chuyện gì sao ba?

_Chiều nay 5h con đi với ta đến một nơi, có người con cần phải gặp, đến lúc rồi.- ông ôn tồn

_Đến lúc gì chứ ạ ???- nó thắc mắc hỏi

_Con cứ chuẩn bị đi.

Đọc truyện online -

2. Chương 2

Đúng 5h, một chiếc ô tô đen đỗ phịch trước nhà nó, nó và ba bước lên xe, chưa đầy 30' sau chiếc xe dừng lại ở một ngôi biệt thự, người lái xe kính cẩn mở cửa mời nó và ba.

Bây giờ nó đã thu vào tầm mắt toàn bộ khung cảnh ngôi biệt thự, mà nói đúng hơn thì nó gần như một toà lâu đài, nguy nga tráng lệ, được xây dựng theo lối kiến trúc Tây phương

Những chi tiết chạm trổ tinh xảo, cả ngôi nhà được bao phủ bởi một sự kết hợp tinh tế của màu trắng và vàng ngà, khoảng sân rộng với nhiều chậu kiểng quý, chiếc cổng gỗ màu đen cực rộng và cạnh bên nó là một phiến đá lớn chạm khắc đồng chữ “Dinh Thự Dương Gia”.

Quả thật không hổ là dinh thự, thoát nhìn ngôi nhà đã toát lên vẻ quyền quý và uy nghiêm, được ở nơi như thế này là mơ ước của biết bao nhiêu người, nhưng chắc chắn Yun không nằm trong số đó.

Với nó dù cao sang đến thế nào thì cũng chỉ là nơi để ở, đơn giản vì nó không quan trọng giàu nghèo cũng như nhiều thứ khác, quan trọng là không khí trong ngôi nhà ấy thôi.

_Mình đến đây làm gì thế ạ.- sau một hồi quan sát rất-chì-là-kĩ-lưỡng nó quay sang hỏi ba.

_Ta đi vào đã, rồi con sẽ hiểu- đoạn, có một người thanh niên ra mở cổng, cánh cổng mở ra và trước mắt nó có khoảng 20 người cả nam lẫn nữ đang xếp thành hai hàng dọc theo hai bên cổng, họ mặc cùng một kiểu đồng phục, hình như là người giúp việc thì phải.

_Mời vào ạ, ông bà và cậu chủ đang chờ hai người ở bên trong.- là người thanh niên ban nãy. Ba và nó từ từ bước vào.

Sau khi bước vào cánh cổng ấy nó sẽ không là nó nữa, sẽ không còn là Lâm Vy Linh của 16 năm qua nữa, từ giây phút này đây mọi chuyện mới chính thức bắt đầu.

BÊN TRONG DINH THỰ

Nó vừa bước vào thì có một người phụ nữ rất xinh đẹp chạy đến ôm chầm lấy nó, vuốt ve mái tóc đen nhánh mềm mượt của nó, bà nức lên từng tiếng một, giọng nói đầy xúc động:

_Bảo Ngọc, con gái yêu của ta, cuối cùng con đã về.- bà ý vẫn cứ ôm lấy Yun, làm nó ngẩn người ra hồi lâu, chẳng lẽ là mẹ nhưng nó là Vy Linh chứ đâu phải Bảo Ngọc, chuyện gì thế này nhỉ???

Nếu thật là mẹ thì người đàn ông đó chẳng lẽ là....Người đàn ông mà nó nói là người đang ngồi trên bộ sofa gỗ, cạnh một cậu trai, cả hai người đó đều đang nhìn nó với ánh mắt tràn đầy yêu thương.

Cái thời khắc thiêng liêng ấy mọi vật xung quanh trở nên im ắng khác thường, nhường chỗ cho tiếng nức của người phụ nữ xinh đẹp, bà nó là người phá tan sự im ắng đó.

_Thưa phu nhân, xin bà đừng xúc động quá.

_Phải đấy, em hãy đến đây ngồi, để con bé còn thở nữa, từ từ rồi nói chuyện.- người đàn ông cất lời. Rồi bà ấy ngừng khóc, bà nắm tay nó dẫn đến ghế ngồi.

Bà ngồi cạnh nó, tay bà vẫn cứ nắm lấy tay nó không buông. Nó quay sang nhìn ba ngơ ngác như muốn hỏi “thế này là thế nào hả ba”. Ông hiểu được sự hoang mang đó của nó, đặt tay mình lên vai nó, ông nói:

_Vy Linh này, à không, Bảo Ngọc, hai vị đây chính là ba mẹ ruột của con, chính xác con là tiểu thư nhà họ Dương- Dương Hoàng Bảo Ngọc chứ không phải con gái ta.

_Nhưng.... Nó chưa kịp nói thì người đàn ông đó hay nói đúng hơn là ba nó cất lời.

_Con đừng trách quản gia Lâm, ông ấy giấu con là theo lệnh ta, vì chúng ta muốn bảo đảm an toàn cho con.

Mẹ nó vừa nói vừa vỗ vỗ nhẹ vào tay nó:

_Tập đoàn Dương Hoàng của gia đình ta là tập đoàn kinh tế lớn nhất Châu Á và rất có địa vị trên thế giới, vì tranh đấu mà rất nhiều tập đoàn khác muốn triệt hạ người nối dõi của gia đình ta để chiếm lấy ngôi vị đứng đầu. Trước khi ông con qua đời đã để lại di chúc giao quyền thừa kế lại cho cháu nội, tức là con và anh trai Bảo Kỳ, khi di chúc ấy được lập ta chưa sinh hai con, hiện ba con và ta chỉ là người được tạm thời quản lý tập đoàn, vì thế mà mọi nguy hiểm đều được chuyển sang cho con và anh.

Ngừng một chút, bà nói tiếp:

_Lúc phát hiện mình có thai ta đã rất lo lắng, đến lúc sinh anh con chúng ta đã phải giả vờ là ta quá yếu, chỉ có thể cứu sống mẹ hoặc con, và mọi người đã nghĩ là đứa con trai duy nhất của họ Dương đã chết khi sắp chào đời, ta cũng không thể mang thai lần nữa vì đứa bé cũng sẽ lại chết nên mọi chuyện tạm thời lắng xuống và bọn ta tiếp tục tranh đấu trên thương trường.

Người anh trai này giờ vẫn ngồi im nhìn nó tiếp lời bà:

_Khi sinh anh ba mẹ đã bí mật giao cho quản gia Lâm nuôi dưỡng, đến khi em chào đời, tất nhiên vẫn nằm trong vòng bí mật thì anh được đưa về nhà, nhằm làm cho vở kịch thêm hoàn thiện với thân phận là con nuôi. Rồi nghiêm nhiên như mọi người vẫn nghĩ, 16 năm qua anh là con nuôi của Dương Gia, còn em là con gái quản gia Lâm.

_Con hãy thông cảm cho ta, chúng ta không thể đem con về với thân phận con nuôi như Bảo Kỳ vì sự xuất hiện của anh con cũng đã nảy sinh nhiều rắc rối, họ rất hay dòm ngó thẳng bé. Nay ta đưa con trở về vì con cũng đã lớn, ta tin con đủ thông minh để ứng biến với mọi chuyện, thời gian qua ta đã bí mật đào tạo một lực lượng vệ sĩ cao cấp cho sự trở về này của con, một ngày không xa ta sẽ công bố thân phận thật của hai con.- là ba nó.

_Thì ra là vậy- nó đã giải đáp được thắc mắc của mình cũng như giải đáp được cụm từ “tất cả mọi thứ” của ba. Mặt nó vẫn như bình thường, nghiêm túc, không thể hiện bất cứ diễn biến tâm lý nào cả.

_Từ giờ đây là nhà của con, con có thể làm bất kì điều gì con muốn, phòng và đồ đạc của con ta đã cho người chuẩn bị cả rồi, ở tầng bốn, cùng tầng với anh con đây, gia đình ta đoàn tụ rồi, từ giờ ta sẽ bù đắp những yêu thương cho con, xin lỗi con, con gái của ta.- mamy nó mỉm cười hạnh phúc.

_Con chỉ xin một điều thôi ạ!- sau một hồi ngập ngừng, nó lên tiếng.

_Con cứ nói, con muốn gì ta cũng chiều- ba nó đáp.

_Dạ....thưa-nó quay sang nhìn quản gia Lâm, ông gật đầu thay cho câu trả lời của mình- ...thưa papa, con muốn ...ba đừng công bố chuyện này sớm, con chưa quen được với việc là tiểu thư.

_Ta hiểu, vậy cũng được, thôi Bảo Kỳ đưa em con lên phòng cho con bé nghỉ ngơi, nó có vẻ mệt rồi.

Ông nói làm nó mừng như được mở cờ trong bụng, nó chưa thích ứng được với sự thay đổi lớn này, dùng một cái nó trở thành tiểu thư của một gia đình giàu có, nó có ba, mẹ và cả anh trai, ôi mọi thứ cứ như mơ bồng bong ý.

_Con xin phép. Nói rồi nó đứng dậy, bước theo ông anh trai đang cười tí mắt vì thích thú của mình.

Anh nó rất đẹp trai, dáng người cao ráo(bật mí, anh ấy cao 1m82, chuẩn không ^__^”), gương mặt bình thường có chút lạnh lùng nhưng khi cười trông dễ thương hẳn, mái tóc kiểu cách rất hợp với khuôn mặt. Nó tò tò theo anh, suýt đâm vào lưng Bảo Kỳ vì mơ bồng bong lúc này vẫn còn nguyên, anh đang dừng lại trước phòng nó, anh xoa xoa đầu nó và lại cười:

_Em gái, đây là phòng của em, anh cũng đã góp công trang trí đây, em vào xem tài nghệ anh thế nào nhé, còn kia là phòng anh, có gì cần em cứ sang đó. Thôi, em vào nghỉ cho đầu óc thư thái đi, đến giờ ăn tối anh qua gọi.

Nó gật đầu rồi mở cửa phòng bước vào, căn phòng được sơn màu trắng kem, rèm cửa cũng là màu trắng kem với những đường kẻ ở dưới màu hồng phấn, một chiếc giường to, phòng nó hầu như có đủ các loại vật dụng, căn phòng này to gấp 5 lần căn phòng cũ của nó, rất điệu nhưng rất nhẹ nhàng, thích thật (đúng gu nàng quá rồi). Chiếc giường to và êm quá làm nó ngủ quên lúc nào không biết.

Hồi sau.....

Cộc cộc cộc....

_Bảo Ngọc, xuống nhà ăn tối đi em gái. (thích gọi em gái thế nhỉ, yêu thật!!!)

Nó đang ngủ ngon lành thì nhú mày vì nghe tiếng gọi “ gọi ai thế nhỉ, Bảo Ngọc, à thế...” định nghĩ không phải là mình thì Yun giật mình bật dậy, nhìn quanh căn phòng, đây là thật, và mình là Dương Hoàng Bảo Ngọc không phải Lâm Vy Linh. Con bé thần thờ thì chợt nhớ đến ông anh đang í ới gọi mình ngoài cửa, nó ngượng ngùng trả lời:

_Em ra ngay.

_Em nhanh đi, anh em mình cùng xuống, đây là bữa cơm sum họp mà. – Bảo Kỳ thích thú vì được làm anh trai, từ khi biết chuyện cậu đã rất mong chờ ngày được gặp em gái.

Nó mở cửa bước ra, anh Kỳ quay ra sau lưng nó, đặt tay lên vai nó rồi đẩy đi, miệng không ngớt, vừa nói vừa cười:

_Đi nào, đi nào, anh em ta đi ăn nào.

Vui thật, nó cảm thấy rất gần gũi và thân thiết với anh, cứ như anh và nó đã biết nhau 16 năm rồi ấy, từ giờ Yun có anh trai, ý nghĩ đó làm môi nó nở nụ cười.

Tại bàn ăn

_Những món này hợp khẩu vị con chứ, hôm nay mẹ đã đích thân vào bếp đây.- mẹ nhìn nó, cười tươi, tay không ngừng gấp thức ăn bỏ vào chén nó.

_Ôi, em sướng thật đấy, mẹ chẳng còn ngó ngang đến anh nữa luôn.- Bảo Kỳ nói giọng dối hờn nhưng miệng cứ mỉm cười.

_Này, con ghen với em thế à, anh trai thế đấy.- ba tiếp lời chọc ghẹo Bảo Kỳ.

Nhìn họ, nó khẽ cười, cười vì sự trẻ con của một gia đình quý tộc. Nhìn sang bên, thấy quản gia Lâm chợt nó thấy cảm giác có lỗi nhen nhóm trong lòng, dù sao ông cũng là người chăm sóc nó từ nhỏ đến giờ, nó cũng rất yêu ông, bao năm qua ông là ba thì giờ cũng sẽ như thế. Nó ngước lên nhìn ba:

_Con có thể gọi quản gia Lâm là ba Lâm được không ạ???

_Tất nhiên là được chứ con gái, ông ấy cũng đâu khác gì người nhà hơn nữa lại là người chăm nom con bấy lâu nay.- ba nó cười hiền.

_Dạ, con cảm ơn ạ.

Bữa cơm ấy đúng là đáng nhớ thật, lần đầu tiên trong bàn ăn của Yun có tiếng cười, nó đã ăn những ba chén cơm. Nó nê rồi nó lên phòng tắm rửa, nằm lăn ra giường, vắt tay lên trán ngược nhìn lên trần nhà, nó buông một cái thở dài mệt nhọc. Mọi thứ đến quá nhanh, rồi nó sẽ phải làm thế nào với cái thương trường khốc liệt đến mức pama nó đã phải che giấu sự tồn tại của anh em nó. Cuộc sống này đúng thật rất công bằng, công bằng đến đáng sợ, nó đem đến cho con người ta một thứ thì cũng lấy đi một thứ có giá trị tương tự hay thậm chí còn lớn hơn gấp nhiều lần. Như Yun hiện giờ, Yun có được gia đình hạnh phúc như Yun đã mong nhưng Yun mất đi sự tự do của một người bình thường, thay vào đó là sự kín kẽ của giới uy quyền, nhưng thôi, nghĩ nhiều chỉ mệt óc, đến đâu hay đến đó vậy. Yun là thế, luôn nghĩ rất nhiều và rồi lại cho qua, nó không muốn nhìn rõ những điểm xấu của cuộc đời. Mở cửa phòng bước ra lan can, nó thích được nhìn từ trên cao xuống, lúc ấy nó không còn nhỏ bé giữa thế giới mênh mông rộng lớn này, không còn bị những lo toan đeo bám.....gửi muộn phiền vào gió..... nhờ gió mang đi.

Đọc truyện online -

3. Chương 3

_Bảo Ngọc, em đang thơ thẩn gì thế??? Bảo Kỳ từ đâu bước đến.

Nó quay lại nhìn, ngơ ngác

_À, có vẻ em vẫn chưa quen được với tên mới nhỉ!???

_Ồ, dạ..... hay anh gọi em là Yun đi.

_Hi, Yun à, dễ thương đấy, đó là biệt danh của em à???

_Không ạ, chỉ là em thích cái tên đó thôi (ngày trước nó cũng bảo Hoàng Quân gọi nó như vậy).

_Ừ, anh sẽ gọi bé là Yun, ừm.... em chấp nhận chuyện này dễ hơn anh nghĩ đấy.- anh nhìn nó đầy thắc mắc, ánh nhìn đó làm nó muốn nói lên tất cả suy nghĩ trong lòng, lần đầu tiên, với người nó vừa biết là anh trai cách đây vài giờ đồng hồ. Nó thở dài, hướng tia nhìn vào màn đêm tĩnh mịch:

_Anh thấy dễ thật à, em đã rất buồn đấy, mọi người đều lừa em, nhưng em không giận được, tất cả đều vì em mà, hơn nữa hành động của ba Lâm trước giờ luôn làm em phải nghĩ, như là em đang được chuẩn bị tinh thần ấy ạ.

Nó nói chậm rãi, trút hết những tâm tư vào câu nói, đôi mắt trong sáng như pha lê ấy ngân ngấn nước, từ nhỏ nó đã ít khi thổ lộ, hầu như là không, tất cả đều được gói ghém, cất giữ trong trái tim nhỏ bé, con bé nghĩ mình cần phải mạnh mẽ vì thật sự con bé cô đơn, không có mẹ, không có anh chị em, không có bạn, chỉ mỗi ba thôi và ba thì không hiểu được nó đâu.

_Yun không phải cô đơn nữa đâu, từ giờ Yun có anh trai rồi, anh sẽ chia sẻ với Yun, Yun có mẹ rồi, có những 2 ba cơ đấy, nghe lời anh nhé, sẽ không còn ai dối bé Yun của anh nữa.- anh kéo nó đến gần, cho nó dựa đầu vào anh, tay vuốt nhẹ mái tóc vỗ về đứa em gái bé bỏng của mình.

Ban chiều nó mạnh mẽ là thế, bình thần là thế nhưng giờ đây nó nhỏ bé thu mình dựa vào anh Kỳ như một chú mèo con, ướt áo anh cả rồi, phải, nó đang khóc, khóc vì hạnh phúc khi có một gia đình, vì sự lừa dối yêu thương của ba mẹ nó, và khóc vì ông anh vĩ đại của nó đang lắng nghe nó. Một cơn gió khẽ lướt qua, đung đưa cùng gió tạo nên một thanh âm kì diệu tán thưởng cho tình cảm anh em nó, dễ thương thật.

_Thôi nào, ngoan đi chứ, áo anh ướt hết rồi này- cậu nhìn vào cô em gái, mỉm cười tinh nghịch cố tình chọc Yun.

_Ô, anh nói là chia sẻ với Yun kia mà. Nó nhanh nhẩu bắt bí anh trai

_Này nhé, anh nói anh chia sẻ rồi em bù lu bù loa với anh thế à, hì hì, anh biết rồi đấy, Yun Yun mít ướt.- vẫn không thôi cái giọng trêu chọc.

_Nói em thế à, em không tha anh đâu nha.- nó vừa dứt câu Bảo Kỳ đã vụt chạy, nó đuổi theo, anh em nó quây tung cả nhà, hì hì, thân thiết nhau thế đấy. Yun của chúng ta là như thế, tích cách thật của cô bé sẽ được bộc lộ khi cô ở bên những người cô yêu quý, trước đây là Hoàng Quân, bây giờ là Bảo Kỳ....

Hai tuần sau

Hôm nay là thứ hai, ngày đầu tiên của năm học mới, Yun sẽ chính thức là học sinh cấp ba, nó sẽ học ở Royal, trường do Dương Gia xây dựng, trường dành cho con của các thương gia giàu có và những học sinh ưu tú nhằm bồi dưỡng nhân tài phục vụ tập đoàn Dương Hoàng. Nó chỉnh chu, xinh xắn trong bộ đồng phục của trường, chiếc áo sơ mi ngắn tay có viền sọc trắng, đen, đỏ, một chiếc váy sọc cùng màu, chiếc nơ trên cổ áo, đôi tất màu đen gần đến gối và đôi giày búp bê điệu điệu- đó là quà mẹ tặng hôm qua.

Tỉ mỉ chải lại mái tóc dài suông mượt tự nhiên của mình, xoa hai phần tóc ra phía trước rồi ngắm mình trong gương, mỉm cười nụ cười của thiên thần buổi sớm mai.

_Chà, hôm nay em dậy sớm thế à, anh tưởng em còn nướng như mọi hôm nên định vào lôi em dậy này.- Bảo Kỳ thình lình lên tiếng làm Yun giật mình.

_Hix, lúc nào anh cũng làm em hết cả hồn, bình thường không phải đi học, hôm nay khác nên em thức sớm, không heo như anh đâu nhá. – nó nheo mắt, lè lưỡi trêu anh, nhìn yêu cực.

_Bộ này hợp với em đấy, nhìn dễ thương lắm, thôi ta nhanh đi nào, không lại khó.- nói rồi cậu kéo tay nó lôi đi.

_Ô khoan, đợi em lấy cặp đã chứ, làm gì anh như bị ma đuổi thế.

_Còn hơn cả ma đuổi đó.

Anh em nó tới trường bằng con Airblade của anh, đi thế này nó sẽ ít bị dòm ngó bằng đi ô tô, hai đứa nó rôm rả suốt dọc đường, chưa đầy 10' sau chiếc xe đã yên vị trong “nhà xe của Angels”. Sân trường rộng lớn giờ chỉ lác đác vài mem là học sinh ưu tú còn mấy cậu ấm cô chiêu thì giờ này chắc còn nằm nướng ở nhà vì thực chất bây giờ chỉ mới 6h10', còn những 50' nữa mới vào học.

_Phù, may thật, chậm 10' nữa là em toi mạng rồi.

_Sao em lại toi mạng???? nó tròn mắt nhìn cậu.

_Vì 10' nữa trường sẽ đông như kiến, ai nấy canh chừng Angels đến trường mà nhào tới đấy.- có người trả lời nhưng không phải anh Bảo Kỳ, là một cậu con trai cao ngang ngực anh ấy, khuôn mặt vui vẻ, thân thiện, nụ cười rạng ngời, mái tóc gọn gàng nhìn hơi lãng tử, nói chung là handsome thôi rồi.

_Nguyên Khang, cậu cũng đến rồi à, mọi hôm cũng trễ lắm mà.- Bảo Kỳ chọc ghẹo

_Này này, lần đầu gặp gỡ cậu không định giới thiệu tớ mà cứ bêu xấu mãi thế hả.

_À, tí nữa quên mất, giới thiệu với em, đây là Vương Nguyên Khang bạn anh- quay sang Nguyên Khang- còn đây là Bảo Ngọc em gái tớ.

_Chào Yun! – Nguyên Khang (lại) nở nụ cười chết người ấy.

_Dạ, chào anh!

_Thôi, ta vào phòng đi, ở đây thế này không tiện.- anh nó nói, rồi nó theo hai anh đến một căn phòng lớn, trước phòng để bằng “ Angels’s room”, căn phòng được bày trí như một ngôi nhà, vật dụng đủ cả, rất thoải mái, nó quay sang anh khi sức nhớ ra điều gì:

_Các anh là Angels ạ???

_Ừ, anh, Nguyên Khang và một người nữa, chắc là tí ra chơi em sẽ gặp được đấy.

_Vì bọn anh là thiên thần nên được gọi là angels ý mà, Yun có thấy anh thanh thoát như thiên thần không?- Nguyên Khang hí hửng

_Anh làm gì có cánh đâu, à, mà sao anh biết em là Yun thế???

_À, chẳng là từ hôm em về có thằng đã tíu tít khoe anh suốt, nó đã kể anh nghe đó.

_Tớ cũng biết tổng cậu vì sao hôm nay đi học sớm rồi, ở đó mà trêu tớ.- anh Kỳ châm chọc.

_Cậu trẻ con quá vậy.- Nguyên Khang đáp trả

_Em thấy cả hai anh đều trẻ con.- nó lên tiếng, điệu bộ của chị lớn đang quát em nhỏ làm Nguyên Khang thích thú mỉm cười “Em thú vị thật đấy Yun à!” cậu nghĩ.

_Ô, nói anh thế đấy hả! Thôi, em lên phòng hiệu trưởng đi, ra chơi bọn anh lên lớp em, rồi mình cùng đi ăn. Bảo Kỳ nói

_Dạ, thôi em đi nhé, chào hai anh.

_Này, này, cẩn thận lạc đó, có cần anh đưa đi không?- Nguyên Khang cười, nó nheo mắt, lè lưỡi ý nói “ em chả cần” trông yêu dã man, rồi đi một mạch làm cậu ở đây tâm hồn treo ngược cành cây.

PHÒNG HIỆU TRƯỞNG

Cạch- tiếng cửa phòng mở ra

_Em chào thầy ạ, em....

_Vâng, xin chào Dương tiểu thư, mời tiểu thư ngồi.

_Thầy đừng gọi em là tiểu thư, hãy xem em như những bạn khác thôi ạ, em không muốn các bạn biết về thân phận của em.

_Ừ, vậy cũng được, à, lớp em là lớp 10A1 đấy, thầy gọi người đưa em lên lớp nhé.- hiệu trưởng nói, đưa ánh mắt tìm kiếm.

_À không, không cần đâu ạ, anh em có nói với em khối 10 ở đâu rồi, em tự tìm lớp được, xin phép thầy.- nó đứng dậy cúi đầu lễ phép rồi bước ra khỏi phòng.

Bây giờ vẫn còn sớm lắm, nó đã thấy lớp nó rồi, đi dạo tí đã, nó loay hoay xem nên đi hướng nào thì bỗng bộp, ạch...hàng loạt thứ âm thanh hỗn tạp len lỏi qua cái đầu nhức mỗi vì bị va đập của nó. Tình hình là khi nó đang loay hoay thì có một người bước tới, lúc nó xoay người lại thì đụng vào người ta. Nó đứng lên, phải phải đồng phục, chỉnh sửa lại cho đàng hoàng rồi quyết ăn thua đủ với cái người vô duyên ấy, người đầu kì cục.

_Này, anh không nhìn thấy tôi à, đụng phải người ta mà chẳng có lấy một câu xin lỗi. – nó ngược nhìn người đó, là ngược nhìn đấy, cao kinh khủng, chắc còn hơn cả anh Kỳ và anh Khang nữa, sở dĩ nó gọi bằng anh vì áo cậu ấy đang mặc chữ ROYAL thêu màu đỏ- là lớp 12, màu xanh cho 11 và màu vàng cho lớp 10.

_Cô không biết tôi là ai à??? về ngạc nhiên lộ rõ trên khuôn mặt người con trai ấy.

_Tôi biết chứ, anh là người bất lịch sự nhất trên đời, anh không biết hai chữ Lịch Sự viết thế nào đúng không???

_À, cô là học sinh lớp 10, tha cho cô đấy, tôi chưa từng phải nhường đường cho ai đâu, lần sau thấy tôi thì đừng có va phải nữa đấy.- anh nhận xét khi nhìn thấy chữ màu vàng, nói rồi anh thủng thẳng đi tiếp, để nó với cục tức to đùng.

—Người gì mà, mới ngày đầu đi học là đã gặp người đáng ghét rồi. Lần sau mà gặp nữa thì anh không yên với tôi đâu.—Nó lắm bầm, ác hằn anh chàng kia phải nhứt tai lắm. Rồi quay nhìn lại xung quanh, nó bất ngờ vì có rất nhiều ánh mắt hình viên đạn đang thẳng tiến vào mình, gì thế nhỉ, nó có làm gì đâu mà, thôi mặc, vào lớp thôi.

4. Chương 4

REENGGGGGGGGGGGG.....

__Bình tĩnh để câu ấy thở đã, câu cho bọn mình biết tên nhé, được chứ?!- câu ấy mỉm cười.

__Tên của ấy dễ thương thật đấy.- cả bọn đồng thanh.

Angels kìa, ôi đẹp quá.- girl 1

Kèm theo đó là những tiếng hò hét của bọn con gái.

Sao anh đến trễ thế, định để em đói chết thật à.- nó nhìn Bảo Kỳ, ra vẻ trách cứ

Nó đưa mắt nhìn hai anh, rồi nhìn sang một người nữa mà không hề biết là người đó vẫn dõi theo nó từ lúc vừa đến, nó tròn mắt ngạc nhiên:

_Ừ phải đấy, em biết Kỳ Lâm à.

_Nhóc này là em gái cậu đấy à?- rõ là Kỳ Lâm cũng ngộ ngàng không kém.

_Ừ, giới thiệu với cậu đây là bé Yun, bảo bối nhà họ Dương.- anh chào vai nó, thích thú tự hào.

_Thôi thôi, chào hỏi đến đó thôi, tớ đói rồi, mà bụng của Yun cũng sôi ùng ục rồi đấy.- Nguyên Hoàng cắt ngang, pha trò chọc phá. Hai chàng còn lại thì nhìn Yun và cười vì sự ngượng ngùng của nó.

_Ồ, bụng em sôi khi nào cơ chứ.

_Khi này dẫn em ra đến đây nó đã réo không ngừng đấy bé, đừng chối nữa, với lại anh là tiên tri mà, nhìn em là đoán được ngay ý.

_Đi ăn thôi.- Bảo Kỳ và Kỳ Lâm đồng thanh.

Rồi cả bọn kéo nhau đi, Nguyên Hoàng vẫn luôn pha trò như thế, tất cả mọi người đều nhìn họ, ánh mắt ngưỡng mộ của bọn con gái nhìn các anh và thù ghét khi nhìn nó, nhưng nó không quan tâm, nhìn khi nào mỏi mắt thì tự khắc thôi nhìn ấy mà.

Căn tin trường thật rất xứng với tên Royal, cực rộng lớn, nó nôm na như một nhà hàng vậy, lối trang trí cũng rất chi là royal, tông màu chủ đạo là trắng kem, những bộ bàn ghế gỗ loại cao cấp nhưng vẫn rất học sinh, hài hoà trong sự quý tộc và tự nhiên của học sinh. Bốn người ngồi xuống ghế sau khi chọn thức ăn, trông chúng thật hấp dẫn, điều đó càng làm dạ dày nó tiếp tục vươn cở biểu tình mạnh mẽ.

_Mọi người ăn đi ạ, nhìn ngon quá.- nó ra giọng hối thúc.

_Ừ, ăn nào, Kỳ Lâm, cậu kể tớ nghe xem cậu gặp Yun khi nào thế???- Nguyên Khang hỏi.

_Chẳng là lúc sáng tớ vội đi vào phòng, sợ lại bị vây nên va phải nhóc Yun, tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, nhóc la ầm ĩ và kết quả là tớ bị phát hiện rồi cả đám kéo theo sau tớ đấy.

_Là tại anh bất lịch sự mà.

_Này nhóc, anh rất lịch sự đấy, đừng tưởng bỏ nhé, anh là người lịch thiệp nhất trần đời rồi.- Kỳ Lâm tự hào

_Ai bảo là cậu nhất thế hả???- hai anh đồng thanh, lườm cho Kỳ Lâm một cái thật yêu

_Thì hai cậu cũng nhất, được chưa, lỡ lời thôi mà.- cậu nhanh nhẩu phân trần, ba anh cứ như thế còn nó thì cậm cụi lấp đầy cái bao tử.

RENGGGGGGG....

_Ồ, chưa gì đã vào học rồi à, thôi, các anh ăn tiếp, em về lớp trước nhé.- rồi thoát nó mất hút sau hành lang tấp nập người, Nguyên Khang nhìn theo cái dáng nhỏ nhắn ấy mà lòng thấy khắp khởi niềm vui .

_Cô bé có vẻ mạnh mẽ và lạnh lùng quá đúng không???- huých tay Bảo Kỳ, cậu hỏi.

_Ừ, Yun chấp nhận sự thật rất tốt nhưng thật sự con bé không mạnh mẽ và cũng chẳng lạnh lùng như cậu thấy đâu.

_Cậu có vẻ yêu nhóc ấy ghê nhỉ- Kỳ Lâm

_Tất nhiên, em gái 16 năm không gặp mà lại.- Bảo Kỳ nhìn về góc hành lang nó vừa đi qua, ánh mắt anh thật âm ập.

Nắng lặn tản nhảy múa khắp sân trường, chạy theo từng góc ngách, in bóng ba chàng trai cao lớn xuống mặt đất, dường như hôm nay cảnh vật có phần khác lạ, là do nắng hôm nay rất đẹp hay do ba chàng trai của chúng ta tâm trạng đều có phần hứng khởi hơn..... Vì từ nay có Yun, cô bé sẽ là công chúa của những thiên thần.

Angel's room giờ ra về

Nó chậm rãi bước vào, đưa mắt tìm anh trai mình, căn phòng vắng tanh không có ai cả, sân trường giờ hoàn toàn vắng còn ai, chẳng lẽ anh về rồi à, nó tiến đến bên chiếc sofa lông và tựa đầu vào, nhắm mắt lại, một hồi.

__Em mệt à?- anh vừa nói vừa tiến đến gần nó, một tay sờ lên trán nó và tay còn lại đặt lên trán mình.

__Em hơi nóng rồi này.- giọng lo lắng.

__Anh Nguyễn Khang, anh chưa về à?- nó từ từ hé mắt.

__Anh đợi em tan học để đưa em về mà, lúc này em vừa đi thì có người quen gọi đến mời bọn anh đi dự tiệc khai trương nhà hàng nên hai cậu ấy đi rồi, anh làm biếng nên ở đây chờ bé Yun này.- anh xoa xoa đầu nó, nở nụ cười.

__À, ra vậy.

__Mà sao em xuống trẻ thế, lại bị giống lúc sáng hả?

__Dạ, các cậu ấy muốn biết nhà em nên... thoải mái mãi em mới xuống được.- nói xong nó nhắm mắt lại, dụi dụi đầu vào ghế, nhìn nó bây giờ như một chú cún con đang buồn ngủ, nhỏ bé và vô cùng đáng yêu, gương mặt thiên thần và sự yếu đuối của nó làm rung động trái tim anh, một cái gì đó, nhỏ thôi, một cảm giác cho sự bắt đầu.

__Em ngủ đi nhé, tí nữa anh sẽ đưa em về nhà.- anh nâng chân nó lên ghế, để nó nằm ở tư thế thoải mái nhất rồi ngồi nhìn nó ngủ, chốc chốc sau suy nghĩ anh chợt mỉm cười. Bên ngoài cánh cửa, cũng có một người chăm chú nhìn nó, ánh nhìn đó sáng lên tia lửa căm thù, cô gái ấy nắm chặt tay lại, tức tối rồi quay lưng bỏ đi.

Dinh thự Dương Gia 5pm

Nó đang ngồi trên bộ sofa lông yêu quý và theo dõi bộ phim thần tượng mà nó đã không bỏ sót một tập nào cả, có tiếng chuông cửa, cô giúp việc toan đi mở cổng thì bị nó gọi lại.

__Chị để đó em mở cho.- nó cười hiền nhìn cô.

__Dạ thôi ạ, tiểu thư cứ để đây thôi mở.- giọng cô có phần hơi e dè

__Không sao đâu, chắc là anh em về đây, để em mở cho, chị đi làm tiếp việc đi.

__Dạ vâng, thế phiền tiểu thư mở giúp tôi.

Xong, nó chạy ù ra cửa, phải xử anh tội bỏ nó đi về sau mới được.

__Thưa cậu chủ mới về à.- nó nói với một gương mặt đờ đờ sát khí nhưng giọng hơi chập chững bởi nó đang không thể nhịn cười vì cái mặt ngố tàu của anh Kỳ khi thấy nó ra mở cổng.

__Ồ, là em à.

__Không em thì là ai, anh đi gì mà lâu thế, còn không nói với em câu nào.- nó chuyển mặt sang hờn dỗi và có phần nhõng nhẽo.

__Hi, anh biết lỗi rồi, có mua thứ Yun Yun của anh thích nhất để chuộc lỗi nè.- anh cười, chìa ra cho nó một cốc trà sữa chocolate mát lạnh.

__Tha cho anh lần này đây, anh vào nhà đi không em đóng cổng lại nhé.-vừa nói xong nó đã đóng ngay cổng lại, rồi bỏ chạy. Bảo Kỳ chen chân vào được nên dắt xe vào rồi cũng đuổi theo em gái, Bảo Kỳ đã cười nhiều hơn và trẻ con hơn kể từ khi có nó. Ánh nắng chiều lấp lánh qua kẽ lá, cơn gió nào đó cuốn chiếc lá lìa cành lướt đi trên phố, hoàng hôn dần buông dành thời gian dỗ dành giấc ngủ của ông mặt trời, để rồi ngày mai khi bình minh trở về những chuyện rắc rối bắt đầu diễn ra, những con người mới cho những ngày mới...

Đọc truyện online -

5. Chương 5

Tít tít- chuông tin nhắn điện thoại Bảo Kỳ vang lên

“Anh ui, hôm nay ra chơi Yun không đi chơi voi các anh đâu nhe, Yun đi dạo quanh trường,, anh không phải lo, anh trai đang ghét.”

_Hôm nay em gái tớ không đi chung với bọn mình rồi.- anh nói.

_Cô nhóc lớn rồi, tự do vẫn hơn mà.- Kỳ Lâm bình thản.

_Yun không đi với bọn mình thật à, buồn thế- Nguyên Khang còn tiếc nuối hơn cả Bảo Kỳ, vốn dĩ hôm nay anh muốn chọn cho nó món ăn nó thích nhất.

Nó đang leo lên cầu thang tầng 5, còn một tầng nữa là lên đến sân thượng, cạch, phù, mệt quá, nó thở hổn hển, gió hất tung mái tóc dài đen nhánh của nó, gió đưa đi những mệt nhọc và làm những lọn tóc rối lên, nhìn nó bây giờ dễ thương lắm, nó bước tới bên lan can, ngược nhìn lên trời xanh thả rong những suy nghĩ vào không gian yên vắng, khẽ hát theo giai điệu quen thuộc, chân đứng đưa ngoài thềm lan can, chiếc giày búp bê mẹ tặng rơi xuống đất, nó cúi người theo, trong lúc chơi với thì có bàn tay ai đó nắm tay nó kéo lại.

_Này, lên chốn riêng tư của người ta ồn ào rồi định tự tử à?- giọng nói sắc lạnh vang lên từ một cậu con trai, người vừa cứu nó, gương mặt đó lạnh hơn cả những ngày lạnh giá nhất ở Bắc Cực, đôi mắt đen, cánh mũi cao, cậu ta hẳn sẽ rất dễ thương nếu cậu ta cười, cơ mặt cậu ta chẳng biểu lộ bất cứ cảm xúc nào, nhưng nói sao nhỉ, nó vẫn có một sức hút nào đó, hay vì cậu ta đẹp nhỉ, vẻ đẹp sắt đá.

thichtruyen.vn

_Ai tự tử bao giờ, chiếc giày tôi rơi rồi.- nó thanh minh

_Ai cho cô lên đây, đây là chỗ riêng của tôi, cấm bén mảng đến đây nữa, giờ thì...biến- cậu ta gằng giọng nhấn mạnh từ cuối cùng, đáng sợ đến ghê người

_Bằng chứng nào nói sân thượng này là của anh, nơi này là của chung, và tôi cứ thích đến đây đây.- nó đáp, bằng thái độ lạnh lùng và cao ngạo của mình, nó vốn thích những gì khó khăn, nó sẽ đến đây, bằng được.

_Lôi thôi, cô mau đi không đừng trách tôi.- cậu ta quay mặt đi

_Đi như thế à, cũng phải thôi, có bằng chứng nào để nói đây là chỗ của anh chứ, buộc lòng phải chia sẻ thôi.- giọng nói lãnh lút của nó làm cậu cảm thấy bị hạ nhục, toan đưa tay tát nó một cái thì nó đã lôi tay cậu xuống và... bắt tay.

_Thế là anh đồng ý chia sẻ với tôi rồi nha, con trai ai lại vũ phu thế- nó vẫn giữ thái độ đó, hất ánh mắt vào tay cậu, điều đó càng làm máu trong cậu sôi lên.

_Con nhóc này...

_Ồ, anh bắt lịch sự thế, này giờ cứ con nhóc con nhóc mãi, tôi có tên mà, Bảo Ngọc, nhớ đấy, lần sau cấm anh mở miệng gọi tôi là con nhóc, còn anh, tên gì vậy?

_Khắc Minh, Lý Khắc Minh.- cậu ta trả lời

_Tên cũng đẹp quá chứ nhỉ, thôi, reng chuông rồi, tôi về lớp- nó lẩn tẩn chạy đi, không quên ngoái đầu lại- mai tôi sẽ lại đến đây.- rồi thoát nó lại mất hút.

Cậu vẫn còn hơi đơ người trước thái độ nó đối với cậu, có thể nói nó là đứa đầu tiên ăn nói với cậu như thế, vì cậu là một kẻ lạnh lùng và độc ác, cậu sẽ trở thành sát thủ chuyên nghiệp mỗi khi ba cậu cần, thế giới đó u tối và tan thương vô cùng, nhưng cậu buộc phải trở nên như vậy. Nơi này luôn là chốn riêng tư của cậu, nó cho cậu một cảm giác bình yên tuyệt đối, không máu, không nước mắt và... không lạnh. Tất cả mọi người đều sợ cậu nhưng nó lại khác, điều đó làm cậu cảm thấy thú vị, chợt, cậu tự cộc đầu mình một cái “ sao mình lại nghe lời con nhỏ vậy chứ ??? ”

Rồi cậu hướng ánh nhìn về phía cầu thang nó vừa đi xuống, thắc mắc, có thang máy mà nhỉ, ngay cạnh cầu thang chẳng lẽ cô nhóc không biết, cô nhóc này thật đặc biệt, Bảo Ngọc, rồi cậu mỉm cười, nụ cười hiếm

hỏi trên gương mặt của quý dữ, nụ cười đủ sức làm tan chảy trái tim bao cô gái, lòng thầm mong nhanh đến ngày mai.

Tay cầm chiếc giày, nó tung tăng xuống cầu thang, lòng vui thích vì nơi mình vừa đến, con người mình vừa gặp, đó là một người bạo tàn và hung hãn nhưng nó vẫn cảm thấy ở người đó một sự ảm áp bất định nào đó.

__Đạp phải đinh bây giờ, nhóc cứ định đi chân không mãi thế à? – giọng nói vang lên từ phía sau, nó giật bản mình quay người lại, thì ra là Kỳ Lâm.

__Đinh nào cơ ạ?- con bé vẫn còn ngây thơ ngơ ngác

__Nhìn xuống chân xem, hai bước nữa là nhóc giẫm phải đinh rồi còn gì.

Nó nhìn xuống chân, quả thật có một chiếc đinh, sắc nhọn kinh khủng, nó mà giẫm phải chẳng biết ra sao? Gương mặt có chút sợ hãi, nó quay lại nhìn anh

__Nhưng em vẫn chưa giẫm mà.

__Công nhận là nhóc đánh đá thật, đứng yên đó.-anh vừa nói vừa ngồi xuống nâng chân nó lên, mọi chuyện diễn ra quá nhanh làm nó chẳng kịp phản ứng gì cả. Anh đang định làm gì thế nhỉ, ơ, chiếc giày của nó, anh đang ân cần mang giày vào cho nó.

__Gì thế ạ? Nó giật người vì ngại.

__Ngốc thế, giày nhóc làm rơi đấy chứ gì.- anh cười vì gương mặt ngơ ngợ của nó- thôi đưa anh mang luôn cho.

Anh toan lấy chiếc giày trong tay nó thì nó nhanh nhẩu

__Để em tự làm.- rồi khẽ cúi người xuống thì bị anh giật ngay chiếc giày

__Sao thế????- nó ngu ngơ

__Nhóc mặc váy ngắn đấy, định cứ cuối người xuống vậy à.- mang xong anh đứng dậy, nhìn nó

__Anh quá lịch sự đó chứ nhỉ?

__À, thì ra là anh muốn chứng minh anh lịch sự, vậy làm em cứ tưởng anh ăn nhằm cơm thiêu.- nó tỉnh ranh.

__Có nhiều người mong mà không được đó nhóc. Mà đi đứng kiểu gì đến rơi giày thế?

__Hì, em đứng ở ban công chơi thì nó rơi thôi, chết, muộn học rồi, em đi đây, dù sao thì cũng cảm ơn anh, cứ phát huy tinh thần lịch sự nhé.- nó lại vụt đi.

Kỳ Lâm đứng nhìn theo nó rồi chợt mỉm cười, mình vừa làm gì thế nhỉ, đâu cần gì phải chứng minh gì với nhóc, mà đây cũng là lần đầu mình mang giày ột cô gái, cảm giác hay hay, chiếc giày, giống như chiếc giày của Lộ Lem, nó vừa vặn trong chân Yun, rồi Kỳ Lâm chợt nghĩ phải chăng mình là hoàng tử còn nó là Lộ Lem, ôi mình đang nghĩ cái gì thế này. Có một người nhào đến quàng tay quàng cổ anh làm anh choáng váng:

__Làm gì ngắn tò te như thằng thiếu năng thế.- là Nguyên Khang.

__Tớ thiếu năng nên mới chơi được với cậu đấy, ngạt thở, bỏ ra xem nào.- Kỳ Lâm mặt mày nhăn nhó

__Điều này là đúng tim đen rồi chứ gì.

__Thôi không đùa co với cậu nữa- Rồi Kỳ Lâm bỏ đi một nước, mặt đỏ lên vì ngại

__Ê, đợi tớ với chứ.- Nguyên Khang gọi với theo rồi vụt chạy theo Kỳ Lâm. Bảo Kỳ cũng chạy lên cạnh hai anh, mồ hôi mẹ mồ hôi con toả hân hân

__Hai cậu... làm gì...mà chạy nhanh thế, gọi khản cả cổ mà chả ai nghe.

Hai anh đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn lại Bảo Kỳ, cả ba cùng cười rồi khoác vai nhau bước đi. Họ thân thiết với nhau như thể từ hồi còn nhỏ xíu, chả có gì giấu diếm nhau cả, tình cảm của họ vượt qua mức bạn bè và còn thân thiết hơn cả anh em, có thể nói là sống chết vui buồn đều có nhau.

Tại một nơi nào đó trong trường

_Cậu định để yên cho con nhỏ cứ thân thiết với anh Khang thế sao Bằng?- girl 1

_Để yên à, cậu xem thường tớ quá đấy, Hạ Bằng này sẽ không để bất kì ai lấy thứ nó muốn có.- Hạ Bằng là cô gái đã đứng bên ngoài cửa nhìn thấy Nguyên Khang ngẩng Yun ngủ, là tiểu thư kiêu kì và có phần hơi độc ác của nhà họ Lý, một cô gái xinh đẹp, thông minh, mái tóc xoăn sành điệu càng tôn lên nét đẹp gai góc ấy, là tiểu thư nên luôn được cưng chiều hết mực, chính vì thế mọi thứ Hạ Bằng muốn, bằng bất cứ giá nào cô cũng phải có được.

_Thế cậu định xử con nhỏ thế nào?- girl 2

_Hơn một năm qua cậu có thấy nhỏ nào đến gần anh Nguyên Khang mà chưa bị Bằng cho ăn đòn chưa?- girl 3

_Lát nữa khi hết giờ học đến 10A1, rõ chưa, bây giờ thì về lớp.- Hạ Bằng lạng lừng ra lệnh.

6. Chương 6

Tất cả mọi người trong lớp đều đã về, Yun đang loay hoay xếp lại sách vở thì bỗng RẦM, có ai đó vừa đập cửa phòng bước vào, Yun ngược lên nhìn, là một nhóm con gái lớp 11, ai nấy xinh xắn và có vẻ cũng tiểu thư lắm, có khoảng 5 người, trong số đó cô gái có mái tóc uốn ấn tượng cứ nhìn nó chằm chằm tưởng chừng sẽ nuốt sống nó nếu cô ta có thể. Ánh nhìn đó xé toạc cả không gian yên vắng, cả căn phòng nóng lên trong cơn ghen của cô tiểu thư xinh đẹp.

_Nhỏ kia, thấy Hạ Bằng mà không chào lấy một tiếng à?- một người con gái gần giọng

_Tôi có quen các cô sao?- nó vừa lấy lại bình tĩnh sau ánh nhìn của cô gái.

_Mày hay đấy, dám cướp cả người yêu người ta mà bảo không biết nghe được à.- một người nữa tiến lại gần nó, cô ta vừa nói vừa lấy tay nâng cằm nó lên, nhìn nó bằng ánh mắt khinh bỉ.

_Bỏ bàn tay dơ bẩn và thái độ ngông cuồng đó ra khỏi tôi, ngay.- nó vẫn nói bằng giọng bình thản và gương mặt lạnh tanh, đây là thái độ của nó với những người hay ỉ thế xem thường người khác (Yun của chúng ta là một người mạnh mẽ và cao ngạo mà).

Cô gái ấy thoáng giật mình rút tay lại, sau đó túm chặt lấy cổ áo nó, vẻ tức tối lộ rõ:

_Con điên kia mày vừa nói gì thế?

_Đã bảo là bỏ bàn tay dơ bẩn đó ra khỏi tôi mà, nhìn lại mình xem ai điên nhé.

Vừa dứt lời nó đã bị Hạ Bằng tát một cái thật đau

_Câm mồm, đừng vênh váo như thế, nếu không mày sẽ phải trả giá cho thái độ đó của mày.

Tại Angels's room

Nguyên Khang cứ đi ra đi vào chờ nó xuống, Kỳ Lâm cũng đắm chiêu ngắm ra cửa, Bảo Kỳ thì thấp thỏm lo lắng

_Hay là lên đó xem thế nào không?- cả ba đồng thanh

_Ừ, ngồi đây tớ cũng thấy lo lo- Bảo Kỳ

Rồi ba người họ bước nhanh lên lớp nó, lòng ai nấy đều có một nỗi lo riêng.

Tại 10a1

_Tôi đã làm gì chứ? – nó nhìn Hạ Băng bực dọc.

_Cắm mày bẹn mãng đến gần Nguyên Khang- cô nàng túm cổ áo nó và xô nó vào dãy bàn

_Vì sao?- nó trả lời mạnh mẽ

_Anh ấy là của tao.

_Bao giờ thế, người như cô mà cũng có tư cách đó sao? Sức chịu đựng của tôi có giới hạn đấy (nó không muốn gây ra phiền phức)

_Mày dám nói với tao kiểu đó à, hôm nay tao phải ày một bài học.

Sau khi thấy Hạ Băng ra hiệu, tất cả cùng đánh nó tới tấp, tuyệt nhiên Yun không đánh trả lấy một cái. Người đâm, người xô, người cào cấu, nó đau lắm nhưng vẫn sẽ cố nhịn, không thể làm lớn chuyện này vì mình là con gái nhà họ Dương, nó không muốn sống với thân phận này sớm như thế.

_DỪNG LẠI, mấy người làm cái quái gì thế- Kỳ Lâm lên tiếng.

_Thì ra là cô- Nguyên Khang buông lời sau khi nhìn thấy Hạ Băng.

Bảo Kỳ chạy ngay đến bên nó:

_Em có làm sao không, để anh đỡ em dậy.- cậu ân cần đỡ nó dậy và nhìn Băng với đôi mắt căm phẫn.

_Em/nhóc có làm sao không?- Nguyên Khang và Kỳ Lâm cùng hỏi

_Em...không sao.

_Cô lấy tư cách gì đánh Bảo Ngọc?- Nguyên Khang gằn giọng

_Anh...anh nói với tôi như thế vì con nhỏ đó à?

_Cô là gì mà tôi lại không thể nói với cô như thế, ý đông hiệp yếu đề tiện đến thế là cùng.- cậu nhếch mép cười.

Lần đầu tiên nó nhìn thấy nụ cười đó của cậu, trông cậu thật khác với nét gằn gù thường ngày, thay vào đó là một Nguyên Khang cứng nhắc hơn, điều đó chứng tỏ cậu cũng có nét lạnh lùng của Bảo Kỳ.

_Chuyện này mà còn tái diễn thì cô không yên đâu- Kỳ Lâm tuyên bố

_Bọn này xưa nay chưa từng đánh con gái nhưng cô cứ thế thì sẽ không là chưa từng nữa đâu- đó là Bảo Kỳ lạnh lùng mà nó đã từng thấy, cả ba anh đều rất lo lắng cho nó, tự dưng thấy vui vui.

_Lần này như thế thôi, tôi không biết có chuyện gì xảy ra với con yêu tinh đó đâu, mày cẩn thận đấy.-rồi họ kéo nhau đi trong tức tối.

_Nhưng lí do gì mà cô ta lại làm thế nhỉ?- Nguyên Khang thắc mắc

_Rõ như ban ngày thế mà cậu còn hỏi, vì cậu chứ sao nữa.- Bảo Kỳ đáp.

_____0o0_____

Hạ Băng bước đi mang theo nỗi ám ức to đùng, Nguyên Khang vì nó mà nặng lời với nhỏ. Dù trước giờ vẫn chỉ là đơn phương nhưng Nguyên Khang chưa từng làm nhỏ điên tiết như lần này.

Nhỏ hít lên một hơi thật sâu, tròng mắt nâu giờ đỏ lên giận dữ, nắm chặt tay găng giọng xuống.

_Mày hãy đợi đấy, đợi xem tao sẽ làm gì mày.

Đám con gái đi cùng đứng im lặng, sát khí toả ra từ Hạ Băng làm họ như chôn chân dưới đất.

_____0o0_____

_Bọn chúng không để cô nhóc yên dễ dàng thế đâu, cần phải cẩn thận mới được, ủa mà nhóc đi đâu rồi nhỉ???- Kỳ Lâm đảo mắt nhìn quanh.

_Ừ nhỉ, mới vừa thấy Yun ở đây mà.- Bảo Kỳ cũng đưa mắt tìm kiếm.

_Này, yên xem nào, trên áo cậu có gì này.- Nguyên Khang vỗ vai Kỳ Lâm.

_Gì là gì?

_Thì cậu đứng yên tớ mới xem được chứ.

Cậu gỡ trên tay áo bên trái Kỳ Lâm ra một mẩu giấy note “mưa rồi, Yun đi tắm mưa đây!!!” kèm theo một cái icon mặt cười và một dấu mũi tên.

_Có cái mũi tên ở dưới góc này, tìm típ xem.- Bảo Kỳ nhanh nhẩu, hai cậu xoay đi xoay lại người Kỳ Lâm để tìm.

_A, đây rồi này.- Kỳ Lâm là người tìm ra mẩu note thứ hai, nội dung trên đó là như thế này “Kỳ Lâm anh thật ngốc khi bị em gián giấy mà không hề hay biết gì, : P”

_Haha, đúng là tờ note này dành cho cậu đấy.- Nguyên Khang tâm đắc, miệng cười thích thú.

_Dám nói tớ ngốc, cô nhóc này gan thật.- cậu hậm hực.

_Thôi để tớ gọi cho Yun cái- Bảo Kỳ lấy điện thoại và gọi ngay cho nó.

_Alo, em đang ở đâu đấy.

_Em vừa ra đến cổng trường thôi ạ, em đi dạo mưa tí rồi về, anh không phải lo, anh cứ về trước đi.

_Hay để anh đi cùng em nhé!

_Không sao đâu anh, em muốn đi một mình.

_Vậy cũng được nhưng em nhớ về sớm đấy.

_Dạ, em biết rồi, chào anh nhé!

_Yun nói thế nào? Nguyên Khang sốt sắng

_Yun nói muốn đi dạo mưa một mình, bảo tớ về trước.

_Đi một mình à, ừ, nên để cô bé bình tĩnh cũng tốt- cậu có vẻ tiếc nuối.

_Ừ, vậy thôi ta về đi, tớ đi trước đây, tạm biệt nhé.- rồi Kỳ Lâm vác cặp lên vai đi thẳng.

_Cậu ấy bị gì thế nhỉ?- Bảo Kỳ nhìn theo, ngờ ngợ

_Mặc cậu ấy, bọn mình cũng về thôi.

Đọc truyện online -

7. Chương 7

Kỳ Lâm phóng thật nhanh ra ngoài cổng trường, mong đuổi theo kịp nó.

Trong khi đó nó đang ung dung dạo bước, thả hồn mình vào làn gió mát trước cơn mưa, vị của gió thật ngọt, lành lạnh, nó có một mùi hương thoang thoảng dịu nhẹ, khẽ hít gió, nó thấy tâm hồn chợt bình yên đến lạ, và rồi trong khoảnh khắc bình yên ấy, nó nghe được tiếng bước chạy của ai đó, ngoái đầu nhìn lại thì thấy Kỳ Lâm đang tiến gần.

Nó thoáng chút ngạc nhiên, cậu đến cạnh nó, khom người chống tay lên gối thở hển hển.

_Anh chạy theo em làm gì mà trông khổ sở thế, có chuyện gì sao ạ?- nó khẽ cúi người cạnh cậu, tay không ngừng vuốt lưng như giúp cậu dễ thở hơn.

Điều đó làm cậu mỉm cười, nhưng vờ như không, cậu giật phắt người dậy, cốc đầu nó một cái rõ đau:

_A, anh làm sao thế?- nó sờ tay lên trán, mặt bừng đỏ nhìn cậu.

_Cho chừa cái tội bảo anh ngốc.- cậu mỉm cười đắc chí

Nó ngậy người ra _Chỉ có vậy mà anh chạy hồng hộc theo.

_Tự dưng muốn tắm mưa nên đi cùng cho có bạn, ai đuổi theo nhóc làm gì.- cậu làm ra vẻ kiêu căng

_Thế mà làm hết cả hồn- rồi nó ung dung bước đi

Anh nhìn theo nó, dáng đi ấy có phần hơi lạ, rồi anh nhìn xuống chân nó và phát hiện có một vết máu dài từ đầu gối, vội chạy theo

_Đứng lại cái đã nào- rồi anh cúi người ngồi xuống nhìn vào chân nó, lòng chợt thấy xót xa.

_Chảy máu đến thế này mà vẫn cố đi, nhóc muốn cho chân nó gãy ra luôn à.

Anh nói làm nó chợt nhận ra cái cảm giác đau nhói ở chân, nãy giờ vì phấn khích là trời sắp mưa mà nó chẳng còn thấy đau nữa, đau nhưng nó vẫn không nhìn xuống chân, ánh mắt đỏ hơi trùng lại nhìn xa xăm, người như tê đi.

Mùi máu loãng đi trong mùi của mưa, may là như vậy.

_Chắc là do khi nãy bị xô rồi- anh nhận định, rồi dìu nó vào một cái ghế đá gần đó- ở yên đấy một tí, anh sẽ quay lại ngay.

Cậu chạy đi, một lúc sau quay về với cả đồng dụng cụ y tế, cầm chân nó lên cậu ân cần sát trùng vết thương rồi băng bó, thi thoảng lại cố tỏ ra nhẹ nhàng hơn khi nó xuýt xoa vì đau.

_Xong rồi- cậu thở phào nhẹ nhõm, rồi ngược lên nhìn nó- đừng thấy anh băng bó đẹp quá mà để bị thương hoài đấy biết chưa.

_Đẹp bao giờ, cũng bình thường thôi nhưng dù sao cũng cảm ơn anh. Anh còn ý định tắm mưa nữa không, đi tiếp đi- rồi nó đứng dậy, vừa bước đi thì khựng lại vì đầu gối đau buốt.

_Ngốc nó vừa vừa thôi, nhóc định đi đâu với cái chân như thế chứ- anh với tay đỡ lấy nó thật nhanh.

_Nhưng mưa đẹp thế này cơ mà, em muốn tắm mưa cơ.

_Chân như vậy làm sao mà đi được.

_Nhưng em...- nó bở lúng câu nói, hướng mắt ra những giọt mưa ngoài kia, mưa tạo ra những bong bóng nước trắng xóa trên đường, đẹp quá, m2 quả thật là chân rất đau, làm sao đi được.

Nhìn thấy ánh mắt nuối tiếc của nó cậu thấy lòng xốn xang một nỗi niềm kỳ lạ, sao bỗng dưng nó làm cậu cảm thấy muốn chở che đến thế, cậu đi ra trước mặt nó, ngồi xuống.

_Lên đây anh cõng.

_Ồ thôi, không cần đâu.

_Cứng đầu thế chứ, anh đã bảo lên mà- rồi cậu kéo nó sát vào lưng mình, nó từ từ leo lên tấm lưng to lớn của cậu, quàng tay vào cổ, mắt nhắm tịt lại khi cậu đứng dậy, có vẻ sợ sệt lắm, nhịp thở hồi hộp của nó khiến cậu chợt cười.

_Ngồi cho vững đấy, ngã là không chịu trách nhiệm đâu.

_Này, anh đừng nói năng vô lương tâm như vậy chứ, đi đứng cho cẩn thận, không em không tha anh đâu đấy.- nói năng thế thôi chứ lòng đang lo lắng, lần đầu tiên được cõng mà, cái cảm giác chông chênh trên cao, cũng làm cô bé hơi sợ.

_Ương bướng thế anh thả nhóc xuống luôn bây giờ.

_Anh đừng ồn ào nữa, anh không nghĩ thấy mùi hương của mưa hôm nay rất tuyệt sao, tinh khiết đến tuyệt vời.- giọng nói hào hứng của nó khiến cậu hơi lơ mơ.

_Mưa mà cũng có mùi hương cơ à? Mà nhóc chuyển chủ đề nhanh vậy?

_Có chứ sao không, cái gì chả có mùi hương, cả anh, cả em, cả hoa bên đường, mỗi thứ đều có một mùi hương riêng biệt ỉnh, chỉ có kẻ ngốc như anh mới không biết.

Và cả một đoạn đường dài ấy cậu cứ miên man ngửi mùi hương của mưa mà quên đi là nó vừa bảo rằng cậu ngốc, và quên rằng này giờ nó chẳng nói năng gì cả.

Ngủ rồi, nó đã ngủ thiếp đi trên đôi vai ấy, phải chăng vì đã quá mệt mỏi hay vì bờ vai ấy rất vững chãi, sau một hồi sử dụng hết công suất khứu giác mà vẫn không ngửi được mùi của mưa cậu mới nhận ra công chúa nhỏ của chúng ta đang ngủ.

_Ngủ ngoan đi, anh sẽ đưa nhóc về.- cậu khẽ thì thầm.

Con đường ướt mưa róc rách tiếng nước chảy, từng hạt mưa đọng lại trên lá thì thoảng lại khẽ rơi, vươn lại trên tóc nó, lăn xuống đôi má xinh, ướt ướt, khẽ cựa người, Kỳ Lâm lại dừng bước, bỗng thấy không nên làm Yun thức giấc, và cậu lại tiếp tục bước đi, trên con đường vắng, chỉ một người con trai cao lớn công trên lưng một thân hình bé nhỏ, chậm rãi bước đi.

6h sáng tại Dinh thự Dương Gia

Nó uể oải nhắm mắt tránh tia nắng sớm mai đầu tiên, cựa mình áp mặt vào chiếc chăn và ngủ tiếp, vẫn chưa ngủ đủ giấc, tối qua mãi đến tận 1h sáng mới ngủ được, khẽ, có tiếng mở cửa, là ai vào ấy nhỉ, cậu đứng nhìn chiếc giường cô em gái bé nhỏ của mình đang ngủ, mỉm cười.

“Anh sẽ bảo vệ em, Yun Yun à, em chịu khổ cực bên ngoài ngần ấy đủ rồi, về với gia đình mình nhất định em sẽ được bình yên”

Cô em gái lâu ngày biết mặt làm dăng trên trong lòng anh cô bé một sự chở che, như thể cái quan hệ cùng một huyết thống làm anh cảm thấy rằng trái tim nhỏ bé của đứa con gái vẫn ngủ vô tư kia chất chứa rất nhiều nỗi đau, vì những thứ vật chất, danh vọng vô hình mà hữu hình đó đã khiến cô bé lớn lên thiếu thốn tình thương của ba mẹ, chợt thấy hận lắm.

Trở về từ những suy nghĩ miên man ấy, cậu bước đến và cốc đầu nó.

_Em định ngủ nhà luôn sao mà giờ này còn chưa dậy.

_Anh kêu em dậy thôi không được sao.- nó ôm đầu, mày cau lại nhìn cậu, vừa đúng cái chỗ hôm qua Kỳ Lâm cốc.

_Làm gì cái thế, có đau lắm đâu.- cậu tỏ vẻ ngạc nhiên.

_Nhưng hôm qua em vừa bị như vậy, đúng chỗ đó.

Nói xong nó đẩy chăn, bước xuống giường, vẫn còn mệt lắm, vết thương ở đầu gối đang rỉ máu, nó đau loạn choạng suýt ngã, Bảo Kỳ hoảng hốt.

_Em làm sao vậy?

_Chân em có máu.- nhìn máu đang thấm dần ra miếng gạc mà hôm qua Kỳ Lâm đã băng, đầu nó càng thấy choáng hơn, suýt ngất đi, nó rất sợ nhìn thấy máu, và sợ cả mùi máu nữa, rất sợ, người nó tái nhợt đi, mắt vẫn không rời khỏi vết thương.

_Chân em bị làm sao vậy, ngồi lên giường đi, anh gọi bác sĩ đến ngay.

Và cậu vọt chạy đi, một lúc sau bác sĩ đến

_Nhanh lên, xem cô bé có làm sao không.- ánh mắt anh chợt lạnh đi đột ngột, gã bác sĩ run người bước vội.

Sau một hồi, khi đã băng bó lại vết thương, ông quay lại nói với cậu

_Cô ấy không sao thưa cậu, vết thương bị nhiễm trùng nhẹ, tôi đã thay băng, giờ chỉ cần uống thuốc và thay băng kĩ lưỡng sẽ nhanh lành thôi ạ.

_Cảm ơn ông, quản gia Lâm, tiễn ông ấy về.

Quản gia và ông bác sĩ cúi người chào và quay đi, cậu tiến lại bên nó.

_Không sao rồi, em sợ máu đến vậy sao?

Nó khẽ gật đầu trả, đôi mắt long lanh rơm rớm nước.

_Ngốc quá, máu sẽ không chảy nữa đâu em yên tâm, có phải do vụ hôm qua không?

Nó ngược lên nhìn cậu.

_Em muốn đi học, anh không định đi học nữa à.

_Em chắc là đi học không sao chứ!

_Dạ

_Ừ, em thay quần áo đi, anh chờ ngoài cửa.

Angels's room

Thấy Yun nhắc chân bước vào, người Nguyên Khang ngậy ra một lúc, cậu bước nhanh gần cạnh nhỏ.

_Chân em bị làm sao thế, sao lại còn đi học làm gì?

_Không đi sao cậu biết nhóc bị đau chân để mà cuống cuống lên, bình tĩnh đã nào.

Kỳ Lâm cũng bước đến, vỗ vai Nguyên Khang, tỏ vẻ thích thú trước cử chỉ lóng ngóng của cậu bạn. Cậu cũng nhìn chăm chăm vào vết thương của nó, dường như nó nặng hơn hôm qua.

Chẳng màng đến câu nói của Kỳ Lâm, ánh mắt của cậu hướng vào đôi chân xinh xắn ấy, vết thương ngay đầu gối, khi cử động sẽ rất đau.

_Có nên bảo là em ngốc không đây, đi mãi thì chừng nào mới lành.- Nguyên Khang xót xa không giấu diếm, đỡ lấy tay nó diu vào ghế trong.

_Em...không sao.

_Người em ầm ầm rồi này, Bảo Kỳ, vết thương bị nhiễm trùng phải không?

_Ừ, sao cậu biết.

_Em không được đi đâu nữa hết, nghỉ ngơi ở đây đi, vết thương cứ hở mãi thì sẽ nhiễm trùng nặng hơn cho xem.

_Phải đấy, em ngoan nghe lời bọn anh đi.- Bảo Kỳ

_Nhóc đừng có bướng, cũng đừng đi lung tung, biết chưa- Kỳ Lâm.

_Ra chơi bọn anh sẽ lại xuống, em ngủ một giấc đi.- Nguyên Khang ân cần vén lọn tóc nó qua bên.

Nó không nói gì, không phản kháng mà cũng không đồng ý, đôi mắt mệt mỏi nhắm lại, ba cậu nhìn nó một lúc rồi về lớp.

Ngay khi họ vừa ra khỏi phòng, nó lại mở mắt, những lúc này nó không ngủ được, nếu ngủ sẽ lại mơ thấy giấc mơ ấy.

Giấc mơ mà thỉnh thoảng lại làm nó chẳng thể nào chợp mắt nổi nữa, một gian phòng tối đen như mực, tiếng mưa ào ạt, gió rít lên từng cơn, lạnh buốt, hương vị tinh khiết của mưa bị lẫn át bởi mùi tanh nồng đáng sợ của máu, máu nhiều lắm, máu hoà với mưa, tìm nó nghẹn lại, khí quản như bị ai bóp chặt, người run lên bần bật, tê tái, và trong giấc mơ, luôn chỉ có Yun...một mình...

Cơ thể nó lạnh tái khi nghĩ về giấc mơ, làm sao đây??? Nó gò hai tay mình ôm lấy cơ thể đang lạnh buốt, Yun... một mình, ý nghĩ đó lớn dần theo cái lạnh.

Đọc truyện online -

8. Chương 8

Nguyên Khang quay lại phòng, nhìn thấy nó đang co ro, mồ hôi lấm tấm trên trán, đôi mắt thể hiện nỗi đau tột cùng ấy làm tim anh nhói lên, anh tiến lại gần, tay đặt lên tay nhỏ, bàn tay mềm mại ấy lạnh lắm, đôi môi nhỏ xinh ấy cứ mấp máy.

__Y..u..n...mộ..t...m...ì..n...h...

Tiếng nói khê khàng ấy cất lên, vừa như hàn vạn mũi kim đâm vào tim cậu, người con gái ấy khi cô đơn sẽ đau khổ đến thế này sao, cậu dang tay ôm lấy nó, ghì chặt đôi vai nhỏ, kéo sát vào người mình.

__Em không một mình đâu, còn có anh nữa mà.

Ngay lúc này đây, cậu muốn ôm lấy nó chặt hơn nữa, người con gái này, cậu muốn che chở và bảo vệ, để nó không cô đơn. Cậu đưa tay vuốt mái tóc suông mượt của nó, kéo sát nó vào người cậu, giọng nói dịu dàng đầy quan tâm.

__Em đừng sợ, anh sẽ không để em cô đơn nữa đâu.

Nó nép sát vào lòng cậu, hàng nước mắt vẫn rơi, nó ngước lên nhìn cậu để đảm bảo về điều được nghe, đôi mắt long lanh ấy giờ như đẹp hơn vì ngần lệ, cậu khẽ đưa tay lau đi những giọt nước trong veo, mỉm cười.

__Anh hứa đấy.

Rồi nhỏ cuối mặt xuống, hài lòng với điều được nghe, cơ thể lạnh buốt ấy càng cố nép vào cậu, nó nhắm mắt lại, dần chìm vào giấc ngủ.

Làm sao diễn tả được cái cảm xúc đang dâng trào trong cậu, người con gái mà cái lần đầu tiên gặp cậu đã thấy rất đặc biệt, và sau hôm ấy, cậu hay nhớ về đôi mắt trong veo, to tròn và chứa đựng nhiều tâm trạng, để rồi khoảnh khắc thấy người con gái ấy cô đơn tim cậu đã đau đến thế nào, để rồi giờ đây khi ôm lấy người con gái ấy, cậu thấy mình hạnh phúc vô biên.

Tiếng bước chân Kỳ Lâm khi quay đi nặng nề hơn khi cậu bước đến, cậu thấy nó dựa vào lòng Nguyên Khang mà khóc, chỉ đến đó thôi cậu đã phải quay đi, không muốn nhìn thêm nữa, tại sao cậu lại bức mình như vậy, thắc mắc, bước chân nhanh hơn để rũ bỏ suy nghĩ rồi bởi .

Giờ ra chơi, sân thượng lộng gió, chỉ có mỗi tiếng gió, người con trai cao lớn bạo tàn đó đang nhắm mắt, dừng lại mọi hoạt động của cơ thể, cậu chỉ để đôi tai mình lắng nghe những chuyển động khê khàng nhất trong không gian, lắng nghe và chờ đợi bước chân của người con gái hôm qua, vì hôm qua nó bảo hôm nay sẽ lại đến nên cậu ta đã chờ, không một chuyển động cho đến khi giờ ra chơi kết thúc, đôi mắt nâu sắc lạnh ánh lên cái cười nhạt, cô ta sẽ không quay lại, cậu đã khẳng định như thế.

Trong khi đó, nó đang ngủ ngon lành, cơ mặt giãn ra, gương mặt ấy bây giờ...yên bình lắm, nó đang gối đầu lên chân Nguyên Khang, cả ngày hôm nay cậu không đến lớp chỉ vì sợ nó cô đơn, ra chơi hôm nay hai tên kia cũng không về phòng, cậu chẳng còn quan tâm đến điều đó nữa rồi, trong mắt cậu hiện tại là một thiên thần xinh xắn, cảm giác vui sướng khi làm người con gái ấy thấy bình yên vỗ về trái tim đang lớn dần của cậu.

Yun đang đứng trước ban công phòng mình, những lời nói của Nguyên Khang vang vọng trong tâm trí

“Em không một mình đâu, còn có anh nữa mà”, cậu là người đầu tiên nói với nó điều đó, cũng là người đầu tiên thấy được cơn hoảng loạn của nó, quả thật cơn hoảng loạn khủng khiếp ấy đã được an ủi bằng sự dịu dàng của cậu, lời nói đó làm tim nó co bóp đều hơn, làm bàn tay bóp chặt khí quản nó buông lỏng.

Nó lấy điện thoại, lướt nhanh trên bàn phím “Cảm ơn anh” và send cho Nguyên Khang.

Cộc cộc...

__Mẹ vào được không con?

_Dạ vâng.

Bà đẩy cửa bước vào, vẻ mặt lo lắng

_Chân con không sao chứ? Con gái yêu của ta, xin lỗi con vì thời gian qua để anh em con ở nhà, ta và ba con bận một số việc.- bà nắm tay nó, mắt đau đáu nhìn vào miếng gạc trên chân nó.

_Con không sao.

_Ai đã làm con ra như thế? – ba nó bước vào, giọng nói có vẻ giận dữ nhưng thật ra là đang rất lo lắng cho nó.

_Không có gì đâu ạ, con không sao.

_Con gái, chúng ta rất lo cho con, con thật sự không sao chứ?- là mẹ

_Dạ.

_Vậy con nghỉ ngơi đi, chúng ta không làm phiền con nữa, ngủ ngon con nhé.-bà choàng tay ôm đứa con gái nhỏ, hai người nhìn nó cười và quay bước.

Nó ngáp ngừng điều gì đó trong vòm họng, đó là ba mẹ nó, những người thân không gặp suốt 16 năm, nó đã mong đến ngày này biết bao nhiêu, ấy vậy mà tiếng ba mẹ cũng khó cất nên lời.

_Ba mẹ cũng ngủ ngon.

Ông bà cảm thấy lòng vui như hội, nó vừa gọi ba mẹ, còn chúc họ ngủ ngon, để làm được điều đó không hề dễ, phải, dành tình thương cho những người-thân-xa-lạ thật rất khó.

Nhà Nguyên Khang

Cậu đang nằm trên giường, nhắm mắt lại và nghĩ về cơn hoảng loạn của Yun, điều gì khiến cô bé sợ hãi đến thế, người lại lạnh run lên, mồ hôi túa ra như gặp ác mộng, sao thế nhỉ....dòng suy nghĩ bị cắt ngang vì chuông tin nhắn

“Cảm ơn anh”- dòng tin nhắn ngắn ngủn làm anh cười thích thú

“ Em đã ổn chưa”

“ Em không sao”

“ Em cứ hay bảo mình không sao thế, em làm anh khó chịu đấy”

“ Thôi em ngủ, ngủ ngon”

“ Em ngủ ngon nhé” .Cậu tiếp tục dòng suy nghĩ của mình và tất nhiên sẽ không biết câu trả lời...

Bảo Kỳ vào phòng nó và bước ra ban công

_Chân đau mà sao em cứ đứng mãi thế, em không thấy tội nghiệp cho nó à.

_Em không đau, không sao mà.- nó nhìn sang cậu, trả lời chậm rãi.

_Chịu em rồi, vào đây anh thay băng cho.

Nó bước sau cậu rồi trèo lên giường, thả đôi chân xuống đất, mắt nhắm chặt lại như sợ sẽ nhìn thấy một điều thật khủng khiếp. Còn cậu thì chăm chú nhìn vào vết thương, nó hơi sâu và dài, vẫn còn rướm máu do cử động nhiều, sau đó tiếp tục khử trùng và băng lại.

Nó đang nhớ về những khi bị đám bạn ở trường cũ ức hiếp, chuyện bị đánh như thế là quá bình thường, máu chảy cũng là điều không tránh khỏi.

Có thể nói nó luôn cô lập và bị cô lập trong cái môi trường phức tạp ấy, chẳng có lấy một người bạn. Việc cởi mở để thân thiết với một ai đó thật sự khó khăn, và những khi bị đánh tất nhiên nó sẽ một mình chịu đựng, đau lắm, máu chảy ra nhiều lắm, cơ thể nó cũng lạnh lên như thế, tim và khí quản đều nghẹn lại, sự cô đơn có thể giết chết tâm hồn chẳng được chở che ấy quá dễ dàng.

Dần nó chẳng còn ý thức được cái đau đớn trên cơ thể vì cái đau trong tâm hồn lớn hơn rất nhiều. Người bạn, người thật sự quan tâm đến nó là Hoàng Quân, và anh cũng ra đi, cũng vẫn để nó...một ...mình...

Ngày hôm ấy sẽ ra sao nếu trời không đổ mưa, lúc bước ra khỏi sân bay tìm nó dường như ngừng đập, và rồi mưa đến bên, vỗ về an ủi nó, bạn có cảm nhận được cảm giác ấy không, hàng triệu triệu hạt mưa như trút xuống đổ vào mỗi mình thôi, mưa bao quanh mình, sẽ lạnh chứ, nhưng Yun cảm thấy ấm lắm, như mưa đang vòng tay chở che nó.

Những tổn thương chẳng bao giờ san sẻ được, nỗi cô đơn ấy đã hình thành nên cơn hoảng loạn và giấc mơ khủng khiếp ấy của nó, mỗi khi cảm thấy lạc lõng, mỗi khi nhìn thấy máu nó sẽ bị như vậy, có thể nói đây là một triệu chứng tâm lý đặc biệt của nó.

Đọc truyện online -

9. Chương 9

Giờ ra chơi hôm sau, trên sân thượng

Ting ting...là tiếng thang máy, Khắc Minh ngoái đầu nhìn ra, đúng là nhỏ đang đến.

_Hôm nay biết đi thang máy rồi hả.

_Ai lại chẳng biết, vì không thích thôi.

_Thế sao còn đi.

_Đau chân, không thấy sao hồi mãi thế. Hôm qua không đến không vì muốn trả nợ này cho anh đâu.

_Cô cũng đừng mong tôi san sẻ nơi đây với cô.- cái vậy nhưng lòng cậu ta thấy thoải mái một chút vì biết rằng nó sẽ lại đến.

_Không cãi với anh nữa.- Nó bước về phía lan can, từng bước chậm rãi. Gió lướt qua, mái tóc dài bay bay, đôi mắt nó long lanh vui thích.

Khắc Minh tiến đến chiếc ghế gỗ cậu thường ngồi, nằm xuống nhìn lên bầu trời đầy gió, gió như khê hát câu ca, Yun lại là thêm một nguyên nhân khiến cậu cảm thấy đây là một nơi bình yên, nhưng sao cô ấy lại bị thương vậy chứ, di chuyển sẽ khó khăn lắm.

_Nếu muốn cô đơn ở nơi này thì có vẻ từ giờ anh không còn cơ hội đó nữa rồi!- nó vẫn đang ngắm nhìn một vật gì ở rất xa.

_Tôi cần yên tĩnh, không cần cô đơn.

_Vậy thì anh cứ ở đây một mình để làm gì, trốn tránh điều gì sao?

Lời nói của nó đi xuyên qua tim cậu, chạy với tốc độ chóng mặt đến từng nơ-ron thần kinh, cậu giật mình ngồi dậy, vẻ mặt tối đi, thật sự cậu ở đây vì muốn sống thật với chính mình, để trấn tĩnh tinh thần sau những lần đối diện với chết chóc.

Sau những lần chứng kiến đau thương do chính cậu ban tặng, cậu cần phải là một người bạo tàn, hung hãn, lạnh giá và không nhân từ với bất kì ai, nhưng bản chất con người và lí trí có thực sự hoà nhập làm một, không, bằng chứng là cậu vẫn phải trốn tránh mọi thứ ở nơi đây, tìm kiếm bình yên nơi đây...

Bị người khác nói trúng tim đen quả chẳng dễ chịu chút nào, cậu đứng dậy và bỏ đi.

Nó không màng đến việc cậu vừa đi vẫn thông thả ngắm mây, trời, đất.

Angels's room

Nó nhìn khắp phòng, chẳng có ai cả, Bảo Kỳ và Nguyên Khang vẫn còn học, Kỳ Lâm hôm nay lại không đi học, tan lớp sớm chẳng biết phải làm gì, nó bỗng dưng thấy lo lo cho Kỳ Lâm.

“ Alo, ba Lâm à, ba có biết nhà anh Kỳ Lâm ở đâu không ạ?”

“Ta biết, tiểu thư cần đến đó có việc gì không, để ta kêu người mang xe đến”

“Thôi không cần phải thế đâu, ba cho con biết địa chỉ là được rồi”

“.....”

“Dạ, cảm ơn ba”

Nó ngắt máy và thẳng tiến đến nhà Kỳ Lâm.

Một căn nhà lớn, lối kiến trúc cũng giống nhà nó nhưng là hai nét đẹp hoàn toàn khác biệt nhau, ngôi nhà này có vẻ lạnh lẽo quá, định nhấn chuông nhưng nó thấy cổng không khoá.

Đẩy cổng bước vào, những bụi hoa nhỏ xinh dọc hai bên lối đi trải sỏi, nó thích thú vừa đi vừa ngắm những bông hoa đủ màu sắc.

Căn nhà to lớn này có vẻ như chẳng có ai cả, nó leo cầu thang đến lầu một thì thấy một cánh cửa phòng mở, bước đến thì thấy Kỳ Lâm đang co ro trong chăn, trán lấm tấm mồ hôi.

_Kỳ Lâm, này, này, anh không sao chứ, sao người anh nóng vậy?- nó lay tay Kỳ Lâm hỏi dồn.

_N...ư...ó...c- cậu cố cất lời vì cổ họng khô cứng.

_Anh đợi một tí.

Nó cố bước đi thật nhanh lấy cho cậu một cốc nước và một thau nước lạnh, rồi cứ cặm cụi giặt khăn, lau trán, rồi lại giặt khăn, lau trán. Sau một hồi, nó đặt tay lên trán cậu, thở phào.

_Đỡ sốt rồi...

Rồi đưa mắt nhìn quanh, ở nhà một mình chắc cũng tự biết mà dự trữ thuốc chứ nhỉ, đúng thật, cạnh một tủ quần áo lớn là tủ thuốc, mở tủ ra, tìm một viên thuốc hạ sốt.

_Đến khổ vì anh mất, không ăn thì làm sao mà uống thuốc đây...

Nó lại xuống bếp, lục tìm trong tủ lạnh rồi lấy ra ít thịt, nấm, cà rốt, vậy là có thể nấu cháo được rồi. Bắt tay vào việc mà trong đầu vẫn vơ suy nghĩ “may mà có nguyên liệu không em cho anh đói chết”.

Một lúc sau nồi cháo thơm lừng đã hoàn tất, pha thêm một ly sữa nóng rồi mang lên phòng.

Cậu đã tỉnh, gương mặt hồng hào lại đôi phần, đang với tay lấy viên thuốc bỏ vào miệng thì trở mắt ra vì thấy nó bước vào

_ Nhóc, sao nhóc lại ở đây?

_Anh nói chuyện với người tận tụy chăm sóc anh vậy mà nghe được sao?- nó tiến lại, đặt khay cháo lên bàn, cử chỉ đó càng làm cậu thêm ngơ ngác.

_Hôm nay anh không đến trường, tự dưng em thấy lo nên đến xem anh thế nào, may cho anh là em đến kịp, không anh và cả căn nhà này bị trộm dọn sạch rồi, có cổng cũng không biết khoá.

_Người dọn sạch nhà anh là nhóc chứ trộm nào vào đây.

_Anh...vì anh bệnh nên nhịn đấy.

_Còn phải bảo là nhịn, không vì hôm trước dầm mưa công nhóc thì anh làm gì bệnh.

_Anh không tỏ thái độ ngang ngược là không chịu nổi hả.

_Vì vốn anh ngang ngược mà.

_Được rồi, anh ăn cháo rồi uống sữa, uống thuốc mà không ăn gì thì bị cào ruột đấy.

Cậu nhận lấy tô cháo từ tay nó, ngửi mùi thơm rồi nhìn sang nó

_Cháo nhóc mua ở đâu mà thơm thế.

_Em nấu đấy, không sợ em bỏ độc thì anh cứ ăn tự nhiên.

_Nhóc nấu á, nghi ngờ quá???

Yun ngán ngẩm, đi xuống nhà xem tivi, cậu cười nhẹ rồi thưởng thức tô cháo, thật sự là ngon lắm, lạ miệng và dễ ăn nữa, thế nên trong chốc lát tô cháo đã hết sạch, cậu uống cạn luôn ly sữa, thấy trong người khoẻ khoắn hẳn ra.

Cậu bê khay thức ăn xuống nhà nhìn xuống ghế sofa thì thấy nó đang xem film, đến bên cạnh, cậu cũng vờ như xem film cùng.

_Cháo ngon đấy, cảm ơn nhé nhóc!

_Đền anh vì chuyện công em hôm nọ thôi.

_Đền ngàn ấy đã thấm vào đâu, nhóc

Đang định bảo là “nhóc nặng quá chừng” thì cậu khựng lại vì nó đã gục đầu vào vai cậu ngủ ngon lành.

Gương mặt ấy mềm yếu thật, có một điều gì đó khác lạ với một cô bé thông minh, mạnh mẽ thường ngày cậu vẫn thấy, cũng gương mặt ấy nhưng giờ đây là một cô bé yếu đuối hơn, cần sự chở che hơn, một gương mặt buồn, những nỗi buồn chan chứa vô hạn và điều đó khiến cậu nhớ đến cái lần Yun dựa vào Nguyễn Khang mà khóc, có phải vì khi đó em cũng thế này không....

Nhạc chuông điện thoại Yun vang lên khiến cậu dừng lại dòng suy nghĩ, cầm lấy chiếc điện thoại, cậu nghe máy.

_Bảo Kỳ, tớ Kỳ Lâm đây.

_Yun đang ở chỗ cậu à, cô bé đâu rồi.

_Đang ngủ say sưa này, cậu không phải lo, khi nào dậy tớ sẽ đưa nhóc về nhà cho cậu an toàn- vừa nói vừa cười, cậu đang cố tình trêu chọc Bảo Kỳ.

_Ừ, nhớ là an toàn nghe chưa, không tớ cho cậu về miền cực lạc cười ngựa xem hoa đó.

_Hi, biết rồi, khổ thế.

Rồi cả hai cùng gác máy, có vẻ Bảo Kỳ rất yên tâm khi biết Yun ở cùng Kỳ Lâm, vì cậu là một người ngang ngạnh nhưng cương trực, mạnh mẽ nhưng biết cách chăm sóc người khác, với Kỳ Lâm những người thân luôn là một phần quan trọng trong cuộc sống của cậu, một con người rất trọng tình cảm.

Tại một quán café.

_Hạ Băng, cậu gọi bọn mình ra đây có việc gì không?

_Tớ sẽ không để con diên đó được yên.- giọng nói nhẹ nhàng mà cứ như găm lên giận dữ.

_Vậy cậu định sẽ làm gì con nhỏ?

_Chưa xác định được, nhưng lần này phải mạnh tay hơn lần trước. Không thể để một đứa chẳng ra gì như thế cứ ve vãn anh Khang được.

_Nhưng vì sao một đứa không có gia thế như nó lại vào được Royal các cậu nhỉ?

_Tớ nghe bảo nó là con của một vị quan gia nào đó.

_Thế thì số nó tận rồi.- Hạ Băng cười nhếch miệng, nụ cười thâm hiểm và độc ác, đưa mắt liếc nhẹ vào không khí, ánh mắt tưởng chừng thiêu rụi cỏ cây.

[Những ham muốn, khao khát chiếm đoạt của con người là tột đỉnh, bất tận, là cơ hội để những người có tham vọng hoá thân thành một diễn viên phản diện mà họ chẳng hề hay biết, đeo đuổi đến tận cùng, kết quả nhận được là gì...nụ cười.....hay.....nước mắt.....]

Nắng chiều dần buông, Yun tựa người sau một giấc ngủ dài 5 giờ đồng hồ, nhìn qua bên, nó thấy mình đang dựa sát vào người một ai đó, đầu chạm vào cổ người ấy và một nửa người dựa vào người cậu ta.

Nhưng có thể là ai được khi ngôi nhà này chỉ có mình Kỳ Lâm, nó bất chợt giật người ra, bắn khoăn sao mình có thể ngủ lâu đến thế cơ chứ.

_Hơ, cuối cùng nhóc cũng chịu dậy rồi cơ đấy.- Kỳ Lâm dụi dụi mắt, có vẻ như cậu cũng vừa tỉnh giấc.

_Em dựa vai anh ngủ á?

_Chứ còn ai vào đây, nhóc đến chăm sóc anh hay đến hành hạ anh thế.- cậu nhìn nó, vừa cười vừa lắc đầu.

Nó im lặng không nói gì, và như chợt ngộ ra điều gì đó, cậu nói

_Đói bụng không, ta đi ăn gì nhé, coi như cảm ơn nhóc vì ngày hôm nay!

Nó khẽ gật, cậu đứng dậy bước đi tìm chìa khoá xe, “đói cũng không nói, bỏ cả bữa trưa còn gì, đúng là ngốc”- suy nghĩ trong cậu lúc này.

_Nhưng anh này, mình đi bộ nhé.- nó nói nhanh sau khi nghĩ điều gì đó.

_Sao vậy?- cậu quay lại nhìn, tỏ vẻ khó hiểu.

_Em thích thế.- nó trả lời nhanh gọn.

_Chân thế kia thì đi kiểu gì.- cậu ra hiệu cho nó nhìn xuống chân.

_Em không sao.

_Thế cũng được.

Cả hai thung thủng bước đi trên con đường thênh thang, thỉnh thoảng có vài chiếc xe qua lại, ven đường vài bụi cỏ lau đung đưa theo gió, những bông hoa trắng muốt dịu dàng, Yun đưa tay lướt theo chúng.

Kỳ Lâm bước theo sau, ngắm nhìn hành động ấy...bỗng nhiên nó dừng lại, quay người lùi lại chỗ cậu

_Ngôi nhà lớn đó chỉ mình anh thôi sao?

_Ừ.- cậu trả lời cụt ngắn, một vẻ buồn buồn hiện lên sau đáy mắt.

Đáng lẽ Yun cũng sẽ chẳng nói gì thêm về vấn đề này, như đã nói, nó chẳng quan tâm đến mọi thứ xung quanh là mấy, quay người lại và tiếp tục bước đi, bước chân ấy dừng lại khi giọng nói mang hơi thở của nỗi đau cất lên....

_Anh không ở với ba, mẹ thì mất rồi, ở riêng là giải pháp tốt nhất.

Một người biết rõ cảm giác khi cô đơn sẽ không bao giờ muốn người khác đồng cảnh ngộ với mình, và nó cũng vậy, nó thấm thía lắm cái cảm giác không có mẹ ở bên, đôi khi ao ước lắm vòng tay ấm áp của mẹ, chỉ là hư vô thôi cũng được.

Sẽ hạnh phúc biết nhường nào khi vấp ngã về nhà được sà vào lòng mẹ, được mẹ đưa tay lau nước mắt, ít nhất bây giờ nó đã có mẹ, nhưng người con trai đang ở trước mặt nó thì không.

_Em xin lỗi.

_Anh quen rồi.- sau đó là một nụ cười rất-gượng-gao.

_Này, tập trung vào chủ đề chính đi, mình đang đi ăn, anh đừng nghĩ đến chuyện đó nữa nha.- và nó cầm tay cậu lên....cắn một cái thật đau rồi bỏ chạy, vừa định thần cậu chạy theo ngay...

_Nhóc đứng lại đó cho anh xem.

_Không đấy...anh làm gì được em nào.- nó quay người ra sau và chạy ngược, may mà không té. Cậu bật cười vì bị trêu, nhưng thật sự nó làm cậu vui hẳn lên, bằng cái cách chả giống ai cả.

_Mà nè, chân không sao thật chứ.

_Không, không đau.

Đến một hàng ăn trong con phố nhỏ, chỉ đơn sơ vài bộ bàn ghế và một xe đẩy đựng nồi nước to toả hương thơm phức nghi ngút khói, mùi thì có vẻ thơm nhưng ăn ở đây thì...với một cậu chủ quả là điều mới mẻ, cậu ngập ngừng.

Đọc truyện online -

10. Chương 10

_Ăn ở đây à?

_Chứ sao?

_Ăn được không vậy?

_Anh công tử nó vừa thôi, không ăn đừng có tiếc nhá!- rồi nó thủng thẳng vào trước, nói nhỏ to gì đó với cô bán hàng, cô ân cần rồi nó ngồi vào bàn, Kỳ Lâm thì vẫn ngần ngại.

_Định đứng đó mãi sao? Vào đây nhanh lên.

Cậu cũng đành bước vào, ngồi ăn ở một hàng quán nhỏ ngoài trời với bộ bàn ghế thấp chũm này là trải nghiệm lạ nhất trong cuộc đời cậu.

_Hai đứa ngon miệng nhé.- cô bán hàng tươi cười mang đến hai tô hủ tiếu thơm lừng, khói đưa hương ngào ngạt vào mũi hai người, thật hấp dẫn làm sao.

_ Cái này ăn thế nào đây?

_Trời ạ, đến khóc vì anh mất, lấy đũa gấp bỏ vào miệng nhai đi chứ ăn thế nào nữa, không chết đâu đừng sợ.- nó thoáng cười.

Nó gấp một đũa đưa qua đưa lại trước mũi, hít vào một mùi hương dễ chịu rồi đưa vào miệng, ánh mắt mãn nguyện, niềm vui chỉ là những điều nhỏ xíu như khi ăn được món ăn mình yêu thích, chỉ là những điều nhỏ xíu thôi...

Kỳ Lâm nhìn theo nó, rồi hiểu kì cũng thử đưa thức ăn lên ngửi, quả thật, một hương thơm khó tả, có vị ngọt của xương hầm, hoà quyện với một số rau mùi khác, mùi hương quyến rũ ấy làm cậu cứ ăn hết đũa này đến đũa khác, tổ này đến tổ khác.

Có đùa không khi nói đây là một trong những món ngon nhất cậu đã từng ăn, cậu cứ muốn ăn mãi ăn mãi.

Nó ngồi nhìn cậu ăn, nhìn cô chủ quán cứ chạy ra chạy vào mà chóng hết cả mặt, cúi cùng sau khi ăn hết 6 tô cậu đã dừng lại, chắc cũng vì no quá rồi.

_Ấy vậy mà có người còn chẳng biết ăn thế nào cơ, chắc chắc.- vừa nói nó vừa lắc đầu

_Vì nó ngon thật còn gì.- cậu nói với một vẻ ngượng ngùng kiểu trẻ con, gương mặt điển trai trông dễ thương ra nhiều.

_Hi, biết rồi, thôi mình về đi.

Hai người đứng lên, ra chỗ cô chủ quán tính tiền

_Hai đứa về thông thả, lần sau lại đến ủng hộ cô nhé.- giọng cô niềm nở

_Chào cô ạ.- cả hai đồng thanh. Vừa bước ra ngoài cậu liền hỏi

_Có vẻ nhóc hay ăn ở đây đúng không?

_Dạ, quán quen đó, ngon lắm đúng không.

_Ừ, công nhận.

Đến cổng nhà nó

_Anh đưa nhóc về an toàn rồi, tí nhớ báo lại với ông anh yêu quý, không cậu ấy lại bảo anh không hoàn thành nhiệm vụ.

_Chào anh, về ráng ngủ cho ngon không lại thèm ăn hủ tiếu đó.

Sau một hồi chuông, vài ba cô giúp việc tức tốc chạy ra đón cô chủ nhỏ.

_Cô chủ mới về ạ!- họ đồng loạt cúi chào.

_Các chị không cần phải thế đâu, lần sau hãy cứ mở cửa thôi nhé.- nó đưa tay tỏ ý muốn họ đừng cúi chào, rồi họ ngẩng lên nhìn nó cười cảm kích.

Tất cả cùng nhau vào nhà, gặp ngay Bảo Kỳ ở cửa, các cô giúp việc cúi chào rồi lui đi làm việc của mình.

_Chào anh!

_Hôm nay em đến nhà Kỳ Lâm làm gì vậy?

_Em rảnh nên ghé sang xem vì sao anh ấy không đi học, thấy anh ấy bệnh nên giúp đỡ tí thôi.

_Lần sau mà có đi nhớ nói anh biết nghe chưa, mà buồn em vậy chứ, bạn anh bệnh em còn chăm sóc giúp, anh thì làm gì mong được.

_Anh lại ganh tị đó hả.- nó nhú mày nhìn cậu.

_Đùa thôi, bé Yun của anh chẳng biết đùa tẹo nào.- cậu đưa tay vò vò tóc nó làm mấy sợi rối lên.

Nó nheo mắt, giọng tỉnh nghịch _Em cũng đùa đấy.

_Vào đây anh thay băng cho rồi đi ngủ.

Nó đi theo sau anh một cách ngoan ngoãn, ba mẹ lại bận việc không ở nhà...

0o0

Kỳ Lâm về đến nhà, điều đầu tiên cậu làm là vào bếp hâm lại nồi cháo Yun nấu, món ăn ngon nhất là đây.

Một hương vị rất tinh tế, từ nguyên liệu rất đơn giản, cậu nghĩ về hôm nay, bất giác mỉm cười.

Sau khi hâm nóng cậu để nguội rồi cất vào tủ lạnh, đó sẽ là bữa sáng hôm sau của cậu.

0o0

Hôm nay ngán học, nó lại leo cầu thang lên sân thượng hóng gió, nơi cao nhất luôn là nơi thoải mái nhất, cảm giác như tách biệt khỏi mọi thứ, như tảng ra được khỏi những đau thương bộn bề và nhiều điều vướng bận tâm tư, khi ở nơi cao nhất sẽ dễ dàng bình tâm và cảm thấy mình điều khiển được cuộc sống này đôi chút.

_Trốn tiết à?

Giọng nói lạnh rờn rờn của cậu cứ cất lên đều đều làm nó giật mình, cứ tưởng giờ này anh ta không ở đây.

_Anh cũng vậy?

_Bình thường.

_Ra thế.

Tiến lại chỗ lan can, nhắm mắt lại, khẽ lắng nghe những điều tuyệt vời nhất từ thiên nhiên, một thói quen từ lâu đã trở thành quen thuộc.

_Muốn đi cùng tôi không?

_Đi đâu.

_Đến trại trẻ mồ côi.

Ngạc nhiên chứ, một con người như thế lại đến trại trẻ mồ côi, đề nghị này hấp dẫn được nó rồi.

_Đi.

Cậu đứng dậy, lấy chiếc mũ lưỡi trai đen đội lên che đi một nửa gương mặt, nhìn như thế này lại thêm bí ẩn và lạnh lùng, không thể phủ nhận là cậu ta cũng rất đẹp.

Đút tay vào túi quần, cậu bước đi trước. Con đường rộn ràng xe cộ qua lại, có một cậu thanh niên cao lớn lạnh lùng bước đi, và một người con gái nhỏ xinh xắn lẽo đẽo theo sau, chân dài hơn nên cậu đi nhanh hơn nó nhiều, với lại vết thương vừa khép miệng, da đang căng ra nên đi nhanh nó lại càng căng hơn, nó cúi đứng la lên.

_Anh đi chậm một chút không được sao?

Cậu sững người, quay nhìn lại, nó đứng yên đấy, mặt hầm hầm, cậu đi lại chỗ nó cúi người thấp xuống nhìn vào chân nó.

_Đau à.

_Không, da căng lên, đi nhanh khó chịu.

_Sao từ đầu không nói.- giọng nói lạnh lùng vô cảm, không một biểu hiện cảm xúc.

_Đi taxi đi.- cậu nói rồi đứng ra mép đường gọi một chiếc taxi.

Khắc Minh lại kéo sụp chiếc mũ xuống hơn sau khi nhìn ra cửa sổ, dường như cậu vừa thấy ai đó.

Trại trẻ mồ côi này do các sơ coi sóc, cái tên của nó là mong muốn đơn giản nhất nhưng cũng là mong muốn xa xỉ nhất, cái tên rất đẹp, trại trẻ mồ côi “An Bình”.

Đau lòng xiết bao khi gần một nghìn đứa nhóc ở đây đều sống thiếu tình thương gia đình, chúng chỉ là những sinh linh nhỏ bé, vô tội, chúng đang chơi đùa cùng nhau rất vô tư, vẫn còn quá nhỏ để hiểu cảm giác thèm khát một mái ấm, vẫn chưa đến lúc cố lục lọi trí nhớ để biết mình xuất thân như thế nào, đôi khi vẫn tròn xoe mắt ngơ ngác hỏi khê “ba mẹ con đâu hả sơ?”, câu hỏi khiến tim con người ta thất lại.

Dù biết đó chỉ là thắc mắc của những suy nghĩ non nớt nhưng thật sự khiến người ta đau lòng, chẳng lẽ trả lời chúng rằng họ đã chết hay họ bỏ rơi con, các tâm hồn mỏng manh ấy chưa đủ sức để chấp nhận thực tại, sẽ đau lắm. Sơ ghen ngào khi nói với nó những điều ấy.

Những suy nghĩ luẩn quẩn trong tâm trí, nó đang đong đưa trên chiếc xích đu gỗ ngấm bọt nhóc rượt đuổi nhau trên sân, những nụ cười rất đẹp rất vô tư, mong sao sự vô tư ấy được kéo dài.

Từ lúc gặp sơ đến giờ Khắc Minh đi đâu mất, và giờ thì cậu trở lại, tay bê một thùng giấy to.

Một cậu bé đang đuổi bạn dừng lại, reo lên vui mừng.

_Anh Minh đến kìa!!!

Lập tức lũ nhóc chạy đến vây quanh cậu, mặt mày hớn hở, luôn miệng gọi tên, nó cũng bước đến.

_Anh à, hôm qua có bạn mới đến đấy.- một cô bé tóc ngắn tinh nghịch cất lời.

_Bạn ấy đâu rồi.- ánh mắt vẫn lạnh nhưng giọng nói có phần hiền hơn một chút.

_Bạn ấy hư lắm anh ạ, cứ khóc mãi thôi.- một bé gái phụng phịu.

_Em rủ bạn chơi cùng bạn cũng không chịu anh à.

_Rồi, mấy đứa muốn ăn bánh không- cậu vừa nói vừa lấy trong thùng ra một bịch snack.

_Dạ muốn- cả đám vui thích hò reo.

Nó kéo tay một cậu bé, cúi người hỏi nhỏ chỉ để cậu bé nghe.

_Anh Khắc Minh hay đến đây với các em lắm à?

_Dạ, mỗi tuần một lần chị ạ.- cậu nhỏ chớp chớp mắt, trông yêu lắm.

_Thế cơ à.- nó tròn mắt, cậu bé nhoẻn miệng cười, cái cười ngây ngô không chủ ý.

_Anh Minh thương bọn em lắm, mỗi lần đến anh ấy đều có quà.

Nó nhìn cậu bé với ánh mắt hiền từ, tay xoa xoa mái đầu cắt gọn, nhướn người lên và vô tình nhìn thấy một bé gái ngồi khuất sau trụ tường, chân cô bé bỏ xuống bậc thềm, hai tay đan chặt lấy nhau, ánh mắt vô hồn, nước mắt không ngừng rơi.

Cậu bé ngược theo cái nhìn chăm chú của nó, kéo kéo vạt áo sơ mi. Nó quay lại nhìn cậu bé, hơi nhướn đôi mày ý hỏi chuyện gì.

_Bạn mới đây chị ạ, bạn ấy cứ ở đó suốt.

_Chị biết rồi, em chơi tiếp nhé.

Rồi cậu nhóc chạy đi, nó tiến lại gần cô bé, ngồi cạnh bên, giọng nói ân cần

_Con gái mà khóc sẽ xấu lắm đấy!

Trêu ghẹo ai kia chứ, bản thân nó cũng hay khóc đó thôi, khi đau đớn bản năng người ta vẫn cứ khóc, vẫn im lặng chịu đựng những nỗi đau, rơi nước mắt là một hành động tự nhiên, đẹp đẽ nhất của người người đang gánh chịu những tổn thương trong tâm hồn.

Cô bé im lặng không trả lời, đôi vai gầy run run, hàng mi cong ướm dẫm nước mắt, đôi mắt to tròn phảng phất đau đó một nỗi sợ hãi vô định.

_Em không chơi đùa cùng các bạn, vì sao thế, nói chị nghe được không.- nó đặt tay mình lên tay cô bé, cô bé quay sang nhìn nó, nhìn rất lâu, rất lâu, nhìn sâu vào đôi mắt nó, cô bé đưa tay quệt vội hàng nước mắt.

0o0

Sau khi phát bánh cho lũ nhóc, Khắc Minh đưa mắt tìm kiếm nó, cậu nhóc vừa nói chuyện với nó chạy lại chỗ cậu.

_Anh, chị xinh gái ấy đang ở chỗ bạn mới anh ạ.

_Là đâu hả nhóc?

Cậu bé đưa ngón tay nhỏ nhỏ chỉ về phía trụ tường nơi nó và cô bé đang ngồi, Khắc Minh hướng mắt theo sự chỉ dẫn của cậu bé.

_Ừ, anh thấy rồi, cảm ơn nhóc.- Rồi cậu đi về phía nó.

0o0

_Ba... em...ba em bị.....bắn chết....chị ơi....em nhớ ba....em sợ lắm- giọng nói yếu ớt lẫn trong nước mắt, nghẹn ngào.

Nó nắm lấy bàn tay lạnh của cô bé, thấy trong tim mình xốn xang.

Khắc Minh vừa nhìn thấy cô bé, gương mặt dẫm nước mắt, giọng nói run run ấy làm tim cậu thất lại, cô bé ấy cậu không thể quên được....càng không quên được ngày hôm ấy....

Độc truyện online -

11. Chương 11

Một người đàn ông gần 40 ôm chầm lấy đứa con gái 6 tuổi đang khóc nức nở của mình.

_Ba ơi, ba nói gì vậy ạ, sao con lại không được gặp ba nữa.- cô bé nhìn vào gương mặt ba mình, hỏi trong niềm ngỡ ngàng.

Ông đưa tay ôm lấy mặt cô bé, gạt những giọt nước đang ứa ra, vuốt nhẹ lên mái tóc đứa con thơ, gương mặt đầy đau khổ.

_Con yêu, hãy nghe lời ba, sau này cố gắng sống tốt con nhé, hãy nhớ là ba luôn ở bên cạnh con, hy vọng bà ấy sẽ tìm lại con.- ông hôn nhẹ lên trán cô bé, một giọt nước mắt chảy dài trong nỗi xót xa, thần chết đang vẫy gọi, Lý Phong sẽ cho người xử ông bất cứ lúc nào.

Ngủ ngốc, ông tự hận bản thân mình trong giây phút nông nổi đã đánh liều giành lấy hợp đồng lớn từ tay Lý Phong- chủ tịch tập đoàn kinh tế The Best, một người có máu mặt trong giới xã hội đen.

Đó là cơ hội cuối cùng để cứu lấy công ti ông, một công ti thương mại có uy tín, nhưng gần đây việc làm ăn không suôn sẻ, công ti sắp phá sản, ông không muốn tâm huyết của mình trôi đi, cái giá phải trả là mạng sống và cuộc đời bất hạnh của đứa con gái ông yêu thương.

[Nhưng cuộc đời vốn là một nơi trao đổi, đổi gì và nhận lại gì là do bản thân quyết định, và đó thường là những quyết định sai lầm, đổi quá nhiều nhưng nhận lại chẳng bao nhiêu, cuộc đời là hàng đống những đổi chát, người bán, kẻ mua.....]

Bóng người cao lớn đến gần, cậu đội mũ lưỡi trai đen, đeo khẩu trang da kín mít, và một bộ quần áo đen.

Cậu bước đi, cái lạnh rờn rợn khiến người ta khiếp sợ, mỗi bước cậu đi màn đêm tiến theo sau đó, một không gian tĩnh lặng đến ngột thở, mọi vật đều đứng yên, phải chăng đó là sứ giả của tử thần, thời khắc chia ly đã đến, cái chết đã cận kề.

Người đó không ai khác là Lý Khắc Minh- con trai lớn của lão cáo già Lý Phong, như đã nói, cậu học sinh 12 này sẽ biến thành sát thủ mỗi khi ba cậu cần.

Một sát thủ tàn nhẫn và vô tình, với động tác nhanh nhạy và cách ra tay xuất quỷ nhập thần, chẳng mấy khi cảnh sát tìm ra manh mối, nhưng dù có tìm ra cảnh sát cũng phải im lặng, vì.... Đó là người-nhà- họ- Lý.

Cô bé sợ hãi tột cùng, cố nép vào lòng ba mình, người run lên, nghẹn ngào trong tiếng nấc.

Cậu giương súng lên chĩa vào người đàn ông, chuyển hòng súng qua phía cô bé, hất tay.

Người đàn ông buông cô bé ra, nhìn con với gương mặt tươi cười.

_Con ngoan ra kia đứng nhé, ba yêu con.

Cô bé ngoan ngoãn, nép ra góc tường, bước chân vẫn run, cô bé sẽ chẳng biết được điều kinh khủng gì xảy ra tiếp theo.

_Ông biết lí do mình phải chết chứ.- giọng nói mạnh mẽ, dứt khoát, lạnh như băng khiến tim ông ngừng đập vì khiếp sợ.

Ông khẽ cúi đầu, cười nhạt.

_Tôi biết.

_Ba ơi, baaa – cô bé khóc thét lên, nhìn sang cậu- đừng, đừng bắn ba con mà.- nước mắt cô bé không ngừng rơi, giọng lạc đi.

Cậu im lặng, tay vẫn giương súng, người lặng đi vì lời nói của cô bé, không được, cậu tự trấn an mình, phải cứng rắn hơn nữa, mắt nhìn thẳng vào ông.

Cô bé toan chạy đến bên ba mình thì bị ông ngăn lại

_Con ngoan, hãy đứng yên ở đây, đừng đến đây, ngoan con nhé, ba yêu con.

Bước chân lùi lại, chỉ còn có thể đứng nhìn và khóc. Làm cậu thêm xao động, lần này cậu sẽ ra tay, không chần chừ nữa.

Cậu đưa tay lên đạn...cách cách...động thái nhanh gọn....tay bóp cò, trong tích tắc, viên đạn được bắn đi, xuyên qua lồng ngực đâm thẳng vào tim, ông ngã xuống, tay ôm ngực, máu tứa ra, tanh nồng. Viên đạn

xuyên qua trái tim ông, xuyên thủng cả màn đêm u tối, giết chết ba cô bé, giết cả một giấc mơ hạnh phúc vẫn chưa được xây dựng.

Cô bé vội chạy đến, gào lên nước nở

_BA ƠI, BAAAAAAA ƠI, BA ĐỪNG BỎ CON MÀ, BA ƠIIIIIIII.....

Nước mắt giàn giụa, một sự mất mát quá lớn, từng giọt nước mặn đắng rơi xuống thân xác ông, hơi thở cuối cùng đã trút, cô bé càng gào khóc lớn hơn.

Cậu bước nhanh hơn, sự yên tĩnh của ngôi nhà làm vang vọng tiếng khóc của cô bé, nỗi đau đớn cào xé không gian, hạnh phúc gia đình từ đây trôi vào dĩ vãng, hình ảnh ấy bủa vây tâm trí cậu, bước chân nhẹ nhàng cứ gấp rút hơn.

Khoảnh khắc ngày hôm ấy hiện về rõ mồn một trong đầu cậu, một nỗi day dứt tột cùng trào dâng, nó khiến cậu lặng người đi một lúc lâu, con tim nhói lên khắc khoải.

Cậu nhìn cô bé, quay người bước vội, không thể giữ mình bình tĩnh được nữa.

Nó nhìn theo cậu, rồi trở lại nhìn cô bé đáng thương vẫn cứ thút thít. Nó đứng dậy bước xuống ngồi đối diện với cô bé, cười hiền.

_Em đừng khóc nữa nhé, đừng buồn, ba em không thích em như vậy đâu, ngoan nhé.

_Chị ơi, chị tên gì vậy ạ?- bé gái đưa đôi mắt sưng húp lên nhìn nó, hỏi một câu chẳng ăn nhập gì đến vấn đề nó đang nói.

_Chị...chị tên Bảo Ngọc, thế còn em?- đưa những ngón tay thon nhỏ của mình lên, nó vuốt nhẹ bầu mắt sưng húp của cô bé.

_Thiện Mỹ chị ạ.- mắt cô bé sáng lên, một thoáng hạnh phúc- ba nói ba mong những điều tốt đẹp đến với em.

_Tên em đẹp lắm Thiện Mỹ à, chị cũng mong những điều tốt đẹp đến với em, giờ em cùng chị đến chơi với các bạn không, sẽ hết buồn thôi.

Cô bé mỉm cười, đứng dậy nắm tay nó đi về phía tụi nhóc đang nô đùa, tâm trạng có vẻ đã khá hơn rất nhiều.

_Các em cho Thiện Mỹ chơi cùng với được chứ.- nó nặn ra một nụ cười dễ thương, ngọt ngào như kẹo bông. Lập tức cậu bé ban nãy nói chuyện với nó chạy ra nắm tay bạn mới, giọng hồ hởi

_Bọn mình chơi đuổi bắt đi.

Nó nhìn cô bé ánh mắt khích lệ, vỗ vỗ vai, rồi hai đứa nhóc cùng nhau chơi đùa.

Trẻ con thật vô tư, có thể khóc rất nhiều, sau đó lại cười rất nhanh. Mà đôi khi ước được một lần được vô tư như thế nhưng nào có được, vì thế mà bao người ước được làm trẻ con, để vô tư, ngây ngô không vướng bận, một điều ước mà biết sẽ không bao giờ thành hiện thực.

Chợt nhớ đến Khắc Minh, dường như cậu có điều gì đó khác lạ, nó thấy chẳng yên tâm chút nào, nên đi tìm cậu thôi.

Lòng vòng mãi trong khoảng sân rộng lớn, đi hết khuôn viên này đến gian phòng khác cuối cùng nó đã nhìn thấy cậu.

Khắc Minh đang ở trong vườn sau của trại mồ côi, một không gian hết sức yên tĩnh và nên thơ với hàng phi lao dài tít tắp, nền cỏ xanh mơn mẩn ẩm ướt, vài bụi mai chiếu thủy trắng tinh toả hương dịu dịu.

Còn cậu, đang trong tình trạng tâm lí không ổn định chút nào, cậu cứ nhìn vào gốc phi lao bằng thái độ phần nộ tột cùng, tay thì liên tục đâm mạnh vào thân cây, cành cây rung rinh, vài trái phi lao rơi rụng, có lẽ cây cũng “đau” như cậu vậy.

Căn tin trường Royal

Hạ Băng mang theo một chai trà xanh mát lạnh đến ngồi vào chiếc ghế đối diện Nguyên Khang. Trong bàn ăn có ba người, chiếc ghế trống ấy nhỏ vẫn cứ hay đến ngồi rất đối tự nhiên, chìa chai trà xanh ra cho cậu, nhỏ mở giọng ngọt ngào:

_Cho anh này, mát lắm đây.- kèm theo nụ cười dịu dàng.

Nguyên Khang rời mắt khỏi món ăn, nhìn lên nhỏ.

_Cảm ơn, tôi không cần, cô cứ giữ lấy mà uống.- giọng nói điềm đạm, thái độ vẫn hoà nhã nhưng thực chất cậu rất không vui.

_Da mặt cô cũng dày thật, hừ, còn ở đây giả nai tơ.- Kỳ Lâm buông một câu nói trúng nhiều đích, nhỏ thấy sau gáy bừng lên hơi nóng.

_Có cần thiết phải chịu xỉ vả mà ngồi đây không Lý tiểu thư.- lời lẽ lạnh lùng, khinh miệt của Bảo Kỳ khiến hơi nóng trong Hạ Băng càng tăng cao, nhỏ hít một hơi dần đi cơn tức giận. Mở miệng bằng chất giọng được ướp mát, ánh mắt từ dịu dàng dần chuyển sang sắc sảo hơn.

_Tôi chỉ dạy dỗ những đứa làm tôi chướng mắt thôi, các anh việc gì phải bận tâm vậy.

_Mong cô khách sáo một chút đi.

_Nguyên Khang, anh có cần phải nói như thế mới hả dạ không?

Cậu im lặng, tiếp tục thưởng thức bữa ăn của mình. Nhỏ đứng dậy, bỏ đi, không thể ở đây mãi, nổi giận lên thì mất hình tượng trước Nguyên Khang lắm.

_À mà này- tiếng Nguyên Khang với theo làm nhỏ mừng rỡ quay lại.- nhớ lời tôi, cấm cô làm hại Bảo Ngọc, rõ chưa.

Ánh mắt nâu lại ánh lên những tia đỏ, “lại là con quỷ đó, được rồi”, Hạ Băng bỏ đi, từng bước chân giáng nổi bụi tức xuống đèn gạch tội nghiệp, cơn ghen dâng trào như sóng dữ, sẵn sàng quật sập mọi thứ trên đường nó đi qua.

0o0

Nó nắm chặt lấy tay cậu, vung mạnh ra, cậu nhìn nó, đôi mắt nâu lạnh lùng của cậu giờ có gì đó khác lạ hơn, một chút hoang mang, đau đớn, cảm giác như chú lính gác trái tim biết rung động của cậu giờ đang gào thét dữ dội, chú đã thức giấc và đánh thức cả cậu...

_Anh làm gì thế, có chuyện gì với cô bé sao?

Cậu không trả lời, nó đã nói đúng, cậu lại tiếp tục đâm mạnh vào thân cây, một vùng thân, vỏ cây đã bong tróc, nhuộm ít màu đỏ, cậu đã hành hạ cái cây tội nghiệp bằng lực khá mạnh. Nó lại nắm chặt lấy tay cậu, gắt lên

_ANH CÓ THÔI ĐI KHÔNG.- kéo người cậu đối diện với mình, nó nhìn cậu dò xét.

_Anh có thể lạnh lùng, tàn bạo với bất kì ai, nhưng đừng hành xử như vậy với bản thân mình, tay anh đang chảy máu kia.- nói rồi nó rút trong cặp ra một chiếc khăn, nhắm mắt lại, nuốt khan, lại là máu, đầu cảm thấy hơi choáng, vẫn cố mở mắt ra để cố định chiếc khăn ngay vết thương.

Lại nhắm mắt, nó thở hắt ra lấy bình tĩnh, tiếp tục nhắm mắt lại và buột chiếc khăn. Cậu lấy làm lạ về hành động của nó. Khi yên tâm là sẽ không còn nhìn thấy máu, nó mở mắt ra, nhẹ cả người, tim vẫn còn nghẹn, nhịp thở chưa đều.

_Anh chắc là mình không sao?

Cậu quay về phía gốc cây, siết chặt đôi bàn tay mình.

_Tôi...là... kẻ giết ba cô bé...- giọng nói ấy vẫn mạnh mẽ, có sự dằn vặt, khinh bỉ, cậu khinh bỉ bản thân mình.

Lần này người im lặng là nó, không hẳn là do bất ngờ hay sợ hãi, nó chỉ thoáng ngạc nhiên, ngay từ lần đầu tiên nó đã nhận thấy ở cậu một vẻ tâm tối khác thường và giờ đây điều đó đã được xác minh.

_Đáng lẽ đã không bắn...cô bé đã khóc... rất nhiều...đã cầu xin...- cậu ghen lời, cảm giác tội lỗi, day dứt đến khó tả cứ trào dâng, nó mạnh mẽ như một ngọn lửa cứ muốn thiêu đốt lồng ngực, gương mặt nước mắt giàn giụa và lời cầu xin khẩn thiết của cô bé càng làm cậu hận bản thân mình.

_Chính tôi đã làm cô bé mất ba, tôi...- cậu chưa kịp nói tiếp vì quá bất ngờ....nó.....

Đọc truyện online -

12. Chương 12

_Chính tôi đã làm cô bé mất ba, tôi...- cậu chưa kịp nói tiếp vì quá bất ngờ....nó...nó đang vòng tay ôm lấy cậu từ phía sau, nhịp thở chưa đều của nó cậu cảm nhận được, hơi thở ấm áp lúc nhanh lúc chậm phả vào tấm lưng rộng lớn, cậu thấy mình nhẹ nhõm đi phần nào, đôi bàn tay thả lỏng, buông lời...bất lực, sự dần vật như những móng vuốt sắc nhọn đang cào xé tâm hồn cậu, cơn đau cứ dồn dập, nhức nhối...

Thấy cậu đã bình tĩnh hơn, nó nới lỏng vòng tay, đứng trước mặt cậu, nó nhìn sâu vào đôi mắt nâu, đôi mắt đó đang long lên giận dữ trách bản thân sao quá yếu đuối.

_Không cần phải giả vờ mạnh mẽ bởi ai cũng có lúc là trẻ con.

Đôi bàn tay trắng mịn, từng ngón tay thon đang đưa lên, đặt vào tim cậu, nó nhìn vào nơi ấy, giọng nói nhẹ nhàng cứ như đang nhìn rõ bên trong.

_Anh có nghe thấy nó đang khóc không, tâm hồn, lương tâm của anh, nếu muốn, anh hãy khóc cùng nó.- nó nhướn mắt nhẹ nhẹ, môi cong lên như khuyến khích.

Trái tim cậu từ lúc nó đặt tay vào dịu nhẹ hẳn đi, ngọn lửa lớn rạo rực nhẹ dần, nhẹ dần rồi tắt ngúm, tuy vẫn còn những bụi than hung hung khói, mấy dây thần kinh này giờ căng lên như dây đàn cũng giãn ra, bàn tay nhỏ xinh ấy mang đến trái tim cậu một điều kì diệu, giống một cơn gió lạnh, một cơn mưa mát mẻ.

Nó ngồi bệt xuống thảm cỏ xanh, duỗi thẳng chân sảng khoái, ngắt vài bông hoa trắng lác nhẹ cho nó đong đưa, hương hoa quyện vào làn gió, vị ngọt thấm qua cánh mũi thanh tú, nó nhoẻn miệng cười.

Cậu thả người ngồi xuống cạnh bên, thở hắt ra

_Cô cười trông đẹp lắm, không giống cách ngỗ ngáo thường ngày.- này giờ cậu vẫn dõi theo từng hành động của nó.

_Tại sao khi này...- cậu muốn nói đến chuyện nó vòng tay ôm lấy cậu, nghĩ đến lại ngượng miệng nên không nói tiếp.

_Vì những lúc như thế tôi thấy cần ai đó giúp mình kiềm chế, tôi nghĩ anh cũng vậy.- nó nói, tay vờn nhẹ trên thảm cỏ xanh.

_Ừ. - Không thể phủ nhận rằng vòng tay ấm áp của nó đã kiềm chế được sự đau đớn trong cậu, cảm giác bình yên như biển lặng đi sau những đợt sóng dồn đã ập vào bờ, như làng quê yên ả sau sự cuồng nộ của gió lốc.

_Sẽ nhẹ nhõm hơn nếu anh sống là chính mình, nếu thấy khó khăn, hãy như thế khi ở cạnh tôi.- thanh âm nhẹ nhàng hơn, có phần thẳng thắn, giọng nói và lời lẽ ấy khiến người ta vô cùng tin tưởng.

Khắc Minh nhìn sang nó, cậu nên vui mừng hay thất vọng khi có người hiểu cậu như vậy, tâm sự hay sống thật là mình trước ai đó là một khái niệm chưa hề có trong não bộ cậu xưa nay, mà giờ cậu lại thú nhận tội lỗi trước một đứa con gái nhỏ tuổi hơn mình.

_Tôi có quyền?

_Ý anh là sao?

_Quyền được bình yên? Sau ngần ấy tội lỗi?- ánh mắt vô hồn nhìn vào tia nắng mặt trời, không nheo lại, như đang trừng phạt chính mình.

_Tôi tin anh làm thế vì có lí do, nếu muốn được tha thứ phải biết chấp nhận lỗi lầm, hãy làm cô bé ngừng khóc, làm con tim anh ngừng khóc.- nó lại nở nụ cười, ấm áp như nắng, nhẹ như mây, nụ cười khiến người khác cảm thấy hạnh phúc.

Nó gửi gắm ở cậu một niềm tin, thứ nó vô cùng quý giá, vì khi trao đi niềm tin mà nhận lại giả dối thì chẳng vui vẻ tẹo nào, với nó thế xác bị thương đau một thì bị phản bội niềm tin đau tới mười. Nó sợ máu, đôi tay cậu nhuộm đầy máu chẳng phải nó gián tiếp cũng sợ cậu đấy sao? Nhưng không, trái lại nó thấy cậu rất gần gũi, rất giống nó, cả hai đều cô đơn.

_____Văn phòng chủ tịch tập đoàn The Best_____

Một nhân viên trẻ tuổi cẩn trọng gõ cửa trước khi bước vào.

_Vào đi.- giọng một người đàn ông trung niên vang lên, chậm rãi nhưng đáng sợ.

_Thưa chủ tịch, em có chuyện muốn báo cáo ạ.- anh nhân viên kính cẩn, khép tay cúi đầu chào rồi mới ngược lên nhìn ông.

Ngồi thong thả trên chiếc ghế dựa, ông nhướn mắt nhìn xéo qua anh, tay rời khỏi bàn phím laptop, khoanh lại trước ngực.

_Chuyện gì?- cái giọng khinh khỉnh chẳng xem người đối diện ra gì của ông khiến bất kì ai nếu có lòng tự trọng đều thấy bức tức, nhưng phản ánh điều đó ư, không một ai dám cãi.

_Thưa chủ tịch, em vừa thấy cậu chủ đi với một cô học sinh cùng trường.- anh vẫn tỏ vẻ kính trọng.

_Con gái, đi cùng thằng Minh?- ông ngạc nhiên, ngay cả đứa em gái nó còn chẳng màng đi cùng hay nói chuyện, giờ lại đi cùng một đứa con gái.

_Vâng, thưa chủ tịch.

_Con bé ấy thế nào?

_Thưa chủ tịch, là học sinh lớp 10, con của quản gia nhà họ Dương, cũng khá xinh.

_Hôm nào đưa nó tới gặp ta.- ông nhếch mép cười, con của một tên quản gia mà học đòi tiếp cận với con trai ông sao? “Gan nó cũng không nhỏ”- ông suy nghĩ rồi phẩy tay ra hiệu cho anh ra ngoài.

_Thưa chủ tịch, em xin phép.- anh cúi chào rồi bước ra khỏi phòng.

Tất cả nhân viên cấp dưới khi nói chuyện với ông câu đầu tiên đều phải là “Thưa chủ tịch...”. Lý Phong là một con người tàn ác, độc tài, ông ta luôn muốn mình là trung tâm của vũ trụ. Tham vọng của con người này không hề có giới hạn, sẽ không từ bất cứ thủ đoạn bỉ ổi nào cả, cái tên The Best của tập đoàn phần nào thể hiện được ham muốn đó của ông ta. Hạ Bổng cũng chẳng hề khác ba mình là mấy.

_Không ghét tôi?

_Không.

_Cũng không sợ?

_Ừ, cũng không.- kiểu cách của nó thì câu trả lời quá rõ còn gì.

_Nhưng tại sao?- cậu bắt đầu ngạc nhiên cực độ, dù biết đứa con gái bên cạnh cậu đây chẳng hề bình thường nhưng ở cùng một kẻ giết người lẽ nào không sợ, chút ít cũng không sao?

_Không tại sao cả, không là không, vậy thôi.- đây không phải là điều cậu muốn nghe, cậu cần một lí do chứ không phải một lời khẳng định.

_Sao không hỏi nữa? Tôi biết anh muốn hỏi mà.- nó nhìn sang cậu, âm điệu đầy khiêu khích.

_Ừ, thế thì tại sao?- cậu trả lời ngay lập tức, chẳng cần suy nghĩ.

_Vì tôi biết anh không thuộc thế giới của quý, hài lòng rồi nhé.

Nó ngược nhìn lên bầu trời trong xanh, yên ả, không một gợn mây, mặt trời chiếu ánh nắng xuống mặt nó, chợt nhớ ra điều gì đó nó ngồi phất dậy, phúi phúi chiếc váy dính vài cọng cỏ khô.

_Trưa rồi, tôi về trường đây, anh về cùng không?

_Không, tôi ở lại chơi với lũ nhóc, cô về đi.

_Vậy chào nhé!- nó vẫy tay chào cậu rồi chạy đi.

Cậu nhìn cách nó vội vã mà buồn cười, áp bàn tay bị thương được nó quấn khăn vào tim, cậu vẫn còn cảm nhận được hơi ấm từ bàn tay nhỏ của nó, cậu lại ép sâu vào hơn để níu giữ, một chút, một chút thôi cũng đủ rồi.

Nó về đến trường thì vừa kịp giờ trưa, mồ hôi nhễ nhại. Sợ bị các anh tra hỏi sáng giờ đã làm gì nên nó gấp rút chạy vào Angels's room và đời thì không như người ta mong, cả ba thiên thần đều đang đợi trong phòng: Nguyên Khang đứng ngay ở cửa, Kỳ Lâm và Bảo Kỳ thì ngồi trên bộ sofa, mắt ai cũng hướng ra cửa.

Vừa đến cửa phòng nó đã khựng lại, ba giọng nói cất lên tức khắc, giống cái cách quan toà tuyên bố bản án và tội nhân chỉ có thể im lặng.

_Về rồi à!!!

_Dạ, em xin lỗi, em...

_Đi chơi chẳng biết nói với ai tiếng nào.- Bảo Kỳ đến cốc đầu nó một cái.

_Anh.- nó chau mày nhìn cậu-Không thích bị cốc cơ mà!

_Cậu thô bạo vừa thôi- Nguyên Khang nhìn Bảo Kỳ trách móc.

_Tớ đang dạy em, cậu làm cụt cả hứng.-cậu phì cười, quay sang nó- Yun, đừng giận anh nhé.

_Hi, Yun sao giận anh Kỳ được.- nó cười, đôi mắt cũng long lanh cười theo, nụ cười dễ thương không chịu được, đôi mắt đen láy có chiều sâu ngỡ như vô tận, lúc cười lại truyền cho người khác một cảm giác ấm áp khó tả.

Kỳ Lâm, Nguyên Khang đều ngẩn ngơ trước nụ cười rạng ngời, nó cuốn hút lạ thường, Bảo Kỳ thì không đến nỗi như vậy bởi lẽ anh thấy nó cười vài lần rồi.

_Nhưng nhóc phải bị phạt, khao bọn anh một châu cafe.- Kỳ Lâm vẫn thích bắt bẻ nó nhất.

_Một châu trà sữa thì em mới chịu.- nó nũng nịu, đưa mắt nhìn một lượt cả ba người.

Biết làm sao được trước đôi mắt tròn xoe đen long lanh ấy, họ chẳng bao giờ bước chân vào quán trà sữa, cốc trà sữa mà bảo Kỳ chuộc lỗi với Yun hôm trước cũng là nhờ người vào mua hộ, cậu chỉ đứng ở ngoài, đối với họ nơi ấy quá trẻ con.

Trẻ con hay người lớn thì có gì khác biệt, liệu ba cậu thanh niên này có người lớn không khi tò tò theo sau một cô nhóc đi đến đây, bị ép uống nhưng vẫn vui lòng chấp thuận, dòng người qua lại vẫn không thôi nhìn ngắm, ngỡ tưởng thiên thần rủ nhau đổ bộ xuống trần gian.

Nó định bụng chán lắm cũng chỉ trốn học buổi sáng nhưng giờ như hổ mọc thêm cánh, lại có thêm lí do để cái đầu ngán ngẩm được nghỉ trọn một ngày. Việc tiếp thu lại kiến thức bỏ dỡ chẳng khó khăn mấy với bộ não khá thông minh, nay lại có anh trai sẵn sàng làm gia sư miễn phí.

Vào quán, mọi ánh mắt nữ giới đều cứ như đờ ra, đẹp hơn cả minh tinh màn bạc hay một hoàng tử trong mơ nào đó, vì họ có thật, họ tồn tại ngay ở đây và những ba người, bên cạnh còn có một cô nàng chẳng kém gì nữ chính trong truyện cổ tích, nhưng liệu đời em có được là cổ tích?! Vẫn thế, mọi người cứ đưa mắt dõi theo, họ muốn biết cô bé đó có được ai trong ba người thanh niên lộng lẫy này.

_Xin hỏi quý khách dùng gì?- chị nhân viên dùng lời lẽ hết sức dịu dàng, bởi ai chẳng muốn làm dáng trước những người quá đẹp trai.

_Chị cho em 1 trà sữa chocolate nhé, còn ba anh?

___- họ im lặng, vì cơ bản họ đã uống thử lần nào đâu mà biết nên chọn gì, họ cứ chăm chăm nhìn cái menu trước mặt, mắt lia đi lia lại tên các thức uống.

Nó nhìn cả ba người, lắc đầu ngán ngẩm, rồi quay sang cô nhân viên đang nhìn ba cậu chăm chăm, nói nhẹ.

_Bồn ly luôn chị ạ.

Câu nói của Yun kéo cô nàng khỏi mộng tưởng về ba vị hoàng tử, cô cúi chào rồi tiếc nuối đi vào trong.

Những ly trà sữa mát lạnh đang nằm ngoan trên bàn, chỉ có Yun là hào hứng nhất, mắt nó sáng long lanh, bưng ngay ly lên uống một cách ngon lành.

Nó thích cảm nhận về món thức uống này vô cùng: rất đắng nhưng có hậu ngọt, cũng như cảm nhận của nó về cuộc sống: sẽ lắm chông gai, đau khổ nhưng ít nhất con người ta sẽ được hạnh phúc dẫu chỉ là giây phút nào đó ngắn ngủi thôi.

Sau khi uống xong nó khăng khăng trả tiền dù Nguyên Hoàng đòi trả hộ, ba cậu giữ phép lịch sự đi ra ngoài, họ đi qua luôn bên kia đường vì ngôi nhà bên cạnh đang chăm sóc vườn hoa, họ xịt nước tứ tung cả.

Nó bước xuống lề đường để đi theo các anh, tay vẫn đang bỏ ví tiền vào cặp...đằng xa, có một người nhìn hành động lơ đãng đó và mỉm cười, thâm hiểm...

Đọc truyện online -

13. Chương 13

Một chiếc mô tô phân khối lớn đang phóng đi với tốc độ kinh hoàng thẳng vào nó, bánh xe ma sát với lòng đường nóng ran lên, tiếng động cơ máy lớn dần, nó vẫn cứ lao vùn vụt trên đường, gầm rú thách thức phản ứng của con người, khi nó nhận ra cổ máy sắt và con người đang điều khiển nó muốn giết mình thì khoảng cách đã quá gần, mọi cơ quan phản xạ như ngừng hoạt động, nó bất động hướng đôi mắt sợ hãi về phía chiếc xe...

Nguyên Khang đi sau Bảo Kỳ và Kỳ Lâm, đột nhiên như có gì đó thôi thúc cậu quay nhìn lại, cậu nhìn thấy chiếc mô tô, nhìn lại Yun. Một phản ứng nhanh nhạy từ trong tiềm thức, cậu quăng mạnh chiếc cặp xuống đường để chạy thật nhanh, miệng không ngừng gọi tên Yun, chỉ mong kịp đẩy nó ra khỏi chiếc xe điên rồ đó. “Em không một mình, còn có anh nữa mà” lời nói vọng về, ý niệm đó cậu đã khắc sâu trong tâm khảm, sẽ không bao giờ để em một mình, sẽ không để em bị thương, nhất định thế.

Ketttttttttttttttttttttttt- xe đang đi với vận tốc lớn phải thẳng gấp tào ra thứ âm thanh ghê rợn.

Uych- hai người cùng ngã, nhưng ai sẽ là người bị thương.

Chiếc mô tô sau khi gây ra tai nạn đã vội tẩu thoát, mà cũng chẳng ai có đủ tâm trí để quan tâm đến hẳn lúc này.

Sau tiếng thẳng xe chói tai, Nguyên Khang ngã mạnh xuống đất, va đập mạnh khiến máu chảy rất nhiều, môi vẫn nở nụ cười, nó an toàn, trong tích tắc cậu đã kịp đẩy nó vào lề đường. Hiện giờ thì Nguyên Khang bất tỉnh, nó ngã xuống nền nên có vài vết trầy xước...kế hoạch không thành.

Mọi sự việc diễn ra chỉ trong vài giây, Bảo Kỳ và Kỳ Lâm hốt hải chạy đến bên cậu bạn. Kỳ Lâm vừa gọi cấp cứu, chẳng mấy chốc họ đến nơi.

_Để tớ đưa cậu ấy vào viện, cậu lo cho Yun nhé, đừng để con bé nhìn thấy máu.- Bảo Kỳ dặn dò rồi theo xe cứu thương.

Yun vì quá sợ mà ngất đi một lúc, Kỳ Lâm gọi mãi nó mới tỉnh, vừa mở mắt nó đã ôm chặt lấy cậu, cảm giác sợ hãi vẫn đeo bám, đôi tay cậu cũng đang siết chặt lấy nó, có một cảm giác nhẹ nhõm len lỏi, vì nó vẫn bình an.

—Anh Nguyên Khang không làm sao chứ?- giọng nó run run, nó buông cậu ra, đôi mắt đen ấy nhìn cậu đầy hy vọng, trong khoé mắt những giọt nước long lên.

—Anh không biết, Bảo Kỳ đưa cậu ấy vào viện rồi, sẽ không sao đâu em đừng lo.- vô thức cậu vừa gọi nó là em, thay thế cho cái từ nhóc mà cậu vẫn luôn dùng. Phải chăng trong cậu giờ đây đã có một thứ thay đổi.

Nó cảm thấy rất ở cánh tay vừa định quay qua nhìn, đã bị Kỳ Lâm cản ngay.

—Ồ này, này, em đừng nhìn.- cậu áp hai tay vào má, xoay nghiêng đầu nó lại, may là vẫn còn nhớ lời Bảo Kỳ.

Bàn tay to lớn áp vào gương mặt mịn màng, làn da trắng ửng đỏ, cậu nhận thấy điều đó nên vội rút tay lại, cuống quýt đứng lên quay mặt lại với Yun, tay gãi gãi mái đầu.

—Em đứng chờ anh một lúc, anh đi mua bông băng.

Nó lấy tay sờ lên bờ má ấm nóng, xoa xoa cho nó dịu đi mà trong lòng vẫn ngại vô cùng.

Tình hình bây giờ là Yun đang nhắm mắt thật chặt để cho Kỳ Lâm rửa vết thương, có nhiều vết xước ở khuỷu tay nó, không quá nặng nhưng có nhiều máu.

Có trùng hợp quá không khi mỗi lần nó bị thương cậu luôn ở bên và băng bó giúp, là vô tình hay do tạo hoá sắp đặt, anh hạnh phúc khi là người chữa trị vết thương cho em, hạnh phúc khi làm em quên đi đau đớn, những điều đó liệu có chứng minh anh sẽ không làm em đau không?

Phòng Vip 102

Nguyên Khang vẫn còn đang bất tỉnh, bác sĩ nói vết thương không nguy hiểm đến tính mạng nhưng do bị thương vùng đầu và mất máu khá nhiều nên thời gian tỉnh lại sẽ lâu hơn bình thường một chút.

—Em ở lại trông anh ấy nhé.- nó nhìn Nguyên Khang chưa xót, đầu cậu quấn băng trắng, máu bên mép trái tràn thấm trên miếng gạc, môi nhợt nhạt thiếu sức sống, tay đang được truyền nước biển.

—Em về nhà nghỉ đi, anh ở lại đây được rồi.- Kỳ Lâm nhìn nó, cậu hiểu được cảm giác trong nó lúc này.

—Không, em muốn chăm sóc anh ấy cơ.- lại không nhẽo rồi, kiểu này không muốn thì hai cậu cũng phải chịu thôi.

—Đi nhé, em ở lại nhé!- đôi mắt to tròn chớp chớp, nhìn hai anh kỳ vọng, chẳng ai dám từ chối hay đúng hơn là chẳng đủ khả năng để từ chối, giọng nói và ánh nhìn đó có đầy ma lực, nó khiến người nghe chấp nhận vô điều kiện.

—Cũng được, em ở lại nhưng cũng phải lo nghỉ ngơi chứ đừng thức trông cậu ấy thôi nghe chưa.- Bảo Kỳ đưa tay vò đầu nó, làm tóc rối hết cả lên.

—Anh lại thế rồi.- nó hậm hực đưa tay vuốt lại mái tóc, chu miệng trách móc.

Cả hai cậu đều bật cười trước vẻ mặt ngộ nghĩnh đáng yêu của nó.

—Thôi em ở lại ngoan, khi mệt thì phải ngủ, không được thức đâu nghe chưa?- Bảo Kỳ dặn dò bằng giọng điệu đầy quan tâm.

—Nhớ đó biết không, mà em đã ăn gì chưa đó?- đến lượt Kỳ Lâm.

—Em biết rồi mà, em chưa đói đâu, khi nào đói em sẽ tự đi ăn.- nó ngoan ngoãn trả lời.

—Vậy bọn anh về, mai sẽ vào sớm.

Hai cậu ra về, Yun ngồi bên giường bệnh nhìn Nguyên Khang không rời mắt.

Nó thấy buồn vô cùng, đáng lẽ người nằm ở đây là nó chứ đâu phải Nguyên Khang, thà rằng nó bị thương còn thoải mái hơn phải nhìn cậu bất động thế này, nó thương cậu lắm.

Đột nhiên Kỳ Lâm quay lại, tay cầm theo túi gì đó, cậu ngồi vào chiếc ghế bên cạnh nó, nâng cánh tay bị thương lên gỡ miếng ugo cũ ra, thay bằng miếng ugo đen có hoa văn đầu lâu trắng, cậu thích thú:

__Dán ugo này cho vết thương nó mạnh mẽ, nhanh lành.

Nãy giờ cậu cứ hiên ngang làm mà chẳng để ý đến vẻ mặt ngổ tào của nó, cứ đi vào, làm một mạch rồi cười.

__Anh bị gì thế, ầm đầu hả?

__Ồ hay, ầm cái đầu em?- Kỳ Lâm đưa tay véo má nó một cái, lòng buồn vì bạn đang bị thương nhưng vẫn vui vì nó không làm sao hết.

__Mà sao anh còn chưa về?- nó nhìn cậu, lấy tay chà chà đôi gò má.

Cậu đưa túi đồ ra trước mặt nó, giải trình vô cùng hồ hởi.

__Anh mua cơm tối cho em, mất công em lười lại nhịn.

__Cảm ơn anh nhé, không cần phải thế đâu.- nói vậy chứ trong lòng nó cũng thấy vui lắm.

__Không cần gì mà không cần, phải ăn hết đó.- Kỳ Lâm bỗng dừng lại thấy gương, giờ cậu mới nhận ra mình đã gọi nó bằng em, nên lại nói trống không, nhận ra hơi trễ rồi.

__Ăn đi, anh về đây.- cậu đứng phắt dậy, quay lưng đi ra cửa, tay gãi gãi đầu.

Nó bật cười, nụ cười không thành tiếng. Sau đó thì ăn cơm một cách ngon lành.

Gần 4h sáng, tại phòng bệnh 102.

Đêm qua nó đã gối đầu lên giường Nguyên Khang mà ngủ, tay vẫn đặt lên bàn tay cậu, nó đã nắm lấy đôi tay đó và chờ mong dấu hiệu tỉnh lại.

Hiện giờ Nguyên Khang đang ngồi nhìn nó ngủ, một bàn tay nắm chặt tay nó, tay còn lại vuốt ve mấy lọn tóc xoã dài, khoé môi nở một nụ cười hạnh phúc.

“Chỉ cần nhìn thấy em bình yên thế này anh đã hạnh phúc rồi Yun à!”

Nó chắc chắn biết rằng đêm qua khi tỉnh lại cậu đã vui sướng thế nào khi thấy mình nằm trên giường bệnh và nó đang ở bên đầu.

Nó khẽ cựa người, nhìn lên thấy Nguyên Khang mà mặt mày rạng rỡ hẳn ra.

__Anh làm em thức à?- cậu hồi lỗi vì nghĩ nãy giờ cứ vuốt tóc nó mãi.

__Dạ không, anh tỉnh lại lâu chưa, anh có thấy đau nhức chỗ nào không? Để em đi gọi bác sĩ.- nó hỏi một tràng, xong đứng dậy, toan đi thì cậu nắm tay nó kéo lại.

__Em không cần phải gọi, anh khoẻ mà, em lại ngủ tiếp đi, còn sớm lắm.- cậu kéo nó đến gần, giọng nói ấm áp vô cùng dịu dàng, mỉm cười.

__Anh không sao, thật chứ.

__Ừ, anh không sao, em ngủ đi, lên giường anh ngủ cho đỡ mỏi.- cậu nhích người qua bên, nhường chỗ cho nó.

__Thôi, em ngủ như khi nãy được rồi, anh ngủ đi.- nó lắc đầu

__Giường rộng mà, em lên đây ngủ đi, anh năn nỉ đó, chẳng lẽ lại sợ anh.- Nguyên Khang cười hiền, kéo nó ngồi vào giường.

__Em...không có ý đó.- nó nhanh nhẩu giải thích.

__Anh đùa thôi, ngoan ngủ đi.- cậu kéo chăn đắp cho nó rồi cũng nằm xuống cạnh bên, lúc sau nó đã lại ngủ.

Riêng Nguyên Khang thì làm sao có thể ngủ được, cậu còn bận phải nhìn người con gái này mà, ước mong của cậu chỉ là ngày ngày nhìn thấy Yun, ở bên cạnh nói chuyện cùng Yun, không để Yun cô đơn và được nhìn thấy nụ cười lung linh ấy.

Đợi Yun ngủ say, cậu rướn người hôn nhẹ lên mái tóc mềm, nhịp tim trật đi tự lúc nào, nếu thực sự cậu là thiên thần, sẽ tình nguyện rũ bỏ phép thuật chỉ cần được ở bên người con gái cậu yêu thương, làm người con gái ấy hạnh phúc, chỉ cần vậy thôi là đủ. Chẳng biết từ bao giờ hình ảnh của nó xâm chiếm tâm trí và con tim cậu nhiều đến thế, chỉ biết là với cậu nó quan trọng biết nhường nào.

“Rồi khi em đến màu mắt thơ ngây và những yêu thương làm anh đổi thay

để anh biết rằng được sống mỗi ngày là điều hạnh phúc ở trên thế gian

lòng anh bỗng ước điều giản đơn thôi được mãi bên em

dù bao đổi dời và suốt cuộc đời được nghe tiếng cười

được nhìn em vui được trông thấy em mỗi khi bình minh.”

[Từ Khi Em Đến]

Kỳ Lâm đẩy cửa phòng bệnh bước vào, cậu nhìn thấy nó ngủ cạnh Nguyên Khang mà chẳng vui chút nào, có chút gì đó khó chịu, nhưng cậu vẫn cố bình tĩnh để bước tiếp.

Thấy Nguyên Khang mở mắt, cậu liền hỏi

_Cậu tỉnh rồi à?

_Suyt- Nguyên Khang xoay người qua bên, đưa tay ra hiệu- Cậu khê thôi cho Yun còn ngủ.

_Sao lại ngủ cùng giường thế, ai đời tranh giường bệnh nhân vậy.- cậu giả vờ trách móc nó để không tỏ ra khó chịu.

Nguyên Khang cười, cậu đang rất vui vì điều đó mà.

_Tớ bảo Yun lên giường ngủ đấy, ngồi vậy sao ngủ được.

Dù vẫn đang không vui nhưng nghĩ lại thì Nguyên Khang nói cũng đúng nên cậu thôi. Nó cự mình, bỏ tay ra khỏi chân và mở mắt dậy, giật mình vì có cả Kỳ Lâm ở đây và giật mình vì mình dậy trễ nữa.

_Thôi chết, hôm nay em phải tới trường làm kiểm tra.- nó lật đật leo xuống giường, vợ điện thoại xem giờ, chào tạm biệt hai cậu rồi chạy biến, không quên nói vọng lại “Làm kiểm tra xong em lại đến.”

Đến trường vừa kịp lúc, nó nhanh chân vào chỗ ngồi, mấy cậu bạn cùng lớp cứ thế hỏi han đủ điều, về cái chân đau, về ngày hôm qua nó biêt tích, nó cũng đành ậm ừ, đổ cho cái chân đau vậy.

Bài kiểm tra không quá khó, nó làm được trọn vẹn, sau đó thì bỏ luôn mấy tiết còn lại và đi về.

Từ lúc ra khỏi trường nó đã có cảm giác ai đó theo dõi, nó đi đến đâu thì bọn người mặc vest đen ấy theo đến đó, nó đi chậm họ không hề đi nhanh, thật khó để bình tĩnh. Đến một đoạn đông người, nó lấy can đảm quay ra sau, nhìn thẳng vào họ.

_Các người theo tôi làm gì thế?- tay nắm chặt lấy quai cặp, nó mạnh dạn.

Bỗng một tên đeo kính cận trong số đó bước đến gần nó hơn, động tác từ tốn làm nó thêm căng thẳng, nó lùi một bước.

_Chủ tịch của chúng tôi muốn gặp cô.- anh ta ăn nói rất hoà nhã.

_Chủ tịch của các anh là ai? Cần gặp tôi có việc gì?- nó hỏi, vẫn chưa hết cảnh giác.

_Việc đó tôi không rõ, cô vui lòng đi cùng chúng tôi.- anh ta cúi đầu nhẹ, chìa tay về phía chiếc xe ô tô đen.

_Cũng được.- nó đồng ý, phần lớn vì tò mò, rồi bước theo sau họ.

Không khí trên xe vô cùng ngọt ngào, ai nấy mặt lạnh tanh, chẳng mở miệng nói với nhau nửa lời.

Đọc truyện online -

14. Chương 14

Chiếc xe đưa nó đến một khu biệt thự rộng lớn ở ngoại ô, kết cấu khu biệt thự khá đặc biệt. Không quá cổ kính, không quá tân thời, hài hoà và sang trọng. Trên trụ cổng là hai con sư tử thạch cao oai vệ. Bên trong căn biệt thự còn ngọt ngào hơn cả chiếc xe ban nãy, có cái gì đó nặng nề lắm.

Họ đưa nó đến phòng làm việc của chủ tịch, gõ cửa rồi mới bước vào. Nó có ác cảm ngay với từ “vào đi” khinh người của ông ta.

_Thưa chủ tịch, tôi đã đưa cô ấy đến.- anh ta cúi chào rồi lui đi.

Ông ta xoay chiếc ghế tựa lại, nhìn nó rồi đứng lên bước đến bộ bàn ghế, ngồi xuống, rồi nhìn lại nó.

_Mời ngồi.- vẫn kiểu cách quen thuộc.

Nó ngồi xuống, ngược nhìn, không ngần ngại.

_Ông muốn gặp tôi, có việc gì?- rất mạnh mẽ và thẳng thắn.

Phòng bệnh 102

Kỳ Lâm vừa đi khỏi thì Hạ Băng đến, mang theo cả giỏ hoa lớn.

_Anh không làm sao chứ, có đau chỗ nào không?- hỏi han Nguyên Khang đủ thứ, cô nàng đưa tay lên sờ nhẹ vào vết thương.

_Cô đến đây có việc gì?- cậu nhích người ra xa, lấy tay Hạ Băng xuống.

_Em đến thăm anh, tại sao anh lại cứu con nhỏ đó chứ, nó đáng là gì?- ánh mắt đau xót nhìn cậu, giọng nói thể hiện rõ sự ghen ghét.

_Tôi biết cô làm việc đó, đừng tỏ ra thương xót tôi.- cậu nhắm mắt lại, không muốn nhìn thấy vẻ mặt sù sì của nhỏ.

_Anh nói gì vậy chứ.- Hạ Băng ngu ngơ.

_Không phải à? – cậu rướn người ngồi dậy- Tôi nói một lần cuối cùng, Bảo Ngọc mà có làm sao thì cô không yên với tôi đâu.- ánh mắt lạnh lùng nhìn Hạ Băng, giọng nói đanh thép ra lệnh.

_Nếu em không để nó được yên thì sao? Anh vẫn sẽ đỡ cho nó nữa sao?- giọng nói run lên hờn trách, trong khoé mắt nước bắt đầu ứa ra.

_Có thể lắm chứ, tôi thà để mình bị thương còn hơn để cô làm hại cô ấy.- khi nhắc đến Yun ánh mắt cậu đang giận dữ bỗng ánh lên những tia yêu thương.

_Anh...tại sao lại là nó mà không phải em chứ, tuyệt đối em sẽ không bỏ cuộc, anh nhất định phải là của em, nhớ lời em đó, chào anh.- Hạ Băng đứng dậy, quay người đi, đưa tay gạt đi giọt nước mắt còn chưa kịp chảy.

Nhỏ nép sau tường, nhìn Nguyên Khang qua cửa sổ, ánh mắt chứa đựng nhiều xúc cảm, yêu thương có, hờn ghen có, hận thù cũng có...

“Nhất định em phải giành được anh, con nhỏ đó đừng hòng cướp anh khỏi em”- Hạ Băng nhìn cậu lần nữa rồi cất bước, trong lòng đang toan tính nhiều thứ...

Biệt thự nhà họ Lý

_Khẩu khí được đấy- ông ta đưa mắt nhìn, nhếch mép cười- Lão quân gia ấy biết dạy con gớm.

_Cảm ơn ông quá khen, phiền ông vào vấn đề chính được chứ.- có vẻ Yun ghét ông ta hơn là sợ.

_Thôi được- ông ta nhấp ngụm trà, ra vẻ từ tốn- Cô có quan hệ gì với thằng Minh?

_Tôi và anh ta là bạn.- nó đáp thản nhiên.

_Bạn, thằng Minh có bạn.- ông ta tỏ vẻ ngạc nhiên.

_Lạ à, ông có cần ngạc nhiên vậy không?

_Như vậy thì tốt, ta không thích con trai ta yêu con của một tên quân gia.- ông ta lại trở về giọng điệu khinh thường người khác.

_Đời không như người ta muốn, tôi nghĩ ông mong muốn quá nhiều rồi.- nó trả lời lại, rất tự tin.

_Ta muốn mọi thứ, luôn đạt được cô nhóc à.- kèm theo đó là một cái cười khinh khỉnh.

_Ta muốn cho cô biết một điều, không một ai được cản đường con trai ta.- giọng nói mạnh hơn, đe dọa, ánh mắt long lên, có vẻ ông ta đang khó chịu.

_Tôi cũng chẳng phải là người thích cản đường người khác, ông không phải lo, nếu ông muốn gặp tôi chỉ để nói chuyện này thì không cần thiết đâu, tôi và anh ta chỉ là bạn, không còn gì nữa thì tôi xin phép.- nói rồi nó đứng dậy, chẳng thể ngồi đây lâu hơn với ông ta nữa.

_Tốt nhất nên như vậy, bằng không cái mạng cô tôi không đảm bảo.- ông ta cũng đứng lên, giọng nói ẩn chứa nhiều điều.

_Chào ông.- nó cười, cúi đầu chào rồi ra khỏi phòng.

Bên ngoài những người mặc vest đen đã đứng chờ sẵn, họ sẽ đưa Yun về. Trong số họ không có người đeo kính ban nãy, nó cùng họ đi trên hành lang, là khách mà cứ cảm tưởng đang là tù nhân bị áp tải.

Vừa lúc Hạ Băng về đến, nhỏ đi ngang qua nó và đám người kia, cả hai vẫn chưa nhìn thấy nhau, sẽ không có chuyện gì xảy ra nếu không có cuộc điện thoại của Nguyên Khang.

Vừa lúc Hạ Băng về đến, nhỏ đi ngang qua nó và đám người kia, cả hai vẫn chưa nhìn thấy nhau, sẽ không có chuyện gì xảy ra nếu không có cuộc điện thoại của Nguyên Khang.

“Em làm kiểm tra xong chưa, có tốt không?”- vẫn là cách quan tâm đặc biệt dành cho nó.

“Em làm xong rồi, đang chuẩn bị đến thăm anh nà, anh muốn ăn gì không?”- nó vui vẻ trả lời, không may, Hạ Băng vẫn đang đứng gần đó, nhỏ đang tức lồng lộn lên.

“Không cần đâu, vậy em đi cẩn thận nha!”

Nó vừa gác máy ngay lập tức Hạ Băng đã bước đến “chào hỏi”.

_Cớ gì hôm nay lại đến nhà tao vậy? Nơi đây không chào đón mày đâu.- nhỏ nhếch miệng cười.

_Tôi không rảnh ở đây nói chuyện với cô, làm ơn tránh đường.- nó nhìn Hạ Băng.

_Mồm mép ghê nhỉ, tao không tránh đấy.- nhỏ vừa nói vừa héch mặt, kênh kiệu không chịu nổi.

_Các người, mang nó xuống nhà kho ngay cho tôi.- nhỏ ra lệnh cho nhóm người đi cùng nó.

Và rồi những bàn tay thô bạo đó kéo nó đi xềnh xệch mặc cho nó ra sức giãy nãy, la hét.

“Buông tôi ra, các người làm gì vậy?”

“Buông ra”

Hạ Băng khoanh tay trước ngực, đắc chí nhìn theo.

_Mày đừng uống công vô ích.

Nó, Hạ Băng và đám người kia giờ đang ở trong một nhà kho lớn, bụi bặm vờn đầy, đồ đạc chất đống nhưng không gian còn rất rộng.

Họ đẩy nó vào và xô mạnh xuống nền, cánh tay bị quật mạnh vào cạnh bàn, đau điếng, nó đứng dậy.

_Cuối cùng cô muốn gì ở tôi?

_Tao muốn mày tránh xa Nguyên Khang ra, đừng làm tổn hại anh ấy.

_Nực cười, nên nhớ, người làm anh ấy bị thương là cô.

Hạ Băng đưa tay bóp mặt nó, bàn tay bầu chắt vào hai bên má, người run lên vì giận dữ.

_Mày láo, anh ấy là của tao, cấm mày mở miệng gọi anh ấy thân mật như vậy.

Nó nắm chặt tay Hạ Băng hất mạnh ra.

_Đừng cố gây sự với tôi, Nguyên Khang chẳng của ai cả.

_Chỉ vì đứa mồm mép, chẳng ra gì như mày mà anh Khang bị thương.- nhỏ nhanh tay đẩy mạnh Yun vào tường, bỗng dưng Yun thấy khó thở vì bị tức ngực, phổi va đập mạnh khiến nó càng đuối sức hơn.

_Đủ rồi đấy, đừng hạ thấp bản thân vì sự ghen tuông mù quáng đó nữa.- nó vẫn thản nhiên như không.

Hạ Băng quay về phía cửa đang đóng, hét lớn.

_Các người giữ tay con điên này lại cho tôi.

Tức thì hai tên bước vào giữ chặt tay nó lại, nó cố giãy giụa nhưng vô ích, hai tên này quá khỏe.

Hạ Băng xoay xoay mấy ngón tay, lúc này mà hành hạ nó thì Nguyên Khang đâu thể ngăn cản, nở nụ cười thâm hiểm rồi nhỏ bước đến gần.

“BÓP”- Hạ Băng tát mạnh vào mặt nó, những ngón tay nồn nà hằn lên gương mặt trắng hồng.

_Cái tát này vì mày làm anh Khang bị thương.

“BÓP”- lại một cái tát không thể chống cự.

_Cái này vì mày làm tao chướng mắt.- rồi nhỏ bật cười lên sung sướng. Mở cửa nhìn ra mấy tên còn lại, lại một ý nghĩ tàn ác sắp được thực hiện.

_Các người vào trong đó đi.-bọn họ răm rắp làm theo, nhỏ đi ra ngoài, ngó lại bên trong-Cho các người, muốn làm gì nó thì làm.- rồi nhỏ bỏ đi, bỏ lại căn phòng một đứa con gái và 5 gã thanh niên khỏe mạnh.

Bọn chúng ngu ngơ nhìn nhau rồi một tên cất lời:

_Tiểu thư vừa cho tụi mình đúng không tụi bây.

_Chứ còn sao nữa, nhìn con nhỏ cũng thơm quá chứ.- một tên đáp lời, nhìn nó bằng ánh mắt thèm thuồng. Một đứa con gái xinh đẹp, nét mặt thiên thần cuốn hút thế kia thì làm sao cơ chứ.

Yun bắt đầu dâng lên nỗi sợ hãi, sao lại ra thế này, ở đây thì chẳng ai giúp đỡ được nó rồi.

Tên ban nãy đang định tiến gần lại nó thì bị một tên tóc nâu ngăn cản.

_Mày đừng làm vậy, nghe nói nó là bạn gái cậu chủ đấy.

_Ồi dào, nghe nói thôi mà, cậu chủ sao có bạn gái được, tiểu thư cũng cho phép rồi sợ gì.- hắn hất tay tên tóc nâu ra và tiến gần nó hơn.

Nó ngồi sát vào góc tường, ánh mắt bình thản nhưng lòng đang rất sợ, đôi má hồng hơi sưng lên vì bị tát, tay đang bị trói chặt, không thể làm gì được.

_Tránh xa tôi ra, ghê tởm.- nó hét lớn vào mặt tên đó, trút khả năng mạnh mẽ cuối cùng còn sót lại.

_Ngoan nào cô em- nhìn bốn tên còn lại cũng đang thèm khát- tao trước rồi đến tụi bây. Cô em ngoan, vui thì anh thưởng à.

Hắn đưa tay vờn trên khuôn mặt xinh đẹp, nó lách người qua bên, hắn lại vuốt ve lần nữa, nhắm mắt lại ngửi mái tóc nó, mỉm cười tận hưởng thú khoái lạc, gương mặt đê tiện vô cùng.

_Tôi bảo tránh ra...- người nó đã bắt đầu run lên, làm sao để thoát khỏi đây được, mồ hôi ứa ra vì suy nghĩ, hơi thở của tên đó phả vào gáy, nó rợn người, khoé mắt long lanh nước, không thể như vậy được.....

15. Chương 15

Tên đó lại đưa tay vuốt ve làn da mịn màng của nó, ánh mắt điên dại đó như thiêu chết tư tưởng được cứu thoát của Yun. Người nó rã rời, này giờ mấy tên này cứ lôi kéo, sức ai cũng khỏe, giờ tay còn bị trói chặt, đến suy nghĩ còn khó khăn huống hồ chạy thoát.

Khắc Minh vừa vào đến cổng bà v ú đã hốt hải chạy tới.

_Cậu Minh ơi, cô bạn gì của cậu đang bị tiểu thư nhốt dưới kho với mấy tên tay sai của ông chủ đấy.

_Bao lâu rồi.- cậu hiểu ra sự việc, bước nhanh, lòng lo lắng tột độ, bà v ú cũng chạy theo, cậu không ngờ mới đây ba cậu đã gọi nó đến nhà.

_Vừa này thôi cậu, không nhanh thì cô gái ấy nguy mất.- bà v ú theo sau cậu, bà thừa biết tính nết Hạ Băng nên lo lắng cho nó vô cùng.

Cậu không thể chỉ đi được nữa, chân chạy thật nhanh, lòng nóng lên như lửa đốt, nó nhất định không được làm sao, dù gì cũng vì dính đến cậu nên nó mới bị đến đây, tại cậu hết.

Những suy nghĩ mông lung áp đảo tâm trí Khắc Minh, cậu chạy vụt qua Hạ Băng mà chẳng hề biết. Nhỏ hoảng hồn chạy theo, không ngừng gọi.

_Anh haiiiiiii.

Cậu nghe thấy tiếng gọi nhưng đến cứu nó quan trọng hơn, chân chạy mà như chẳng hề chạm đất. Xuống hầm cậu đẩy mạnh cánh cửa, thấy tên đó đang đưa mặt lại định hôn nó thì lập tức lao đến.

“Bình”- Khắc Minh túm cổ áo lên và ột cú đâm trời giáng vào tên đó. Hấn ngớ người, khoe môi bật máu, luống cuống quỳ xuống xin tha tội.

_Cậu chủ, xin cậu bỏ qua cho em, em không dám nữa.- thấy tên đó tha thiết như con nít mấy tên còn lại chỉ biết bụm miệng cười.

_Người cút khỏi nhà này, NHANH- cậu gần từng chữ, một câu nói lạnh toát khiến tên kia suýt ngất vì sợ bị giết, mừng rỡ hần vội chạy thật nhanh, chắc chắn chẳng điên mà mò đầu trở lại.

_Còn các người cũng biến đi, liệu hồn đấy.- ánh mắt sắc lẹm lướt qua từng người, mô hôi chúng tuông ra như tắm, tất cả đều biết thân mà chạy hết.

Vừa nhìn thấy Khắc Minh nó đã biết mình sẽ được cứu, lòng nhẹ nhõm hẳn đi, vừa lúc đó nó đã lả người đi vì mệt.

Cậu gỡ dây trói ra, lay lay người nó.

_Nè, cô không sao chứ, chúng có làm gì không?- giọng nói mạnh mẽ quen thuộc, chỉ có điều ánh mắt có phần nhẹ nhàng hơn, mà nó quá mệt để có thể nhận ra điều đó.

_Tôi...không sao.- nó cố gắng cất lời, cơ thể chẳng nghe lời nữa rồi, sau giây phút căng thẳng suy nghĩ đó người nó giờ rã rời.

Cậu bồng nó lên và rời khỏi nhà kho, mắt nó nhắm nghiền lại nghỉ ngơi, để nó dựa đầu vào mình, từng bước chân cậu như vững chắc hơn.

Hạ Băng vừa chạy đến, biết mọi chuyện vỡ lẽ, nhỏ lấp liếm

_Cô ta không sao chứ anh?

_Tránh đường.- cậu nói mà mắt không nhìn nhỏ lấy một giây.

—Anh làm sao vậy chứ?- nhỏ bắt đầu khó chịu- Tên Jay, anh đã đuổi hẳn đúng chứ?

—Không được sao?- cậu bực dọc, rồi bỗng nó đi thẳng về phòng mình, chẳng buồn trả lời thêm. Hạ Băng đứng nhìn theo, nhỏ vẫn còn ngỡ ngàng vì Khắc Minh đã cứu nó, dường như hai người quen biết nhau, và nhỏ lại nghĩ nó cướp anh của nhỏ bằng cách giả vờ hiền hậu như đã làm với Nguyên Khang, hận thù ngày càng chồng chất.

Khắc Minh cẩn trọng đặt nó xuống giường, kéo chăn lên đắp cho nó nằm nghỉ. Cậu ngồi bệt xuống sàn, nhìn nó hồi lâu với suy nghĩ mông lung nào đó.

Hồi sau, nó giẫy giụa liên tục, mồ hôi đầm trên trán, gương mặt sợ hãi chạm vào không gian, môi mấp máy.

“Tránh ra, tránh xa tôi ra....”- dư âm về chuyện ban nãy vẫn còn ám ảnh tâm trí nó, trong cơn mê man mà nó vẫn còn sợ hãi.

Cậu chồm lên giường, nắm chặt tay nó, đưa tay vuốt mái tóc ướt trên trán, giọng nói quan tâm cất lên.

—Cô không sao rồi, bình tĩnh lại đi.

Trong cơn mê nó nghe được giọng nói lạnh lạnh quen thuộc dù rằng nó có phần khác biệt, nó thở chậm hơn, không còn giẫy giụa, bàn tay cậu vẫn đang vuốt mái tóc ướt, lòng chợt vui. Đã lâu rồi từ sau khi mẹ mất tích cậu mới cảm nhận được cảm giác lo lắng ột người thân thuộc là thế nào.

Lát sau nó tỉnh lại, tâm trạng ổn định hơn rất nhiều, nhìn quanh, một gian phòng toàn màu xám, không giống kiểu cách của những anh chàng hung tàn, lạnh lùng với căn phòng đen, Khắc Minh có sự khác biệt. Nó bước tới bệ cửa sổ màu bạc, đứng cạnh cậu, nhìn theo đôi mắt xa xăm ấy, mở lời, giọng nói nhẹ nhàng trong trẻo hoà vào cơn gió...

—Hạ Băng là em gái anh sao?

—Ừ, cùng cha khác mẹ.- có vẻ cậu không vui khi nhắc đến điều này.

—Vì hai người đó mà giờ mẹ tôi sống chết thế nào tôi cũng không biết...- nói đến đây giọng cậu chợt nghẹn, bàn tay nắm chặt dí sát lên ô cửa kính, một nỗi đau từ lâu hằn sâu trong tim chỉ chờ để gào thét và xé tan mọi thứ...

Cả hai cùng im lặng, Yun biết Khắc Minh cần yên tĩnh nên cũng chẳng nói gì thêm, nó chỉ đứng cạnh cậu, cùng nhìn xuống những hàng cây, giá mà nỗi đau là một tập tin điện tử để ta có thể xoá đi bất cứ lúc nào....

Cậu nhớ năm cậu lên 5, ông Lý Phong dẫn về nhà một người phụ nữ kiều sa và một bé gái rất tinh ranh.

Mẹ cậu phần vì yêu phần vì sợ ông ta mà im lặng nhịn nhục cho bà ta ở chung nhà, chịu đựng tất cả những lời bịa đặt, phỉ bán của bà ta đối với mình.

Cậu chẳng thể nhớ nổi mẹ cậu đã bị ông ta đánh đập không thương tiếc vì những lời ton hót của người đàn bà kia bao nhiêu lần, cậu cũng cố ngăn cản nhưng vô ích.

Những giọt nước mắt mẹ thấm đẫm vai áo cậu, những vết bầm, những vết máu hằn lên làn da mịn màng của mẹ, tất cả là nỗi ám ảnh suốt những ngày ấu thơ.

Nhưng lý do mà mẹ cậu bị đánh đập không chỉ vì người đàn bà đó mà còn vì cậu.

Từ nhỏ Khắc Minh đã thể hiện mình là một cậu nhóc thông minh, khả năng xử lý nhạy bén các tình huống, và tài bắn súng điệu nghệ dù chưa qua trường lớp đào tạo.

Vì có lần cậu theo ông đi tập bắn, cậu đã lén ông bắn thử, ba viên đạn thì hai viên trúng ngay hồng tâm, viên thứ ba hơi chệch ra ngoài.

Từ đó ông ta nuôi ý định sẽ đào tạo cậu thành sát thủ, mẹ cậu không đồng ý, hai người cứ gây gổ nhau mãi.

Cho đến ngày cậu ra giao kèo với ông cậu sẽ trở thành sát thủ để đổi lấy sự yên bình ẹ. Hai năm sau khi đi tập huấn trở về thì cậu hay tin mẹ mất tích.

Cũng không hẳn là mất tích, vì mẹ cậu đã được ông đưa đến một nơi nào đó, chỉ vì muốn khống chế tư tưởng của cậu ông ta đã cách ly hai người.

Để bà được an toàn cậu đã phải sống như một cỗ máy suốt thời gian qua, giết người không thương tiếc, nếu chẳng may cậu yếu lòng tính mạng bà sẽ gặp nguy hiểm.

Yêu mẹ, cậu đã đánh đổi thứ gọi là con tim, đã gieo rắc đau thương, tang tóc cho rất nhiều người, và nhận lấy một cuộc sống đen tối, cô độc cho chính mình, mà cậu đâu biết rằng hiện giờ mẹ cậu còn chẳng nhận thức được bà là ai.....!!!!

Cổ thoát khỏi dòng kí ức đau buồn, cậu quay mặt lại dựa vào tấm kính, thở dài.

_Cô không sao rồi chứ- cậu cất lời, vẫn cái giọng lạnh lạnh quen thuộc.

_Ừ, cảm ơn anh.- môi nó không chuyển động nhưng ánh mắt lại đang cười.

_Ta đi thôi, tôi đưa cô về.- cậu cũng muốn ra ngoài hít thở không khí một chút, ở đây thật sự rất ngột ngạt.

Rồi hai người rời khỏi đó trên chiếc ô tô của Khắc Minh, chiếc xe lướt đi trên con đường rợp bóng cây.

Cũng gần hai giờ trôi qua mà chưa thấy nó đến, Nguyên Khang sốt ruột cứ đi tới đi lui ngóng ra cửa, cậu đứng lên rồi lại ngồi xuống, gọi nó cũng vài lần mà không bắt máy, cậu vừa định chạy đi tìm nó thì nhận được cuộc gọi.

“Em xin lỗi nhé, em bận chút việc, tí nữa em đến”

“Em cứ làm việc của mình đi, khi nào rảnh hãy đến”- cậu thở phào vì nó không gặp chuyện gì.

Nó nhờ Khắc Minh đưa về nhà để tắm rửa rồi mới vào viện, cái nhà kho ấy dơ quá, mà cũng chỉ dám kêu cậu dừng ngoài ngõ, nó không muốn một ai biết thêm về thân thể của mình.

May mà chỉ có mấy chị giúp việc chứ không có Ba Lâm ở nhà, không thì nó sẽ bị tra khảo mất thôi. Anh Bảo Kỳ thì đến chỉ nhánh tập đoàn Shine xử lí công việc thay Nguyên Khang rồi. Nó tranh thủ tắm rồi vào bệnh viện ngay vì sợ Nguyên Khang buồn, trên đường đi không quên mua thức ăn cho cậu.

Hai người nói chuyện vui vẻ, lát sau thì Kỳ Lâm cũng vào đến. Tâm trạng hậm hực.

_Tớ đến sợ quẩn gia nhà cậu, ông ấy cứ đòi báo cho hai bác biết, may mà tớ có tài ăn nói mới thuyết phục được ông ấy đấy.- cậu kể lể.

_Vì bác ấy lo cho tớ thôi mà, cậu không muốn ba mẹ lôi tớ về Anh thì cứ tiếp tục phát huy tinh thần ha.- Nguyên Khang vỗ vai cậu bạn rồi cả hai cùng cười.

_Cậu đã ăn gì chưa, ông ấy bảo tớ mang cháo cho cậu nè.- vừa nói cậu vừa lấy trong túi ra một hộp cháo và sữa.

_Có cả sữa nữa á!- nó giật mình, buột miệng kêu.

_Người bệnh thì uống sữa tắm bổ chứ sao?- Kỳ Lâm vặn vẹo ngay, Nguyên Khang thì ngạc nhiên nhìn sang nó.

_Ồm!- buông một tiếng cảm thán rồi nó im lặng, nó vốn chẳng mấy khi uống sữa, với cả nó nghĩ con nít mới uống sữa thôi, rồi tự nhiên lại nhớ đến lần nó uống sữa, là khi ngồi cùng với Hoàng Quân.

Không biết giờ anh sống thế nào, nó thì chật vật với cuộc sống mới lắm, giá mà được như ngày xưa, chỉ là con của một gia đình bình thường, có một người luôn ở bên yêu thương chăm sóc...

Nó lắc mạnh đầu xua tan ý nghĩ đó, tất cả cũng qua hết rồi, Hoàng Quân bây giờ không còn là người con trai của nó nữa, thay vào đó là một cô gái khác, và anh vẫn đang sống hạnh phúc.

Tình cảm cho anh còn đó nhưng việc anh phản bội lòng tin của nó là không thể chấp nhận. Bất kì lí do nào cũng được nhưng sao anh lại chọn lí do làm em đau lòng và thất vọng về anh nhất, anh có thể nói dối mà.

“Anh yêu người khác rồi”- câu nói ấy tưởng chừng đập tan mọi thứ, đập tan đi hạnh phúc bấy lâu và cả một niềm tin quá lớn, mọi thứ trong nó đều như sụp đổ.

Nó tiếp nhận mọi thứ như cách mà cuộc sống mang đến, chỉ là phải tự thuyết phục bản thân rất nhiều, anh của hôm nay sẽ không như hôm qua, anh hôm nay không đi cùng nó nữa rồi, đau khổ lắm nhưng làm được gì hơn, đành chấp nhận.

Quay trở lại với câu chuyện, Nguyên Khang ra hiệu cho Kỳ Lâm cất hộp cháo, cậu lấy tay xoa xoa bụng, hơi nhũu mảy.

__Vừa nãy Yun có mua cháo cho tớ rồi, no lắm.

__Thế tớ để đây nhá.- Kỳ Lâm tự dưng thấy phấn khích, đó là cháo mua chứ không phải cháo nấu. Rồi cậu chợt cười trong suy nghĩ.

Họ trò chuyện cùng nhau rất vui vẻ, trong khi Bảo Kỳ đang bù đầu với công việc ở công ti nhà Nguyên Khang.

Cậu đành hy sinh, nếu để công việc trì trệ thì ba mẹ Nguyên Khang sẽ phát hiện cậu ấy bị thương mất.

Đọc truyện online -

16. Chương 16

Đêm nay nó ở lại trông Nguyên Khang, cậu ngủ sau khi uống thuốc rồi, đêm nay chắc lại là một đêm không ngủ.

Mưa, tiếng mưa rả rích ngoài kia càng làm nó tỉnh táo hơn, từng bụi mưa tạt vào cửa, chảy những giọt dài trên kính cửa sổ, đẹp tuyệt, nó đưa tay áp lên mặt kính, lạnh lạnh, cảm giác thật thoải mái.

Nó mở cánh cửa, chống cằm lên bệ cửa hứng những bụi mưa đang phủ vào mặt, mát rượi.

Những suy nghĩ cứ nối nhau kéo dài triền miên, từ khi trở về với gia đình không biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra. Mọi thứ làm nó cảm thấy mệt mỏi quá.

Cuộc sống của những người có tiền của chẳng có gì là thoải mái, dang vọng, tiền tài, thế lực luôn được đặt lên hàng đầu. Sát hại lẫn nhau là những việc quá đỗi bình thường.

Giờ nó có ba mẹ, có anh trai, có những người bạn luôn ở bên nó nhưng ba mẹ cũng bận việc suốt, chẳng mấy khi có thời gian ở nhà, cũng chưa gần gũi với nhau được.

Mọi thứ vẫn chưa trở về vị trí thật sự của mình, không biết khi chính thức trở thành Bảo Ngọc cuộc sống của nó sẽ như thế nào, liệu tâm hồn yếu đuối của nó có đủ sức chống chọi những bão tố của cuộc sống, mưu toan, tham vọng của người đời. Liệu trái tim nhỏ bé có được bình yên...

Đôi mắt to tròn, đen láy đượm buồn hướng về phía xa xăm, đôi bàn tay xinh xắn chìa ra hứng những giọt nước mát.

Nguyên Khang đã thức từ lúc nào, cậu thấy ánh mắt buồn của nó trong lòng cũng thấy không vui, cậu đến bên cạnh nó, đặt tay lên vai nó, giọng nói ấm áp dịu dàng hoà trong tiếng mưa, không gian xung quanh ấm hẳn lên.

__Em đang buồn sao?

Nó quay người lại, môi cong lên nhưng ánh mắt vương buồn lộ rõ, nhìn nó cậu thấy lòng mình tê tái.

__Dạ không, anh không ngủ nữa hả?

__Ừ, mà Yun này, sao em lại thích mưa vậy.- cậu vuốt tóc nó, quệt đi những bụi mưa trong suốt.

Nó khẽ cười, quay ra phía cửa sổ, giọng nói trong trẻo, ngọt ngào như tiếng chuông ngân.

__Vì mưa rất đẹp, từng giọt mưa long lanh như thủy tinh, nhưng nó là một chất lỏng, nó không làm ta chảy máu khi chạm vào, em thích điều đó.

__Nhưng người ta buồn khi thấy mưa.- cậu cũng đang hứng bụi mưa giống nó.

__Em lại nghĩ khác, mưa rơi vì nỗi buồn của con người anh ạ. Mọi người vẫn nghĩ mưa là nước mắt của bầu trời, còn em lại thấy mưa cũng có nước mắt, mưa khóc mỗi khi có người buồn, mưa đồng cảm.-nó trả lời đều đều, câu nói cứ đọng nhiều tâm tư.

Nó cầm tay cậu lên, nhỏ nước mưa trong tay nó vừa hứng được vào tay cậu, cười vui. Tâm trạng nó khá hơn khi này rất nhiều.

__Anh lại thấy em giống mưa, bên ngoài mạnh mẽ cứng rắn, có chút lạnh lùng nhưng trong lòng lại mềm yếu, mong manh dễ vỡ.- Nguyên Khang nhìn sang nó nói.

__Thật ả!- nó tròn mắt nhìn cậu.

__Ừ, thật chứ, mà mưa không được khóc hoài đâu nhé, em mà khóc giống mưa anh giận luôn biết không, vì em cười đẹp lắm!

Nó bật cười vì câu nói của cậu, nụ cười toả nắng, ấm áp trong đêm mưa, nụ cười làm tim cậu thổn thức mãi thôi.

Cậu đưa tay hắt nước mưa vào nó, nó cũng hắt lại, rồi hai người cười vang. Khi ở bên cạnh Nguyên Khang nó thường hay vui vẻ thế này, cậu luôn biết cách khiến người khác thấy thoải mái.

Ngoài kia mưa vẫn rơi, từng cơn gió thổi mạnh hàng cây, ánh đèn đường phả vào mưa lấp lánh, một thứ ánh sáng tuyệt đẹp.

Ánh trăng trên cao như mờ ảo hơn, rọi sáng bóng hình hai người với những nụ cười rạng ngời.

Vài ngày sau

Nguyên Khang đã được xuất viện hôm qua, vết thương của cậu cũng sắp lành nên đang ở nhà tịnh dưỡng.

Hôm nay là chủ nhật, một ngày nắng đẹp, nắng trải dài trên con đường vắng, nắng chạy trên từng tán cây, vờn trên hoa cỏ, nắng hót cùng lũ chim những khúc ca vui, mọi thứ đều lấp lánh dưới ánh nắng dịu nhẹ.

Yun đang trên đường đến nhà Kỳ Lâm, đột nhiên hôm nay cậu gọi điện bảo nó đến nhà, hỏi lí do thì một mực không nói.

Kia rồi, ngôi nhà đã hiện ra trước mắt, cánh cổng vẫn không khoá, chẳng biết vô tình hay cố ý đây. Nó đẩy cổng bước vào, thích thú bước trên lối đi trải sỏi, chiếc váy lụa trắng chiết eo cao bay bay trong gió.

Vào nhà nó đi từ trước ra sau, nên lầu rồi lại xuống, gọi khăn cổ cũng không thấy ai, nó lấy điện thoại gọi cho Kỳ Lâm.

__Em đến rồi, anh không ở nhà là sao chứ?- nó hận hực trách móc.

Đầu dây bên kia giọng cậu hơi trềng xuống, khác hẳn kiểu cách tự tin thường ngày.

“ Xin lỗi, em ở nhà chờ anh một chút nhé”- rồi cậu gác máy, nó chẳng nói được thêm câu nào, hôm nay cậu rất lạ, nó đành xem tivi rồi đợi vậy.

Kỳ Lâm đang ở nghĩa trang, cậu đứng cạnh mộ phần của mẹ, hôm nay là ngày giỗ của mẹ, người mà cậu luôn yêu thương và kính trọng.

Ngôi mộ được cản đá hoa cương trắng thanh tao, cỏ dại được cắt sạch sẽ, trong di ảnh là một phụ nữ đẹp tầm bốn mươi tuổi, gương mặt phúc hậu, tao nhã, môi nở nụ cười hiền.

Ánh mắt cậu tha thiết nhìn người phụ nữ trong ảnh, nỗi nhớ mong chực trào như vỡ tung khỏi đáy tim, hình ảnh mẹ luôn khiến cậu không khỏi đau lòng khi bắt gặp.

Mất mẹ cậu như mất đi cả một khoảng trời, mọi cảm xúc yêu thương, nỗi hận thù người ba tàn nhẫn ấy có thể chìm chết cậu bất kì lúc nào, vì lẽ đó mà cậu chẳng giữ một bức ảnh nào của mẹ cả.

Cậu đặt bó hồng bạch- loại hoa mẹ thích nhất lên ngôi mộ, ánh mắt hơi trùng xuống, cổ họng nghẹn đắng.

__Mẹ ở thiên đàng vẫn hạnh phúc đúng không mẹ, sao mẹ không ở lại cùng con mà ra đi vậy chứ, con không thể nghe lời mẹ mà tha thứ cho ông ấy được, ông ấy cướp mẹ khỏi con, giờ con nên làm gì với ông ấy hả mẹ...

Cơn gió thổi qua khiến tóc cậu bay lên, mấy sợi tóc loà xoà xuống trán, gương mặt lạnh lùng, đôi chút ngông cuồng ngạo nghễ như đẹp hơn.

Cậu im lặng nghe tim mình khắc khoải, mẹ giờ ở một nơi rất xa, con muốn được nhìn thấy mẹ, con ước lại có một gia đình yên ấm, hạnh phúc như xưa, con nhớ mẹ nhiều lắm mẹ ơi...

Chân cậu như chôn chặt xuống đất, mọi cơ quan đều mất đi sức lực, những tiếng cười, tiếng khóc, tất cả cứ ùa về, hồi hải.

Cậu từng có một gia đình rất hạnh phúc, một người cha mẫu mực, một người mẹ hết mực yêu thương chồng con, trong nhà luôn ngập tràn tiếng cười, cho đến một ngày tập đoàn DK trở nên lớn mạnh thì mọi thứ đều thay đổi.

Người ba đáng kính của cậu thường uống rượu tiếp khách đến tối mịt mới về nhà, bên ngoài có bao nhiêu là bồ nhí, về nhà gặp vợ than phiền là đánh đập không thương tiếc, sức mạnh của đồng tiền quả thật đáng sợ, nó khiến trái tim con người chai sạn cảm xúc.

Mẹ cậu càng cố sức khuyên giải ông đến đâu ông càng coi bà rẻ mạt đến đó.

Cậu đã khuyên mẹ rời bỏ ông rất nhiều lần nhưng bà đều từ chối, bà yêu ông rất nhiều, bà muốn làm ông trở lại như xưa, mọi thứ đều vô ích.

Rồi một hôm ông diên tiết vì mất đi một hợp đồng trị giá hàng triệu đô, về nhà say bí tỉ, bà lại tìm lời lẽ khuyên ngăn, ông nổi đóa lên đuổi bà ra khỏi nhà.

Cậu chẳng thể nào quên được thân ảnh gầy gò của mẹ mắt mũi đầm đìa van lạy ông, bà quỳ xuống ôm chân ông, xin ông bình tâm lại.

__Bà xéo ra khỏi nhà tôi, suốt ngày chỉ biết cầu nhàu, chả được tích sự gì.- ông quát lớn, chân giũ tay bà ra, có khi đập mạnh vào bụng khiến bà đau điếng.

__Xin ông...tôi xin ông...mà...- tiếng van xin thảm thiết nghẹn trong tiếng nấc, nước mắt giàn giụa, bà càng cố bấu víu ông.

__Bà làm gì được cho tôi, hay chỉ biết ăn bám, bà có trẻ trung gì cho cam, bằng không nhan sắc của bà cũng làm tôi có được hợp đồng.- ông nói trong cơn say, nhưng người say luôn nói thật, vậy là với ông bà chỉ đến thế thôi, còn nỗi đau nào hơn.

Lúc đó cậu cũng chỉ mới là thằng nhóc 11 tuổi, không thể làm gì ẹ nhưng cậu hiểu nỗi đau mẹ phải chịu đựng, vì bà yêu ông quá nhiều.

Cậu đã chạy ra can ngăn, cậu đỡ mẹ đứng dậy, ông vẫn ra sức đuổi bà đi.

__Bà mà không biến đi thì tôi cho bà không đi được nữa.- giọng nói mặn đắng xát muối vào tim bà.

Đứt lời ông vợ lấy thanh sắt dựng ở góc nhà, đó là một thanh sắt bị đứt mối hàn trong cầu thang, ông dùng thanh sắt ấy đập vào lưng, vào bụng bà, khiến bà đau đớn mà khụy xuống, Kỳ Lâm cũng bị dính một gậy ở bả vai khi đỡ ẹ.

Vẫn chưa hả, ông lại giơ thanh sắt lên và giáng một cú đau nhói vào đầu bà, máu tuông ra rất nhiều, máu nhuộm đỏ chiếc áo trắng tinh của cậu, nhuộm đỏ một tuổi thơ tràn ngập sắc hồng.

Và người mẹ yêu quý của cậu đã mãi mãi ra đi trong đau đớn, những cú đâm vào bụng làm tổn thương nội tạng, não bộ bà cũng bị chấn thương mạnh, bà chết dưới tay người chồng bà đã một mực chung thủy, yêu thương.

Từ đó cậu không ở cùng ông, lúc đầu ở nhà có rất nhiều người giúp việc nhưng khi lớn cậu chỉ sống một mình, lâu lâu chỉ vài người đến dọn dẹp.

Cậu không phủ nhận là mình hận ba, nhưng cậu cũng yêu ông ấy, yêu và hận, cậu đứng giữa hai ranh giới, dần vật bản thân để rồi chẳng biết phải làm gì.

Thà rằng đừng cho cậu hạnh phúc còn hơn mang ngọt ngào và đắng cay hoà trộn với nhau, giải pháp tốt nhất là đừng chạm đến cái quá khứ ấy, hãy để cậu là con của mẹ thôi.

Cuộc đời thật trở trêu, những mảng kí ức đầm máu và nước mắt ấy cứ rình rập cậu mỗi đêm, chẳng bao giờ cậu quên viễn cảnh ngày hôm đó, đau thương không nguôi ngoai mà nó vẫn chực chờ để bùng cháy, một vết thương hằn sâu chưa bao giờ lành sẹo.

Cậu ngồi xuống bên cạnh mẹ, mỉm cười, trong nụ cười là ngàn vạn nỗi nhớ, cơn đau dè nén, hình như trong di ảnh, đôi mắt mẹ cũng long lanh nước nhìn đứa con yêu.

_Kỳ Lâm, con đến rồi à.- giọng nói trầm ngại ngần vang lên sau lưng cậu, bước chân khẽ khàng sợ sệt.

Sắc mặt tràn đầy nhớ thương của cậu quay ngoắt, lạnh như băng, nhìn người đàn ông trung niên trên tay cầm bó hồng bạch, cậu cất giọng bất cần, giận dữ.

_Ông không có tư cách gọi tên tôi, càng không đủ tư cách đến thăm mẹ tôi, đừng làm phiền bà yên nghỉ.

Tim cậu giờ đây ngổn ngang, mọi thứ xoay vòng rồi tràn vào cùng lúc, yêu, hận, cảm thông, phần uất,...mọi thứ luôn đối nghịch nhau, rồi chắt chồng lên nhau làm cậu tê tái.

Đọc truyện online -

17. Chương 17

Ông Trịnh hít một hơi thật sâu như lấy thêm dũng khí để đối diện với cậu.

_Ta biết là ta sai, ta có lỗi với bà ấy, có lỗi với con, ta ân hận lắm.

_Giờ ông nói những lời này với tôi thì ích gì, có làm mẹ tôi sống lại không.- cậu gắng mạnh từng chữ, ánh mắt oán hận nhìn ông trừng trừng.

Ông cúi đầu, im lặng.

_Tốt nhất ông hãy đi nhanh khỏi đây trước khi tôi nổi điên, đừng làm phiền mẹ tôi thêm nữa...- giọng nói như dấy lên những nỗi đau khôn nguôi, cậu chẳng thể giữ mình bình tĩnh trước ông được nữa.

Ông tiến đến ngôi mộ, đặt bó hoa lên, rồi cúi mặt quay đi, ông biết mình đúng là không đủ tư cách như cậu nói. Trước khi đi xa, ông khẽ nói “Ta xin lỗi hai mẹ con”.

Cậu đợi bóng ông khuất xa thì quay lại bên mộ mẹ, ngồi phịch xuống, ánh mắt vô hồn cửa vào hư không vỡ nát, giọng nói nào nề, mệt mỏi.

_Con xin lỗi mẹ, con không thể đối xử với ông ấy như không có chuyện gì được, đừng buồn con nhé!

Cậu ngồi bên mẹ một lúc lâu thì về nhà, sức nhớ là nó đang đợi, muốn đi nhanh nhưng bước chân cứ nặng nề, chậm chạp.

Nó chống cằm chán chường nhìn cái tivi đang phát một bộ phim cổ trang nào đó, khung giờ này chẳng có những bộ phim thần tượng mà nó cũng như nhiều teen girls mê mẩn, nó và cái tivi nhìn nhau, nhưng chẳng bên nào đoán hoài đến bên còn lại.

Thỉnh thoảng lại nhìn ra cửa, ngóng cậu về, ánh nắng giờ như gắt hơn, điều đó khiến nó chói và nhức mắt kinh khủng nên nó quay vội vào trong, vẫn chưa nhìn thấy là Kỳ Lâm đã về.

Và nó cũng chưa thấy dáng vẻ mệt mỏi, thất thần của cậu ngay từ ngoài cổng, ánh mắt cứ luôn dán chặt vào mặt đất, lưng thỉnh bước đi, tựa hồ chỉ cần một cơn gió hơi mạnh cũng đủ sức làm cậu đổ rạp xuống nền.

Nhận ra tiếng bước chân nặng trĩu ngày một lớn dần, rồi cái bóng cao lớn của cậu như ngã vào cửa, nó sốt ruột chạy đến, đỡ cậu vào trong.

Nó để cậu dựa vào tường, thân thể cứ nhũn cả ra, nó thấy mồ hôi ứa ra ở trán cậu rất nhiều nên sợ cậu bị cảm nắng, đưa tay chạm vào má cậu để kiểm tra, nhìn thẳng vào mặt cậu lo lắng.

Bất ngờ cậu ôm chầm lấy nó, tìm kiếm một chút hơi ấm cùng cậu san sẻ, nhịp tim mạnh và nhanh của cậu cứ dồn dập, hơi thở ấm nóng phả ra đều đều.

Nó còn chưa kịp nhận định tình hình, cậu thều thào rồi xiết chặt vòng tay hơn.

__Cho anh ôm em, một chút thôi!- tiếng nói hay tiếng lòng, cậu cần một ai đó để nương tựa, hay đúng hơn cậu cần nó, không hiểu sao cậu thấy tin tưởng nó nhiều lắm, một niềm tin là tuyệt đối.

Hôm nay đáng nhẽ cậu muốn rủ nó cùng đến thăm mẹ, giảm bớt căng thẳng chẳng, mỗi lần nhìn thấy mẹ là cậu đau đớn khôn cùng.

Nghĩ lại có thể ấu dả với ba mình ở đó nên cậu lại đi một mình, cậu không muốn nó nhìn thấy con người ấy, thế nên phải để nó đợi.

Và thật may có em ở đây với anh lúc này.

Vòng tay cậu siết chặt bờ vai nó, cậu như đang cố giữ lấy thứ gì đó quý giá lắm sắp tuột khỏi tầm tay, chỉ cần không giữ chặt là sẽ mất đi mãi mãi.

Cậu nhắm mắt lại, áp mặt vào mái tóc mượt của nó, đôi tay giữ khư khư lấy nó, nó cảm thấy từng nhịp thở của cậu đều khác thường, dường như trong cậu có một tảng đá lớn đang đè nặng, muốn thoát ra nhưng bế tắc.

Nó cũng đưa tay ôm lấy cậu, truyền hơi ấm từ trái tim đến trái tim.

Mọi vật thể xung quanh đều im lặng, vọng lên đâu đó là ghen ngào con tim, là tiếng thời gian tích tắc từ chiếc đồng hồ quả lắc, là nỗi cay đắng được ban phát mà theo lẽ con người là bất công...

Có phải trên thế giới này hầu hết và theo một luân lí nào đó, con trai thường yêu thương và kính trọng mẹ hơn ba không?

Nhất là những người đàn ông bệch béo như Lý Phong và ông Trịnh.

Rêu phong thời gian không thể xoá nhòa đau đớn như người ta vẫn tự an ủi nhau rằng “Thời gian là liều thuốc tốt nhất để chữa lành những vết thương trong tâm hồn”

Thời gian chẳng nhiệm màu như thế, đúng là vết thương có thể lành nhưng bảo đảm nó sẽ để lại sẹo, chính cái sẹo đó giết chết con người ta dần mòn.

Đáng buồn thay, nó, Kỳ Lâm, Khắc Minh hay bất kì một ai đều có ỉnh những vết sẹo, chỉ là nhiều hay ít thôi.

Sau cái ôm lâu thật lâu cậu mới buông nó ra, cảm giác nhẹ nhõm phần nào.

Không hiểu sao nó muốn đưa cậu đến cánh đồng cỏ lau mà nó yêu thích, cũng mong cải thiện chút tâm tư của cậu.

__Này, đi cùng em đến chỗ này nhé, đẹp lắm.- nghĩ là làm, nó nói rồi kéo tuột cậu đi luôn.

Mở ra trước mắt cậu giờ đây là một cánh đồng cỏ lau bạt ngàn, từng bông lau ngả mình theo hướng gió, đu đưa, một khoảng thiên nhiên dịu mát giữa chốn đô thị phồn hoa lúc nào cũng khói bụi mịt mù.

Không thể tưởng tượng là sau khi len lỏi qua biết bao ngõ ngách của khu dân cư cậu đã đặt chân đến một nơi tuyệt vời như thế này.

Đất trời được dịp quyện vào làm một, gió thi thoảng cứ đu đưa ngọn lau, tiếng nước sông đánh dạt vào bờ khi có tàu thuyền rẽ sóng đi qua càng làm cảnh vật thêm sinh động.

Nó khẽ cười nhìn cậu ngơ ngác ngăm nhìn, có lẽ cậu cũng cảm nhận được nét đẹp của nơi đây như nó lần đầu tiên.

_Anh thấy thoải mái hơn chút nào không?

Nó đứng lại gần cậu hơn, nắm lấy bờ vai rộng lớn xoa dịu.

_Cảm ơn em, haizz, hôm nay lại để em thấy một Kỳ Lâm thế này, hơi mất mặt đây.- cậu cười, nhẹ tênh, phong thái đĩnh đạc, ngạo mạng trở về.

Cậu và nó cùng ngồi xuống một bụi cỏ, hàng lau miệt mài đu theo gió bao quanh, khung cảnh nên thơ và dễ chịu.

_Anh kể em nghe sẽ nhẹ lòng hơn đây.- vẫn là nó biết san sẻ nhất.

Cậu nhìn vô định rồi chạm vào cơn đau một lần nữa, chỉ mong sẽ vơi đi phần nào.

_Có thể giờ đây ông ấy cũng thật sự biết lỗi.- nó quay sang nhìn cậu, khích lệ một niềm tin.

_Nhưng muộn rồi, mọi thứ bây giờ là thừa thãi.- cậu bật cười trước trò trêu đùa của tạo hoá. Mẹ cậu đã không tiếc lời năn nỉ ỉ ôi để rồi ông đưa bà gặp tử thần, giờ thì ân hận sao, buồn cười.

_Ông dù sao cũng là người thân của anh, tình thân vẫn đáng giá nhất, cuối cùng đến một ngày nào đó anh và ông cũng sẽ hoà hợp, chỉ là hãy nghĩ thoáng hơn một chút.- giọng nói trong trẻo, ngọt ngào, anh tiếp thu tưởng mình từng từ một.

Nghĩ thoáng hơn ư, ừ, sẽ nghĩ thoáng hơn, có lẽ khó khăn đây, khái niệm gia đình từ lâu không còn tồn tại trong tâm trí anh nữa rồi.

Bản giao hưởng của lũ chim về tổ và những con côn trùng nhỏ bé cứ được dịp ngân nga, hoà vang điệu nhạc của thiên nhiên trong hiện thực.

Thứ âm thanh tự nhiên cứ gần rồi lại xa, mang lại trong cậu một cảm giác thú vị, mới mẻ.

Dường như khi ở cạnh em mọi thứ anh cảm nhận được đều mới mẻ và đẹp đẽ lạ thường em nhỉ?

Cảm ơn em!

Đột nhiên không khí yên tĩnh bị dập tắt bởi lũ nhóc trong xóm, chúng đuổi nhau chạy khắp nơi, tiếng cười rền vang, giòn tan như chiếc lá khô rộp dưới nắng.

_Chị ơi, chị ơi! – như đang chơi vơi giữa biển được trời ban phao cứu sinh, bọn nhóc đổ nhau chạy sấn sỏ lại chỗ nó và Kỳ Lâm, vừa chạy vừa reo vang.

Kỳ Lâm được dịp mắt tròn mắt dẹt nhìn nó, khó có thể tin nó quen biết với tụi nhóc này, chúng lanh lợi và ranh rời ra vẻ sành đời lắm.

_Mấy đứa quen chị này à!- Kỳ Lâm nhìn lũ nhóc mà không nén nổi tò mò.

Một cậu nhóc làn da rám nắng, mặt mũi lém lỉnh thông minh đứng khoanh tay nhìn cậu, trả lời.

_Thế anh nghĩ tụi này thấy sang bắt quàng làm họ à.- cậu nhóc tia cậu từ trên xuống dưới rồi quay sang nó nói- Chị à, anh này không đủ tiêu chuẩn đâu!

_Tiêu chuẩn gì hả Huy?- nó cười cười hiểu ý cậu nhóc nhưng vẫn cố tình hỏi.

_Tiêu chuẩn làm bạn trai chị chứ gì, để xem, cũng đẹp mã, nhưng đầu óc với kiểu ăn nói này thì...chắc.- rồi cậu nhóc lắc đầu ngán ngấm, điệu bộ trầm tư.

Nó nhìn xem phản ứng Kỳ Lâm thế nào, miệng vẫn tủm tỉm cười.

Cậu chớp mắt, nhìn một lượt lại nhóc Huy, cái gì chứ, dám bảo cậu không có đầu óc và không biết ăn nói à, xin lỗi nhóc, anh đây chỉ cần nói vài câu thì gái đổ rầm rầm.

Kỳ Lâm suy nghĩ rồi tự nhiên thấy người nóng ran, nhóc này nói chuyện cay thật, nhưng cãi lại hoá ra mình giống như lời nhóc nói, không được.

Sau màn đấu tranh nội tâm, cậu cố kiềm chế và nói một cách hiền hoà.

__Anh lớn không chấp con nít.

__Ai con nít ở đây?- cậu nhóc vẫn gân cổ nhây đến cùng, Huy tỏ vẻ không ưa gì Kỳ Lâm.

__Anh Huy kì quá đi, Bu thấy anh này dễ thương mà!- một bé gái mặt lem luốc, mái tóc cháy nắng mỉm cười.

“Đấy, thấy chưa, nhóc chỉ giỏi ganh tị với anh”- Kỳ Lâm nghĩ rồi mỉm cười đắc chí.

__Ai muốn mày thế Bu.- nói xong cậu nhóc ngồi xuống cạnh nó, hỏi han- Dạo này chị hay buồn nên không đến đây đúng không?

__Tụi em muốn chị vui hoài để đến đây chơi với tụi em à.- nghe “đại ca” nói có lí, ba bốn đứa còn lại tháo nhau.

__Dạo này mấy đứa làm việc sao rồi? Khá không?- nó vuốt tóc tụi nhóc, hỏi thăm tận tình.

__Em bán vé số còn đủ sống, chứ tụi con Bu đi lượm ve chai chả được bao nhiêu hết chị, dạo này khó kiếm tiền quá.- giọng nhóc Huy có phần trầm tư, đưa tay bứt vài cọng cỏ khi nói.

Kỳ Lâm ngồi yên nghe ngóng cũng hiểu ra mọi chuyện. Tụi nhóc này ra đời làm ăn từ sớm, phải làm nuôi thân và phụ việc ba mẹ, cái vẻ sành sỏi, bụi đời ấy cũng do lam lũ quá mà ra.

Bọn nhóc làm quần quật suốt ngày, nên cũng cần có một nhóm mà bảo ban nhau, “Đại ca” Huy do lớn nhất, cũng ranh mãnh nhất nên cầm đầu. Tụi nhỏ còn thương nhau hơn anh em trong nhà.

Hồi trước nó quen tụi nhóc cũng vì lang thang đi chơi ở đây, mỗi lần tâm trạng thoải mái nó sẽ ra đây nghe tụi nhóc kể chuyện gian nan kiếm sống, thường hay mang tới cho tụi nhỏ ít quà, cũng thân thiết với nhau.

Đặc biệt nhóc Huy rất thương nó nên gặp phải Kỳ Lâm cậu nhóc đã chẳng ưa gì, nhóc nghĩ chị Linh tuyệt vời của nó phải có được bạch mã hoàng tử đẹp không tì vết kia.

Nghĩ ngợi một hồi, Kỳ Lâm lên tiếng.

__Mấy đứa ăn kem không! Anh mua cho nhé!- kèm theo một nụ cười chân thành, nghe tụi nhóc kể chuyện lặn lội kiếm miếng ăn cậu thấy mình còn hạnh phúc biết bao.

__Thật hả anh? Yeahhhhhh!!!!!!- tụi nhóc hò reo, mừng rơn, mặt mày đứa nào cũng rạng rỡ hẳn lên.

Nó cũng cảm thấy vui, xem tụi nhóc khoái chưa kìa, cả anh nữa, vậy là đưa anh đến đây không phải một lựa chọn tồi.

__Anh gì ơi, đừng nghĩ mua kem tụi này ăn thì Huy này thay đổi suy nghĩ về anh đâu nhé!- trong câu nói của Huy, ta thấy được có chút xao động.

Cậu đi rồi sau đó trở về với một túi kem to và vài món đồ chơi, chia đều cho từng đứa. Trong từng nét mặt là hạnh phúc trẻ thơ, hiền hoà, ấm áp, ngây ngô đáng yêu.

Nhóc Huy nhận lấy phần của mình, vui lắm nhưng cố không thể hiện ra. Ai nấy chậm rãi nhâm nhi phần kem sợ hết đi đến tội nghiệp, mặc dù biết phần đứa nào cậu cũng đã mua ba que.

Bầu trời về chiều đỏ ối, hắt xuống bãi lau, nơi một con người tìm về với bình yên, nơi một lũ nhóc hạnh phúc với phần kem đầu tiên của mình.

Gió thổi làm bay vài bông lau, dập dềnh, như tuyết, nhưng tuyết làm ấm lòng mọi người.

Hạnh phúc vẫn là những điều rất nhỏ, rất nhỏ thôi.

Đọc truyện online -

18. Chương 18

Hôm nay quả thật là một ngày rất đặc biệt, nó đã nhìn thấy một Kỳ Lâm hoàn toàn khác.

Kỳ Lâm khắc khoải, trầm tư vì vết rạn của quá khứ, Kỳ Lâm hoàn toàn đối lập với một cậu thanh niên 18 đẹp trai, đôi chút lạnh lùng, cao ngạo, trẻ con thường ngày.

Nói sao nhỉ, hôm nay là lần đầu tiên nó nhìn kĩ Kỳ Lâm đến vậy, đôi mắt màu nâu đỏ của cậu thật đẹp, nó thể hiện trung thực xúc cảm của chủ nhân.

Đôi mắt cứ hút người khác vào một không gian vô tư khi cười, thêm một điểm tuyệt vời cho khuôn mặt đã đẹp như tranh vẽ.

Rời khỏi ban công, nó trèo lên giường, ngả lưng và thoải mái tận hưởng một giấc ngủ ngon, hôm nay cũng mệt rồi.

Biệt thự nhà họ Lý

Khắc Minh vẫn chưa ngủ được, cậu xuống nhà lấy ít nước thì gặp Hạ Băng, người cậu không muốn tiếp xúc thì lúc nào cũng lảng vảng xung quanh.

Vẫn như bao năm qua, trong mắt Khắc Minh Hạ Băng và nhị phu nhân nhà họ Lý chỉ là người lạ, cùng thờ chung bầu không khí ngọt ngào với cậu.

Hạ Băng thì luôn thích nũng nịu anh trai, nhỏ không quan tâm việc hai người không cùng mẹ sinh ra, nhỏ không hẳn đã yêu thương cậu, chỉ vì muốn có một người anh để không nhéo và đòi hỏi này nọ.

—Anh à, nói chuyện với em chút được chứ? – Nhỏ nhìn Khắc Minh dọ ý.

Lạnh lùng băng giá dường như là bản tính trời sinh của cậu rồi, xem như không nghe thấy gì, cậu lướt qua nhỏ với gương mặt lạnh hơn cả tiền, nơi đây duy chỉ có mình cậu thôi.

—Anh, em đang nói chuyện với anh mà.- nhỏ chau mày, quay lại nhìn Khắc Minh với giọng bức dọc, anh lúc nào cũng vậy.

—Tại sao hôm nọ anh lại cứu con nhỏ đó, anh cản trở việc làm của em đấy.- nhỏ đứng khoanh tay, cậu nói phăng phất chút sự răn đe.

Khắc Minh đang rót nước thì ngưng tay, lại còn hỏi chuyện này, cô ấy mà có làm sao thì giờ Hạ Băng còn chẳng chệch đứng đây được, sẽ không ai được yên nếu làm tổn thương người bạn của anh.

—Đó là việc của tôi, đừng quan tâm tới.- cậu nói lững thững, không tỏ bất kì thái độ nào, tiếp tục hành động của mình.

—Mong anh và con đó không có chuyện gì, không thì nó còn khổ dài dài.- nhỏ quay ngoắt đi về phòng mình, cậu nói được xem là lời cảnh cáo.

Chuyện gì là chuyện gì? Cậu hiểu nhưng cứ như không hiểu, tự nghi vấn trong suy nghĩ, có thể là chuyện gì được.

Về phòng cậu cũng chưa tài nào chợp mắt, trần trọc loay hoay trên giường cậu lại nghĩ về nó, sao cô ấy lại hiểu mình thế nhỉ, trước giờ đã ai như vậy đâu.

Bảo Ngọc mà cậu biết là một người khá bí ẩn, xinh đẹp, mạnh mẽ mà cũng yếu đuối. Ở bên nó cậu nhìn nhận tổn thương dễ dàng, cuộc sống vì đó mà trở nên dễ thở hơn.

7h sáng

Nó vẫn đang dụi mình trong chăn thì nhận được một cuộc gọi, với tay lấy cái điện thoại trong tình trạng ngái ngủ, nó không alo mà để người kia nói trước.

—Ra ngoài...với tôi đi.- chất giọng lạnh lạnh quen thuộc đập chồm trong tai.

Nó dụi mắt, nhồm người dậy, nhìn lại trong màn hình thì đó là số lạ, mà giọng nói này thì không lần đi đâu được.

_Khắc Minh à, anh có chuyện gì sao?- nó nghĩ chỉ có thể là cậu thôi, mà sao cậu biết số nó nhỉ.

_Không, muốn ra ngoài thôi.- kiểu nói chuyện của cậu là duy nhất, chưa thấy ai “đụng hàng”, cục lố và thường chẳng nói rõ đầu đuôi.

_Cũng được, chờ tôi một tí.- nó gác máy rồi chuẩn bị đi, ở cậu có điều gì đó luôn làm nó thấy thú vị, hay vì vô hình chung hai người đã là bạn của nhau rồi.

Nó đến chỗ Khắc Minh đỗ xe đứng đợi, cậu vẫn đang mãi ngắm mây trời mà chưa hay biết sự xuất hiện của nó, cũng có thể vì hôm nay nó ăn mặc khác thường ngày.

Nó mặc quần short đen, bên trong là một chiếc áo ba lỗ trắng, khoác thêm chiếc áo khoác thun mỏng form dài màu đen.

Mái tóc mượt mà không xoắn dài như thường lệ mà đánh rối búi cao, trông có vẻ “giang hồ” hơn so với đứa con gái luôn mặc váy đầm dịu dàng như nó.

Nó vỗ vai Khắc Minh một cái đánh “bốp”, cậu giật mình quay sang.

_Mơ màng gì vậy.

Cậu trở về ngay trạng thái bình thường.

_Có gì đâu.- người gì mà kiêu lời kinh khủng.

_Mà anh muốn đi đâu?- nó hỏi khi hai người cùng vào xe.

Không nhận được tín hiệu trả lời, vì bản thân cậu cũng đâu biết mình muốn đi đâu thì sao mà nói được.

_Ừm, thôi đi ăn bánh kem đi, tự dưng tôi muốn ăn.- nó suy nghĩ một hồi rồi nêu ý kiến, con xe lăn bánh tiến ra trung tâm thành phố.

Chiếc xe dừng lại ở một cửa hàng bánh mới mở, trông cũng khá khang trang và đẹp mắt. Hai người cứ vô tư tiến vào mà đâu hay có điều thú vị chờ họ bên trong...

Vừa bước đến cửa hai người đã nghe thấy tiếng vọng mừng rỡ từ bên trong.

_Cặp đôi cuối cùng đã có rồi!!!- một anh thanh niên đeo tạp dề vui vẻ nhìn ra cửa.

Mọi người trong cửa hàng đổ dồn ánh nhìn về nó và cậu, những đôi mắt to tròn ngạc nhiên và thán phục, một cặp đẹp đôi, trai xinh, gái cũng xinh, cũng không thể thiếu sự ghen tị trong ánh mắt mỗi người.

Hai nhân vật chính của bối cảnh vẫn đơ người chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì anh thanh niên đó đã tiến đến.

_Mời đôi tình nhân vào tham gia cuộc thi với chúng tôi, bây giờ mọi người đang đợi cặp cuối cùng đây ạ!

Anh ta nói cái gì vậy chứ, cặp tình nhân sao? Anh ta nghĩ gì mà lại nói thế không biết, đã vậy còn cuộc thi gì ở đây nữa.

Khắc Minh nắm lấy tay nó kéo quay ra, anh thanh niên đã kịp ngăn cản, anh ta chờ mãi mới được 1 đôi thì sao dễ buông tha được.

_Hai người đừng nói là không phải tình nhân nhé, còn mặc cùng tông thế kia, đồ đôi à!- anh chàng cứ bới móc tìm lí do để hai người ở lại tham gia thi.

Các cặp đôi còn lại cũng bàn tán về điều anh ta vừa nói, thậm chí trích đôi này nhất quá, đã vào mà còn định đi ra.

Nó và cậu cùng nhìn lại trang phục của mình và người kia. Trời ạ! Cậu cũng mặc quần đen, bên trong chiếc áo thun đen khoét cổ sâu là một chiếc áo trắng, đúng là cùng tông thật mà.

Tình hình là đây là một cửa hàng bánh kem mới mở, nhân ngày cuối tuần họ tổ chức một cuộc thi làm bánh cho các cặp tình nhân, giải thưởng sẽ là hai chiếc bánh kem loại nhất.

Cuộc thi cũng chỉ là một hình thức PR cửa hàng, họ đang chờ đợi cặp đôi vào vị trí thứ 10 cho thập toàn thập mĩ mới bắt đầu cuộc chơi. Vô tình và bất đắc dĩ Yun và Khắc Minh trở thành đôi tình nhân cuối cùng.

Hai người bị anh thanh niên đó ra sức đẩy về bàn làm bánh, mặt cả hai méo xệch nhìn trên bàn bày biện nào trứng, bột, đường,... ôi đủ cả.

Có vẻ như hai gương mặt bí xị ấy được tất cả mọi người triển lãm, họ cứ nhỏ to xì xầm, hay là ngưỡng mộ. Phái nữ mắt cứ long lanh nhìn Khắc Minh, ôi nhìn là biết mẫu hình lý tưởng của bao nàng. Còn phái mạnh thì có cơ hội được diện kiến dung nhan thiên sứ ngay tại trần gian, lunh linh toả sáng.

Ai nấy thần thờ, anh thanh niên cũng vừa thôi ngay hành động ngắm nhìn vì bắt gặp ánh mắt không thoải mái của Khắc Minh, anh ta quay lại với chủ đề, hơi què nên quát lớn. Có ai biết là Khắc Minh khó chịu vì điều gì, anh ta nghĩ đúng hay sai?

__Mọi người tập trung.- sau tiếng nói, các tâm hồn nhớn nhoe chân mây được kéo gấp về thực tại, ai cũng cảm thấy sượng sùng.

__Sau khi tôi hô bắt đầu thì thời gian sẽ đếm ngược 60 phút cuộc thi, các bạn có thể làm loại bánh nào tùy ý....và....bắt đầu.

Trong khi các cặp đôi còn lại tranh thủ thời gian thì nó và Khắc Minh vẫn nhìn đồng nguyên liệu, chẳng thiết tha gì ấy.

__Anh biết làm bánh không?- nó quay sang hỏi cậu, tay vịn vào quả trứng- Tôi làm được phần bánh, còn kem trét không được.

__Định làm thật à!?-cậu thắc mắc, nó khẽ gật- Thôi thì làm.

__Chết rồi, không nhớ công thức, gì nhỉ...bột mì, bột nở, nước, trứng...ờm...- nó cố vắt trí nhớ, có hôm đã đọc ở trang mạng rồi, nhưng là qua loa thôi nên không nhớ rõ.

__Mà định làm bánh gì? – cậu cũng suy nghĩ, nhìn một vòng quanh bàn.

__Hay là bánh chocolate nhé!- mắt nó sáng rõ khi thấy có hộp bột cacao trên bàn.

__Ừ- vừa nói cậu vừa lôi cái thau inox lại gần, đổ hai loại bột mà nó nhắc đến, cũng là hai loại duy nhất trên bàn, thêm bột cacao, rồi cậu đập trứng.

Giai đoạn này thì không dễ, cậu đập cái trứng đầu tiên thì nó vỡ, chảy hết ra ngoài khi chưa đưa đến thau, cái thứ hai tách được vỏ nhưng cả vỏ và lòng trứng đều nằm gọn trong thau.

Nó lắc đầu ngán ngẩm trước sự vụn về của nam giới, kịp thời ngăn cản để cậu không làm phí thêm cái trứng thứ ba, nó kéo cái thau về chỗ mình.

__Để tôi làm cho, anh hậu đậu thật đấy, hình như là ba cái trứng thì phải.- rồi nó lần mò theo trí nhớ, đập nhanh gọn từng quả trứng vào thau, cậu thán phục trước khả năng đập trứng “điệu nghệ” của nó, điệu nghệ ở đây là do cậu nghĩ thôi.

__Ê này, ba cái rồi mà, nghĩ đi đâu vậy.- cậu gỡ quả trứng từ tay nó ra, giành cái thau lại, từ bước này cậu muốn làm.

Nó cứ lo nhớ mà quên mất, cậu giành cái thau rồi, đã thế chỉ cho cậu tự làm, xem như góp công thức thôi, nhớ ra nó cũng nặng đầu mà.

__Cho vào 1 ¼ chén nước, ¼ chén dầu rồi đánh lên là xong phần bánh đó.- nhìn nó và cậu lúc này giống cô giáo dạy học sinh, nó chỉ việc nhớn nhoe chỉ tay năm ngón thôi.

Là do cậu tự nguyện, vui vẻ làm chứ nó nào có ép, chỉ có điều là kiến thức nấu ăn cậu không có, đánh bột mạnh tay quá, lại ngược chiều nên nó cứ bắn tứ tung.

__Nè, anh đánh ngược chiều rồi.- nó đánh vào tay cậu một phát, cậu ngược nhìn lên thì nó đăm cười ngặt nghèo, tiếng cười giòn tan tề nhệ, chỉ hai người nghe thấy.

Trên mặt cậu dính vài đường do bột bắn lên, trông hiền như chú mèo con ý. Cậu hiểu ra chuyện đó vì cũng đang cười nó, nó cũng lâm vào tình trạng tương tự, mọi người dừng ngay việc làm đổ dồn ánh mắt về phía hai người.

__Ai cho anh cười chứ!- nó bị ngại là thế, đưa tay chùi chùi mà có hết đâu, thấy vậy cậu đưa tay lên quệt giúp trên má nó, mịn màng. Cả hai mỉm cười, hai lúm đồng tiền hai người cùng bên má trái sâu hoắm, làm mọi người tiếp tục tỉnh thần ngưỡng mộ.

Đây là một Khắc Minh rất thật, cậu cũng biết cười, chỉ bản tính xưa nay luôn lạnh lùng, thêm nữa là chẳng có ai để khơi dậy nụ cười ẩn sâu vô định đó.

Niềm vui là cái chạm lòng rất nhẹ, không cầu kì hoa mỹ hay nguy nga tráng lệ, là những cái nhếch môi thành đường cong mà giả tạo cũng có thể làm được. Vậy nên người ta có thể giả vờ vui nhưng không thể giả vờ hạnh phúc, vì cơ bản, hạnh phúc là thứ khó nắm bắt, nó hữu hình hay vô hình còn không thể xác định.

Nhưng hãy cứ tin tưởng đi, nụ cười trên môi con người lạnh hơn những ngày băng giá ở Bắc Cực kia xuất phát từ niềm vui.

Bánh đã nướng xong, đặt màu yêu cầu nhưng có vẻ không được xốp cho lắm.

__Trục trục chỗ nào nhỉ?- nó ám ức vì không biết đã sai ở chỗ nào.

__Thôi kệ, cứ trát kem lên đi, để tôi làm cho.- cậu kéo chiếc bánh đã được cắt tròn lại gần rồi thoa thoa, trét trét, hồi sau cũng phủ đầy kem lên bánh, nó không đều, lổm nhổm vài chỗ trông kì kì, thành quả này tạm chấp nhận vì biết làm gì để cải thiện đây.

__A! Đun chocolate lên rồi rưới lên tạo kiểu, xem như cố tình làm kem thế này.- nó reo lên, thực hiện ngay để cứu vãn thẩm mỹ cho chiếc bánh.

__Cũng tạm tạm, không tới nỗi.- cậu xoa xoa cằm rồi nhận xét.

__Tại anh làm xấu chứ bộ.- nó lè lưỡi trêu, dễ thương lắm.

Vừa hết giờ, tất cả bánh được đem tập trung về một chiếc bàn lớn, anh thanh niên ấy kiêm luôn chức vị giám khảo, anh ta đi tới đi lui nhìn ngắm 10 chiếc bánh.

Anh ta thử từng chiếc bánh một, chậm rãi, sau khi thử một chiếc bánh lại uống một ngụm nước, đến bánh của nó và cậu thì ngắm nghía hồi lâu, ném thử, rồi chau mày nhìn về phía hai người.

__Nè, bộ tệ lắm hả?- nó huých tay cậu.

__Đâu có, cũng thơm mà!- cậu ra giọng trấn an, cậu hy vọng là nó không tệ.

__Thơm với ngon đâu có đồng nhất...- nó tự nhận định, nhìn về chiếc bánh đầu tay của mình.

__Và sau đây là kết quả...- anh ta tuyên bố một thôi một hồi, đến giải ba- Và giải ba thuộc về chiếc bánh của cặp đôi thứ 10, bánh tuy hơi khô nhưng được chấm điểm sáng tạo và tính đơn giản.

Hai người cũng không ngờ nó được tính điểm sáng tạo, ôi thật là, chiếc bánh đầu tiên cũng được gọi là thành công ngoài mong đợi.

Nó và cậu tung tăng với sản phẩm của mình ra về, mọi người đều tiếc nuối vì bao giờ mới lại được gặp. Hai người đi bộ dọc các cửa hàng, định đến công viên thưởng thức nó.

*

Chiếc xe mui trần bon bon trên đường, Kỳ Lâm và Nguyên Khang ngồi hàng ghế trước, Bảo Kỳ ngồi sau, gió lùa mái tóc bay càng làm tăng sức hút của Angels.

__Haizz, mấy hôm nay tớ muốn điên đầu với khối công việc ở công ty cậu luôn.- Bảo Kỳ mệt nhoài, vừa nói vừa đưa tay xoa thái dương.

__Giúp đỡ tớ chút mà, tớ sẽ đền cho.- Nguyên Khang xoa dịu.

__Ngoài kia có phải Yun không vậy?- cậu chăm chú rồi quay vào trong- Nè, nhìn cái coi.- cậu đột nhiên nhảy cảm quá mức, muốn khẳng định là không, vì bên cạnh Yun đang có một người con trai.

__Đâu, không giống lắm, trang phục không giống.- Nguyên Khang rời tầm mắt khỏi vô lăng, nhìn ra ngoài, cậu cũng đang hy vọng.

__Hai cái cậu này, quáng gà rồi hử, không phải đâu, Nguyên Khang, cậu tập trung lái xe đi, đêm bây giờ.- cậu phàn nàn mà đâu hay mình mới là người quáng gà.

Nghe vậy hai cậu như trút bỏ gánh nặng, quay lại vào trong.

__Yun mà biết chuyện chắc không vui đâu nhỉ, em ấy đã muốn kéo dài thời gian mà- Nguyên Khang thở dài, cậu lo nghĩ, và hai người kia cũng vậy, con đường cứ dài mênh mang.

Đọc truyện online -

19. Chương 19

Sau khi thưởng thức chiếc bánh kem đoạt giải ba với rất nhiều nước thì hai người về nhà, vẫn đi theo cách cũ, Khắc Minh đậu xe cách nhà khá xa, nó sẽ đi bộ vào.

Không hiểu sao hôm nay về nhà lại thấy nặng nề thế này, vừa đến cổng chị giúp việc đã báo lại là ba nó muốn gặp, ông đang ở thư phòng. Nó thở dài, thay quần áo đã rồi mới đến gặp ông.

Nó chần chừ trước cửa, nó biết điều gì đang đợi mình sau cánh cửa kia, hít một hơi thật sâu, nó gõ cửa.

Cốc. Cốc. Cốc.

__Vào đi con gái.- thanh âm trầm, nhẹ vang mà nghe sao nặng nề quá.

__Ba có chuyện muốn nói với con à!- nó lễ phép và từ tốn. Ông đang ngồi trên ghế, đứng lên vòng ra chỗ nó, lấy tay con gái đặt trong tay mình.

__Ta biết sẽ khó khăn cho con...ta đã nghe về việc Nguyên Khang bị thương, bây giờ nếu không chính thức xác nhận là con gái ta thì con sẽ gặp nhiều rắc rối...ta cũng biết là sau này con cũng sẽ gặp nguy hiểm, nhưng con hiểu ta chứ, chính thống là người nhà họ Dương ta mới có thể bảo vệ con được.

Ông là người làm ăn thương trường lâu năm, luôn biết tính toán thiệt hơn, trong cuộc đời hai đứa con ông thiệt hơn lại không thể đo lường, chúng cách nhau quá gần, dù sao Yun và Bảo Kỳ vẫn sẽ nguy hiểm, nên tiến hành nhận hai người sớm hơn cũng tốt.

__Dạ, con hiểu mà!- nó gật nhẹ đầu, nó biết ông cũng rất muốn để nó tự do nhưng ông cũng muốn nó an toàn.

__Cố gắng nhé con gái yêu của ta.- ông kéo nó lại gần, vòng tay ấm áp của tình phụ tử là thiêng liêng nhất, chúng ta là một gia đình, một vòng tay khiến con vỡ òa trong hạnh phúc, khoảng cách 16 năm xa cách được rút ngắn hơn bao giờ hết.

*

Sau khi làm một chén cà phê ba cậu cùng về dinh thự họ Dương, họ muốn biết tình trạng của Yun, Nguyên Khang thì dường như rõ nhất, cậu biết nó không thích vị thế là một thiên kim tiểu thư.

Trong lúc Nguyên Khang, Bảo Kỳ vào thư phòng bàn việc với ba nó, Kỳ Lâm lên lầu, phòng nó không khoá nên cậu đi vào, tiến thẳng ra ban công.

__Yun à!- nó quay lại nhìn cậu, cậu vuốt mái tóc óng mượt, xước lên đó một chiếc kẹp hình trái cherry đính đá trắng, nở nụ cười.- Tặng em, nhớ giữ kĩ nhé!

__Cuộc sống của giới thượng lưu không hẳn chỉ có mặt xấu, như bọn anh đây, vẫn vui vẻ mà, chỉ là hãy nghĩ thoáng hơn.- cậu chống tay lên lan can, ngắm nhìn mọi thứ, dùng chính câu nói của nó đã an ủi cậu.

Nó nghiêng mình trong cánh cửa kính, muốn nhìn rõ món quà được tặng, nó nhỏ nhỏ xinh xinh.

__Cảm ơn anh.- nó cảm ơn vì chiếc kẹp và câu nói an ủi của cậu, nhoẻn miệng cười, cái lúm đồng được thể làm duyên, yêu vô cùng, và tất nhiên cậu gói trọn nụ cười ấy trong tim, cất giữ như báu vật...mãi mãi...

__Em ổn chứ.- Bảo Kỳ và Nguyễn Khang đồng thanh.

__Em có sao đâu mà, chuyện nhỏ thôi, các anh không phải nghĩ quá lên đâu.

Ông Dương sẽ chính thức tuyên bố Yun và Bảo Kỳ là con ruột vào ngày lễ kỉ niệm 70 năm thành lập tập đoàn Dương Hoàng vào 3 ngày tới đây, hiện giờ mọi người đang gấp rút chuẩn bị vì đại lễ không được có bất kì sơ sót nào cả, phải thật chu toàn.

*

Đêm nay là đêm cuối cùng trước lễ kỉ niệm 70 năm.

Yun thấy cảm xúc trong mình phức tạp hơn bao giờ hết, có nặng nề, thanh thản, buồn man mác, rối bời...

Nó cúi người lấy trong tủ ra một con gấu bông màu kem- đó là món quà sinh nhật mà Hoàng Quân đã tặng, đã lâu rồi nó không đụng đến, hôm nay lại muốn nhìn nó lần cuối, ừ, lần cuối, để tạm biệt mọi thứ thuộc về cô gái mang tên Lâm Vy Linh.

Mảng kí ức tuyệt vời nhất của Vy Linh thuộc về Hoàng Quân- người con trai đã-từng-rất-quan-trọng.

Chỉ là đã từng thôi anh nhé, tổn thương trong em sẽ chẳng bao giờ phai nhòa, em ghét, em sợ sự phản bội, mà anh lại nhấn chìm tình yêu của chúng ta trong chính điều đó, anh dập tắt mọi hy vọng trong em rồi, một Hoàng Quân luôn bên cạnh Vy Linh từ đây sẽ không còn tồn tại nữa.

Chú gấu ngày nào em quý trọng sẽ được cất trong một chiếc hộp, anh và miền kí ức kia sẽ yên vị trong một góc khuất tim em, kết thúc tất cả đi anh nhé.

Nó đứng bên bệ cửa sổ, đưa mắt nhìn xa xăm, một giọt nước mắt trong suốt... lăn dài.

“Kí ức vẽ nên những hình hài vô thức, chẳng thể nào quên được tất cả, phải không anh?!”

“Kí ức vẽ nên những hình hài vô thức, chẳng thể nào quên được tất cả, phải không anh?!”

Bản thân em cũng không rõ mình còn yêu anh hay không, vì nỗi đau lấn át suy nghĩ của em rồi, chỉ lần này nữa thôi, em sẽ nhớ đến anh mỗi lần này thôi.

Từ mai em là Bảo Ngọc, một con người hoàn toàn chẳng liên quan gì đến anh cả, mai em sẽ là người khác, Lâm Vy Linh thuộc về quá khứ rồi anh à.

__Tạm biệt!- giọt nước mắt lại rơi, giây phút này nó và cậu sẽ chẳng là gì của nhau nữa, nó sẽ để tình yêu trong quá khứ ngủ yên.

Chấm dứt cuộc sống của Vy Linh là bắt đầu cuộc sống của Bảo Ngọc.

Cuộc đời là một vòng tuần hoàn phức tạp.

Như xuân qua, hè tới, thu sang, đông về...bốn mùa mỗi năm

Như kim đồng hồ luôn xoay quanh 12 chữ số

Như con người chia ly rồi tái ngộ

Vy Linh chia tay anh, Bảo Ngọc liệu có gặp lại...

Sân bay, 8h sáng.

“Chuyến bay từ Mỹ về Việt Nam vừa hạ cánh...!”- tiếng loa thông báo vang lên, không lâu sau các hành khách cũng bước ra.

Một thanh niên cao lớn với mái tóc nâu tự nhiên đứng lại ngắm nhìn mọi thứ, trong tay giữ chặt bức ảnh một cô gái xinh xắn.

__Anh thả chung một bầu không khí với em rồi!- cậu ta mỉm cười rồi kéo valise về phía chiếc ô tô đang chờ sẵn.

Chiếc ô tô dừng lại trước cổng tập đoàn địa ốc AT, cậu bước vào trước sự cung kính của toàn thể nhân viên. Thái độ lịch sự, phong cách cao quý, cậu chỉ mỉm cười đáp lại rồi đi đến phòng chủ tịch.

__Chào ba, con mới về à!- cậu lễ phép gõ cửa bước vào.

__Con trai, chào mừng con trở về, con ngồi đi.- ông đứng dậy, kéo cậu ngồi xuống uống trà cùng ông.

__Ba kêu con đến thẳng đây có gì không ạ?

__Tối nay là lễ kỉ niệm tập đoàn Dương Hoàng, ta muốn con đi cùng ta, nó có lợi cho việc con tiếp quản công ti sau này, cũng sẵn dịp để con gặp các tiểu thư khả ái, ta muốn con chọn một nàng dâu.- ông rót chén trà đưa cho cậu- Con sẽ làm hài lòng ta chứ.

__Con nhất định phải đến sao ba? Con vừa về.- cậu thoái thác, lí do đầu tiên còn chấp nhận được, nhưng chọn một tiểu thư nào đó thì cậu không muốn, có một người đã chiếm giữ trái tim cậu rồi.

__Nhất định, ta gọi con về sớm cũng chỉ vì lí do này thôi.- lời ông nhẹ nhàng nhưng là mệnh lệnh.

Nửa năm trước cũng vì làm theo mệnh lệnh ông đặt ra mà cậu mắc phải một sai lầm nghiêm trọng, bằng mọi giá, lần này cậu không được lặp lại.

Cuộc sống tiện nghi ở Mỹ chẳng giúp cậu quên đi người con gái ấy, ngược lại càng làm hình bóng cô in đậm trong tim, khi đặt chân về lại mảnh đất quê hương, cậu khao khát được cùng cô làm lại tất cả.

Nhưng có còn kịp không....

Rời khỏi tập đoàn AT, cậu đi bộ dọc theo những con đường cũ, tìm kiếm bóng hình thân quen, chỉ mong được nhìn thấy nụ cười của cô gái ấy.

Cậu trách mình sai lầm khi nghĩ rằng quên người mình yêu thương không khó, để giờ hối hận nhận ra cậu đã yêu quá sâu đậm, mà cô gái ấy giờ biết có còn muốn bên cậu.

Nhặt những mảnh vụn vỡ của tình yêu theo từng bước chân, cậu sẽ hàn gắn lại mọi thứ, cầu mong không muộn màng....

Đọc truyện online -

20. Chương 20

Đại sảnh của tập đoàn là nơi diễn ra buổi lễ, vốn dĩ không gian này đã rất tinh tế, nay lại được trau chuốt thêm, lối đi chính dẫn đến khán đài được trải thảm đỏ và hoa hồng. Đèn trắng thường ngày được thay bằng màu vàng nhạt tạo nên sự ấm cúng và trang trọng cho buổi lễ.

Vì đây là tiệc buffet nên đội ngũ nhân viên khá đông đảo, họ mặc đồng phục trắng đen và đều đứng chuẩn bị ở vị trí của mình.

Khách mời hôm nay hầu hết là bạn làm ăn của Dương Hoàng, ai ai cũng toát lên vẻ kiêu sa dưới bộ cánh đắt đỏ của mình. Các ông chủ lớn đến dự đều đi cùng các thiếu gia, tiểu thư nhằm mở rộng quan hệ ngoại giao bằng mối liên kết gia đình. Bên cạnh đó có sự góp mặt của không ít nhân viên báo đài.

Yun đang ở phòng trong với Bảo Kỳ, Nguyên Khang và Kỳ Lâm. Nó mặc chiếc váy quây ngực màu xanh thiên thanh nổi bật trên làn da trắng mịn màng. Mái tóc đen mượt mà cài chiếc kẹp hình trái cherry Kỳ Lâm tặng.

Kỳ Lâm nhanh chóng nhận ra điều đó, cậu thích thú mỉm cười, hôm nay nó rất đẹp dù chỉ trang điểm nhẹ nhàng. Thiên thần nhỏ bình sinh đã đẹp mà.

__Tí nữa anh sẽ dắt tay em đi nên đừng sợ nhé!- Bảo Kỳ trấn an em gái.

Nó mỉm cười, một lần nữa lại khiến mọi người ngây ngất, làn môi hồng, ánh mắt luôn

thu hút ánh nhìn người đối diện cũng biết cười, cái lúm đồng tiền rất duyên nữa, gương mặt xinh xắn thêm phần rạng ngời.

*

__Thưa quý vị.- người mc đứng lên bục, kêu gọi sự chú ý của mọi người, tất cả đều tiến về khu vực chính.- Như quý vị đã biết, tập đoàn Dương Hoàng được thành lập và phát triển vững mạnh đến nay đã được 70 năm, vì thế, hôm nay chúng tôi hân hạnh được đón tiếp các vị ở đây để cùng chúng tôi kỉ niệm ngày trọng đại này cũng như thắt chặt mối quan hệ hợp tác giữa các tập đoàn, chân thành cảm ơn các vị. Và sau đây kính mời chủ tịch Dương lên có đôi lời phát biểu.

Mọi người vỗ tay ngay khi mc mời Chủ tịch Dương, ông khoan thai bước lên bục.

__Cảm ơn các vị đã đến, hôm nay là ngày đặc biệt với Dương Hoàng, và với tôi, 70 năm qua Dương Gia đã bỏ rất nhiều tâm huyết và công sức để xây dựng một tập đoàn Dương Hoàng vững mạnh như hiện tại, để duy trì sự thịnh vượng đó tôi đã giữ kín một bí mật 18 năm qua, Dương Trung tôi thật sự có hai người con, và chúng hoàn toàn hợp pháp được thừa kế tập đoàn này, sở dĩ nay tôi công bố điều này là vì muốn sớm đưa chúng vào làm quen với guồng máy công việc.

Lời nói của ông đưa mọi người từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, không những có người thừa kế mà là hai người, di chúc của chủ tịch quá cổ và nước cờ của Dương Trung ông quả thâm sâu.

Yun khoác tay anh trai bước đi trước ánh nhìn ngạc nhiên, ngưỡng mộ, ngỡ ngàng của tất cả khách quan. Họ sốc vì biết hai đứa con đều tài năng và có ngoại hình đẹp, và sốc vì Bảo Kỳ không phải con nuôi.

“Lão đúng là cáo, chết tiệt.”- Lý Phong thầm nghĩ, ông ta đang sôi máu vì chủ quan khinh địch, tập đoàn này được hai người trẻ triển vọng điều hành thì việc vươn ra trường thế giới là dễ dàng. Thêm nữa, ông ta biết Yun, ông ta đã từng nghĩ nó không tầm thường, tất cả đều bị xoay như chong chóng.

Thiếu gia tập đoàn AT- Hoàng Quân, cậu như không tin vào mắt mình, sự thật là đây sao, vậy mà anh đã chẳng hề hay biết, vậy là anh đi Mỹ chẳng hề có tác dụng gì, hay đúng hơn là vô bổ.

__Đây là Dương Hoàng Bảo Kỳ và Dương Hoàng Bảo Ngọc, huyết mạch Dương Gia, mong mọi người chiếu cố.

Trong bộ vest đen Bảo Kỳ toát lên khí chất nhà lãnh đạo, anh mạnh mẽ và kiên định, cả hai cùng cúi chào và nở nụ cười.

Nụ cười của Yun rất đẹp, nhưng vô hồn, những người đang giả tạo vui mừng chúc tụng và ánh đèn flash liên hồi của báo giới khiến nó thấy gò bó, ngọt nhạt vô cùng.

Trong mắt anh giờ chỉ còn hình ảnh người con gái ấy, người duy nhất anh yêu trên thế gian, người giữ vị trí rất quan trọng trong tim anh, rất gần mà sao xa quá, nụ cười em, anh nhớ rất nhiều.

“Sao lại gặp nhau trong hoàn cảnh này hả em?!”- cậu nhìn nó, ánh mắt ngập tràn yêu thương.

Để ba và anh trai ở lại tiếp chuyện với báo đài và mọi người, Yun muốn tìm một không gian để thở, những thứ hào nhoáng đó không hợp với nó tạo nào, bóng dáng nhỏ nhắn đi lên tầng thượng.

Hoàng Quân đảo mắt tìm nó này giờ, chợt cậu nhớ đến tầng thượng, nó luôn thích những nơi cao như vậy, tìm cách tránh khỏi cuộc gặp gỡ các quý cô, cậu cất bước về phía tình yêu, về phía người con gái cậu nhớ mong da diết.

Quả thật thói quen đó nó vẫn chưa hề thay đổi, đứng kẻ lan can, nhắm mắt nghe tiếng gió, để bản thân quên đi chuyển động của thời gian.

_Yun à!- bờ môi chuyển động, cậu cất tiếng gọi là võ oà yêu thương. Giây phút nhìn thấy em anh chỉ muốn được vòng tay ôm em thật chặt, nhưng là chưa thể, một vật cản nào đó khiến anh không dám đến gần em.

Giọng nói làm ngừng đọng mọi thứ, mảnh trăng kia chảy dài đổ xuống đôi vai nhỏ, một sức nặng còn hơn cả đau thương, đôi mắt hé mở, nó vẫn đứng yên, giọng nói này, ngữ điệu này chỉ có thể là của một người, mà sao lại ở đây.

Đôi chân nhích từng bước, nó quay người, thân ảnh người đó hiện lên rõ nét, kí ức vỡ vụn tràn về như cơn lũ, màn đêm kì ảo bao trùm tất cả...

Ngỡ ngàng, hoang mang, mất phương hướng.

_Lâu nay em hạnh phúc chứ?- cậu nhắc chân, đến gần hơn một chút.

_...-im lặng.

_Anh không ngờ lại gặp em ở đây.- sau đó là một cái thở dài, biết phải làm gì tiếp theo.

_Yun à, anh xin lỗi...- ngập ngừng đôi chút- Xin lỗi em vì tất cả, anh có lí do để phải ra đi, lần này... anh về mong xây lại tình yêu đã vỡ, được không em?!- ánh mắt thỉnh cầu, cậu nhìn thẳng vào nó, chờ trông một câu trả lời, mong sao có được một hy vọng.

Có một tình yêu...đã từng là hạnh phúc.

Có một hạnh phúc...đã từng là nỗi đau.

Có một nỗi đau...bây giờ là quá khứ.

Đáp lại khát khao trong đôi mắt cậu là một câu nói còn hơn vạn mũi dao.

_Tôi và anh quen nhau sao?- đôi tay nó ghì chặt chiếc váy, giọng điềm tĩnh, gương mặt chẳng biểu lộ gì cả.

Cậu như đang rơi từ vách núi cao, tuyệt vọng, cô quạnh.

Cậu đầu hay rằng khó khăn lắm nó mới rũ bỏ được quá khứ, để bắt đầu lại cuộc đời mới, vậy thì hai người chẳng quen biết gì nhau đâu, hãy cứ là người dưng đi.

_Yun, anh biết em ghét sự phản bội, em à, anh buộc lòng phải khiến em ghét anh, thà em cứ đánh hay mắng anh cũng được, đừng tỏ ra xa lạ như vậy với anh.- cậu ghì chặt đôi vai nó, đau đớn, cậu đã chuẩn bị tinh thần để tìm lại nó, nhưng như thế này thì cậu chưa từng nghĩ đến.

_Xin lỗi, tôi là Yun, nhưng trong trí nhớ tôi chưa từng gặp anh.- nó nhẹ nhàng khẳng định, mà sao khi nghe thấy cậu suy sụp đến vậy.

_Yun à...!- tiếng gọi tha thiết ấy cất lên một lần nữa, nó sắp không chịu nổi rồi, không, nước mắt à ta lệnh i không được rơi.

_Em chắc là không nhớ anh chứ?

Ôi, mỗi tình đầu, làm sao quên được kia chứ!!!!

_Cậu gì ơi, cô ấy đã bảo là không quen mà.- Kỳ Lâm bước tới, kéo nó về cạnh mình. Cậu đã theo nó từ lúc nó vừa qua đoạn cầu thang, lúc lên đến thì thấy Hoàng Quân nên cậu đứng lại chờ. Không ngờ lại nghe được chuyện này, cậu thấy nó đang khó xử nên ra ứng cứu.

_Anh- nó mừng rỡ.

_Em ở đây làm anh tìm mãi- cậu ra về hờn trách, quay sang Hoàng Quân- Chắc cậu nhầm bạn gái tôi với ai rồi.

“Bạn gái?”- đó là suy nghĩ của cả ba người, ai cũng ngạc nhiên.

_Yun à, cho dù em có quên anh cũng sẽ làm mọi cách để em nhớ.- Hoàng Quân lại nói tiếp, cậu cố không để tâm đến câu nói của Kỳ Lâm- Mưa sẽ bên anh mà!- rồi cậu bỏ đi, câu nói cuối cùng là sẽ còn gặp lại.

[_Yun này, em giống mưa, đẹp lắm, nhưng mưa đến rồi mưa đi, em cũng không bên anh lâu, đúng chứ?

_Anh đúng là ngốc, em là Mưa, là Yun, Yun bên anh thì Mưa sẽ bên anh mà!]

Cậu vẫn còn nhớ lần nói chuyện đó, khi hai người cùng ngắm mưa, cậu nhắc lại với Yun, nhưng bỏ đi về đầu, vì cậu tin tưởng mưa bên cậu, còn Yun, cậu muốn tình yêu mang nó về bên cậu.

Đọc truyện online -

21. Chương 21

_Yun, em với cậu ta quen nhau sao?- Kỳ Lâm dò hỏi.

_Anh đưa em đi đâu đó đổi gió được không?-giọng nghèn nghẹn, nó đưa đôi mắt ngân ngấn nước lên nhìn, cậu bối rối gãi gãi đầu rồi gật đầu đồng ý.

Chiếc xe vun vút trong màn đêm tĩnh mịch, suốt đoạn đường Yun chỉ nhìn ra cửa sổ, chẳng nói một lời, sự yên lặng càng giăng xé suy tư.

Kỳ Lâm thỉnh thoảng lại nhìn sang bên xem biểu hiện của nó, tự dưng cậu thấy xót xa quá, nhưng cậu hiểu nó cần yên tĩnh nên cũng chỉ chăm chú lái xe.

Xe đi ra vùng ngoại thành, trời ngày càng tối, chỉ có mảnh trăng trên cao soi rọi ánh mắt buồn rười rượi của nó, một sự hỗn loạn, bế tắc, rối ren...

Cậu dừng lại ở một bờ biển, nó không nói không rằng, xuống xe rồi đi thẳng ra xa, khứu giác cảm nhận rõ ràng mùi hương mặn mòi của gió biển. Mái tóc mượt mà bay trong gió, đôi vai mỏng manh đang thấy lạnh, lạnh ở da thịt hay lạnh trong tim?!

*

Nguyên Khang đến bên thì thào vào tai Bảo Kỳ

_Tớ chẳng thấy Yun đâu cả, Kỳ Lâm cũng không? Hai người ấy đi đâu được chứ?- giọng cậu lo lắng.

_Để tớ gọi xem.- cậu lấy điện thoại gọi cho Yun rồi sàu nảo gác máy.- Không liên lạc được.

_Còn Kỳ Lâm?- Bảo Kỳ lại tiếp tục bấm số.

*

Kỳ Lâm toan bước theo Yun thì điện thoại reo lên.

_Nè, cậu có đang ở cùng Yun không, tớ không liên lạc được với con bé.- Bảo Kỳ nói luông tuông, giọng gấp gáp.

_Cậu bình tĩnh đã chứ, Yun đang ở cạnh tớ, không sao đâu, vậy thôi nhé, tớ sẽ liên lạc sau.- cậu tắt vội khi thấy Yun cứ bước thất thần ra biển, chạy vụt theo.

*

_Ô, này, Kỳ Lâm.- rồi cậu ngán ngẩm quay sang Nguyên Khang- cậu ấy tắt máy rồi, chỉ nói đang ở cùng con bé, sẽ gọi lại.

Nguyên Khang thở phào, rồi lại tiếp tục suy nghĩ. Em ắt hẳn đã gặp chuyện gì đó, xin lỗi, vì anh đã không thể bên cạnh em...

*

_Yun, em làm sao thế, có biết biển đang dâng không, làm gì cứ đi ra đây vậy.-cậu đã nắm tay kéo nó lại khi đôi chân còn chưa chạm nước.

Nó đứng lại, nhìn sâu vào đôi mắt cậu, người run run, giọt nước mắt trên khoé mi sắp rơi.

—Em...biết tin ai...bây giờ...hả anh?- nó hỏi một câu hỏi mà theo văn học vẫn gọi là câu hỏi tu từ, nó chẳng cần câu trả lời, nó chỉ muốn trách bản thân sao lại đặt niềm tin quá nhiều để giờ đây lạc mất chính mình.

Ánh mắt trùng ánh mắt, hai suy nghĩ giao nhau, tâm tư nó chạm vào tim cậu, trái tim đang thổn thức vì bóng hình một người con gái. Cậu không thực sự hiểu những gì nó nói, nhưng cậu hiểu trái tim mình, khi thấy nó ngủ trên giường bệnh Nguyên Khang cậu đã muốn đó là giường bệnh của mình, khi Hoàng Quân tỏ ra thân mật với nó cậu khó chịu, cậu muốn đến bên nó, và danh từ bạn gái không tự nhiên bộc phát mà vì đó là một ước ao trong cậu.

Cảm giác này, không gì khác, chính là yêu, cậu yêu nó trong vô thức, khi yếu lòng cậu chỉ mong được ôm lấy nó, người con gái ấy tự bao giờ đã có một vị trí quá vững vàng trong tim cậu.

Cậu vòng tay ôm chặt lấy nó, lời nói dịu dàng thủ thỉ bên tai.

—Hãy đặt niềm tin của em vào anh!- bàn tay cậu chạm vào làn tóc mềm, áp nó vào kề lồng ngực, cậu mún nó nghe thấy nhịp đập tim cậu, nhịp đập chỉ khi ở cạnh nó.

Nó rúc vào bộ ngực vạm vỡ, vằm giắc ấm áp khi được chở che khiến cảm xúc vỡ oà, giọt nước trong veo thấm vào áo cậu, một giọt nước làm tái sinh mảnh đất cằn cỗi, em đã tin để khóc với anh, điều đó làm anh hạnh phúc.

Cậu nâng nhẹ cảm nó lên, cúi người hôn giọt nước mắt ấm nóng vừa chảy xuống, chất lỏng tan đi và thấm vào làn môi cậu.

—Đừng khóc một mình mà hãy khóc trên vai anh!- ánh mắt dịu dàng, cử chỉ nhẹ nhàng, anh thực lòng mong em được vui.

—Người đó...đã từng rất quan trọng...nhưng...anh ấy lừa dối em...bây giờ quay lại...muốn em nhớ...- nó cứ kể cho cậu nghe trong sự ghen ngào, nước mắt rớt rơi không ngừng, mỗi lần như thế cậu lại nắm chặt tay nó hơn, rồi lau nước mắt.

—Nhưng không dối diện không phải là cách hay em à, Bảo Ngọc có thể không biết cậu ta, nhưng Yun thì biết, tập quên quá khứ em nhé!- cậu an ủi nó, cũng là dặn dò chính mình, trong Yun vẫn còn tổn thương do Hoàng Quân, cậu sẽ dùng tình yêu của mình mà lấp lại lỗ hổng đó.

—Hãy tin anh thôi, nhóc à!- cậu xoay mặt nó qua, véo cánh mũi đáng yêu đang đỏ lên sù sì.- Em khóc xấu quá là xấu mà.

Nó bật cười, cậu vừa làm mặt xấu trên nó, ở cạnh cậu là một cảm giác ấm áp khó nói nên lời. Rồi nó lại dúi mặt vào ngực cậu tìm cảm giác bình yên, lí nhí.

—Sẽ tin anh thôi!!!!-nó làm cậu mỉm cười hạnh phúc, anh sẽ đợi, vòng tay anh đủ lớn để che chở cho em.

Màn đêm huyền hoặc vẫn lấp lánh theo cách riêng của nó, ánh sáng trên nền trời rơi xuống mặt biển lung linh, mặt biển về đêm yên ả không trào sóng như ban ngày, biển cũng có khoảng lặng, một màu đơn côi.

Bờ cát mềm cũng hiền hoà nghe gió hát, tí ngoài khơi xa có những con thuyền vẫn lênh đênh trên mặt biển.

Nó ngồi tựa đầu vào vai anh, được vòng tay anh chở che, biển trong lòng cũng ngừng dậy sóng. Nó như nhớ ra điều gì, ngược lên nhìn Kỳ Lâm nghi hoặc.

—Khi này ai cho anh nói em là bạn gái chứ.- nó không nhéo trách.

—Anh cho.- giọng điệu tự đắc.

Thế là tiện tay nó cù lét cậu đến chảy cả nước mắt.

—Ai cho anh hả, có nói lại không?!

—Anh...haha...không...em đừng cù nữa...haha...thôi....coi như anh chưa nói gì mà.

Sau những giọt nước mắt sẽ là nụ cười.

Trời ngày càng tối, chắc cũng phải hơn 11h rồi.

__Ta về thôi, trễ rồi, người ở nhà sẽ lo đấy.0 cậu nắm tay kéo nó dậy, đang đi bỗng dừng nó khựng lại.

__Anh, em không muốn về nhà, chắc chắn Hoàng Quân sẽ đến nhà tìm em đó.

__Vậy chứ đi đâu giờ.

__Bây giờ em không muốn gặp lại anh ấy, hay về nhà anh được không?- ánh mắt hơi trùng lại.

__Em không sợ à?- cậu nheo mắt hỏi.

__Anh mà dám làm gì thì chết với em.- nó đưa tay chống hông ra điệu, nhướn miệng cười.

__Ôi thôi, anh sợ em cù nữa lắm.- cậu bật cười rồi lại kéo nó đi, niềm vui lại nối tiếp niềm vui.

Đọc truyện online -

22. Chương 22

Chặng đường trở về như gần hơn, hạnh phúc trong cậu cũng đông đầy, dù chỉ bắt đắc dĩ nó và cậu mới ở cùng nhà nhưng sao cậu lại thấy vui quá, nhà bây giờ sẽ được gọi là tổ ấm chẳng.

Yun lê từng bước mệt nhoài vào nhà rồi ngã người xuống bộ ghế sofa, thiêm thiếp, ngày hôm nay bận rộn quá rồi. Kỳ Lâm vẫn nụ cười vui sướng thường trực trên môi, cậu đi lên lầu dọn phòng cho nó.

Căn phòng nó sẽ ở nằm cuối dãy hành lang, nhà rất rộng nhưng chỉ có hai phòng, tay vịn nắm cửa, cậu xoay xoay, nó bị kẹt và cậu chợt nhớ ra mình đã làm mất chìa khoá phòng này lâu lắm rồi, cũng không cần dùng đến nên cậu không làm chìa mới.

Vậy là chỉ có phòng cậu dùng được, chỉ còn cách là cậu nằm đất để nó ngủ trên giường, cậu tình nguyện để nó ngon giấc, định xuống báo cho nó biết tình hình thì nó đã ngủ rồi, cậu ngồi xuống cạnh bên, vuốt nhẹ mái tóc rồi cúi người hôn nhẹ lên làn tóc mềm, cảm xúc trào dâng, ở cạnh em thế này... với anh... là hạnh phúc.

Cậu bỗng nó lên phòng, đôi tay chắc khoẻ giữ trọn thân hình bé nhỏ, mặt nó áp sát vào người cậu, một luồng khí ấm nóng lan toả, dường như trong giấc ngủ, Yun cảm nhận được một nhịp tim, rất gần, một cảm giác vô cùng an toàn, bình yên...

Đặt nó nhẹ nhàng lên giường, cậu trải tấm ra mỏng lên nền rồi cũng nằm ngủ, mà lạ thay, cậu chẳng thể nào ngủ được, đã hơn hai tiếng trôi qua, cậu cứ hết xoay bên này thì trở bên kia, không sao chớp mắt, vì cậu vui quá chẳng?

Nó nằm gọn trong chăn, trán lấm tấm mồ hôi, mắt nhắm chặt, miệng mấp máy không nói lên lời. Mưa, rá rích, máu, mùi máu tanh xộc vào mũi, máu loang ra trên nền, là giấc mơ đó và Yun lại một mình, nó không ngừng giãy giụa, nỗi sợ hãi quá lớn.

Kỳ Lâm nghe thấy tiếng thở gấp gấp của nó nhanh nhẩu bật dậy, cậu leo lên giường, lay người nó thật mạnh.

__Yun à, Yun, em tỉnh lại đi, Yun.- giọng lo lắng, nhìn đôi môi nhỏ mấp máy cậu lại cố lay nó hơn.

__... máu....- âm thanh yếu ớt được phát ra càng làm cậu cuống lên, cậu lấy tay đỡ nó dậy, vỗ vỗ vào má nó.

Một lúc sau nó từ từ mở mắt, đôi mắt long lanh, mồ hôi ướt cả áo, nó nhìn thấy Kỳ Lâm thì chồm lên ôm chầm lấy cậu, nước mắt rơi không ngừng.

__Anh ơi...em sợ lắm, hức...- nó rúc vào ngực cậu, thút thít, người vẫn còn run bần bật.

__Em ngoan nào, chỉ là mơ thôi, có anh ở đây rồi, ngoan nhé!- cậu đặt lên mái tóc nó một cái hôn, quàng tay ôm nó thật chặt.- Em ngủ tiếp đi nhé- Kỳ Lâm giờ đây thật dịu dàng, vì cậu đang ở bên cạnh người con gái mà cậu yêu, cậu muốn làm bờ vai cho người con gái ấy.

Một lúc sau khi lấy lại được bình tĩnh, nó ngược lên nhìn cậu, nước mắt cũng đã khô đi, phần thì thấm vào áo cậu rồi.

_Sao em lại ở phòng anh?

_Phòng kia bị khoá rồi, anh ngủ dưới nền thấy em kêu la mới lên ấy chứ, mà lần trước với Nguyên Khang em cũng bị thế này hả?- cậu vừa hỏi vừa đưa tay lau nước mắt cho nó, vẫn là còn nhớ rất kĩ chuyện Nguyên Khang ôm nó.

_Dạ, mà anh cũng ở đó sao?- nó nhìn cậu, không nhận được phản hồi, nó lại nói tiếp- Em hay mơ thấy máu ở khắp nơi, máu tanh lắm, em ở một mình, chẳng có ai ở bên, đáng sợ lắm.- nó kể cho cậu nghe, thỉnh thoảng lại sụt sịt mũi, nước từ khoé mắt lại long lên.

Cậu nghe đến việc nó ở một mình mà thấy lòng đau nhói, vậy mà khi ấy anh đã không đến cạnh em, nó sợ cô đơn đến cả trong mơ vẫn bị ám ảnh bởi sự cô đơn ấy, rồi cậu kéo nó sát vào lòng mình, thủ thủ.

_Anh sẽ ở bên em, hãy đặt niềm tin vào anh, anh muốn nhìn thấy em cười, còn anh, còn Bảo Kỳ, Nguyên Khang, ba mẹ em, em sẽ không cô đơn đâu, mà cho dù thế giới này có quay lưng lại với em thì bên em vẫn còn có anh. Yên tâm em nhé, giờ thì ngủ tiếp nào, không mai em sẽ thành Panda cho xem.- đó là những lời rất thật lòng của cậu, tình yêu này sẽ không thay đổi, cậu có niềm tin.

_Anh ơi, anh hát cho em nghe nhé!- nó hạnh phúc mỉm cười và không nhéo thêm một chút.

_Sao cơ, hát á, anh hát tề lểm.- cậu xua tay lia lịa, thoái thác.

_Không, Yun muốn anh hát cho Yun ngủ, đi nha!- nó nũng nịu, chớp mắt, đôi mắt to tròn đen láy một lần nữa hạ gục cậu, chẳng lần nào dám từ chối.

_Được rồi, anh hát là em phải ngủ nghe chưa.

_Dạ.- rồi nó dựa vào vai cậu, nhắm mắt lại và lắng nghe giai điệu trầm ấm của bài hát, thanh âm mạnh mẽ, dịu dàng vang vọng khắp căn phòng, một giọng hát rất đặc biệt, cậu miệt mài ngân nga Bản Tình Ca Đầu Tiên.

Vì nếu em cần một bờ vai êm.

Nếu em cần những phút bình yên.

Anh sẽ đến ngồi kề bên em.

Khi em khóc giọt nước mắt chứa chan.

Dẫu phong ba anh sẽ đến với em.

Cho dù không làm em cười.

Anh sẽ đến để được khóc cùng em.

Vì nếu em cười nụ cười long lanh.

Con tim anh hạnh phúc rạng ngời.

Anh sẽ đến như bao lần.

Để mình cùng tựa vào vai nhau

Lời bài hát cũng chính là những dòng tâm sự của cậu, nước mắt của em, hãy để chúng rơi trên vai anh.

Âm điệu nhẹ nhàng đưa Yun vào giấc ngủ, cạnh nó giờ đây là một bờ vai vững chãi, nỗi cô đơn xếp thành dãy được gói gọn và cất ở một nơi xa lắm, giây phút này nó đang tận hưởng bình yên bên anh, mọi nỗi sợ hãi dường như trở nên quá tầm thường.

Đợi nó say giấc một chút, cậu ngả người cho nó nằm xuống gối, phần cũng muốn nằm một chút vì mỏi lưng. Cậu ngắm nó ngủ, mỉm cười, đột nhiên nó xoay người qua bên, nằm sát vào người cậu.

Tình hình là lúc này đặt nó lên gối cậu vẫn chưa rút tay ra nên bây giờ nó đang gối đầu trên tay cậu, quay mặt sát vào cậu, chỉ cần cậu nhúc nhích là có thể đánh thức nó bất kì lúc nào, vậy là cậu nằm im, hơi thở phả ra đều đều, đôi mắt hiện lên rõ nét gương mặt thiên thần đáng yêu, sự bình yên lan toả khắp nơi, cậu dần khép mắt và ngủ ngon lành.

Ánh sáng trắng hắt qua từ cửa sổ, lung linh nhiệm màu.

7am

Bảo Kỳ tay cầm điện thoại, vén màn cửa nhìn xuống đường.

_Tên thiếu gia của AT vẫn đang đứng trước nhà tớ đây này, cả đêm rồi.

_Cậu cứ mặc tên ấy, đừng để cậu ta biết Yun đang ở nhà tớ, Yun không muốn gặp cậu ta đâu, vậy thôi nhé.- nói đoạn Yun đang ở nhà mình, Kỳ Lâm lại ngó vào trong bếp, Yun đang ngồi bí xị trên bàn ăn với cốc sữa trước mặt.

Cậu cho điện thoại vào túi rồi bước vào bếp, kéo ghế bên cạnh ngồi xuống.

_Em vẫn còn buồn sao?- cậu nhẹ giọng hỏi han, nó khẽ gật.

_Thôi nào, chuyện gì qua hãy để cho nó qua, nghĩ đến nó chẳng lợi lộc gì cho em cả, nếu mảnh đất cũ khô cằn rạn nứt thì em phải xới nó lên, tưới nước, chăm bón để nó tươi xộp lại đúng không, việc em nên làm lúc này là làm mới lại cuộc sống, hãy là một Bảo Ngọc của anh, Nguyên Khang, Bảo Kỳ... thay vì là Vy Linh của Hoàng Quân, quên đi em nhé!

_Quên được sao anh?!- một thắc mắc mà xưa nay biết bao người vẫn tìm kiếm câu trả lời, dư vị của mối tình đầu dù đắng cay hay ngọt ngào vẫn khó quên nhất, nó vẫn hằn sâu vào đâu đó nơi ngõ ngách con tim.

_Sẽ được nếu em muốn.- cậu luôn tay vào tay nó, xiết nhẹ, hơi ấm lan toả.

Nó im lặng chìm mình vào hư không, đang lắng nghe một điều gì đó tận sâu đáy lòng như là liệu nó có muốn quên??? Thấy nó thần thờ, cậu chuyển nhanh chủ đề.

_E hèm, em đúng là ngốc mà, sữa mà cũng không biết uống sao chứ! Vậy để anh uống hết cho ha.- nói xong cậu vợ lấy cốc sữa, uống cạn, vì cậu muốn pha cho nó thức uống khác, ban đầu quên là nó không thích sữa.

Nó ngơ ngác nhìn cậu, uống xong cậu đặt lại cốc sữa xuống bàn, hai ánh nhìn đều chuyển về hai bàn tay, rồi phản xạ tự nhiên, cả hai cùng rút tay lại, quay hướng khác nhau.

Hai đôi má đỏ lên hệt như sáng nay khi thức dậy, lúc đó nó vẫn gối đầu trên tay cậu, cả hai cùng ngượng bặt nhanh dậy, kết quả là cụng đầu vào nhau, cục u trên trán giờ vẫn còn nhức lắm.

Hành động cũ, nó đưa tay lên xoa gò má, ngại chết mất. Còn Kỳ Lâm lại gỡ đầu, cậu vọt lẹ vào bếp chữa ngượng.

_Để anh pha cacao nóng cho em nhé!- cậu nói vọng ra, chăm chú làm việc.

Hoàng Quân đứng khoanh tay tựa vào cửa xe, mắt nhìn vào dinh thự và chờ đợi, hành động này bắt đầu từ tối qua khi bữa tiệc kết thúc. Cậu không tin Yun có bạn trai mới, trong suy nghĩ của Hoàng Quân Yun vẫn chỉ dành trọn tình yêu cho cậu, không ai khác.

Vì sự an toàn của người con gái ấy mà cậu mới từ bỏ tình yêu, thật sự cậu cũng đau như nó vậy, lừa dối nó đâu phải là việc cậu muốn làm, ngày xưa, cậu sẽ làm mọi cách để níu kéo cái ngày xưa hạnh phúc ấy, cậu nhớ những cái nắm tay, những con đường hai người cùng đi dạo, em cũng nhớ đúng không?

Cậu đứng dậy khi thấy cánh cổng đen mở ra, một chiếc mui trần lăn bánh ra ngoài, người bên trong không phải là người cậu chờ đợi.

Bảo Kỳ lái xe ra khỏi cổng rồi bước xuống, tiến về phía Hoàng Quân, gỡ chiếc kính râm màu đen xuống, cậu mở lời.

__Hành động này có được xem là quấy rối người khác không nhỉ, cậu không thấy kì khi cứ nhìn chăm chăm vào nhà người khác sao?- vẫn dùng lời lẽ lịch sự nhưng cậu không ưa Hoàng Quân chút nào cả, dám làm em gái cậu đau khổ à.

__Tôi ở đây tìm người.- Hoàng Quân đáp lời, cậu đáp gọn như đây là việc dĩ nhiên.

__Xin lỗi, nhưng em gái tôi không muốn gặp cậu, nếu có tự trọng mong cậu về cho, đừng làm phiền con bé.- nói xong cậu vào xe đi thẳng, Hoàng Quân đứng chờ thêm chút nữa rồi cũng về, cậu sẽ tìm cách khác.

*

Kỳ Lâm đang trên đường về nhà sau khi mua đồ ăn sáng, cảm giác về nhà bây giờ thật lạ, cậu thích thú với suy nghĩ ở nhà có một cô vợ nhỏ đợi cậu về, hai người hạnh phúc trong một tổ ấm, tuy có hơi ngốc một chút, nhưng đâu ai đánh thuế tưởng tượng phải không, mà biết đâu lại thành sự thật ấy chứ.

Yun đang ngồi ở bộ cửa, nó nghe điện thoại của Nguyên Khang.

__Em ổn chứ, anh đến nhà Kỳ Lâm nhé, chẳng yên tâm về em chút nào cả.

__Em không sao đâu, anh không phải lo, khi nào ổn em sẽ về nhà, anh nhớ giữ lời hứa dẫn em đi chơi biết không?!

__Ừ, anh hứa mà, em nhớ ăn uống đầy đủ và nghỉ ngơi lấy lại tinh thần đi nhé, đừng bận tâm đến cậu ta, hãy xem như chưa từng xảy ra chuyện gì cả, cười lên rồi em sẽ thấy cầu vồng.- Nguyên Khang luôn dễ dàng Yun rất ngọt ngào, vì tâm trí cậu tràn ngập hình ảnh nó mất rồi.

Nguyên Khang nhâm nhi tách cà phê, ngắm nhìn phố phường buổi sớm, màu nắng lấp lánh trên hàng cây, không khí ấm cúng cho gian phòng mà cậu đang ngồi, vị đắng thoang thoang của bột cà phê thật dễ chịu.

Cậu nghĩ về Yun, trầm tư một chút rồi mỉm cười.

“Có lẽ anh sẽ ko thể níu được chân em, nhưng anh sẽ cố gắng hết sức mình để theo đuổi em đến cùng, anh muốn nhìn thấy em hạnh phúc”

Tình yêu có cái lí lẽ riêng của nó, tình yêu cũng có một sức mạnh bất diệt mà bất kì ai rơi vào vòng xoáy đó đều không có lối ra. Phải chăng họ chấp nhận đắng cay chỉ mong nếm trải một chút ngọt ngào của thứ tình cảm thiêng liêng ấy.

Hiện giờ, ở một nơi cách đó khá xa, Lý Phong đang điên tiết lên vì sự chủ quan của mình, ông ta đang có một ý định xấu xa nào đó.

Đọc truyện online -

23. Chương 23

Tại văn phòng chủ tịch The Best

Lý Phong ngồi đăm chiêu trên ghế, hướng người ra cửa sổ phía sau, ánh mắt như con sóng dữ đang muốn đổ ập lên đánh quật mọi thứ, cảm giác thua cuộc thật là chẳng dễ chịu chút nào cả, hơn nữa lại là con người luôn đón đường người khác như ông ta, đó được xem là một nỗi nhục nhã không thể chấp nhận.

Ông ta nhắc máy, gọi cho Khắc Minh.

__Con đến công ti ngay.- ông ta ra lệnh xong rồi gác máy, kiểu cách quen thuộc, Khắc Minh đối với ông ta cũng chỉ là một con cờ, không hơn không kém, trong kẻ khát máu đó không tồn tại khái niệm cha con.

Lát sau Khắc Minh đến, cậu cũng chẳng thiết tha gì tình thương của ông ta nữa, mẹ cậu đau khổ là quá đủ, tháng năm qua cậu tồn tại chứ chẳng hề sống đúng nghĩa, chỉ vì mẹ thôi, mạng sống của mẹ phụ thuộc

vào cậu, nên dù muốn ông ta biến mất mãi mãi cậu cũng im lặng, ông ta chết cậu sẽ vĩnh viễn không biết mẹ ở đâu.

Ông ta vẫn xoay người về phía cửa sổ, cất tiếng hỏi.

__Con và con bé hôm trước có quan hệ gì?- con bé mà ông ta nói đến là Yun.

__Không gì cả.- cậu đáp gọn, lạnh lùng và chán chường, cậu không thích nói chuyện với ông ta về người con gái đó.

__Thật sao, vậy con giết con bé đó được chứ.- ông ta rõ ràng là muốn khiêu khích, ông ta muốn biết rõ cậu nghĩ gì, mỗi lời nói của ông ta là mệnh lệnh chứ cậu nào có quyền lựa chọn.

Nghe dứt câu cậu lặng người một lúc, bàng hoàng, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cậu hỏi.

__Lí do?

Lý Phong do quay người ngược với cậu nên không thể thấy được sự ngạc nhiên vừa rồi, hiện giờ bản thân ông đang ngạc nhiên vì cậu tỏ ra điềm tĩnh quá mức.

__Nó là con gái của Dương Trung chủ tịch tập đoàn Dương Hoàng.

__Thì sao chứ?- cậu hỏi sau khi ông ta dừng được một lúc, vẫn là muốn xem thái độ của cậu thế nào.

__Trước khi chủ tịch quá cố qua đời đã giao quyền thừa kế lại cho cháu, Dương Trung chỉ thay thế tạm thời, nếu không có con thì tài sản hợp pháp đó được chuyển cho cô nhi viện, nhưng giờ thì hẳn ta nói có hai đứa con, nếu một đứa bị giết thì một nửa cổ phần sẽ tiêu tan, một nửa còn lại thì tập đoàn đó sẽ bị ta đánh gục sớm thôi, giết đứa con gái chẳng phải dễ dàng hơn sao, mà nó và con còn có quen biết, quá thuận lợi rồi.

Ông ta nhếch mép cười, giết nó cũng là trừ đi hậu hoạ thẳng con ông có thể vì nó mà quay về với chính nghĩa. Suy tính độc địa, một tên mà trúng quá nhiều đích.

Cậu im lặng, suy nghĩ một chút, cậu hiểu ông ta muốn cậu giết nó vì sợ giữa hai người có tình cảm, mối hận thù ngày càng trở nên sâu sắc hơn, ông ta luôn biết cách để cô lập cậu trong tội ác.

__Được.- cậu dứt khoát một từ rồi bỏ đi, để lại ông ta với nụ cười đắc chí.

Cậu đi về trại trẻ mồ côi An Bình, thẳng ra khu vườn đằng sau, dậm chiều tựa lưng vào gốc cây rồi thả mình trượt dài, hỗn loạn, giằng xé...

Lại một lần nữa cậu cảm thấy mình gục ngã, tình cảm chi phối cậu quá nhiều, ngu ngốc quá kia chứ, sao lại nghĩ mình là một con người có tình cảm, cứ sống vô vị như trước chẳng phải là an toàn cho tất cả sao?

Cô bạn ấy vì cậu mà rồi sẽ lìa khỏi cõi đời này, gương súng bắn Bảo Ngọc ư, cậu chưa bao giờ nghĩ mình sẽ phải làm như thế, nếu nói mẹ quan trọng nhất với cậu thì Bảo Ngọc là người thứ hai, nó đã làm cậu cảm thấy mình được sống, dạy cho cậu biết giá trị của tình cảm là thế nào.

Nó rất đặc biệt với cậu, không, cậu biết mình không thể ra tay, nhưng mẹ, cậu mà không giết nó thì mẹ cậu sẽ chết, tính mạng của mẹ quan trọng hơn mà.

Cậu đưa tay ôm lấy đầu, đau khổ, dần vật, cậu nên làm gì và không nên làm gì, Bảo Ngọc hay là mẹ, cô bạn mới quen không lâu hay người đã sinh ra cậu, đắn đo, không thể đem hai người lên bàn cân mà so sánh được, vì bản thân cậu còn không hiểu cậu với nó là gì, có đúng như điều Lý Phong lo nghĩ hay không.

Ở bên người con gái ấy cậu thấy mình được sống, và vui vẻ sống, máu của cô ấy rồi sẽ nhuộm đầy tay cậu sao, không, nhưng tính mạng của mẹ cũng đang treo trên từng hành động của cậu, phải làm sao, tình cảm là con đường không lối ra, giờ đây, càng nghĩ cậu càng đâm đầu vào ngõ cụt.

Đôi tay xiết chặt trảng cổ dưới chân, cổ xướu vào da, ứa máu, mà cậu giờ như tê liệt, chẳng còn cảm giác đau nữa rồi, chẳng có sự lựa chọn, viên đạn nhất định rồi sẽ lao đi.

*

Hoàng Quân đang lững thững trên những con đường cũ, cơn mưa bắt chợt ủa đến, mưa tằm mát bầu trời, tưới xanh tâm hồn cậu.

“Mưa sẽ bên anh mà!”- ý nghĩ lặp lại trong tâm trí, mưa đang bên anh đây Yun à, em rồi sẽ lại bên anh như mưa thôi, em có nghĩ anh vẫn đang nợ em lời giải thích không?

Hoàng Quân mỉm cười bước trong mưa, từng hạt nước trắng rớt trên đôi vai rộng, cậu đã tìm ra một con đường, nhờ có mưa.

Không biết lí do vì sao, những người xung quanh nó giờ đây cũng biết yêu mưa như nó vậy, họ yêu mưa hay là họ yêu hình ảnh của nó trong mưa, khó mà trả lời. Nguyên Khang đang ngả mình ngoài cửa sổ cho bụi mưa bắn vào, cảm giác khoan khoái lạ thường.

Còn Kỳ Lâm, cậu đang nghịch mưa với nó ngoài hiên nhà, cả hai người ướt sũng.

Các bạn có bao giờ trượt trên nền gạch ướt nước chưa? Yun và Kỳ Lâm đang chơi trò ấy đấy, tiếng cười trong trẻo, giòn tan...

Yun bắn nước vào Kỳ Lâm rồi nó bỏ chạy ra sân, Kỳ Lâm cũng đứng dậy, chạy theo thì

“Uỳnh”- thân hình to lớn tiếp đất, đau nhói, cú trượt ngã quá ngoạn mục, ê ẩm cả người.

Yun đang chạy thì ngoái đầu lại, thấy Kỳ Lâm sóng soài trên nền mà ôm bụng cười ngặt nghẽo, cậu trượt ngã úp mặt xuống nền, chắc cục u lúc sáng giờ có anh em rồi, nhìn cái mặt nhăn nhó của cậu mà nó không nhịn được cười.

Kỳ Lâm lồm cồm đứng dậy, lấy lại tinh thần rồi rượt nó vòng vòng ngoài sân, miệng oang oang.

_Em đứng lại đó cho anh xem.

_Không đấy, anh cứ đuổi đi xem kịp không, cẩn thận không ngã nữa đấy nhé.

Tiếng cười rộn rã sân nhà, không gian đang chuyển mình, một màu tươi vui, ấm cúng hơn.

Kỳ Lâm vớ được tay nó, cậu cười đắc chí.

_Anh bắt được em rồi nhé, thua chưa?

_Em thua, thua mà.

_Thôi vào nhà tắm đi không cảm đó.- Kỳ Lâm kéo nó lại, đẩy vào nhà.

Bước đến cửa, nó chợt khựng lại, quay ra sau nhìn cậu, ngại ngần.

_Nhưng em đâu có quần áo thay.- nó nhỏ giọng, Kỳ Lâm cũng luống cuống suy nghĩ.

_Hay mặc đồ đồ anh đi, có gì anh nói Bảo Kỳ mang đến cho em.

Nó ậm ừ rồi vào nhà tắm, lát sau bước ra với gương mặt bí xị trong bộ quần áo thùng thình, dù nó không khiêm tốn về chiều cao nhưng mà bộ quần áo này thật sự là dư thừa rồi, cậu đứng là cao quá mà.

Thấy mặt nó hầm hầm cậu cũng không dám cười, nhưng đúng là nó ngộ quá mà, như người tí hon trong trang phục một gã khổng lồ ấy.

Thấy cậu tủm tỉm, nó vùng vằng.

_Cấm anh cười, anh kêu anh Bảo Kỳ mang quần áo qua cho em đi, uii, không biết đâu.- nói xong nó đi thẳng luôn lên lầu, ngượng không thể tả.

Độc truyện online -

24. Chương 24

Nó bó gối ngồi trên giường, mặt hầm hầm, vợ lấy cái điện thoại mở nguồn lên, từ bữa tiệc nó khoá máy đến tận giờ. Không ngoài dự đoán, có hơn trăm cuộc gọi nhờ của Hoàng Quân, vài cuộc của Nguyên Khang và Bảo Kỳ.

(mn chú ý, hôm trước Yun nói chuyện điện thoại với Nguyên Khang là điện thoại nhà Kỳ Lâm nhá!)

Ngoài những cuộc gọi nhờ là rất nhiều tin nhắn của Hoàng Quân, trong đó có một tin nhắn làm nó chú ý nhất “lí do, em không muốn biết sao?”, đó là tin nhắn ngắn nhất trong số sms mà nó nhận được nhưng nội dung thì làm nó phải suy nghĩ nhiều.

Lí do, ừ, ít nhất nên có một lí do, để rồi nghe xong có dũng khí mà ngoi ngoai tất cả, nên như vậy chứ.

Nó bấm số tiến hành cuộc gọi, hành động từ lâu đã lãng quên giờ nhắc lại, thấy lòng có nhiều sự thay đổi, cảm giác mong đợi ngày xưa mất rồi...

Thấy số của Yun, Hoàng Quân vội vàng bắt máy, giọng mừng rỡ.

_Em nhận được tin nhắn của anh rồi hả?

_Chúng ta gặp nhau ở đâu? Hãy giải quyết một lần thôi!- giọng nói bình thản nhưng quá lạnh lùng.

Cậu thật sự hệt hăng khi nghe được câu nói đó, Yun ngày xưa thật sự không còn sao, cổ lấy bình tĩnh, cậu dịu dàng.

_Ở Trust em nhé! Anh sẽ cho em biết tất cả.- đôi khi một câu nói mà hai người hiểu hai nghĩa khác nhau.

Hoàng Quân nói ra câu ấy ý cậu là cậu sẽ cho nó biết vì sao cậu phải lừa dối nó, vì sao hai người phải xa nhau, và cho nó biết tình yêu trong cậu lớn lao đến nhường nào, còn nó chỉ chú trọng từ Trust, tin tưởng sao, nơi mà anh nói yêu nó, anh sẽ cho nó biết niềm tin mù quáng đến mức nào phải không?

Mặt nó lạnh tanh, không một biểu hiện cảm xúc, vẻ như các cơ mặt đều ngừng hoạt động, nó bước xuống lầu. Kỳ Lâm chìa ra cho nó một bộ váy trắng, toát lên vẻ tinh khiết dịu dàng, cậu hí hửng.

_Anh vừa mua đây, đẹp không, tặng em làm quà xin lỗi nhé!- nó đưa tay nhận lấy, buông hai từ cảm ơn không chút cảm xúc, làm mặt cậu bí xị.

_Em sao vậy, không vui hả, đừng giận anh nha!!!

_Em không sao, em cần ra ngoài một chút.- nói xong nó vào thẳng nhà vệ sinh, chốt cửa.

Cứ mỗi lần nó nói nó không sao cậu lại cảm thấy bất an thế nào, sao chẳng bao giờ nó sống thật với cảm xúc của mình vậy chứ.

*

Quán cà phê Trust.

Không gian yên tĩnh và lãng mạn, quán theo phong cách lấy thiên nhiên làm chủ đạo nên có rất nhiều cây cảnh, dây leo, giữa trung tâm là một thác nước chảy róc rách, cảnh có đẹp mà lòng người nào có vui.

_Em không dùng trà sữa chocolate nữa sao.- Hoàng Quân lấy làm lạ vì nó gọi cacao nóng, thói quen cũng thay đổi rồi sao chứ.

_Anh vào chủ đề chính đi.- thái độ đó, rất lạnh.

_Anh là người thừa kế tập đoàn AT, điều đó giờ em đã biết đúng không?!

_Ừ, biết quá muộn, vì anh nói dối.- trước đây Hoàng Quân không hề cho nó biết chuyện này, Hoàng Quân mà nó yêu là một cậu con trai gia thế bình thường.

_Em đừng như thế mà, anh buộc phải nói dối, vì sự an toàn của em, có nhiều lần anh muốn nói nhưng không thể, vì em quan trọng với anh hơn.

Nó im lặng, nó quan trọng với anh, thật hay đùa vậy.

__Nhưng mà ba anh đã biết, ông buộc anh phải xa em, gia thế chúng ta không hợp nhau, ông ấy muốn anh quen một tiểu thư đài các nào đó để tiện việc khuếch trương tập đoàn, anh không có quyền từ chối vì ông mang sự sống của em ra đánh cược, anh đã đau khổ thế nào em biết không?

Tại nó ù đi, nó đang được nghe gì thế này, lại là vì mạng sống của nó sao chứ, bọn họ coi tính mạng con người rẻ mạt như vậy sao.

Hoang mang cực độ, nó đứng dậy, vụt chạy ra khỏi quán, mọi thứ tan nát cả rồi...Hoàng Quân hoảng hốt chạy theo.

Sao vậy, mọi thứ đều từ nó mà ra, trước mắt bây giờ là những mảng màu sáng tối bất định, con đường phía trước giờ không lối thoát.

Vòng tay ai đó vừa xiết chặt nó từ phía sau, mà sao chẳng với đi cảm xác đau đớn lúc này.

__Anh xin lỗi, xin em đừng như vậy mà.- cậu cũng đang đau, áp vào đôi vai nhỏ, cậu đang cố đưa tay với lấy một thứ quá xa, làm ơn, hãy cho cậu một hy vọng, làm ơn.

Nó còn không đủ sức để hy vọng lúc này, làm sao được, nó đã đau khổ khi cậu lìa xa, đau khổ khi biết cậu lừa dối, để giờ đây nỗi đau tăng thêm gấp bội khi biết được sự thật, cậu chẳng hề có lỗi, nó cũng không, trong chuyện này, ai mới là người có lỗi để mà yêu thương trôi xa đến vậy...

Mịt mù, hỗn loạn, trống vắng, xót xa nhất là cùng một vết thương mà phải đau quá nhiều lần.

__Yun à, chúng ta làm lại mọi thứ đi em, mọi vật cần đều không tồn tại nữa rồi, cho tình yêu của chúng ta thêm cơ hội đi em.- “chúng ta” cậu luôn muốn đại từ ấy tượng trưng cho hai người, cậu đang cố với lấy hạnh phúc, vòng tay xiết chặt hơn.

Nó nghe mà tim như thất lạc, đưa đôi bàn tay lên chạm vào tay cậu và...nhẹ nhàng gỡ tay cậu xuống, nó bước vài bước rồi dừng lại.

__Kết thúc tất cả đi anh, em nợ anh một lời xin lỗi, nhưng mà anh à, vật cần không còn tình yêu cũng có còn không? Em không đủ sức để vui mình trong đau đớn nữa đâu, em xin lỗi.- giọng nói nghẹn ngào, quá nhiều cảm xúc.

Bóng dáng nhỏ nhắn lặng lẽ bước đi, bàn tay cậu buông xuôi bất lực, cậu muốn níu tay người con gái ấy, nhưng sao không được, cậu còn yêu rất nhiều, không cam tâm, tình yêu không thể chết, cậu ình lòng tin rằng tình yêu lớn hơn tất cả, tình yêu sẽ hàn gắn mọi thứ. Đứng nhìn hình dáng ấy dần xa, thần thờ.

Nó bước đi những bước vô hồn, biết được lí do chẳng giải quyết được gì cả, chỉ làm tâm can thêm rối bời, hỗn loạn, mạng sống của nó, sao biết bao người cố công níu giữ đến vậy, ai cũng tổn thương, nhưng khoảng cách giữa nó và cậu giờ không còn là tình yêu nữa rồi, quá muộn.

Gió lạnh, cây ngừng đong đưa, nắng trải đầy vai, cảm giác muốn ngã.

Nó lê chân vào nhà Kỳ Lâm, ngồi trên ghế sofa, nước mắt dâng tràn, mọi thứ vượt ngoài tầm kiểm soát, yêu rồi hận, bây giờ là thế nào, cảm xúc tuôn trào thành dòng nước mặn đắng, ngập tâm tâm hồn héo úa.

Kỳ Lâm giờ không ở nhà, cậu vừa ra ngoài với hai angel còn lại, ở nhà không Yun thật sự rất chán.

*

8 pm

Khắc Minh tựa lưng vào tường, ánh mắt xa xăm, một suy nghĩ khó nắm bắt, cậu nuốt khan, bàn tay lướt trên phím điện thoại.

“Ra bờ sông với tôi nhé...”-không là một dấu chấm hay chấm cảm, cậu dùng dấu ba chấm, cậu muốn nói nhưng không được.

“Ừ”- đọc được dòng tin trả lời, cậu kéo xup chiếc lưới trai xuống và ra khỏi nhà, vẫn là trang phục màu đen nhưng lần này cậu không mang khẩu trang, cậu muốn nó ghi nhớ hình ảnh này.

Suốt 3 tiếng qua nước mắt không ngừng rơi, thấy tin nhắn của cậu nó thoải mái đôi chút, đi ngắm sông cùng cậu bạn sẽ dễ thở hơn nhiều, nó cũng đóng cửa ra khỏi nhà..... Con đường như dài hơn.

Khắc Minh đang đứng hướng ra phía dòng nước, tâm trạng không khá hơn hôm trước là bao, tính mạng của nó đổi bằng sự sống của mẹ, họng súng sẽ chĩa về phía đó, sẽ bắn.

__Hôm nay gió mát nhỉ!- cậu cảm thán đầy tâm trạng, kèm theo tiếng thở dài khe khẽ.- Hôm nay có tâm sự sao?

Cậu giật mình, giây phút này cậu không mong là đến nhanh như vậy, cậu vẫn chưa sẵn sàng.

__Từ nay, đừng xem tôi là bạn.- vẫn là những câu nói ngắn, giọng điệu lạnh lùng nhưng từ ngữ có đổi khác.

__Tại sao?- nó ngờ ngợ.

__Vì máu của cô rồi sẽ thấm đẫm tay tôi.- cậu vẫn đứng hướng ra sông và cất lời.

__...- nó im lặng.

__Hôm nay là chấm dứt tất cả, quen biết tôi là sai lầm.- cậu quay người, chĩa súng về phía nó, cạch cạch- cậu vừa lên đạn, vốn dĩ cậu là con người nhẫn tâm.

Nó nhìn khẩu súng, cười nhạt, hết rồi, tất cả đã hết, thật sự nó không hề có lấy một người bạn trên thế gian, cô độc, niềm tin mất mát quá nhiều, về như Hoàng Quân sai lầm rồi, cậu đổi tình yêu lấy mạng sống cho nó, và giờ nó đổi mạng sống để có một người bạn nhưng kết quả luôn là con số 0.

__Cô đáng giá gia tài nhà họ Dương và vị thế đứng đầu thương trường, rất đắt.

Giọng nói lạnh lẽo bủa vây tâm trí, tàn nhẫn, quá tàn nhẫn, giá trị mạng sống của nó có thể rất đắt nhưng mà sao như quá rẻ, nó tin cậu biết điều gì là sai khi nhìn cậu tự hành hạ mình trước nỗi đau của bé Thiện Mỹ, sai lầm.

Thứ nó quý giá, trân trọng là niềm tin luôn bị che lấp bởi điều nó sợ hãi nhất là sự phản bội, nỗi đau chất chồng nỗi đau, mất phương hướng...

Tuyệt Vọng.

Máu sẽ loang, sinh linh sẽ bị kết liễu, quỷ dữ đang khát máu.

Dòng nước bỗng dừng chảy cuộn cuộn, giông tố.

Khắc Minh giương súng lên chắc nịch, trong cậu giờ không còn Bảo Ngọc nào hết, hoá đá cả rồi, cậu bóp cò, cười nhạt, vọng lên trong suy nghĩ câu nói của nó “ Tôi tin anh không thuộc thế giới của quỷ”. Cô nghĩ thế là sai lầm, vì thật sự tôi là một con quỷ, không hơn.

Viên đạn lạ đi trong đêm đen, xé toạc tất cả, một vùng sáng, một con đường, một thứ tình cảm còn chưa định hình.

Viên đạn không có mắt hay tình cảm khi mà người bắn ra nó muốn mình vô tâm, viên đạn ghim vào, đau buốt, nó ngã, máu từ vết thương loang trên lớp vải trắng đau thương.

Thiên thần bị hạ bởi quỷ dữ, máu túa ra, tanh nồng.

Đã kết thúc.

Đọc truyện online -

25. Chương 25

Kỳ Lâm háo hức về nhà với suy nghĩ giờ này Yun đang đợi cậu, bước chân luôn cố gấp rút hơn, nhưng trái lại, nhà không có ai cả, cậu lên tiếng gọi rồi đi từ trước ra sau, chạy lên lầu, cậu nhẹ nhõm vì cửa phòng

đang mở và sáng đèn.

Mỉm cười, cậu bước đến, căn phòng trống trơn, nỗi lo lắng tự đâu kéo đến dồn dập, Yun có thể đi đâu cơ chứ? Chẳng nhẽ còn chưa về nhà sao? Cậu bấm số gọi, có tiếng chuông điện thoại của nó vang lên đâu đó.

Kỳ Lâm đi theo tiếng nhạc, bước xuống lầu cậu nhìn thấy chiếc điện thoại màu trắng của nó nằm trên bàn. Đi đâu mà cả điện thoại cũng bỏ ở nhà vậy? Nỗi lo ngày một tăng thêm.

Nhắc nó lên cậu vô tình đọc được dòng tin nhắn mà nó chưa thoát.

“Bờ sông ư?”

Và cậu chợt sững người khi thấy người gửi là Khắc Minh.

Khắc Minh, con trai của lão Lý Phong sao? Cậu linh cảm có chuyện chẳng lành, mà làm sao hai người có thể quen biết nhau được, hẳn ta luôn thu mình ở tầng thượng và nào có ai dám lên đó.

Thôi rồi, Yun không biết đó là chỗ riêng của cậu ta, hơn nữa cô nhóc lại chẳng biết sợ ai bao giờ, phải rồi, chiếc giày, nó đã làm rơi chiếc giày từ tầng thượng.

Cậu suy nghĩ rồi tự trách bản thân sao lại lơ là quá như vậy, chắc hẳn giờ này em đang gặp nguy hiểm với cậu ta rồi. Kỳ Lâm guồng chân chạy đi, cảm giác như đang ngồi trên đồng lửa, tâm trí cứ gọi tên Yun không ngừng.

“Em không được bị làm sao Yun nhé!!!”

Con đường rộng lớn trong tầm mắt giờ chỉ có hình bóng của Yun, cậu phải chạy thật nhanh....

*

Bờ sông

Gió thổi mạnh hơn, đứng cạnh bờ sông làm con người ta lạnh buốt, từ cõi lòng, một cơn đau tê tái.

Yun ngã xuống nền đất, mặt nhợt nhạt, chiếc váy trắng giờ lấm đốm đỏ, nó đưa tay chạm vào vết thương, máu tuôn ra lạnh ngắt, tanh nồng.

Khắc Minh thất thần, cậu đánh rơi khẩu súng khi viên đạn vừa ghim vào bả vai nó, cậu đã ngất vô cùng chuẩn xác ấy vậy mà khi bóp cò tìm lại rung lên, viên đạn chệch hướng.

Giây phút đó, giây phút đưa người con gái ấy đi gặp tử thần cậu chợt nhận ra một điều, đối với cậu người con gái ấy có vị trí quan trọng hơn một người bạn, cậu không muốn cô ấy phải chết, nhất là bởi chính tay mình.

Một con quỷ không có tư cách chạm vào thiên thần.

Từ khoé mắt, giọt nước trong veo tượng trưng cho nỗi đau ngút ngàn rơi xuống, cậu khóc, nó cũng khóc, hai trái tim cùng có quá nhiều nỗi đau nhưng giờ đây không còn cơ hội san sẻ cùng nhau nữa rồi.

Đã kết thúc, phải, chính cậu đã khép lại cánh cửa do nó mở ra, cậu từ chối cơ hội làm một người bạn và cơ hội ỉnh được sống đúng nghĩa, tất cả đã hết thật rồi.

Khoảnh khắc viên đạn lao đi cậu tưởng chừng mình vỡ vụn, nhìn cô ấy đau cậu càng hận mình nhiều hơn, kẻ đáng chết phải là cậu kia, đôi tay này vươn đầy máu, tôi không đủ tư cách chạm tới em.

Sự yên tĩnh lúc này vô hình chung biến thành một con dao sắc nhọn cứa sâu vào tim cậu, đau đớn tột cùng, cậu có lỗi với nó, có lỗi với mẹ, giờ đây cậu chẳng còn biết phải làm gì khi ác quỷ thật sự đã được thiên thần cảm hoá.

Khắc Minh đứng im như một pho tượng, vô hồn.

Tiếng cây lá xô vào nhau, thiên nhiên cũng đang gào thét, khoảnh khắc đau đớn tưởng chừng là bất tận, Yun vẫn nằm đó, đôi mắt nó nhắm nghiền, cả thể xác lẫn tâm hồn đều đang rên rỉ.

Kỳ Lâm hốt hoảng chạy đến, cậu đau đến nghẹn thở, máu chảy ra rất nhiều, sắc mặt Yun ngày một tái dần đi. Cậu xiết lấy nó, không ngừng gào lên.

_Yun ơi, Yun, em tỉnh lại đi, em không sao chứ, đừng làm anh sợ mà?

Đáp trả lại cậu chỉ là tiếng nước sông chảy, nó quá mệt mỏi để có thể trả lời.

Kỳ Lâm quay về phía Khắc Minh, cậu đứng dậy, bàn tay xiết chặt.

_Tên khốn, người vừa làm gì thế này...- cậu chuẩn bị cho Khắc Minh một trận với sự cuồng nộ đang bùng cháy mà có thể Khắc Minh cũng sẽ chỉ đứng yên để chịu thì có một hơi ấm luồn vào tay cậu.

Nó vươn bàn tay không còn chút sức lực ra giữ cậu lại, Kỳ Lâm mừng rỡ quên cả tức giận, cậu nắm chặt tay nó.

Đôi môi nhợt nhạt cố cất lời, câu chữ thều thào yếu đuối.

_Đừ..ng...a...an..h.- rồi nó lại ngắt đi.

Cậu nghe mà tim như thất lại, bé nó lên, cậu cố chạy thật nhanh. Em không sao đâu! Anh hứa!

Khắc Minh lặng lẽ nhìn theo bóng hai người dần khuất mà xót xa.

Cầu mong em bình an, không tôi sẽ không tha thứ cho bản thân mình, tôi không xứng đáng được sống.

Cậu gục xuống, cậu đang kẹt trong chính hố sâu mà bản thân tạo nên, vô vọng, cay đắng, chẳng thấy đâu là con đường, chính cậu đã đẩy nó rời xa, giữa hai người là những khoảng trống chẳng sao lấp đầy.

Yun ngã đầu vào người Kỳ Lâm, cảm giác an toàn không sao nói lên lời, nước mắt và máu, chúng hoà vào nhau rồi thấm sâu trái tim, thời gian cứ làm hình thành những vết xước không thể lành lặn.

_Đừng...cho..ai...biết...- nó cố gắng cất giọng, tay bấu vào áo cậu, bả vai nhói lên từng hồi.

_Ừ, em hứa với anh là không sao em nhé, em đừng ngủ, cố thêm chút nữa thôi.- cậu rất sợ, cậu sợ nó đau, sợ nó nhắm mắt lại thì sẽ ngủ một giấc dài, cầu xin trời cho em không sao.

Cậu đưa Yun về nhà và gấp rút gọi bác sĩ riêng đến, ông ấy bảo cậu đợi bên ngoài.

Áo cậu thấm rất nhiều máu của nó, đầu óc loạn cả lên, chân không ngừng bước tới bước lui, tâm tư cậu rối bời, đứng ngồi không yên, chờ đợi trong tình trạng Yun thế kia khiến cậu căng thẳng vô cùng.

10 phút...30 phút...hơn 1 tiếng trôi qua, ông bác sĩ bước ra mồ hôi lấm tấm trên trán. Cậu lao tới.

_Em ấy sao rồi, ổn chứ đúng không?

_Thưa cậu, hiện giờ cô ấy đã tạm ổn, viên đạn không ăn sâu nên không có gì nguy hiểm, tuy nhiên cô ấy ra rất nhiều máu nên cần phải bồi bổ, hiện giờ cô ấy vẫn đang mê man, sẽ sớm tỉnh lại thôi. Nhưng có thể cô ấy sẽ bị sốt, cậu nhớ chăm sóc thật kĩ.

Cậu chăm chú lắng nghe và cơ mặt cũng giãn ra từ từ, cậu thở phào nhẹ nhõm, vậy là em vẫn bình an.

Cậu vào phòng, bước chân nhẹ nhàng cố không gây tiếng động, cậu ngồi lên giường ngắm nó, bình yên nhất là giây phút này đây.

Gương mặt xanh xao đi nhiều, em hẳn đã đau nhiều lắm, anh xin lỗi em nhé, cậu cúi người đặt nhẹ lên môi nó một nụ hôn thật ngọt ngào.

Cậu nắm đôi tay nó và chờ đợi, mau mau tỉnh lại nha Yun.

Điện thoại nó đổ chuông, dòng chữ Khắc Minh trên màn hình làm cậu tức tối.

_Cậu còn dám gọi đến sao, hãy mừng vì cô ấy đã ngăn tôi.- giọng nói mạnh mẽ đầy uy quyền.

_Tôi muốn biết cô ấy thế nào.- Khắc Minh đáp lời, giọng nói lạnh lùng thường trực có phần đối khác.

_Nếu cô ấy có làm sao thì giờ này cậu sẽ lãnh hậu quả nghiêm trọng rồi.- Kỳ Lâm vẫn bực tức, nhưng chợt cậu nhận thấy Khắc Minh rất lạ nên cũng muốn cho cậu ta biết Yun không sao.

_Chăm sóc cô ấy cẩn thận, cảm ơn.- đây có được xem là sự gửi gắm không nhỉ?

Khắc Minh gác máy, Kỳ Lâm thoáng giật mình vì câu nói cuối cùng của cậu, giữa hai người ắt có nhiều điều cậu chưa biết.

Gió nhẹ hơn nhưng cảm giác lạnh lẽo và cô độc thì ngày càng mãnh liệt, dòng nước vẫn lặng lẽ trôi.

Rồi sẽ đi về đâu trên những con đường dài và rộng...khi mà con tim không thôi rỉ máu, khi mà giờ đây ánh dương như biến mất, cậu bỗng thấy mình quá vô dụng, chỉ biết làm đau người khác.

Đánh mất cô ấy là không thể tìm lại, cậu thực sự đã sai rồi, mảnh trăng soi bóng cậu cô đơn, lẻ thê từng bước một nhòai.

Đọc truyện online -

26. Chương 26

Kỳ Lâm xót xa ngồi bên cạnh nó, nhìn ngấm gương mặt nhợt nhạt không sức sống bỗng nhiên cậu thấy mình thật có lỗi, tại sao lại không để ý đến việc nó và Khắc Minh có quen biết nhau vậy chứ, hơn bất kì ai cậu biết mối nguy hiểm mà Khắc Minh có thể mang đến cho Yun là thế nào.

Nhưng vì sao viên đạn lại ghim vào bả vai? Vì sao thái độ của Khắc Minh lại như vậy khi cậu chuẩn bị xông vào đánh hắn ta? Sao lại muốn biết Yun có sao không và nhờ cậu chăm sóc ? Cậu có rất nhiều thắc mắc, có chăng là do Khắc Minh cũng như cậu, bị cái tính tình lạ lùng kia làm ắt ăn mất ngủ...

Cậu suy nghĩ rồi tự cười một mình.

Đột nhiên cậu thấy tay mình nóng bừng , thật ra là Yun đang sốt, người nó nóng dần lên, mồ hôi rịn ra rất nhiều.

Cậu bối rối sờ lên trán nó, nóng quá làm sao đây, à, phải rồi, đi lấy nước lạnh đắp lên trán. Nhanh chân chạy xuống nhà, cậu luống cuống cho đá và nước vào cái chậu nhỏ rồi mang lên phòng.

Gương mặt căng lên lo lắng, cẩn trọng lau mặt, lau tay cho nó, ánh nhìn trĩu mến yêu thương, cậu gửi tình yêu vào trong từng hành động của mình.

Chốc chốc cậu lại sờ trán nó kiểm tra, rồi thì đút nước cho nó uống, quá trình ấy sau gần 1 tiếng thì tạm dừng, cậu mừng rỡ khi nó ngưng sốt. Nó dần mở mắt.

Nó nhồm người muốn ngồi dậy, nhưng bờ vai đau nhức không cho phép.

__Em đừng ngồi dậy, nằm nghỉ ngơi đi, em ăn cháo không anh nấu nha!

Nó lắc đầu, cậu chiều ý đỡ nó dậy, bỗng, nó nghiêng người ôm lấy cậu, rúc vào thân hình khoẻ mạnh. Nước mắt cứ rơi không ngừng, mừng rỡ, khổ đau, nó cứ tưởng sẽ không còn nhìn thấy ánh sáng từ thế giới này nữa chứ.

Cơ thể còn âm ẩm của nó kề sát vào cậu, yêu thương ngập tràn, cậu vòng tay ôm trả, giây phút này đôi tim chạm nhau, một nỗi vui sướng khôn xiết.

Khi đứng giữa ranh giới sự sống và cái chết nó vẫn nhìn thấy anh, vẫn là anh luôn có mặt khi nó cần nhất, vẫn là anh chăm sóc vết thương của nó, có thể kéo dài điều này mãi mãi được không, nó bằng lòng chấp nhận những nỗi đau miễn là có anh xoa dịu những nỗi đau ấy.

__Em nhớ anh lắm- một câu nói nhẹ nhàng, mềm mại vọng trong không gian, nỗi nhớ của một người vừa suýt soát khỏi cánh cửa tử thần có phải là điều kéo người ấy tồn tại.

Kỳ Lâm cứ ngỡ mình đang mơ, cậu vừa nghe được một điều thật tuyệt vời, nhớ nhung ấy đưa cậu bay tận thiên đường của hạnh phúc, người ta vẫn thường bảo những kẻ đang yêu là những kẻ đại ngốc, cậu là một ví dụ quá rõ ràng.

Cậu nhìn chăm chăm vào nó với nụ cười hiền.

__Ngốc ạ, anh ở đây chứ có đi đâu mà em nhớ!

Nó nhích người ra một chút, nhăn mặt vì đau, cậu lại cố xuyết xoa.

__Thôi nào, không phải cố đâu, hãy để như thế này chút nữa đi, anh muốn được ôm em.

Một vòng tay không bao giờ là quá nhiều cho tình yêu của cậu nhưng nó đủ để khiến cậu mong mỏi và hạnh phúc.

__Em có đau nhiều không vậy? – thấy cậu lo lắng nó cười xoa, cậu hỏi tiếp – Em...và Khắc Minh, sao hai người lại quen biết nhau?

__Tình cờ thôi, ở tầng thượng ấy ạ, cùng đi chơi vài lần...- nó nói đến đó lại ngừng làm dậy lên trong cậu cảm giác ganh tị mà thuật ngữ tình yêu người ta vẫn hay gọi là ghen.

__Đi chơi cùng nhau cơ à.

__Anh nghĩ đi đâu thế, cuộc sống của anh ta rất cô độc, có những điểm tương đồng trong nhau nên bọn em làm bạn.

__Nhưng tại sao em lại ngăn anh đánh cậu ta?

__Em biết anh ta không cố ý, đừng nhắc chuyện này nữa anh nhé, và cũng đừng cho ai biết em bị thương cả, như thế rắc rối lắm, em muốn có cuộc sống yên bình.- giọng nó hơi buồn, mất đi một người bạn thật khó chịu, nó không trách nhưng cũng không thể bình thường với Khắc Minh nữa.

Kèm theo đó là tiếng thở dài rất khẽ, mọi chuyện thật không dễ dàng.

*

Một ngày đẹp trời, gió và mây cùng vờn trên bầu trời rộng xanh biếc.

Khắc Minh ngồi trên chiếc xích đu ở trại mồ côi An Bình mà ngày trước Yun đã ngồi, cậu đang nhớ- một nỗi nhớ không dám gọi tên.

Cô bé Thiện Mỹ xinh xắn trong bộ váy hồng, tung tăng chạy giỡn trên khoảng sân lác đác vài chiếc lá bàng, bé chạy đến chỗ Khắc Minh, cười vui.

__Anh nhớ chị Bảo Ngọc ạ?- sao cô bé thông minh thế chứ nhỉ?

Khắc Minh thoát khỏi những miên man, ánh mắt hiền nhìn cô bé, nhiều lần tiếp xúc cậu cũng giảm bớt phần nào nỗi ám ảnh cũ, giờ đây cậu và cô bé khá thân với nhau.

__Lên ngồi cạnh anh không!- Thiện Mỹ mỉm cười gật đầu, cậu đỡ cô bé lên ngồi cạnh mình, vuốt nhẹ mái tóc bé.

__Anh! Sao lâu rồi Thiện Mỹ không thấy chị Bảo Ngọc đến đây nữa vậy?

Câu hỏi vô tư của trẻ con đôi khi lại là hành động sát muối vào vết thương của người được nghe, cậu quặn lòng vì câu hỏi ấy, anh đã làm chị ấy bị thương, và làm tổn thương chị ấy nữa, sẽ không gặp lại nhau đâu, dòng kí ức được dịp hiện về, khoảnh khắc mà cậu chết lặng.

__Chị ấy giận anh rồi!- cậu ngược nhìn lên trời xanh tìm ánh nắng như hôm nào, nhưng hôm nay nắng tắt, cũng như lỗi lầm của cậu không còn cách sửa chữa.

__Anh hư quá, anh không xin lỗi chị ấy chị ấy sẽ không chơi với anh nữa đâu, chị sẽ không đến chơi với cả em, em nhớ chị Ngọc, chị ấy cười đẹp lắm, giống như thiên thần á!

Cô bé hồn nhiên nói lên suy nghĩ của mình, càng làm cậu khổ sở hơn, con đường tìm mẹ giờ gian nan hơn rất nhiều nhưng không thể phủ nhận một điều.

Nụ cười của Bảo Ngọc rất đẹp, cậu cũng nhớ nụ cười ấy, nó khiến cậu ấm lòng...nhưng mà cô ấy là thiên thần...

Giữa trắng và đen có một ranh giới phân định, giữa thiên thần và quỷ dữ ranh giới ấy càng lớn hơn gấp bội, đối diện với cô ấy đã khó, trở lại làm bạn càng khó hơn.

“Anh cũng như em Thiện Mỹ à, anh cũng như Bảo Ngọc, nhưng anh không thể nói ra như em được”

Chiếc lá khô lướt chạy trên sân cùng gió, nhẹ nhàng.

Đọc truyện online -

27. Chương 27

Sáng dậy, Kỳ Lâm đã lảng xảng trong bếp, cậu cắt rau củ, rồi xoay qua khuấy khuấy cái nồi, rồi lại đi vắt nước cam, lấy đá cho vào, lại xoay qua nồi cháo nêm nếm.

Cậu cứ xoay vòng trong khuôn bếp làm mọi thứ rất thuần thực, ở nhà một mình thì cũng phải biết làm những việc này chứ, chỉ là tính cầu thả của con trai cậu cũng có nên bếp không kém phần bừa bộn.

Chốc chốc cậu lại đưa tay lên quệt mồ hôi trên trán, mỉm cười khi nghĩ đến gương mặt Yun lúc ăn cháo chính tay cậu nấu, tự hào vậy chứ không biết.

Nằm lì trên phòng khiến Yun thấy khó chịu vô cùng, nó ngồi dậy, gỡ chăn ra nó vô tình dùng bên tay bị thương, cử động làm vết thương rỉ máu, nó có cảm giác như vậy, người cứ run lên, nó cố không nhìn sang bên.

Bước từng bước xuống nhà, đầu nó vẫn còn ong ong sau cơn sốt, chân bước mà như không, được một lúc sau thì đỡ hơn, nó bước khỏi bậc thang cuối cùng, xoay qua xoay lại tìm Kỳ Lâm.

_Anh ơi ! – nó cất tiếng gọi khẽ, lòng thoáng chút sợ cậu để nó ở nhà một mình.

Nghe thấy tiếng gọi thiết tha ấy lòng cậu vui như Tết, nhanh chóng tắt bếp rồi cậu chạy lên chỗ nó.

_Yun ngốc, chưa gì mà em đã mất rừng rưng rồi, nhớ anh quá hả, hi hi.

_Em đau !!!- nó nhún bên vai bị thương, nhúu mày vì đau.

_Em đau thế nào, đưa anh xem, anh gọi bác sĩ đến nhé !- cậu lo lắng.

_Không sao đâu ạ, nó vừa chảy máu, hix.- đôi mắt to tròn ngấn nước, long lanh đáng yêu, Yun cũng có lúc mè nheo dễ thương thế này cơ.

_Em đừng luôn miệng nói em không sao, đừng cố chịu đựng, sống thật với cảm xúc của mình không có gì sai đâu, khi nào đau hãy cứ nói là em đau, có biết không ?! Được rồi, Yun ngoan vào ăn cháo nha, ăn xong sẽ quên đau luôn đó !

Kỳ Lâm cười tươi rồi kéo nó vào bàn ăn, cậu mang ra cho nó một tô cháo thịt, một ly cam vắt, giọng thao thao bất tuyệt.

_Em bị thương ăn mà cá vết thương sẽ để lại sẹo lớn lắm, xấu đấy, ăn thử đi, cháo tự tay anh nấu, và cả ly cam này nữa, hôm nay em bắt buộc phải uống đấy, phải bồi bổ cho nhanh lại sức.

Nó mỉm cười, nụ cười làm cậu ngây ngất, dịu dàng mà thu hút lạ thường, rồi nó múc một muỗng cháo, ăn chậm rãi, uống cả nước cam.

_Anh nấu thật đấy hả ?

_Ừ, sao, có ngon không?- cậu hỏi dồn, tâm trạng đang rất háo hức.

_Ngon lắm, nhưng không bằng em đâu, hi hi.- nó nheo mắt, tinh ranh trả lời.

_Em này. – cậu cười rồi đưa tay xoa đầu nó.

__Em nhớ anh Bảo Kỳ quá, cả anh Nguyên Khang.- nó đang ăn thì nói, mặt hơi xịu xuống.

Vừa dứt câu, chuông điện thoại nó vang lên, trên màn hình là dòng chữ Nguyên Khang, Kỳ Lâm là người nhìn thấy trước, cậu chẳng thoải mái gì cả đâu, sao lại thiêng quá vậy !

__Dạ, em nghe anh.

“Hôm nay mình đi chơi nha, anh muốn em thư giãn một chút và thực hiện lời hứa hôm trước nữa”

__Dạ...- nó chưa nghĩ nên trả lời thế nào- dạ được ạ !

“ Vậy tí anh qua đón em ha, hẹn gặp lại em !”

__Sao, cậu ấy nói gì vậy?- ngay khi nó vừa bỏ điện thoại ra, cậu chỉ đợi có thể.

__Anh ấy rủ em đi chơi anh à, em đồng ý rồi !

__Em đang thế này thì đi đâu được, ở nhà đi.- Kỳ Lâm giọng nài nỉ, cậu phần lo lắng, phần không muốn nó đi với Nguyên Khang, bản tính trẻ con thể hiện rõ quá.

__Em không đi anh ấy hỏi lí do thì biết trả lời sao, em đi chút là về thôi, anh không phải lo đâu.- nó cười trấn an cậu, rồi bước ra khỏi bàn ăn.

Kỳ Lâm còn bận suy nghĩ họ sẽ đi đâu, làm gì ngày hôm nay, Yun mà có sốt hay đau thì Nguyên Khang cũng đâu có biết mà chăm sóc, lo quá.

__Này, để anh đỡ em ! – Kỳ Lâm giật mình chạy đến khi thấy Yun cứ bước chầm chậm.

__Em có sao đâu mà, thật đấy, em tự đi được.- nó thật sự khoẻ hơn nhiều, chỉ tại cậu lo lắng quá thôi.

Nguyên Khang đứng chờ Yun ở cửa với nụ cười ấm áp của nắng xuân, ánh nhìn dịu dàng trìu mến, cậu mới gặp Yun cách đây không lâu mà sao nổi nhớ quá dài, cậu chỉ muốn đến ôm trọn Yun vào lòng cho yêu thương thoải sức thể hiện.

Yun mỉm cười chào cậu, hôm nay là một bộ váy kín cổ, nó mặc như thế để cậu không thấy vết thương bên vai trái, mái tóc đen mượt xoã dài, vẫn là một tiểu thiên thần đáng yêu.

Kỳ Lâm đưa Yun ra tận cửa, vẻ mặt chỉ thể hiện chút sự lo lắng, cậu khoanh tay trước ngực, nói nhỏ vào tai Yun.

__Em cẩn thận nghe chưa, có đau là phải về liền đó !- cẩn thận cái gì thế nhỉ?

Yun gật đầu, cười nhẹ, đôi vai đau buốt và mỏi nhừ vẫn làm nó khó chịu lắm, nó đi về phía Nguyên Khang, rồi hai người lên xe đi thẳng. Để Kỳ Lâm đứng lại thở dài thườn thượt, để người con gái mình yêu đi với một người khác cũng thích cô ấy chẳng dễ chịu chút nào.

Định quay bước vào nhà, cậu lại ngán ngấm lắc đầu rồi lấy xe đi tìm Bảo Kỳ, trước đây cũng vậy, cậu được mấy khi ở nhà, nhưng nếu ngôi nhà có Yun thì sẽ khác.

__Mấy hôm không gặp nhìn em xanh xao quá, em có ốm không vậy ? – Nguyên Khang tinh ý nhận ra, giọng ân cần, chu đáo.

__Dạ...có...chút chút thôi ! Em vẫn khoẻ mà !- nó gượng cười để cậu không nhận ra.

__Vậy mà còn đi cùng anh, sao em không nói là em bệnh, hay ta về hôm khác lại đi nhé !- cậu dò ý nó, ánh mắt ấm áp nhìn nó âu yếm.

__Không sao đâu anh, đi chơi em sẽ khoẻ hơn đấy !

__Ừ, ta đến công viên trò chơi nhé !- Nguyên Khang chột cười, cậu đạp ga nhanh hơn.

Công viên trò chơi ngày chủ nhật đông nghẹt người, đã thế hôm nay trời lại rất đẹp, người người, nhà nhà quần quít bên nhau thật hạnh phúc, Yun ngẩn người ngắm nhìn hồi lâu.

__Yun ! Em nhìn gì thế ? – nó xoay qua cậu lắc đầu, khoẻ môi vẫn đang cười, cậu luồn tay vào tay nó, mỉm cười- Không cần phải ngưỡng mộ họ đâu, anh và em cũng có thể như thế mà !

Rồi như thế, bàn tay ấm của cậu kéo Yun đi qua hàng loạt con người, cảm giác luôn có một người ở bên rất dễ chịu. Mây giăng kín bầu trời tạo thành một không gian mát mẻ, một ngày tuyệt vời để dạo chơi.

Họ đến khu sở thú trước, Yun ngơ ngác ngắm nhìn từng loài động vật, nhìn con nào cũng đáng yêu cả, voi ăn mía này, hà mã ngâm mình trong nước này, ôi, con nào cũng dễ thương cả.

Đến chuồng công, tranh thủ lúc Yun ngắm mấy chú công đủ màu sắc khoe đuôi, Nguyên Khang lấy máy chụp hình ra ghi lại khoảnh khắc ấy, nụ cười hồn nhiên và rạng rỡ.

Cậu lùi bước để canh góc ảnh thật đẹp, cậu lùi thêm bước nữa thì giẫm phải chân một người, cậu chưa kịp quay lại xin lỗi thì người ấy đã cất giọng oanh vàng.

__Trời ơi là trời, con nào dám giẫm lên chân bà thế này, hư mất bộ móng mới làm rồi.- giọng the thé của người “con trai” ăn mặc lòe loẹt ấy làm cậu sồn da gà, đồng thời cũng thu hút tầm nhìn của mọi người xung quanh.

__À không, cho tôi xin lỗi, không cố ý đâu ạ, anh có làm sao không ?!- Nguyên Khang nhanh chóng xin lỗi bằng thái độ hoà nhã, lịch thiệp.

“Cậu con trai” ấy vừa há miệng định rửa xả cái “con” vừa giẫm lên chân mình thì mắt chữ a mồm chữ o đứng hình trước vẻ đẹp lãng tử hút hồn của Nguyên Khang.

Vội lấy lại vẻ “thục nữ” của mình, người ấy nhỏ giọng, chớp chớp mắt nhìn cậu, sự duyên dáng trái ngược hoàn toàn với lúc đầu.

__Ô, sao lại gọi là anh ạ, em chỉ hơi đau chút xíu thôi anh.- chất giọng the thé ấy hạ tông trở nên dẻo ngọt lạ lùng, cậu thấy cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng, ôi đáng sợ.

Nguyên Khang đơ người không biết phải làm thế nào, loại người này lần đầu tiên cậu gặp, ôi sao thay đổi nhanh thế. Mọi người gần đó thì được dịp cười vì tình cảnh chàng hoàng tử gặp phải “nàng công chúa dỏm”. Trong khi Yun vẫn còn chưa nắm bắt được sự tình, nó vừa mới quay ra thôi.

Thấy Nguyên Khang im lặng, người ấy được dịp lấn tới, tiến sát một chút, vuốt tay cậu, tằm tắc.

__Ôi, anh ơi, sao mà tay anh rắn chắc quá vậy.- đúng là bị quyến rũ từ cái nhìn đầu tiên mà.

Nguyên Khang giật mình rụt tay lại.

__Anh có chắc là không sao không ạ ?!- cậu nhích xa ra dè chừng, không biết người ấy còn làm gì.

__Gọi là em đi mà !!!

Nguyên Khang rối bời, sao lại có người như vậy cơ chứ. Lúc đó Yun bước tới, nó vừa nắm bắt được tình hình nên phải giải vây cho Nguyên Khang.

__Anh ơi, có chuyện gì vậy ạ !- nó ôm lấy cánh tay Nguyên Khang ra vẻ thân thiết.

__Anh gặp chút rắc rối với anh ấy em à ! – cậu như vớ được phao cứu sinh.

“Cậu con trai” kia tia Yun một lượt từ đầu đến chân, mặt chuyển sắc, ăn không được thì phá cho hôi.

__Anh à! Anh bắt cá hai tay hả? Anh bỏ rơi em, huhu.- người ấy vờ thảm thiết đến mà tội nghiệp, ai không hiểu còn tưởng là Nguyên Khang có vấn đề về giới tính nữa cơ.

Đọc truyện online -

28. Chương 28

__Anh à! Anh bắt cá hai tay hả? Anh bỏ rơi em, huhu.- người ấy vờ thảm thiết làm ai không biết còn tưởng Nguyên Khang có vấn đề về giới tính nữa cơ.

Đôi mắt rưng rưng, cái miệng dẻo ngọt của người ấy làm Yun không thể nhịn cười, người ấy được gọi là tro trên chứ nhỉ !

Yun và Nguyên Khang nhìn nhau, cậu mong nó giúp đỡ bằng ánh mắt khẩn thiết, nó không phản ứng gì cả, quay lại nhìn kĩ người ấy từ đầu đến chân.

Gương mặt khá là nam nhi, nhưng lại sơn móng tay, móng chân chỉ có điều không được đẹp cho lắm, áo hoa và một chiếc quần hồng, hix, trông cứ sợ sợ thế nào ấy, lấy lại bình tĩnh, nó nói đỡ giúp Nguyên Khang.

_Bắt cả hai tay sao được hả anh, em là bạn gái anh ấy đấy.- Yun nhà ta cũng lém lỉnh lắm ấy chứ.

Người ấy đơ ra, Nguyên Khang thầm mỉm cười.

_Huhu, sao anhỡ phụ em mà đi theo con nhỏ này chứ, nó thì có gì hơn em, anh đã hứa hẹn với em biết bao nhiêu mà.

Đến đây thì Yun bắt đầu nghi ngờ chàng ta có dấu hiệu thần kinh không bình thường rồi.

_Anh ơi, sao lại ra thế này vậy?- nó đứng sát Nguyên Khang nói nhỏ.

_Anh đâu có biết, em tìm cách giúp anh với!- Nguyên Khang thầm thì, cậu cũng chẳng dám nói lớn.

_Nè, anh gì đó ơi, anh bình tĩnh lại cái nào, sao anh cứ bù lu bù loa lên như vậy.

_Anh cái gì mà anh, cùng phen con gái với nhau, cô và tôi cũng cùng cảnh ngộ mà thôi, hức hức.

Đột nhiên lúc đó có hai người trung niên, một nam một nữ hốt hải chạy đến, mặt căng thẳng lo lắng bỗng chốc giãn ra mừng rỡ, gấp gấp...túm lấy người kia, người phụ nữ bỗng khóc nức nở.

_Con ơi, sao con lại chạy lung tung như vậy chứ, con mà đi lạc mẹ biết làm sao mà tìm con đây hả?!

_Con có đi đâu đâu mẹ.- người kia cũng giọt ngắn giọt dài.

Trong cảnh hội ngộ tay bắt mặt mừng, nước mắt đầm đìa của gia đình họ, Yun, Nguyên Khang và mọi người được thể ngó ra, đã nghi rồi mà, người đàn ông nhanh chóng phân giải.

_Cô cậu cho tôi xin lỗi, con tôi nó có vấn đề về thần kinh nên ăn nói có chút khác thường, mong hai người thông cảm cho, lúc này nó chạy đi làm tôi tìm mãi, thành thật xin lỗi.- trên trán ông những nếp nhăn xô vào nhau, chắc cũng gian nan quá nhiều.

_À, không sao đâu bác đừng lo.- Nguyên Khang ôn hoà.

_Cảm ơn cậu, tôi xin phép.- nói rồi ông đưa hai người đi.

Mọi người xung quanh chăm chú quan sát, xì xầm to nhỏ vài điều rồi lại tiếp tục ngày vui của họ, nhịp sống vẫn ồn ào náo nhiệt.

Sang khu trò chơi, Nguyên Khang vừa đi vừa cười làm Yun không khỏi thắc mắc.

_Nguyên Khang, anh làm sao vậy ?!

_À, anh đâu có sao, chỉ thấy hơi vui vì chuyện khi này, còn em thế nào, hôm nay em vui không ?

_Hôm nay em vui lắm, mà anh đừng nói anh vui vì cái người đó nha!- Yun nheo mắt ra vẻ nghi ngờ, tự nhiên nó thấy hơi mệt.

Cậu sao lại vui vì người đó được, cậu vui vì Yun xưng là bạn gái cậu kia, tình cảm bấy lâu nay cậu ấp ủ nhân cơ hội mà bùng lên rạo rực, cậu không định sẽ nói ra với Yun, cậu muốn bản thân sẽ âm thầm làm nó vui và hạnh phúc.

Nhưng ngay lúc này cậu muốn đưa tay nắm lấy một điều mới hơn, có thể đó là hạnh phúc, cậu muốn thử một lần xem ý Yun thế nào, một lời ngỏ có thể không?

Yun đang đi trước cậu vài bước, nhìn Yun từ phía sau cậu lại càng muốn ôm Yun thật chặt, để đôi vai mỏng manh của em có nơi nương tựa, Yun à, dù có thế nào anh vẫn sẽ ở bên em nhé!

Cậu bước nhanh hơn, chờ đợi một điều.

_Yun này, anh vui vì em nói em là bạn gái anh đấy, anh thực sự mong như thế, anh có thể luôn ở bên cạnh em, không bao giờ để em một mình, anh sẽ là một chốn bình yên cho em được không?!- cậu nói dịu dàng, từng câu chữ là rất nhiều hy vọng, yêu thương.

Nó bỗng thấy khó xử, ở bên anh nó luôn vui, anh luôn quan tâm, chăm sóc nó, ừ thì nó cũng có với anh một thứ tình cảm nhưng dường như đó không phải là tình yêu, hoặc là chưa đủ để yêu, nó ấp úng cả trong suy nghĩ, thật khó để trả lời, trong tim nó mỗi người có một vị trí riêng và khó mà thay đổi, người nó yêu là ai nó cũng chẳng rõ.

_Anh à, em tham lam lắm, yêu thương cho em chẳng bao giờ là đủ đâu anh!- nó cười hiền nhìn cậu, nụ cười chân thành và tuyệt diệu.

Cậu hiểu đó là một sự từ chối nhưng cậu chẳng thấy buồn hay đau khổ, vì nụ cười ấy xoa dịu tất cả, cậu yêu và muốn được yêu là cũng vì muốn bảo vệ nụ cười cho người con gái ấy, như đã nói, dù trong hoàn cảnh nào cậu cũng vẫn sẽ yêu, mong một cơ hội bên em dù là mong manh nhất.

Tình yêu đôi khi quá mong manh nhưng đôi khi lại mệnh mông hơn tất cả, nó khiến con người bằng lòng hy sinh tất cả chỉ đổi lại một nụ cười.

_Anh biết em tham lam mà Yun ngốc.- cậu xoa đầu nó, rồi quàng vai nó bước đi.

Cái quàng vai của cậu chạm vào vết thương làm ó “á” lên một tiếng.

_Sao vậy, em bị gì sao, đau ở đâu à.- Nguyên Khang hốt hoảng ngó nghiêng đủ chỗ.

Yun đau điếng nhưng phải cố gắng tỏ ra bình thường, không sẽ lớn chuyện mất.

_Không, em có bị gì đâu ạ, ơ, đu quay kia, lên đó chơi đi anh, chắc là cao lắm nhỉ.- và nó nhanh chóng chuyển đề tài sang cái đu quay cao tít.

_Ừ, ta đi thôi.

Tại một quán cà phê.

Kỳ Lâm ngồi đối diện với Bảo Kỳ, tay liên tục khuấy tách cà phê, mắt dán chặt vào nó mà tâm hồn nơi tận chân mây.

Không biết giờ này Yun đang làm gì, có bị đau không, có lại sốt lên không? Mà hai người ấy đi chơi những đâu rồi nhỉ, nói với nhau những gì, ngay từ đầu cậu không muốn Yun đi mà.

Bảo Kỳ vỗ vai Kỳ Lâm cái rõ đau, giọng có chút mỉa mai, châm chọc.

_Nè, cậu để hồn ở đâu rồi, rủ tớ đi cà phê mà vào quán lại chẳng nói gì, cứ hằm hằm vậy là sao?

_Hôm nay Nguyên Khang rủ Yun đi chơi rồi, nên tớ mới đi tìm cậu, không thì ở nhà vui hơn.

_Haha, ra là vậy, Nguyên Khang cũng biết lựa lúc quá ta, không khéo lại huynh đệ tương tàn cho xem, tớ không biết đâu nhá, tớ không gả em gái cho hai cậu đâu.

_Cậu nói thế là ý gì chứ, cậu không gả thì hai bác gả cho tớ, lo gì.- Kỳ Lâm chặc chêm lại Bảo Kỳ.

_Ừm, cậu nhớ đấy, haizzz, nhớ em gái yêu của tớ quá, mấy hôm rồi không gặp, nhà tự nhiên vắng vẻ hẳn ra, cậu mau mà trả em tớ về đấy nghe chưa!

_Ừ, biết rồi mà.- Kỳ Lâm cười xoa, cậu mong giữ Yun ở lại mãi chứ làm gì mà khuyến khích nó về.

Cậu nhìn ra cửa thì thấy nhóc Huy, hôm nay nhóc bán tận đây cơ à, cậu vừa thấy tội vừa thấy ầm ứ cái ôm trước nhóc nói cậu không có đầu óc và không biết cách ăn nói.

Cậu hí hửng chạy ra cửa, gọi lớn.

_Huy, nhóc vào đây xem!

_Ồ, ông anh ngố ngố hôm bữa đây mà, chị Linh có đi cùng ông anh không?!- nhóc ngó xung quanh tìm kiếm rồi đi vào trong theo Kỳ Lâm.

Hôm nay còn gọi là ông anh ngổ ngổ, ức quá mà.

__Nhóc ăn kem hay uống gì không gọi đi, tí mua mang về cho bé Bu với mấy đứa kia nữa, anh trả cho.- tuy Kỳ Lâm tính có chút trẻ con nhưng mà vẫn rất biết cách quan tâm em nhỏ đúng không?!

__Ý đồ gì đây ông anh?!

__Kỳ Lâm, ai thế!- Bảo Kỳ chả biết sự tình thế nào.

__À quên, nhóc là người quen của Yun, bọn tớ có gặp nhau một lần- nhìn sang nhóc Huy- Anh ấy là anh trai chị Linh đấy nhóc.

__À, chào anh, là anh trai chị Linh chắc không như ông anh ngổ này đâu phải không?- Huy quay sang làm quen.

__Ừ, tất nhiên rồi, anh kết nhóc rồi đó, khẩu khí được lắm.- Bảo Kỳ thích thú, cứ cười không ngừng.

__Ồ, lại còn hòa theo, cậu có còn là bạn tớ không vậy chứ?- mặt Kỳ Lâm méo xệch.

__Khoản này tớ không rõ, haha, kỉ niệm ngày làm quen anh mua hết vé số giúp nhóc nhé.

__Được thế thì cảm ơn anh, đây, ông anh cư xử anh chị Linh có phải hơn không?- nhóc Huy lại được thể chọc ghẹo Kỳ Lâm.

Cậu có thể nói là đang tức xịt khói, ai như cậu không kia chứ, dắt nhóc vào để hai người hòa nhau chọc phá, hết nói nổi.

__Em mệt không?- Nguyên Khang và nó cùng ngồi xuống chiếc ghế đá, thở hồng hộc, này giờ hai người chẳng biết đã chơi hết bao nhiêu trò.

__Có ạ, em thấy nóng quá, chóng mặt nữa.- Yun đổ mồ hôi rất nhiều.

__Em chắc lại bệnh rồi, người nóng hổi nè, hay mình về nhà nha!- cậu đưa tay sờ vào trán nó.

__Dạ- nó thở hắt ra, người cứ lảng lảng, đầu óc quay cuồng.

Nguyên Khang nhanh chóng lấy xe đưa nó về, cậu thấy rất lo.

Đọc truyện online -

29. Chương 29

Chiếc xe đưa hai người về nhà Kỳ Lâm, trước cổng là một người đàn ông trung niên đầu lất phất vài sợi bạc, ông cứ nhìn vào căn nhà, thậm thụt bước tới bước lui, đưa tay lên chuông nhưng không lần nào dám bấm, ánh nhìn có chút ngại ngùng.

Yun nghiêng đầu ra cửa xe nhìn ngó, chau mày lại suy nghĩ rồi quay vào nhìn Nguyên Khang.

__Anh, ai đứng ở đó vậy, thái độ kì quá.

Nguyên Khang cũng nhìn ra ngoài, ánh nắng hắt qua tấm kính làm cậu chói mắt chẳng nhìn rõ.

__Anh cũng không biết nữa, xuống xe thử xem sao ?

Hai người ra ngoài, bước chân ngày càng gần hơn, mặt Nguyên Khang tỏ ra vui vẻ.

__Dạ, cháu chào bác, bác đến tìm Kỳ Lâm sao ?

__Chào cháu, bác vẫn không dám vào nhà, nó gặp bác hẳn sẽ không vui.- ông khẽ thở dài, các nếp nhăn xô nhẹ vào nhau, một nỗi niềm vương đầy ưu tư.- Cô bé này là....

__À, đây là con gái chủ tịch Dương, em gái của Bảo Kỳ, em ấy hiện ở cùng nhà với Kỳ Lâm.- quay sang Yun-Bác đây là ba của Kỳ Lâm.

Ông nhìn nó một chút, ánh nhìn thiện cảm, cô gái ở cùng nhà với con trai ông chắc là người cậu thân thiết lắm, giống như cô bé Zan ngày trước.

__Cháu chào bác!- nó lễ phép cúi đầu, hôm nay ông đến tận đây tìm Kỳ Lâm chứng tỏ ông thật sự hối lỗi rồi.

__Ừ, chào cháu.- ông mỉm nhẹ môi.

Đột nhiên điện thoại Nguyễn Khang reo lên, cậu nghe máy rồi quay lại từ giã.

__Bác và em vào nhà đi ạ, cháu có việc xin phép về trước, anh về nhé !- cậu cười rồi bước nhanh ra xe và đi mất.

Gương mặt đôi chút không thoải mái, cậu đạp ga nhanh hơn để về nhà, giọng mẹ qua điện thoại khá bức dọc, lần này ba mẹ về chắc lại do bác quản gia kể lể.

__Cháu mời bác vào ạ.- Yun đầy cổng tươi cười, Kỳ Lâm thật là, chẳng bao giờ chịu khoá cổng. Ông Trịnh đi theo Yun vào nhà, nhìn ngắm xung quanh thật kĩ lưỡng, ông đúng là chẳng đáng làm một người ba, chỗ con ở mà ông chỉ mới đến lần đầu tiên.

__Mời bác ngồi, để cháu đi lấy nước.- nó nhanh chân chạy vào bếp mang ra một ly nước mát, nhìn dáo dác khắp nơi cũng không thấy Kỳ Lâm.

Nó nhắc máy gọi cho cậu.

“Anh đi đâu vậy, về nhà nhanh nhé!”

Nghe Yun gọi về nhà, cậu vui không thể tả, nhanh chóng rời khỏi cửa hàng cậu toe toét trả lời.

“Anh về ngay, đợi anh chút.”

Ông im lặng dò xét căn nhà, cách bày biện không khác ngôi nhà cũ của gia đình ông là mấy, nhớ ngày xưa vợ ông đã tự tay trang trí từng góc nhỏ nhất, chắc Kỳ Lâm muốn nhà mình có hình bóng của mẹ, ông đúng là một người chồng, người cha thất bại, đẩy người mình yêu thương rời xa để giờ một mình nhấm nháp cô đơn, ông có tội.

__Mời bác dùng nước, anh Kỳ Lâm ra ngoài rồi, chắc anh ấy sắp về, bác ngồi chờ một chút nhé.

__Cảm ơn cháu, cháu dễ thương lắm, cháu ngồi xuống nói chuyện với bác một chút nhé.- ông ôn tồn.

__Dạ được.- nó vui vẻ ngồi xuống nhưng cũng mong Kỳ Lâm về nhanh nhanh để nó còn đi lên lầu, nó cảm thấy người cứ như đang lơ lửng rất khó chịu.

__Cháu biết chuyện gia đình bác chứ.- thấy nó gật đầu, ông nói tiếp- Thật ra hôm nay bác tới đây là muốn xin lỗi nó, bác thực sự hối hận, bác chờ đợi ngày hai cha con đoàn tụ đã lâu lắm rồi nhưng có vẻ như nó hận bác nhiều lắm.- ánh mắt mang nặng một nỗi buồn, ông cứ chậm rãi nói cho nó nghe nỗi lòng.

__Bác đừng nghĩ vậy, thực ra cháu thấy anh ấy cũng rất yêu bác, nhưng vì yêu nhiều nên anh ấy không chấp nhận được sự thật thôi, bác hãy nói rõ cho anh ấy hiểu, cháu tin rồi hai người sẽ hoà thuận mà.

Kỳ Lâm vừa bước đến cửa, gương mặt tươi cười chuyển sắc, trong ánh mắt cậu chất chứa hận thù, thăm cảnh ngày xưa, con người này, cậu không muốn nhớ, không muốn nhắc lại mà sao cứ gặp, sao cứ thích làm khó cậu thế này chứ.

Yun đứng dậy tiến đến chỗ Kỳ Lâm, nó thấy cậu đang mất bình tĩnh.

__Anh về rồi à, bác đến tìm anh có chuyện muốn nói đấy.- nó nói vui vẻ rồi kề tai cậu nói nhỏ- Anh nhớ lời em nói chứ, cố kiềm chế và lắng nghe ông nhé!

Giọng nói ngọt ngào dịu dàng làm cậu dễ thở hơn một chút, phải, lần trước Yun có bảo cậu phải nghĩ thoáng hơn một chút, tránh né mãi cũng không phải là cách, cậu sẽ im lặng lần này để xem ông muốn nói những gì, tốt nhất ông nên biết hối lỗi.

Yun kéo tay Kỳ Lâm đến bộ ghế sofa

__Bác và anh cứ nói chuyện, cháu lên lầu chút ạ, xin phép bác.- nó muốn cho hai người một không gian riêng và cũng muốn nghỉ ngơi.

Bóng Yun vừa khuất, cậu mở giọng lạnh ngắt.

__Ông tìm tôi có việc gì?

__Ba, ba muốn xin lỗi con, chừng ấy năm đau khổ ba biết lỗi lầm ngày xưa là quá lớn, ba có tội với bà ấy, ba có tội với con, chính ba đã làm mọi chuyện ra thế này, ba đáng chết.- ông nói giọng nghẹn ngào, ánh mắt nhìn cậu cầu khẩn, đôi bàn tay run run muốn chạm vào vai cậu nhưng ông không dám.

Tình yêu thương của đáng sinh thành tôi tệ như ông dù có lớn cách mấy cũng đâu có đáng trân trọng, ông tự nhủ như thế, để con mình sống đơn độc bao nhiêu năm qua không tình thương, không người thân mà giờ ông muốn được tha thứ thì đâu dễ dàng gì.

Không hiểu sao lần này cậu không phản ứng khi ông xưng là ba, vì chắc là cậu đang thấy một con người lầm lỡ đang lần từng bước trong đêm tối muốn quay trở về, có cái gì đó gọi là chân thật nơi ông, nhưng không, đâu thể dễ dàng như thế, ông ấy phải trả giá cho sai lầm của mình.

__Đơn giản là nhận sai thì sẽ được tha thứ sao?- thanh âm trầm và lạnh lại vang lên.

Từ trên ghế ông cúi người quỳ rạp xuống sàn, hành động làm cậu bàng hoàng.

__Ông làm gì thế, đừng giả vờ, đứng lên đi.- ngữ khí vẫn vậy nhưng lòng cậu chẳng dễ chịu chút nào.

__Không, ba đáng phải chịu như thế, ba xin con, hãy tha thứ cho người cha không ra gì như ba, ba thật sự hối hận rồi, hình bóng mẹ con chẳng khi nào thôi làm ba tự dày vò mình, bao năm qua ba cô độc, lạnh lẽo, tự gánh chịu lỗi lầm ba biết mình sai rất nhiều, ba đáng tội khi giết chết mẹ con, khiến gia đình ta tan nát và khiến con mất đi mái ấm, ba đáng chết, đáng chết, đáng chết....

Mỗi từ đáng chết là ông lại đập đầu xuống nền một cái, rất đau, rất mạnh nhưng như thế đã thấm vào đâu, những giọt nước trong suốt từ khoé mắt đang tràn ra, quá khứ ngày xưa bao giờ gột rửa cho sạch.

Nhìn ông tự hành hạ thân xác cậu thấy xót xa khôn cùng, nhanh như cắt cậu bước đến xốc ông dậy.

__Đừng đập đầu trước tôi và thú tội như thế, vì người ông gây tội là mẹ tôi kìa, ông phản bội lại tình yêu của bà, hành hạ bà đến chết trong đau đớn, buồn cười thay bà vẫn một mực dặn tôi phải yêu thương ông, hãy làm gì đó khiến linh hồn mẹ tôi được yên bình.

Cậu nói rồi quay lưng sang hướng khác, cậu không muốn thấy ông ấy yếu đuối tội lỗi trước mặt cậu.

__Con trai...- ông nghẹn ngào, lời cậu nói hoàn toàn đúng, ông khiến bà chết trong tình yêu của chính bà, bà yêu ông quá nhiều để rồi ông làm bà khổ sở.

__Về đi, mọi chuyện đến đây thôi, ông hãy sống và làm vui lòng mẹ nơi chín suối.

Ông im lặng cất bước ra khỏi căn nhà, niềm đau bủa vây tâm hồn cắn cỏi, cậu muốn ông chuộc lỗi với mẹ tức là chịu chấp nhận bỏ qua cho ông, cảm ơn trời, cảm ơn con con trai. Ông quay lại nhìn người con của mình một lần nữa.

“Cảm ơn con vẫn sống tốt, con suy nghĩ chính chắn hơn ba nghĩ nhiều lắm con trai, ba sẽ làm mọi cách để vong linh mẹ con được yên nghỉ, cảm ơn con”

Ngày hôm nay, cậu đã làm được một việc mà mình tưởng chừng sẽ chẳng bao giờ làm được, cậu đã suy nghĩ biết bao đêm về những việc đã qua, mẹ cậu muốn cậu yêu ông cũng phải có lí do của bà, vì ông khi đó lầm đường lỡ bước, dù không nói nhưng trong lòng cậu đã thấm bỏ qua cho ông, có lẽ ngần ấy thời gian đã đủ để ông nhận ra cái sai của mình.

Kỳ Lâm thở phào nhẹ nhõm, thật ra cậu cũng thoải mái khi làm được việc đó đó chứ. Chính lại chiếc nơ nhỏ trên hộp quà, cậu mỉm cười rồi đi lên lầu.

__Mẹ à, con không qua Anh đâu, con muốn ở đây hơn, mọi việc con có thể tự xoay xở mà.- Nguyên Khang chau mày, cố gắng thuyết phục.

__Nhưng mà ở đây xa Anh lắm, ba mẹ đâu thể chăm sóc con được, lần trước con suýt nữa gặp nạn lớn mà ba mẹ cũng chẳng hề hay biết, lỡ may con có chuyện gì thì ba mẹ biết sống sao.- mẹ cậu lo lắng nói ra suy nghĩ, bà muốn cậu đi cũng có cái lí của bà.

Dù cái lí của bà có mạnh mẽ đến đâu đi chăng nữa cũng chẳng thể thay đổi suy nghĩ của cậu, chẳng phải vì đây là mảnh đất quê hương mà cậu sống từ bé mà còn vì mảnh đất này, người con gái mà cậu yêu thương nhất đang sống, cậu không thể tưởng tượng nổi nếu cách xa cô ấy nỗi nhớ sẽ dâng lên đến mức nào.

Dù không là người cô ấy yêu thương nhưng chỉ cần cô ấy ở gần cậu, cô ấy bình an, cô ấy hạnh phúc và mỉm cười thì cậu bằng lòng đánh đổi tất cả.

__Nhưng còn chi nhánh Shine ở Việt Nam, hơn nữa con lớn rồi, bao năm qua con sống một mình được thì bây giờ hà cớ gì lại không, con muốn tự lập và được làm những gì con thích mà, như cũ mẹ nhé!

Mẹ rất yêu cậu, bà luôn cưng chiều đứa con trai duy nhất của mình, cậu luôn dịu dàng, nhẹ nhàng với bà, vì thế cậu muốn gì bà cũng đều đáp ứng, nên lần này cũng không ngoại lệ.

__Thôi được rồi, nhưng nhớ là chuyện gì cũng phải cho ba mẹ biết nghe chưa, nhà ta chỉ có mình con thôi đó!- bà cười hiền.

__Dạ, con biết rồi.- cậu mỉm cười.

Đó là gia đình Nguyên Khang, đầm ấm, hạnh phúc, có thể nói trong Angels cậu là người duy nhất có điểm phúc ấy. Bảo Kỳ thì từ nhỏ đã sống trong lớp con nuôi, ba mẹ lại thường xuyên xa nhà. Kỳ Lâm thì gia đình tan vỡ từ lâu. Mỗi người một hoàn cảnh, và bản thân họ đã gắn kết với nhau thành một gia đình.

Đọc truyện online -

30. Chương 30

Kỳ Lâm lên phòng thấy Yun nằm rút trong chăn, mắt nhắm hờ mệt mỏi, mặt nó ửng đỏ lên vì nóng, hơi thở nhẹ yếu ớt cậu lại lo sốt vó lên, cậu ngồi xuống giường ánh mắt nhìn Yun da diết.

__Yun ơi, em có làm sao không, có nóng lắm không, em đã ăn gì chưa? Hay anh lấy cháo với thuốc cho em nhé, đợi anh một tí thôi.

Cậu hốt hải xuống nhà, lục đục gì đó trong bếp rồi nhanh chân chạy lên lầu.

__Em cố ngồi dậy chút nào. – cậu đỡ Yun dậy cho nó tựa đầu vào gối, tay cố nường nhẹ hết sức có thể, cậu sợ nó đau.

Từ khoe mắt Yun, một giọt nước trong veo, nóng hổi tràn ra trên gương mặt xinh xắn, rơi xuống tay cậu, xúc giác cậu còn cảm nhận được cái ấm nóng đó, cậu ngược lên nhìn. Đôi mắt Yun hơi đỏ lên, nước mắt lưng tròng, đôi mắt khiến con người ta nhìn vào cứ ngỡ tim mình đang vỡ vụn theo cảm xúc trong nó.

Bất kì ai nhìn thấy đôi mắt ấy đều muốn bảo bọc che chở chứ đâu chỉ riêng mình cậu, sao lúc này cậu lại thấy yêu thương nó nhiều hơn, tình yêu ấy có thể vượt cả vạn trùng khơi, cao hơn khoảng cách giữa trời và đất, một vòng tay ôm sẽ chẳng bao giờ là đủ.

Khoảnh khắc đôi tim kề nhau, Yun thấy mình vỡ oà trong hạnh phúc, trong hơi ấm từ cậu, một cảm giác nhớ nhung khó nói nên lời.

__Yun vừa thấy ác mộng, sợ lắm.- nó nghẹn ngào, nước mắt thấm trên ngực áo cậu, nhưng nó không khiến cậu thấy nóng mà khiến cậu thấy hạnh phúc vô bờ, khi sợ sệt nó cần cậu, điều đó làm cậu vui mừng biết bao.

Nó thực sự cũng không hiểu nổi trạng thái hiện tại của mình là thế nào, lúc Nguyên Khang ngỏ lời, người nó nghĩ đến lại là Kỳ Lâm, lúc gặp ác mộng nó cũng muốn được cậu ôm ấp trong vòng tay, lúc Khắc Minh chìa súng vào nó nó cũng mong được gặp cậu, gần cậu là bình yên, là an toàn, có một sự khác lạ vô hình nào đó, có một cái gì đó làm trái tim mỏng manh trở nên ấm áp diệu kì.

__Anh có thể ôm em thế này mỗi khi em cần anh không? – một câu nói có thể là ích kỷ, nhưng hiện tại nó chỉ nghĩ đơn giản như thế, nó thích cảm giác nằm gọn trong vòng tay cậu không âu lo.

__Anh lại muốn được ôm em mỗi ngày, mỗi khi nhớ em nữa, vòng tay anh sẵn sàng dang rộng để giữ lấy em.- cậu mỉm cười rồi hôn nhẹ lên trán nó.

__Anh nhớ nhé!

__Một lời hứa cho sự vĩnh cửu. À, em để chân lên xúu nhé.- cậu nhích người ra, kéo chân nó đứng lên, với tay lấy chiếc hộp thất nơ xinh xinh khi này.

Cậu rút nhẹ chiếc nơ, mở nắp hộp và lấy ra một chiếc lắc, một chiếc lắc làm từ bạch kim được mắc vài cánh cỏ may mắn và vài chiếc kẹo xinh xinh. Cậu luồn tay đeo vào chân nó, cài khoá lại. Chiếc lắc này do chính cậu nghĩ ra, chốt gài của nó không giống những chiếc lắc khác mà thay vào đó là một cái ổ khoá nhỏ, và tất nhiên chỉ có cái chìa khoá trên tay cậu đây là có thể mở được.

__Tặng em!- cậu vui thích với ý nghĩa của chiếc lắc mà hôm trước cậu đã tìm thấy trên google “tặng lắc chân và chính tay mình đeo vào chân cho người mình yêu thì sẽ giữ được cô ấy bên cạnh mãi mãi”, để khẳng định thêm sự mãi mãi cậu đã làm thành cái ổ khoá, rất đáng yêu và trẻ con.

Yun tròn mắt ngắm chiếc lắc, nó đưa tay sờ vào, thanh kẹo và cỏ may mắn chạm vào nhau kêu leng keng rất vui tai, nó thích thú cảm ơn mà nào hay “ý đồ đen tối” của Kỳ Lâm.

__Hi, thôi, anh dứt em ăn nhé!

__Em tự ăn được mà, có phải con nít đâu.

__Em mà lớn với ai đâu chứ, chưa đủ 18 tuổi thì vẫn là trẻ con, aaaaa nào.- cậu giành lấy tô cháo một mực bắt nó phải ăn.

Khoảng sân phía sau cô nhi viện An Bình, nắng trải màu vàng dịu ngọt trên bờ vai quá nhiều mồ hôi của Khắc Minh, trắng cổ dưới chân cậu vẫn còn ẩm ướt sau hơn 1 giờ tưới nước, không gian vắng vẻ cô quạnh đến thất lòng.

Gió vẫn thổi từng cơn nhẹ nhàng đánh xào xạc cành cây cao, tụi nhóc giờ này hầu như đã ngủ, các sơ cũng tranh thủ nghỉ ngơi, chỉ có cậu một mình ở đây trải suy nghĩ về miền man vô cực.

Renggggg, chuông điện thoại vang lên, cậu chán chường đưa tay vào túi lấy nó ra, người gọi cho cậu chỉ có thể là Lý Phong, chắc ông muốn biết cậu đã xong việc chưa và làm gì mà không về báo cáo.

Nhưng trái lại, vọng ra trong điện thoại là giọng nói ấm áp của một cô gái.

“Đây là số của anh Khắc Minh đúng không ạ?”

__Phải, là tôi đây.

“Em là Hà Vân, người chăm sóc cho... phu nhân chủ tịch... mẹ của anh đây ạ”- một giọng nói ấm, dịu dàng và có phần như đang lén lút.

__Cô nói sao, mẹ tôi?/- cậu gấp gáp, lòng hỗn độn nhiều xúc cảm.

“Dạ vâng, bà hiện được chủ tịch cho người chăm sóc ở ngoại ô Pháp, anh cứ yên tâm về bà, bà vẫn khoẻ....nhưng mà...”

__Nhưng mà chuyện gì?

“Nhưng mà thân kinh bà không được ổn định, dường như bà không còn nhớ gì về anh hay những gì đã diễn ra đâu ạ.”

__Tại sao lại như vậy chứ?- cậu vừa vui mừng đó lại nghe được tin buồn này.

“Em nghe các bác sĩ nói bà bị kích động mạnh nên thần kinh bị tổn thương, là một triệu chứng sốc tâm lý ạ, bà Phụng có kể với em chuyện của phu nhân nên hôm nay em đánh liều gọi về báo cho anh biết.”

—Tôi muốn đến gặp bà.

“Bây giờ không được đâu ạ, chủ tịch có tai mắt ở đây nhiều lắm, anh đừng lo, em sẽ gọi cho anh biết tình hình của phu nhân thường xuyên, vậy nhé, khi khác em gọi lại”- cô nói nhanh rồi cúp máy như sợ ai đó nghe thấy.

Khắc Minh có đôi chút hụt hẫng, nhưng cậu phải cảm ơn cô bé ấy nhiều lắm. Dù chỉ mới nói vài câu nhưng cậu thấy rất tin tưởng Hà Vân.

Bà Phụng là người hầu của mẹ cậu từ ngày cậu còn bé, lúc mẹ cậu được đưa đi thì bà cũng không còn ở biệt thự họ Lý, bà rất quý phu nhân nhưng lệnh chủ tịch mà bà dám cãi thì sẽ khó sống, thế nên ngần ấy năm bà cũng chẳng hề hé nửa lời với cậu cũng như chẳng liên lạc với người thân ở Việt Nam, để cậu kiếm tìm trong mù mịt.

May thay nhờ cô bé Hà Vân này mà cậu biết mẹ cậu giờ vẫn ổn, cuối cùng người độc ác nhất vẫn là Lý Phong. Cậu nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, mắt hẳn lên những tia căm thù đỏ ngầu.

Mối lo ngại của cậu thời gian qua là mẹ, nhưng hiện tại cậu biết mẹ ở đâu, tạm thời cứ để mẹ ở đó, có cô bé ấy cậu sẽ biết được tình hình của mẹ, Lý Phong chắc cũng không ngờ tới sự việc ngày hôm nay, cậu sẽ sớm đón mẹ về, nhưng trước hết phải để kẻ “gieo gió” phải “gặt bão” đã.

Bảo Kỳ thấy nhớ em gái, thế nên cậu vào phòng nó rồi chỉnh lại một vài thứ, cảm giác trống trải lại ùa về, bước ra lan can cậu cũng ngắm nhìn cảnh vật như cách nó hay làm.

“Kỳ Lâm và Nguyên Khang đều yêu Yun, nhưng nếu như vậy Zan sẽ thế nào”

Cậu nhìn mông lung nào ngoài vòm trời rộng, tâm trí khắc khoải bóng hình một người con gái.

Có quá nhiều nỗi lo, bây giờ chưa là lúc nhưng rồi mai này sẽ...

Ai sẽ đau khổ, hay là tất cả...

Cậu không biết và cũng không muốn biết.

Cô em gái bé bỏng của cậu đã tổn thương nhiều rồi, cậu mong muốn em mình phải thật hạnh phúc trong cuộc sống mới, nhưng có vẻ khó quá chẳng?!

Cậu cứ nhìn về phía xa như thế, nghĩ ngợi rất nhiều, vì trong tất cả hiện giờ cậu còn là người sáng suốt nhất, hay vì hình hài đó quá đặc biệt khiến cậu hay nhớ về.

Con đường không bao giờ bằng phẳng, và cuộc sống cũng chẳng bao giờ hồng, những con người trẻ, điều gì chờ đợi họ ngày mai.....

Đọc truyện online -

31. Chương 31

Một góc khuất hoa viên trường RoYal, hôm nay chỉ mỗi Angel Nguyên Khang đi học, để giết thời gian trong khi chả có ai để tán chuyện cậu ra đây ngồi ngắm mây trời và suy nghĩ một chút.

Gió lay hàng cây, chim chóc trên cao hót líu lo một bản nhạc trong trẻo nào đó, điều kiện thuận lợi để cậu có 1 khoảng lặng, lắng nghe những điều chân thật nhất tận sâu con tim.

Cậu yêu Yun, hoàn toàn đúng, cậu yêu Yun rất rất nhiều, Yun là tình yêu đầu của cậu nên tình cảm đó càng sâu đậm hơn, như những nếp gấp trên một tờ giấy dù có vuốt thế nào cũng chẳng bao giờ thẳng thớm

lại được, cậu cũng thế, dù cho Yun có từ chối cậu, hay sẽ yêu một người khác đi chẳng nữa, cậu vẫn sẽ ở bên Yun, yêu Yun và thể hiện tình cảm một cách thầm lặng như thế...

Vì cậu yêu Yun vô điều kiện, chẳng cần đáp trả hay bất kì điều gì, có thể người khác sẽ nói cậu ngốc, nhưng cậu chấp nhận ngốc để được yêu Yun, một tình yêu trường tồn với thời gian....

Khi nghĩ về Yun, khoe môi cậu luôn vẽ lên một nụ cười, tim cậu luôn đập nhanh hơn bình thường một chút, nhưng mà việc này diễn ra thường xuyên, vì cậu nhớ Yun 7/ 24 giờ mỗi ngày, và có thể nhiều hơn như thế !

Giây phút bình yên của cậu bị dập tắt khi bóng dáng diễm kiều của Hạ Băng đổ xuống bên cạnh chỗ cậu đang ngồi, nụ cười trên mặt cậu phút chốc tắt ngúm, ánh mắt không nhìn sang bên cạnh mà nhìn về phía những hàng cây.

__Anh không thể nhìn em một chút sao, xem em ra không khí như thế chỉ mỗi anh thôi, và vì thế mà em yêu anh!- Hạ Băng giọng trách móc, nhưng rồi lại mơ màng trong tình yêu đẹp đẽ của mình.

__Trong tôi là sự tồn tại của một người khác, cô hãy từ bỏ đi.

__Là con Bảo Ngọc đấy chứ gì hả anh, hửiz, xem ra nó cũng chẳng vừa gì, nam sinh trường này cũng đổ vì cái vẻ thiên thần của nó nhiều lắm, lại còn là tiểu thư cao quý, đáng để làm tình địch của em đấy chứ.- nhỏ cười nửa miệng, ánh mắt nhìn xoáy vào không gian.

__Cô chẳng có gì để so sánh với Bảo Ngọc, hãy chấp nhận rằng tình yêu không phải là thứ để chiếm đoạt hay giành giật.- Nguyên Khang nói đều đều càng làm sự phẫn nộ trong nhỏ được nâng lên.

__Em chẳng-có-gì sao, anh xem thường em quá rồi đấy, nếu em chẳng có gì thì phải làm cho con bé ấy không còn gì để mà còn tranh giành với em chứ nhỉ, hai đối thủ phải ngang tài ngang sức đúng không anh, nếu không là em, cũng sẽ chẳng là nó.- một nụ cười quyến rũ và hiểm độc, chắn chắn Hạ Băng sẽ không dừng lại khi nào có được Nguyên Khang.

__Cô ấy sẽ lại được đổi bằng tôi, hãy cẩn thận.- chẳng ai nói rõ với ai điều gì nhưng bản thân họ đều biết rất rõ, chẳng phải họ đều đang thách thức người còn lại đó sao.

__Anh...anh dám....- Hạ Băng tức nghẹn không nói nên lời, anh vì con nhỏ đó mà đánh đổi bản thân một lần chưa đủ sao.

Nguyên Khang im lặng không nói làm Hạ Băng tức tối bỏ đi, nhỏ hứa hẹn một điều “ đẹp đẽ “ cho Bảo Ngọc ngày nó trở lại.

Hành lang đầy gió, buổi trưa vắng vẻ ít người, Hoàng Quân tranh thủ bỏ tiết đi dạo, cậu muốn tìm hiểu đôi chút về ngôi trường mới, tìm hiểu về môi trường sống của Yun hiện tại. Mới nửa năm trôi qua mà cuộc sống thay đổi quá nhiều.

Thời gian cứ vùn vụt trôi đi chẳng chờ đợi ai cả, thời gian vùi lấp nỗi đau rồi lại vực chúng dậy, nghiệt ngã, ôi thời gian, những vòng quay bất tận của kim đồng hồ, bao giờ....sẽ thôi làm tim đau...

Yun ngày xưa và Yun bây giờ chả có gì khác nhau cả, chỉ là tổn thương nhiều hơn nên cũng biết cách giả vờ hơn, à không, có khác ấy chứ nhỉ, Yun ngày xưa là của cậu còn hiện tại thì không, cậu đã đánh mất và đang muốn tìm lại.

“ Aaaaa”

Cậu đang đứng định cho tay vào túi quần thông dong dạo chơi thì nghe tiếng hét thất thanh của một cô gái. Chạy theo tiếng hét ra một góc sân, cậu nhìn thấy một cô bạn học sinh lớp 11, mái tóc uốn xoắn ấn tượng đang ngồi bệt xuống đất với đôi chân rỉ máu.

__Cô bị làm sao vậy, chảy máu kìa, cần tôi giúp không?!- cậu nhanh chóng tiến lại, nâng đôi chân trắng nõn lên xem xét.

__Không, không cần, tự đẩy tôi làm được.- Hạ Băng gạt phắt lòng tốt của Hoàng Quân sang bên, mặt nhỏ khó chịu.

Cậu nhanh chóng rút tay lại, cho vào túi rồi chuẩn bị quay đi, trước khi đi không quên dặn lại cô nàng đồng đánh kia một câu.

__Đừng bất lịch sự thế cô bạn, không cần tôi giúp thì đừng hối hận, chân cô có làm sao thì đừng đổ cho tôi là ok, đi đây.- rồi cậu quay người, cố bước chậm chậm xem cô ta có nhờ mình giúp hay không.

Hạ Bằng lẩm nhẩm gì đó trong miệng, nhỏ đưa tay sờ vào chỗ chảy máu, rồi lại rít lên vì xót, nhỏ không dám rút mảnh thủy tinh vỡ ấy ra, biết thế để cậu ta giúp đi là rảnh nợ, làm thế nào đây nhỉ, kêu đám bạn lại mất công bọn nó lại chí choé, thôi thì đành vậy.

__Anh gì đó, giúp tôi một chút đi!- nhỏ gọi với theo Hoàng Quân, nhưng cậu vẫn giả vờ không nghe thấy.

“Tên này quá đáng mà “ – nhỏ nghĩ thầm__ Nhờ anh đấy, quay lại giúp tôi với.- giọng điệu có phần van nài.

__Gọi tôi sao?- Hoàng Quân quay đầu lại, tỏ vẻ ngây thơ.

__Ừ, giúp tôi lấy nó ra đi- Hạ Bằng vẫn giữ thái độ đó nhưng trong lòng đang tức sôi lên.

__Không giúp không công đâu, làm hướng dẫn viên cho tôi tham quan trường, được chứ.- chuẩn bị lấy mảnh thủy tinh ra cậu lại ngừng và ngược lên nói.

__Ừ, ừ, anh làm nhanh nhanh lên cái.- gì chứ nhỏ sợ nhất là bị đau, tiểu thư vốn không động chạm thứ gì, ăn sung mặc sướng từ bé mà.

Hoàng Quân cười cười, lấy tay quệt máu sang bên, nhìn vào lòng bàn chân nhỏ một lúc rồi đưa tay nắn nắn vết xước, hồi sau rút ra một mảnh thủy tinh, Hạ Bằng chỉ kịp “ á “ một tiếng thì mọi chuyện đã xong xui, cậu rút chiếc khăn trong túi ra, quần chân nhỏ lại rồi đứng dậy.

__Xong ! Bây giờ thì thực hiện lời hứa cho tôi đi !

Hạ Bằng nhồm người đứng lên, nhích nhích vài bước.

__Anh hành hạ người khác trong tình trạng này, hay nhỉ, xem như tôi trả nợ, xong rồi thì đừng phiền.

__Ừ, tôi cũng chả mong gì.- Hoàng Quân xuề xoà qua loa, nếu tìm được người giúp cậu đã chả phải dạo sân trường với cô nàng kiêu căng này.

Khắc Minh gõ cửa phòng Lý Phong với một gương mặt lạnh như hàn băng, một ý nghĩ thôi thúc cậu phải làm việc này càng sớm càng tốt.

__Con trai, nhiệm vụ ta giao con đã làm xong rồi à.

__Chưa!- ngắn gọn, cậu làm ông ta ngạc nhiên cực độ, vậy là điều ông ta nghi ngờ hoàn toàn xác đáng.

__Vậy con đến tìm ta làm gì, để xin tội sao con trai.- giọng điệu ngọt ngào của ông ta làm cậu tức tối, nực cười, ông ta đáng để cậu xin tội sao, đừng hòng.

__Tôi muốn được làm việc ở công ti.

__Lý do gì khiến con có ý định này.

__Đánh đổ tập đoàn Dương Hoàng.- ánh mắt cậu kiên nghị, cậu biết ông ta đang dò xét điều đó.

Lý Phong cười nửa miệng, con thâm hiểm lắm con trai, chắc là tình cảm hai đứa rạn nứt sau vụ việc con muốn giết nó nên con dùng cách này để trả thù chứ gì, không hổ danh là truyền nhân của ta mà.

__Nhưng còn vị trí sát thủ cho ta, ta sẽ thiệt thòi nếu con làm việc cho công ti, ta không cho phép ai được quyền, kể cả con.

__Sẽ làm cả hai.

Đến lúc này thì ông ta hoàn toàn tin tưởng ý định của Khắc Minh, cậu muốn làm hai việc cùng lúc vì thù riêng, được, rất được là khác, có một trợ thủ như Khắc Minh là lợi chứ chẳng hại vào đâu được.

__Vậy thì con làm trợ lí cho ta, công việc dạo này bừa bộn quá, tuần sau vào việc nhé con trai, ta tin tưởng ở con đấy.

Khắc Minh gật nhẹ đầu rồi ra khỏi phòng, làm gì cậu cũng mặc, miễn là cậu đạt được đích cuối cùng của mình. Khắc Minh sau đó cũng ra khỏi nhà, bóng cậu trong chiếc ô tô lướt đi, nhẹ tênh...

Kỳ Lâm ghé qua shop hoa trước khi trở về nhà, cậu vừa đi mua thức ăn cho bữa tối, mấy hôm nay Yun chỉ toàn ăn cháo cậu nấu chắc ngán lắm, nghĩ thế nên hôm nay cậu sẽ cho nó đổi khẩu vị một chút.

_Cô lấy cho tôi bó hoa bi kia nhé, gói thật đẹp vào.- Kỳ Lâm vui vẻ nhìn cô chủ shop.

_Anh tặng bạn gái à!- cô chủ cũng niềm nở chào hỏi.

_À không, tôi tặng vợ.- cái cảm giác mong muốn Yun là gia đình cậu vẫn chả tài nào từ bỏ được, vì câu nói đó của cậu mà các nhân viên nữ trong shop cứ rưng rờ cả ra, trẻ thế mà có vợ rồi kia á, vợ lại còn được cưng thế kia, lòng cô nào cũng ao ước “ giá mà mình được như cô ấy “....

Kỳ Lâm chẳng màng đến sự có mặt của ai ở đây cả, cậu chỉ nhìn thấy bó hoa trắng xinh xinh kia và cô “ vợ “ của cậu ở nhà, lòng cứ rộn ràng từng phút.

Về đến nhà, Kỳ Lâm vụt thẳng lên lầu, giấu bó hoa bi mà cậu đã dặn chủ shop hàng chục lần là phải gói cho thật khéo, vì đây là bó hoa đầu tiên cậu tặng “vợ” cơ mà.

_Yun!

_Dạ- Yun bất ngờ quay lại.

_Tặng vợ, à quên tặng em, nhanh lành vết thương em nhé!- cậu chìa bó hoa ra trước mặt với tâm trạng vui sướng, tay còn lại gãi gãi đầu vì suýt nữa đã để lộ “thiên cơ”.

Lần đầu tiên được nhận hoa, Yun vui vô cùng, nếu không muốn nói là mặt nó đang ửng lên vì hạnh phúc.

Yun bước tới gần cậu hơn một chút, nó kiễng chân đặt lên má cậu một cái hôn rất nhẹ rồi lại nhìn vào bó hoa mỉm cười, nụ cười toả nắng cả trong đêm.

_Cảm ơn anh nhé!

Khỏi phải nói thì mọi người cũng biết nhỉ, Kỳ Lâm giờ tâm trạng đang ở tận chín tầng mây, cậu chỉ thấy tiếc là chưa hét lên vì vui mừng.

Cậu quàng tay ôm lấy nó, mỉm cười dịu dàng, thủ thủ.

_Chắc là mỗi ngày anh sẽ phải tặng em vài bó hoa mất thôi.

Yun và cậu cùng cười, hoàng hôn ấm cũng đang mỉm cười, nếu khoảnh khắc này là mơ cậu sẽ nguyện ngủ mãi và mong đừng ai đánh thức cậu dậy, còn nếu đây là thật thì thời gian kia xin hãy ngừng trôi, để anh được hạnh phúc khi có em...

Đọc truyện online -

32. Chương 32

Hôm nay là một ngày nắng, nắng rọi sáng những con đường quen và lạ, nắng đánh thức cánh hoa còn ngại ngần chưa hé nở, nắng rúc rích vui đùa cùng gió, nắng chạy, nắng đi....

_Anh này, chắc đến lúc Yun phải về rồi nhỉ ? Không thể cứ trốn tránh mãi được, phải tập làm quen thôi ?!- nó nói buồn, mắt hướng ra ngoài cửa sổ, thi thoảng lại thở dài.

Kỳ Lâm bước lại gần cửa sổ, ánh mắt buồn bã nhìn nó, cậu biết rồi nó sẽ đi nhưng không mong là sớm như thế, cậu lấy tay xoa xoa vai nó, cười hiền.

—Cố lên em à, anh sẽ luôn bên cạnh em, con đường em đi rất gian nan nhưng hãy cứ vững tin em nhé, về phần Hoàng Quân, nếu không còn gì nữa em hãy thẳng thắn đối diện với cậu ấy, trốn tránh chẳng giải quyết được gì cả.

Yun đứng dậy, vòng tay ôm lấy cậu, giữ một chút hơi ấm nó còn cảm nhận được, Yun sẽ luôn cần một bờ vai, và nó mong đó là bờ vai của cậu, chẳng biết từ lúc nào Kỳ Lâm với Yun trở nên thật quan trọng, nó thấy mình cần Kỳ Lâm ở bên hơn ai hết...

Hai người họ ôm nhau như thế khá lâu, yêu thương chưa cất lời nhưng bản thân ai cũng hiểu, vì đơn giản khi yêu ta cảm nhận tình yêu bằng một tâm hồn vô cùng nhạy cảm.

Chiều hôm đó Bảo Kỳ đến đón Yun về, Kỳ Lâm đứng nhìn theo một lát rồi quay vào trong, chỉ mới mấy hôm mà ngôi nhà đầu đầu cũng tràn ngập hình ảnh của Yun, chưa cách xa bao lâu mà sao cậu nhớ quá, Yun không hay nói nhưng sao âm thanh vẫn vang vọng, cậu chợt cười, là vì cậu quá yêu !

Trường Royal một ngày đầu tuần.

Từ hôm lễ kỉ niệm Yun nghỉ học đến tận giờ, các Angels cũng chẳng mấy hôm đến trường. Nhưng hôm nay, được tin cả bốn người họ cùng quay lại trường nên tất thấy học sinh cứ gọi là nháo nhào cả lên, Bảo Ngọc là công chúa của Royal mà bấy lâu nay họ chẳng hay biết, nhân tình cứ bàn tán xôn xao.

Khung cảnh thật sự hỗn loạn khi bốn người cùng bước xuống từ xe Bảo Kỳ, Yun vẫn ăn mặc như lúc trước nhưng cái gia thế hiện tại khiến ánh nhìn của mọi người thay đổi quá nhanh, trầm trồ ngưỡng mộ có, ganh ghét có, có cả ánh nhìn nhớ thương của hai con người, và sự cay độc của Hạ Băng.

Bầu không khí nghiêm trọng mỗi nơi mà Yun đi qua, các cậu bạn cùng lớp cũng ý tứ hơn trong cách giao tiếp, họ thường hay nhìn trộm nó nhiều hơn, thầy cô cũng như các nhân viên nhà trường thì luôn ưu tiên nó thái quá, vâng, vì hiện tại nó là một thiên kim tiểu thư và tất cả mọi người đều biết điều đó.

Nó đợi lúc căng tin vắng nhất mới đi ra đó, đi ngược hướng với nó là Hoàng Quân, ánh mắt cậu lấp lánh niềm vui, cậu nở nụ cười, nó lúc này chẳng còn tâm trí để đáp lại nụ cười đó, thậm chí nó còn không nhận thấy người đang đi là cậu nữa, nó cứ nhìn phía trước rồi bước thẳng.

—Em định xem anh là người vô hình sao?!- thấy nó lướt qua cậu quay lại nói với theo.

Nó sững người, còn chưa kịp nhận ra là ai, nó quay lại và nhìn thấy cậu.

—À không, em không có ý đó.

—Em không khoẻ à ?- cậu nhìn thấy nó không tập trung nên bước đến hỏi.

—Em chỉ đang nghĩ một số chuyện, thôi chào anh nhé!- nó mỉm cười rồi bước nhanh, nên làm điều gì đó để sau tình yêu là tình bạn, anh cứ hy vọng rồi sẽ lại thất vọng, nó là người hiểu trái tim mình hơn ai hết.

Con đường quen trong vô thức bước chân vẫn sẽ đi, nó rẽ sang góc hành lang định lên tầng thượng nhưng chợt khựng lại, ngược nhìn lên những bậc thềm, nơi đó in dấu bước chân nó mỗi ngày, nhớ những điều quen thuộc.

Nhớ lan can ngập gió, nhớ những cuộc nói chuyện không đầu không cuối, nhớ một người bạn lạnh lùng và rất rất kiêu ngạo, nhớ cả bờ sông ngày hôm đó, “từ nay đừng xem tôi là bạn”.

Nó cúi đầu xuống buồn rười rượi, mới có mấy ngày mà biết bao nhiêu thứ thay đổi, nó quay đi, sẽ không bao giờ lên đó nữa.

Ở một góc nào đó, Khắc Minh nhìn thấy, tim cậu đau lắm, rất muốn nói xin lỗi, mà không có cơ hội, cậu đã rất mong nó bước lên bậc cầu thang nhưng khi thấy nó quay đi cũng rất nhẹ lòng, như vậy có lẽ sẽ tốt hơn, cứ xem như chưa có gì xảy ra là tốt nhất.

Liệu có quay lại nơi bắt đầu được không khi mà những vết rạn cứ loang lổ và lớn dần, vòng xoay cứ nối tiếp vòng xoay, chẳng có đâu là điểm dừng. Cuộc đời vốn là một vòng tròn lẫn quẩn.

Hôm nay Bảo Kỳ thường xuyên trầm tư, cậu nhìn Nguyên Khang và Kỳ Lâm cùng lo lắng cho Yun mà dám ra nghĩ ngợi, không hiểu sao cậu cứ có cảm giác bất an.

Một ngày trôi qua với biết bao cảm xúc, buồn vui lẫn lộn, nó về nhà rồi ngã phịch ra giường, nhắm mắt rồi nó thiếp đi.

Hôm nay là ngày đầu tiên Khắc Minh đến làm việc tại tập đoàn The Best, công việc không quá khó khăn nhưng cũng chẳng nhàn hạ gì, cậu làm trợ lý đặc biệt cho chủ tịch, rất “oai phong”, tuy còn rất nhiều trở ngại nhưng cậu vẫn có thể hoàn thành công việc.

Cùng vai trò với cậu còn một trợ lý khác và cậu thấy tên ấy cứ có gì đó đáng nghi, hiện giờ anh ta đang bàn việc với ông trong phòng và cậu đang...nghe lén.

__Thưa chủ tịch, chuyến hàng bên công ti VC có nên chuyển ngay không ạ, em thấy không nên để lâu.- tay trợ lý hỏi e dè.

__Ta là chủ công ti và ta chưa ra lệnh thì người đừng tò mò, đừng nhiều chuyện.

__Vâng thưa chủ tịch!

__Còn chuyện gì nữa không?

__Đợt hàng vừa rồi chúng ta khó khăn lắm mới mang về trọn vẹn, em lo...

“Hàng”, “trọn vẹn”, “công ti VC”, họ đang nói về vấn đề gì vậy nhỉ, Khắc Minh nghe và mập mờ suy diễn một vài điều, chợt điện thoại cậu vang lên.

Hai người trong phòng lập tức nghi ngờ, tay trợ lý nhanh chóng ra mở cửa xem xét tình hình, may là cậu kịp thời tắt điện thoại và tránh đi chỗ khác.

Cuộc gọi của Hà Vân suýt nữa đã khiến cậu bại lộ. Từ giờ lại càng phải cẩn thận hơn.

Giấc ngủ ngắn của Yun bị đánh thức bởi cuộc gọi của Kỳ Lâm, cậu rủ nó sang nhà, nói là có bất ngờ gì đó bất nó nhất định phải qua. Nó lồm cồm ngồi dậy, chọn một chiếc váy vàng nhạt xinh xắn, ngắm nghía trước gương rồi cười vui.

Kỳ Lâm đang loay hoay trong khuôn bếp, cậu muốn tự tay làm vài món ăn thật đặc biệt để bày tỏ lòng mình với Yun. Từ hôm Yun về nhà đến giờ cậu cứ suy nghĩ mãi về chuyện đó, cậu yêu và cũng muốn được yêu, cậu muốn nói cho Yun hiểu những cảm xúc tuyệt vời trong tim mình.

Hôm nay không hoa, không nến lãng mạn, trên bàn ăn chỉ có vài món ăn cậu tự tay nấu, và cậu thì có một trái tim chân thật, màn tỏ tình mà cậu nghĩ đến là sự chân thành, là những gì rất thật và không cần những thứ hoa mỹ đi kèm.

Cậu nhìn lại bàn ăn, chỉnh sửa cách bày biện cho đẹp mắt, nhìn ra đồng hồ, tim lại đập nhanh, hồi hộp quá không biết, tí nữa không biết cậu có nói trôi chảy không hay cứ lắp ba lắp bắp như mấy anh chàng trên phim nữa.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, cậu hít thật sâu để lấy thêm dũng khí rồi bước ra với gương mặt hạnh phúc, đưa tay vặn nắm cửa cậu cảm nhận rõ tay mình đang run run, cảm giác thật sự thú vị.

Cánh cửa mở ra, cậu nhìn thấy một nụ cười rạng rỡ, nhưng....cậu lại rơi vào trạng thái thất thần, ngỡ ngàng, cậu bất ngờ đến nỗi chẳng nói nên lời.

__Anh Kỳ Lâm, Zan nhớ anh quá đi mất, giờ Zan học xong rồi, Zan về ở luôn với anh không đi nữa đâu!- cô gái tên Zan reo mừng, cô bỏ valise của mình ra rồi ôm chầm lấy cậu mừng rỡ.

Riêng Kỳ Lâm, cậu chết lặng, Zan, tại sao cậu lại có thể quên cái tên này như vậy chứ, là Zan...

Độc truyện online -

33. Chương 33

Zan ôm chậm lấy cậu mừng rỡ, rồi buông cậu ra, đưa tay chạm vào gương mặt cậu vui vẻ nói.

_Chà, anh Lâm ngày nào bé xíu mà giờ đẹp trai quá rồi này, sau này con chúng ta chắc sẽ được ảnh hưởng chút gen đẹp trai từ baba nó, à mà anh vẫn còn nhớ lời hứa với mẹ em đó chứ.- cô nheo mắt tinh nghịch hỏi.

_Ừ, anh nhớ.- cậu cười méo xệch, anh chỉ vừa nhớ thôi em à, tại sao có thể quên nhanh như vậy được chứ, anh đúng là chẳng ra gì.

Zan mỉm cười rạng rỡ, còn cậu cứ nhìn vô hồn vào khoảng không phía sau cô bé, cậu thờ người ra, tìm thất lại, lẫn lộn, mọi thứ làm cậu quay cuồng, ngày xưa, bây giờ, ở hai thời điểm cậu đều nợ hai người một lời hứa, chẳng bao giờ có thể thực hiện cả hai.

_Anh mà không nhớ thì Zan cũng bắt anh phải nhớ, anh đã tự nhận trách nhiệm bảo vệ cho Zan suốt đời nên anh không được thất hứa đâu, hi, mà sao anh có vẻ không vui thế.- cô bé nghiêng đầu nhìn cậu.

_À, anh...đâu có, anh vui chứ.- nụ cười này cũng không tròn trĩnh hơn là mấy, cậu thực sự không ngờ có ngày này.

Zan lại một lần nữa ôm lấy cậu vui mừng, ngày nhỏ cô vẫn hay ôm cậu nũng nịu, tất cả trở thành thói quen mất rồi. Cậu đưa tay vỗ vỗ nhẹ vai cô, chia sẻ niềm vui và cũng tự an ủi bản thân mình.

_Anh Kỳ Lâm!- Yun ngược mặt lên và sững sờ trước hình ảnh vừa đập vào mắt mình, tự dưng nó thấy mình như choáng khi thấy anh đang ôm một cô gái nào đó.

_Yun!- Kỳ Lâm thấy khó xử, giữa ngang trái này cậu chẳng biết nên làm gì, cậu chẳng muốn làm ai đau, cậu nợ cả hai người họ.

_Ai vậy anh?- Zan giật giật áo cậu hỏi nhỏ.

_À...đây là...em gái Bảo Kỳ.- cậu nói mà lòng quặn thắt, nỗi đau ập đến dồn dập, đáng lẽ cậu muốn nói Yun là người con gái cậu yêu hơn cả bản thân và hơn cả bất kì thứ gì trên thế gian này, nhưng sự thật là cậu không được phép, tồi tệ, cậu chẳng xứng đáng với điều đó...

_Chào em, chị cũng là bạn của anh Bảo Kỳ, hồi lúc nhỏ cũng có nghe anh ấy nói có cô em gái.- Zan tươi cười, cô còn tưởng Kỳ Lâm có bạn gái cơ, may là không phải.- À quên, chị xin tự giới thiệu, chị là Zan, tương lai sẽ là người cùng anh Kỳ Lâm rằng long đầu bạc.- cô nói trong hạnh phúc, vui đùa thân thiết với Yun.

Câu nói dí dỏm của Zan đưa Yun xuống tận vực sâu, ngỡ ngàng, bàng hoàng, điều gì đang diễn ra, đâu là thật để nó có thể tin, điều nó cảm nhận được từ anh hay là cô gái xinh xắn trước mặt nó đây. “ Rằng long đầu bạc”- từ ngữ hàm ý hạnh phúc đó nghe sao mà chua xót quá. Tuột dốc...bầu không khí bỗng chốc thật nặng nề và ảm đạm.

_À...- Yun bất giác buông ra một từ, hụt hẫng, tuyệt vọng, rồi nó ngược lên nhìn Zan mỉm cười lịch sự.

_Em là Yun nhỉ, em xinh quá cơ, à, em đã đến rồi vào nhà chơi với anh chị nhé!- cô bé hoà nhã ngỏ lời mời mà khiến Yun chết lặng.

Nhà, nơi này có vẻ thân thuộc với chị ấy quá, nó cúi mặt cười lạnh, nơi này nó muốn là một nơi riêng của nó nhưng có vẻ là không được rồi, nó đã sớm có chủ là người khác kia, cô đơn, lạc lõng, trai tim nhỏ cứ rên rỉ, nắc nứn những câu từ đứt đoạn. Kỳ Lâm im lặng không biết nên nói gì, cậu cảm thấy dù nói gì cũng sẽ khiến Yun đau lòng hơn thôi.

_Không cần đâu chị, em có việc phải đi ngay ạ, chào anh chị.- Yun nói nhanh rồi quay bước chạy ra cổng, giọt nước mắt ấm nóng vừa tràn khỏi bờ mi, nó không muốn anh nhìn thấy, bây giờ thì thật sự là nó mất hết tất cả rồi, một chút hy vọng còn không đủ để hình thành niềm tin, đau quá, tim nó đang thất lại, đau lắm....

Ánh mắt dõi theo bóng hình nó đến khi đi khuất, anh cũng đang đau lắm em biết không, vì anh mà tất cả lại gặp nhau như thế này, xin lỗi em, anh xin lỗi, chỉ xin em đừng khóc vì anh... Cậu muốn chạy theo để nói cho nó hiểu ngày hôm nay cậu gọi nó đến để làm gì, muốn chạy theo để ngăn những giọt nước mắt ấy đừng rơi, nhưng mà sự hiện diện của Zan và lời hứa với mẹ cô bé đã giam chân cậu lại, anh thật tội phải không em !

_Anh không định đưa Zan vào nhà à ?!

_Ừ, em vào nghỉ ngơi đi rồi xuống dùng cơm, anh làm bữa tối rồi, để anh ra đóng cửa.

Cậu lững thững bước, vốn dĩ chẳng bao giờ Kỳ Lâm biết đến khái niệm khoá cổng, cậu chỉ muốn níu giữ một chút nơi Yun vừa đi qua, đi ra phía cửa để có cơ hội trông về phía Yun một lần, tình yêu của cậu, phải làm sao ???

_Nguyên Khang.- Kỳ Lâm nửa mừng nửa khó hiểu, sao cậu ấy lại có mặt đúng lúc này, thôi thì...

_Cậu làm gì mà thiếu não ghê thế ?!- Nguyên Khang ngược lên nhìn, quan tâm hỏi han.

_Zan về rồi, Yun vừa đến đây, em ấy vừa chạy đi, cậu đuổi theo giúp tớ với, nhớ là đừng để Yun khóc.- Kỳ Lâm nói nhanh, có phần nhẩn nha.

Nguyên Khang nghe xong lập tức chạy đi, cậu không khó để nhận ra Yun thích Kỳ Lâm hơn, lúc này chắc em đau lòng lắm phải không em ?!

Cậu đứng lặng nhìn Nguyên Khang, nhìn yêu thương xa xăm tay mà chẳng thể làm gì để níu giữ, lẽ ra người chạy đi phải là cậu, mọi chuyện chỉ có thể nói là đã được an bài.

Yun đưa tay lên miệng ngăn lại những tiếng nấc, chân nó vẫn cứ bước đi những bước vô hồn, những giọt nước long lanh không ngừng tràn khỏi bờ mi, hàng lệ đắng vẫn chưa tài nào khô được, con đường mờ dần trong nước mắt, mặt đắng ngập tràn con tim, rát, buốt, tê tái. Cố cắn chặt môi để nước mắt ngừng rơi mà không được, nước mắt rơi, và máu cũng bắt đầu ứa ra.

Bước chân nặng nề hơn lúc nào hết, trời càng về đêm càng lạnh, giường đệm giăng kín tâm hồn lạnh giá, nỗi đau cứ lấp đầy nỗi đau, chiếc váy cũng chẳng đủ để giữ ấm, chân cứ đi chẳng biết đâu là lối về.

Sao người anh yêu nhất thiết phải là em ?

Sao người em yêu nhất thiết phải là anh ?

Tại sao em cứ phải yêu ?

Chẳng phải đau thương ngăn ấy đã đủ ?

Nó cứ nấc lên từng tiếng, nghẹn ngào, nỗi đau còn lớn hơn cả biển, em sợ phải đau nhưng mà vẫn cứ yêu anh, để rồi lại đau lần nữa, em không dám tin ai nhưng lại tin anh, để rồi niềm tin lạc mất, đi về phía em sao chỉ có bóng tối và nỗi cô đơn giá buốt đến thế này.

Nguyên Khang chạy tới, cuối cùng anh đã tìm thấy em, cậu nhìn bóng Yun thần thờ mà lòng cũng đau biết mấy, cậu vòng tay ôm nó từ đằng sau.

_Yun ngoan, đừng khóc một mình em nhé !

“ Đừng khóc một mình, mà hãy khóc trên vai anh”- Kỳ Lâm đã từng nói với nó như thế, và giờ anh nhắc lại, tim như vừa có ai đó xiết chặt, không thở được, nỗi đau không cất lời mà cứ nấp kĩ vào trong, gào thét. Nước mắt ướt vòng tay cậu, lạnh lắm, một cảm giác cô độc đau đớn.

_Tại sao lại là em hả anh?- nó nghẹn ngào mà như hét lên, quá sức chịu đựng thật rồi.

Cậu xoay vai nó lại, nhìn vào đôi mắt đỏ hoe mà không biết phải nói gì, nó có thể mạnh mẽ nhưng trước tình yêu tất cả cũng chỉ là tâm hồn mong manh. Cậu xiết chặt vòng tay hơn, để nó còn cảm nhận được một chút hơi ấm từ cậu.

_Đừng tự làm mình đau hơn nữa, em xứng đáng được nhiều hơn như thế.

Nước mắt quặn cùng niềm tin, mong nhớ, yêu thương giờ đây chẳng còn ý nghĩa gì cả. Trước mắt nó giờ chỉ còn lại một màu đen.

__Em hãy can đảm lên, đừng khóc nữa em, vẫn còn có anh ở bên em mà, đừng nhìn lại những gì đã qua, mạnh mẽ lên, khi em mỗi một hãy tựa vào vai anh, nhé, lau khô nước mắt và đứng lên !

Yun im lặng.

__Kỳ Lâm...cậu ấy đã nói anh đuổi theo em!

__Anh đừng nhắc nữa, em không đủ nghị lực để nghe nữa đâu.- Yun quay quắt sang hướng khác, lấy tay bịt chặt tai lại.- Lời hứa, niềm tin, mọi thứ đều tan nát rồi.

__Lời hứa... suy cho cùng... chỉ là sự đánh cược với niềm tin, niềm tin không còn thì em đừng nghĩ đến bất kì lời hứa nào cả, bình tâm lại, bước tiếp, cuộc sống không hồng không có nghĩa nó là màu đen, những gì em thấy không có nghĩa nó là sự thật.

__Nhưng mà đó là sự thật, mọi thứ là giả dối...- phần sau nó nhỏ giọng lại, vẫn là không muốn tin.

Nguyên Khang im lặng, nên nói gì để Yun không đau, đúng đó là sự thật nhưng cậu tin tình cảm của Kỳ Lâm là chân thành, mà bây giờ điều đó sẽ chỉ làm Yun thêm cay đắng mà thôi. Còn cả Bảo Kỳ, mọi người đều bị cuốn vào một vòng xoáy, tất cả sẽ cùng bị tổn thương, nhưng chẳng cách nào để thay đổi.

Kỳ Lâm đã báo cho Bảo Kỳ biết Zan trở về, điều Bảo Kỳ lo lắng đã xảy ra, dù thật tâm cậu không muốn phải xa Zan chút nào cả, bốn năm qua không khi nào cậu thôi nhớ về cô bé tinh nghịch ấy, nhưng mà người Zan chọn lại là Kỳ Lâm. Cậu đau đớn nhưng cậu chấp nhận để người cậu yêu được vui vẻ hạnh phúc.

Dù có hơi ích kỷ với Zan, nhưng cậu thà để Zan rời xa tất cả hơn là gặp nhau để rồi ngang trái thế này, tình yêu không có lỗi nhưng nó khiến con người làm lỗi với nhau...

Nỗi đau một lần nữa sẽ nhắc lại, chắc chắn sẽ đau hơn gấp ngàn lần.

Đọc truyện online -

34. Chương 34

__Anh Bảo Kỳ...- Yun nghẹn ngào ôm chặt lấy anh trai tìm sự che chở, nó bé bỏng trong vòng tay anh thể hiện một cách chân thật cảm xúc ngổn ngang trong lòng mà đâu hay điều đó làm cậu day dứt và đau đớn, trong tình yêu này ai cũng là kẻ đáng thương.

__Em gái ngoan, nín đi em nhé, hôm nào anh sẽ xử tội cậu ấy thay em.- cậu đưa tay vuốt mái tóc vỗ về đứa em nhỏ.

Yun ngược lên nhìn cậu, đôi mắt đỏ hoe, long lanh nước muốn nói rằng cậu đừng làm thế, đừng làm gì cả. Rồi nó cúi xuống, làm giọt nước đọng trên mi rơi nhanh xuống sàn, nuốt đắng vào tim nó xoay nhẹ gót bước lên phòng mình.

Cậu đứng đó nhìn theo, chẳng biết phải đau xót hay vui mừng, mừng cho Zan hay đau cho Yun, hai người đều là những người cậu vô cùng yêu thương, chẳng ai là quan trọng hơn ai cả, cậu cũng chẳng sướng ích gì nhưng dặn lòng phải mạnh mẽ để còn làm chỗ dựa cho Yun.

__Cậu không sao chứ, chúng ta phải cùng cố gắng vượt qua giai đoạn này, chắc rồi sẽ ổn cả thôi.- Nguyên Khang đứng nhìn hai anh em Yun từ này đến giờ mới lên tiếng, cậu vỗ vai Bảo Kỳ động viên.

__Ừ, tớ sớm biết sẽ có ngày này, nhưng cũng chẳng làm gì được.

__Đừng tự trách mình như thế, rõ ràng lỗi chẳng thuộc về ai trong chúng ta, số phận định sẵn như thế, chúng ta cần vượt qua để trưởng thành, lúc này Yun rất cần một người anh mạnh mẽ, cố lên nào !

—Cậu vẫn còn tỉnh thể cơ à !

—Chẳng phải giờ tớ là trụ cột của mọi người sao chứ.- Nguyên Khang bông đùa, cố gắng làm vui cậu bạn thân.

—Anh Lâm, anh chưa ngủ sao.- Zàn đẩy cửa vào phòng nhìn thấy Kỳ Lâm còn ngồi thừ ra trên giường.

—Không, anh chưa ngủ, lần sau có vào em nhớ gõ cửa giúp anh nhé !- Kỳ Lâm có hơi không vui, cậu cần không gian yên tĩnh để suy nghĩ, và vì căn phòng này cất giữ rất nhiều hình ảnh của Yun, không được sự cho phép của cậu thì không bất kì ai được lấp đi hình ảnh đó.

—Vâng, Zan biết rồi, sao anh cấu thể, việc gì phải câu nệ mấy chuyện ấy, anh chưa ngủ hay mình cùng xem phim nha, hay là kể chuyện lúc nhỏ, hồi đó vui anh nhỉ.- cô bé vui vẻ liến thoắng một cách vô tư.

—Để hôm khác nhé Zan, hôm nay anh hơi mệt, Zan cũng về phòng nghỉ sớm đi.

—Vậy thôi ạ, ngày tháng còn dài, hì hì, anh sớm muộn cũng là của Zan mà, Zan ngủ đây, anh ngủ ngon.- cô bé vui vẻ ra đóng cửa rồi đi về phía căn phòng cuối dãy, Kỳ Lâm đã phải thay khoá mới để có chỗ ngủ cho cô bé.

Còn cậu một mình trong căn phòng vẫn còn in dấu giọng nói, nụ cười ngọt ngào của Yun, những vòng tay ôm khiến cậu chìm trong hạnh phúc, vì có gì mà anh phải khiến Yun đau thế này kia chứ, là anh sai mà, anh nhớ em, nhớ nhiều lắm, rất rất nhiều nhưng biết làm sao để nói cho em biết điều đó...

Cậu lặng im ngẩn nhìn xung quanh, vì đâu mà hình ảnh Yun cứ đóng đầy rồi hiện hữu thường trực ở mọi góc ngách cậu nhìn thấy, cậu nhớ lúc Yun bắt cậu hát ình nghe rồi nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ, cậu nhớ Yun thút thít ôm lấy cậu khi gặp ác mộng, cậu nhớ Yun cười, nhớ...cậu nhớ Yun đến phát điên lên được.

Trách nhiệm, hai từ ấy cũng đồng thời hiện về cùng hình ảnh của Yun, cậu cần phải có trách nhiệm với lời hứa của mình, hơn nữa đó là lời hứa với một người đã khuất, một người đã vì cậu mà ra đi mãi mãi.

Năm 11 tuổi, ngày tang lễ của mẹ, nhìn chiếc quan tài lạnh lẽo cất giữ mẹ bên trong, nhìn thấy môi cười của mẹ trong bức ảnh để trên bàn thờ, nhìn thấy người cha đã chính tay giết mẹ mình, nhớ lại những gì đã trải qua, Kỳ Lâm chịu một áp lực quá lớn, có quá nhiều cảm xúc mà một cậu bé 11 tuổi vẫn chưa thể tường tận.

Cậu dồn nén mọi thứ vào bên trong, im lặng, tang lễ mẹ chỉ vồn vện vài người thân, hai người bạn thân của cậu, ba mẹ của Bảo Kỳ và Nguyên Khang, Zan và mẹ cô bé bác ầy là người ban duy nhất của mẹ cậu.

Bầu không khí nặng nề, lạnh lẽo, sự mất mát lớn lao làm cậu bùng phát khi nghe ông Trịnh quan tâm đến mình.

—Con trai, ba xin lỗi, con đừng quá đau lòng!

—Con trai? Đừng đau lòng? Vậy tôi nên đau lòng khi ông chết, hay tôi chết ? Đi đi, đi ngay, ông làm hoen ố giấc ngủ của mẹ tôi, đi, còn nếu ông không đi, tôi sẽ đi.- cậu hét lên bằng tất cả phần uất , chịu đựng, khinh bỉ bấy lâu rồi vụt chạy ra đường.

Mọi người nháo nhào chạy theo câu.

Ketttttttttttttttttttt.....âm.....phịch.

Một chiếc ô tô đâm sầm vào mẹ Zan khi bà đẩy cậu ra khỏi nó, trong tích tắc, máu loang đầy trên đường, Kỳ Lâm sa sầm, Zan khóc thét lên khi thấy mẹ mình đâm đầu máu me.

—Mẹ ơi...mẹ ơi...máu nhiều quá mẹ ơi, mẹ, mẹ mở mắt ra cười với Zàn đi mà mẹ.- cô bé lay người mẹ khóc nức lên, bà đã quá mệt, khi sắp buông xuôi tất cả, tình mẫu tử thiêng liêng khiến bà gượng lại chút sức lực cuối cùng.

L..â..m...con.- bà thì thào, yếu ớt.

—Đà, bác, bác ơi, bác đừng có làm sao mà, bác muốn nói gì với Kỳ Lâm vậy ạ.- cậu bình tĩnh, nhanh chóng chạy đến nắm chặt tay bà.

_Con...chăm...sóc...Zan...hộ....bác...bác...giao nó...cho con.- xong lời nhắn nhủ bà lịm đi.

_Bác ơi, Kỳ Lâm sẽ chăm sóc cho Zan mà, bác tỉnh dậy đi mà bác ơi....- cậu gào lên, lay người bà dữ dội, sau đó bà được đưa vào viện nhưng đã quá muộn.

Hai người phụ nữ đau khổ cùng dắt tay nhau đi về thiên đường, bỏ lại dương gian hai đứa con thơ trên cuộc đời đầy chông gai, Zan vốn đã mồ côi cha, giờ đây mất mẹ, cô bé chỉ còn cậu là điểm tựa cuối cùng, chẳng khi nào cậu thôi nghĩ mẹ Zan chết là do mình, cậu đã từng thề trước vong linh hai người mẹ sẽ bảo vệ cô bé suốt đời.

Hai đứa trẻ đã nương nhau mà sống rồi lớn lên, Zan mong muốn là cô dâu của cậu, điều đó cũng là một phần của lời hứa ngày xưa, Zan đã đi Mỹ tham gia khoá đào tạo mỹ thuật- giải thưởng ột cuộc thi mà cô bé tham gia. Bằng đi bốn năm cậu quên mất cái tên Zan, quên mất trách nhiệm nặng nề của mình, để rồi yêu một người con gái tha thiết, để rồi quá khứ chạm tương lai, sai lầm nối tiếp sai lầm.

Anh yêu em và anh chưa từng có cơ hội nói với em điều ấy, ông trời ngăn anh lại đúng lúc phải không em, ông không cho anh làm em đau thêm nữa, vậy mà anh đã từng ước sẽ được ôm em trong tay mỗi ngày, đúng là mơ tưởng, tình yêu của anh...chắc đến lúc phải dừng lại rồi...

Nhưng mà có lẽ Kỳ Lâm đã lắm, vì yêu thương theo một cách nào đó ta chẳng thể nào dừng lại được, dù rằng ta có yêu thương một người khác thì tình yêu mà ta đã từng trao vẫn còn đó, nguyên vẹn với thời gian.

Màn đêm huyền hoặc vây lấy Yun, nó chốt chặt cửa phòng, tắt đèn, thu mình trong một góc, con tim vẫn thổn thức những nhịp xót xa.

Con tim anh vụn vỡ, một mảnh vỡ nào đó cứa sâu tim em...đau...rỉ máu...

Dẫn lòng dừng khóc mà sao nước mắt cứ tuôn, giá mà anh và em là hai đường thẳng song song, như thế có nghĩa chúng ta không cùng một con đường, nhưng tại sao cứ phải cùng một lối đi mà để em luôn dõi theo bước chân anh như thế ?!

Em đau lắm, anh biết không !

Tại sao trong tình yêu em luôn là người bị bỏ lại, em đã làm gì sai, từng tiếng nấc giam giữ nơi cổ họng, nghẹn đắng, tim đau và cơ thể cứ run lên nhức nhối, nó bất lực, chẳng còn cách nào để vực dậy bản thân, làm sao để đứng lên và bước tiếp.

Bờ vai ai để em dựa vào mà khóc, vòng tay ai sẽ ôm lấy em khi cô đơn ?

Đêm nay, lại một đêm thức trắng...

Đọc truyện online -

35. Chương 35

Một ngày mới, ngày mà các thiên thần không sống ở thiên đường, trong Angel's room hiện giờ là bầu không khí nặng nề đặc quánh đội lốt vui vẻ trên những gương mặt luôn cố gắng gượng cười, nụ cười thật nhất là của Zan, cô bé hoạt náo từ khi vừa bước chân vào.

Nhưng...sự có mặt của cô bé bên cạnh Kỳ Lâm khiến cả cậu, Bảo Kỳ và Yun đều cảm thấy không thoải mái, họ mắc kẹt trong sự thân thuộc của Zan và cô bé ngây ngô vẫn chưa thật sự hiểu ra mọi chuyện.

_Anh Kỳ, anh nói hai bác cho Zan vào học cùng với, ở Mỹ Zan đang học lớp 11 đó, tại nhớ anh Kỳ Lâm quá nên học xong khoá đào tạo Zan về luôn, nhé anh !- khoắc lấy tay Kỳ Lâm, cô bé vô tư nũng nịu như hồi bé, gọi tên cậu thân mật làm cậu thoáng sững sờ, cảm giác thân thương vồ lấy tâm trí đang túng quẫn.

_Ừ...Zan cứ nộp hồ sơ thôi.- cậu trả lời có chút ấp úng, dù sao Zan cũng là người con gái cậu yêu, dù có bị cô ấy làm tổn thương đến thế nào cậu cũng chẳng thể tỏ ra lãnh cảm.

Cô bé thích thú cười tươi, nụ cười xiết lấy nỗi nhớ mong bốn năm qua vẫn không thôi âm ỉ lòng cậu, nụ cười mà cậu biết Zan chẳng bao giờ dành cho cậu. Vậy nhưng vẫn vui, con người ta khi yêu trở thành một kẻ điên luôn để cảm xúc lấn át.

Yun, Nguyên Khang và Kỳ Lâm chẳng hề nói một lời. xong câu trả lời Bảo Kỳ cũng im lặng, mỗi người để tâm tư ở một nơi khác nhau, không gian tĩnh lặng càng tạo điều kiện cho Zan suy nghĩ linh hoạt, cô bé quay phắt sang Kỳ Lâm làm cậu giật mình thu ngay ánh mắt đang dõi theo Yun lại.

__Anh này, 18 tuổi Zan mới đủ tuổi kết hôn, hay là mình đính hôn trước đi. Zan phải cảm chân anh trước khi bị những cô gái khác cướp mất, chưa gì các anh đã là Angels rồi cơ, phải tranh thủ mới được.- cô bé ra chiều suy nghĩ, giọng nửa đùa nửa thật.

Yun nghe mà bừng tỉnh, nó chẳng hề biết gì đến lời hứa của Kỳ Lâm, một thoáng sững sờ, gương mặt vẫn bình thản, không một gợn cảm xúc, Yun giới kháng cự cảm xúc ngày xưa đang trở về.

Kỳ Lâm hoảng hốt, cậu không muốn Yun biết chuyện này, nhìn nó dò xét, cậu thở hắt ra “ còn trông mong gì nữa mà dấu diếm “, cậu cần phải dập tắt mọi hy vọng về Yun, quay sang Zan.

__Sao em lại nói chuyện này ở đây ?- hơi nhũn mảy, cậu nói.

__Mọi người đều là người nhà cả mà, nói ra để mọi người còn tính toán hộ em, phải không anh Khang ?

Bất ngờ bị nhắc đến tên Nguyên Khang quay sang cô bé ngớ người, lần thứ hai cô bé lại cắt ánh nhìn về phía Yun.

__Em nói gì, nói lại được không?

__Xì, anh lơ đễnh quá nhé, Zan nói là Zan bắt bí anh Lâm ở đây để các anh còn tính toán giúp Zan chuyện cưới hỏi ấy thôi mà.

Một phút, mọi người rơi vào im lặng sau câu nói tưởng chừng quá bình thường của cô bé.

__À, phải rồi.- cậu trả lời xuề xòa, ánh mắt thì thoáng lại nhìn biểu hiện của Yun.

Vậy là tất cả đều đã nói ít nhất một câu, trừ Yun, nó lờ đi mọi chuyện xung quanh, một đêm thức trắng đã vực dậy vỏ bọc hoàn hảo ngày nào.

Zan bất ngờ chạy đến quàng tay Yun thân thiện.

__Yun ! Ngày cưới của chị và anh Kỳ Lâm em là phù dâu cho chị nhé, xinh thế này cơ mà, bọn mình phải về phe nhau không thì bị mấy ông anh này ăn hiếp đó.

Bị bất ngờ trước hành động của Zan, Kỳ Lâm nhìn Yun ái ngại, anh vốn dĩ không muốn làm tổn thương em kia mà. Nguyên Khang và Bảo Kỳ cũng nín thở nhìn xem Yun phản ứng thế nào.

Trái lại với lo lắng của mọi người, nó mỉm cười hoà nhã với Zan rồi gật đầu chấp thuận.

Sững sờ, họ đều không ngờ Yun có thể bình thản như thế, nó thật sự khiến mọi người phải ngạc nhiên.

Nó và anh cùng ở đây, ánh mắt giao nhau mà đôi tim chẳng còn chung một nhịp đập, lỗ làng, mọi thứ từ khi bắt đầu đã là một sai lầm, lại thêm một dấu vết không xoá được.

Cảm nhận được sự ngọt ngào ngày càng chiếm lĩnh bầu không khí nơi đây và sức chịu đựng của mình còn hạn hẹp, Yun mỉm cười rồi nói đi ra ngoài có việc.

Bước chân gấp gáp khiến Yun lướt qua mà không hề nhận ra sự tồn tại của con người đang lén lút nghe trộm. Hạ Băng nửa tỉnh cỡ nửa chủ ý nghe hết câu chuyện vừa rồi, nhỏ hiểu được việc này sẽ khiến Nguyên Khang gần Yun hơn, và điều đó nhỏ không chấp nhận.

Khi Yun và Kỳ Lâm có tình cảm với nhau Nguyên Khang vẫn một mực ở bên cạnh nó thì giờ đây còn điều gì cản bước chân cậu, Hạ Băng cười nửa miệng rồi nhìn về phía con tốt tương lai của mình trong căn phòng, sẽ có một màn kịch hay.

Nếu như Hạ Băng đứng ở bên phải cánh cửa thì Hoàng Quân cũng đang ở bên phải nó, hai con người cùng vô tình và cố ý nghe được ẩn khuất của họ, và ai cũng chuẩn bị ỉnh một kế hoạch. Về như vòng xoáy sắp trở thành con lốc lớn hay có thể là một cơn bão.

Hoàng Quân lập tức đuổi theo Yun.

__Có phải giờ em muốn khóc.- cậu lên tiếng khi chỉ còn cách nó bước chân.

Nó im lặng và vẫn bước tiếp, chẳng màn đến cái giọng nói kia.

__Em vẫn định lờ anh mãi sao?- cậu cố gắng với theo lần nữa.

Vẫn một lần nữa không hồi đáp, cậu khó chịu chạy lên trước mặt nó, gặng hỏi.

__Có phải em sẽ lờ anh suốt đời như thế không?

__Nếu không thế thì em làm gì, quay về để anh tiếp tục hy sinh bảo vệ mạng sống cho em à.- nó nói có chút gì đó khinh khỉnh, nó vẫn tôn trọng cậu đấy thôi nhưng cậu không hài lòng thì đành chịu.

__Em...- cậu chẳng biết phải trả lời ra sao.

__Em? Làm sao? Em vẫn ổn, rất ổn, và nếu có muốn khóc em cũng sẽ chẳng khóc trên bờ vai người đã từ bỏ em, không bao giờ.- Yun nói chắc nịch và bỏ đi.

Tức giận từ Kỳ Lâm được trút sang cả cậu, nhưng mà hoàn toàn đúng, chẳng ai lại đi dựa dẫm người làm tổn thương mình.

Cậu cúi đầu buồn bã...nhưng mà...nếu điều đó chỉ làm cậu suy nghĩ thì nó đã đánh gục tư tưởng của Kỳ Lâm, cậu cũng kiêu cố ra khỏi phòng đuổi theo Yun, câu nói đó dường như là dành cho cậu, phải, em sẽ chẳng bao giờ khóc trên vai anh, cậu đau lòng khôn xiết.

Nhưng đâu đó trong tâm vẫn mừng rỡ, vì không khóc trên vai anh em sẽ khóc trên vai một người khác tốt hơn anh, như vậy là đủ, cậu quay bước, một nhào, một ngày tất nắng, có lẽ bão sắp về.

Yun cảm thấy cần một ai đó lúc này, chân vẫn cứ bước, tâm trí bay đâu mất rồi, đến khi chợt tỉnh thì nó nhận ra mình đang ở tầng thượng, cảnh lâu chưa đến, người lâu chưa gặp, gió vẫn cứ thổi mạnh nơi đây, và trên chiếc ghế Khắc Minh vẫn nằm nhắm nghiền mắt hướng lên trời.

Một cử động nhỏ cậu còn nghe thấy hướng hồ tiếng bước chân nặng trĩu của người con gái ấy, ngoài cô ấy ra còn ai cả gan dám lên đây, nhưng tại sao cô ấy lại đến, và tại sao không nói gì.

Khắc Minh vô cùng thắc mắc nhưng lại không dám mở mắt ra, cậu sợ cảm giác tội lỗi khi nhìn thấy dáng vẻ thiên thần kia, cậu sợ đôi mắt đen láy ấy nhìn cậu.

Đứng nhìn hồi lâu về phía Khắc Minh, nó quay đi xuống cầu thang, dù chẳng nói gì được với cậu nhưng nó thấy lòng nhẹ nhõm hơn một tí, ở đó vẫn còn có một người đại cô đơn, nỗi đau mà nó đáng phải chịu đã là gì.

Tự bào chữa, tự tìm lí lẽ để an ủi bản thân nó vẫn cứ bước đi về phía trước và dường như không có ý định dừng lại.

Khi nghe thấy tiếng bước chân nó quay đi cậu mới mở mắt ngồi dậy, chỉ có thể nhìn bóng dáng cô đơn của cô ấy khuất đi, cậu lại tự trách “giá mà” cậu dám hỏi cô ấy một câu, có lẽ bây giờ cô ấy có chuyện gì đó muốn nói, nếu không đã không đến đây để thấy kẻ đáng chết như cậu.

Cuộc đời vẫn thế, thời gian vẫn trôi và con người vẫn không thôi ao ước “ giá mà “....

Nhưng để đến lúc ao ước có phải là quá muộn.

Đọc truyện online -

36. Chương 36

Ngoại ô nước Pháp, một vùng đất đẹp đẽ, thơ mộng và bình yên. Một ngày nắng nhẹ, gió đủ lớn để thổi bay những phiền muộn trong lòng. Hà Vân đẩy chiếc xe lăn đưa phu nhân chủ tịch đi dạo.

Cô bé chỉ có thể gọi là đáng yêu chứ không xinh, gia đình nợ tập đoàn The Best một khoảng lớn nên cô bé mới phải rời xa gia đình mà sang tận đây để chăm sóc phu nhân trả nợ. Bù lại cô bé được theo học trường ở Pháp, âu cũng là may mắn cho con nợ như cô.

Nhưng mà Lý Phong nào có dễ dãi với con nợ của mình như thế, điều lão ta cần là trí tuệ và sức lao động của cô mấy mươi năm sau này cho tập đoàn hùng mạnh của mình kia, như thế chẳng lời hơn gấp bội sao chứ.

Hà Vân tinh khôi như mây trời, cô bé thật sự tốt bụng, chỉ gặp Khắc Minh duy nhất một lần mà cô bé bị cái dáng vẻ đơn độc kia cảm dỗ để trở nên liều lĩnh. Vậy nên cô mới gọi cho cậu. Sự giúp đỡ có lẽ cả đời cậu mang ơn. Nhìn lên đồng hồ trên tay mình, cô bé bấm số gọi cho Khắc Minh.

_Chào cô !- ngay sau hồi chuông thứ hai, cậu bắt máy.

_Hôm nay em đưa phu nhân đi dạo, anh có muốn nói chuyện với bà không ?!- cô bé vui vẻ, hiền hoà.

_Cảm ơn cô nhiều ! – cô bé là người con gái thứ hai trong đời cậu cảm ơn.

Hà Vân đưa điện thoại kề tai mẹ Khắc Minh.

_Mẹ !- Tiếng gọi ngỡ đã chẳng còn có thể cất lên vụt tan khỏi vòm họng, cậu ngỡ ngàng trong niềm vui sướng, hạnh phúc. Cuối cùng cậu cũng đợi được đến ngày lại được gọi mẹ.

Về phần bà, kể từ khi bị cú sốc tâm lí đó bà chẳng hề mở miệng nửa lời, gương mặt vô hồn chẳng cảm xúc, các dây thần kinh cảm giác dường như cũng tê liệt, và bây giờ, khi nghe đứa con trai yêu thương nhất gọi mình bà cũng chẳng hề có gì thay đổi, chỉ có trong đôi mắt buồn, một cái gì đó long lanh... như là nước.

_Khắc Minh có lỗi với mẹ nhiều mẹ ạ, con xin lỗi, mẹ đợi con, đợi con thêm chút nữa thôi, con sẽ đến gặp mẹ, chúng ta sẽ sống cùng nhau, mẹ sẽ không phải khổ nữa đâu.- cậu dịu dàng nói chuyện với mẹ như ngày còn nhỏ, ý chí cũng trở nên mãnh liệt vô cùng.

Tích tắc, đôi mắt bà sáng lên rồi bình thường trở lại, có lẽ tận sâu trong tiềm thức bà còn biết rõ những gì đang diễn ra, bà còn nhớ đứa con trai của bà nhiều lắm.

_Cảm ơn cô, hãy giúp tôi chăm sóc bà thêm một thời gian nữa.

_Anh yên tâm đi ạ, đó cũng là việc của em mà!

Cuộc nói chuyện điện thoại của hai người luôn chỉ xoay quay tình hình sức khỏe của phu nhân, nhưng một sự liên kết vô hình nào đó khiến hai người gần nhau hơn, và tin tưởng nhau hơn.

Khắc Minh tắt điện thoại, kéo rèm cửa sổ nhìn xuống đường, trời đang mưa, rất lớn, gió đập mạnh từng hàng cây, rũ rượi. Nhìn mưa, cậu nhớ có lần nó đã nói với cậu nó yêu mưa. Một lần nữa cậu mỉm cười “ chắc giờ này đang tắm mưa “, rồi cậu ngẩn người nhìn mưa thêm chút, chút nữa...

Sân trường giờ còn mỗi nhóm 5 người của Kỳ Lâm, Yun, Nguyên Khang, Zan và Bảo Kỳ. Zan có ý định mọi người sẽ cùng nhau la cà sau giờ học, tất nhiên là tất cả chẳng ai từ chối nhưng bầu không khí ngột ngạt từ sáng vẫn chưa có dấu hiệu khá lên.

Vừa lên xe thì trời đổ mưa, những hạt mưa cứ không ngừng bắn vào cánh cửa bên cạnh làm nó cảm thấy quẩn luyến, nhìn ra đường qua ô cửa cứ mờ dần nó vội khều lưng Nguyên Khang.

_Anh, cho Yun xuống đi, mọi người cứ đi chơi vui vẻ nhé, em xin lỗi, hôm khác chúng ta lại đi chung ! – nói xong nó đẩy cửa bước xuống đường, làn nước mát lạnh tràn xuống cơ thể làm nó vô cùng sáng khoái, mà cũng buồn vô tận...nó nhanh chân rẽ sang con đường khác để mọi người không nhìn theo.

Ba ánh mắt yêu thương nhìn theo bóng dáng nó, mọi người cũng rời đi sau đó. Họ thừa biết dù có ngăn cản thì việc Yun đến với mưa cũng là điều hiển nhiên. Họ dừng lại tại một quán ăn sau vài phút, ra khỏi cửa xe mà Kỳ Lâm vẫn cứ quanh quẩn nghĩ về Yun.

Mấy lần Yun tắm mưa sau đó luôn bị bệnh, vậy mà vẫn cứng đầu, có điều cậu hiểu, chỉ khi thật sự mệt mỏi Yun mới đi tắm mưa. Nghĩ tới nghĩ lui, cậu vẫn lo lắng cho Yun không thể tả.

__Mọi người vào trong đi, tớ đi đây một lát.- nói xong cậu quay nhanh ra khỏi quán.

__Anh...mưa mà, anh lại đi đâu vậy.- Zan khó chịu gọi với theo.

__À...không sao đâu, cậu ấy đi chút về thôi.- Nguyên Khang thừa hiểu Kỳ Lâm chạy đi đâu, cậu chỉ mong Kỳ Lâm có thể làm Yun vui đi chút đau khổ.

Cơn mưa tầm tã, rơi như trút nước, mọi người ai nấy nhanh chóng về nhà hay tìm chỗ trú mưa, riêng chỉ mình Yun chậm chậm bước trên con đường trắng xóa nước, mưa hôm nay sao mặn quá, mưa làm mắt Yun cay.

Cảnh vật trước mắt cứ nhoè dần cùng nỗi cô đơn, thi thoảng nó khoanh tay lại xoa xoa cho đỡ lạnh, nhớ lắm lần đầu tiên cùng anh tắm mưa, nhớ hơi ấm trên bờ vai anh khi anh công nó ngủ, nhịp chân chậm của anh cứ tràn về trong tiềm thức, rõ nét đến nỗi nó nhìn thấy trước mắt anh đang công nó.

Buồn, rơi nước mắt, nó cũng chẳng thể ngờ rằng mình yêu anh nhiều như thế, cảm giác này còn đau đớn gấp mấy lần trước đây, ở cạnh nhau chẳng lâu mà sao kỉ niệm quá nhiều, chắc phải cố gắng nhiều lắm mới có thể vượt qua, mà cũng chẳng biết là có thể không nữa.

Đột nhiên nó cảm thấy có cái gì đó vừa chạm vào da rồi thấy ấm hơn hẳn, nó nhìn lại thì nhận ra chiếc áo khoác của Kỳ Lâm lúc nãy, cậu đang đứng ngay bên cạnh. Nó cúi mặt xuống, nhắm mắt lại cho nước mắt tràn ra ngoài rồi mới nhìn lên cậu.

__Anh ở đây làm gì ?!

__Anh thấy lo...cho em...- cậu ngập ngừng như người có tội.

__Em không sao !- nó nói rồi quay sang hướng khác, ánh mắt đượm buồn.

__Anh...xin lỗi...thật tình anh không muốn mọi chuyện xảy ra như thế này, em....

__Em hiểu, anh không phải lo, anh hãy chăm sóc cho chị Zan cẩn thận vào, chị ấy rất cần anh bên cạnh.- Yun ngắt lời cậu, tâm trạng hụt hẫng vô cùng, cậu đã chẳng còn ngăn nó nói “ không sao “ như ngày trước.

__Ừ...- cậu trả lời buồn, nó còn chưa nghe được về sau của câu nói, cậu đã định bảo là “ em đừng cứ nói không sao nữa ”, nhưng mà có lẽ dừng lại thì tốt hơn, mấy hôm nay cậu cứ luôn cẩn trọng trong lời nói, và mỗi lần ấy cậu đều nghĩ đến “ làm sao để Yun không buồn “

__Có lẽ anh sẽ không giữ lời đã hứa với em được...nhưng anh tin Nguyên Khang có thể làm điều đó tốt hơn anh.- cậu đưa tay định chạm vào vai để xoa nó lại nhưng lại thôi.

__Hezz- nó thở mạnh ra, mỉm cười- anh đừng lo lắng như thế, anh chỉ cần sống tốt vào là được, còn giờ thì anh về đi, trả lại không gian yên tĩnh cho Yun.- nó cố vui vẻ, đưa tay đẩy cậu đi.

Kỳ Lâm chân chừ một chút rồi cũng đi, cả hai cùng cố nén tiếng thở dài, hai người quay lưng đối nhau, đi về hai hướng khác nhau, nhưng mà mấy ai biết được rằng trong lòng họ vẫn mãi nghĩ về nhau.

Em sẽ học cách chịu đựng những nỗi đau, trấn trở một mình em. Em sẽ học cách bước đi một mình trên đôi chân của chính em để không cần điểm tựa là anh nữa. Em sẽ lấy khoảng thời gian ngắn ngủi được bên cạnh anh làm động lực đứng lên...và... em...sẽ cố....

Mấy đêm rồi, họ- những con người vướng mắc trong cái gọi là Tình Yêu vẫn trần trọc không cách nào chợp mắt.

Canteen trường một buổi sáng.

Hạ Băng đưa tay chỉnh lại chiếc nơ xinh trên đầu rồi nở nụ cười ranh mãnh, nhỏ bước tới gần Zan. Cô bé đang loay hoay chọn thức ăn cho bữa sáng của Kỳ Lâm và mọi người.

__Chào bạn cùng lớp, cậu có cần biết một số thông tin đặc biệt gì về Kỳ Lâm không, mình có thể giúp, tớ thấy cậu dường như là một phần trong họ và cậu để ý Kỳ Lâm nhỉ.- Hạ Băng đứng cạnh bên, lấy một chiếc khay rồi cũng ra điệu đang chọn lựa. Nhỏ nói bằng giọng dịu dàng và vô cùng thân thiện.

__Hi, chào Hạ Băng, còn vấn đề đó mình tin mình biết nhiều về Kỳ Lâm hơn cậu tưởng đấy.- cô bé cũng vui vẻ trả lời một cách tự tin với người bạn mới quen.

__Thật sao, kể cả trong thời gian cậu không ở đây à ?!- Hạ Băng giả ngơ.

__À...- Zan ngập ngừng...về tự tin vừa rồi cũng biếng mắt, cô bạn kia nói đúng, bốn năm qua nó chẳng mấy khi liên lạc về cho cậu.

__Nếu cậu biết rồi thì thôi vậy, chắc mình lo hơi thừa.- bắt được biểu cảm trên mặt Zan, nhỏ tiếp tục.

__Thế cậu nói xem...cậu biết được những gì...các anh ấy giờ nổi tiếng quá rồi nhỉ.- Zan bình tĩnh lại, cô bé dò hỏi nhưng tỏ ra không quan tâm, tiếp tục lấy thức ăn bỏ vào khay. Và biểu hiện vụng về đó chẳng thể qua được mắt Hạ Băng.

__Ừm...mình biết khá nhiều...bắt đầu từ gì nhỉ, à, cô bé Bảo Ngọc, công chúa của RoYal, có vẻ như ảnh hưởng không nhỏ đến Kỳ Lâm đâu đấy.- nhỏ cười hiền và ẩn sau nụ cười đó là cái cười đắc thắng khi nhỏ thấy Zan suy tư.

“ Yun sao ? “- Zan ngẩn người, ánh mắt anh ngày hôm đó, rồi cả việc anh bỏ đi sau Yun một lúc...đúng là đáng để suy nghĩ, à, còn cả hôm mình mới về.- cô bé suy ngẫm lại và bắt đầu rối lên.

Nhận ra được sắc thái trên mặt Zan, nhỏ biết mình đã hoàn thành mục tiêu, vờ nhìn đồng hồ, nhỏ quay sang Zan thân mật.

__Thôi chào cậu nhé, tí nữa bọn mình vào lớp rồi nói chuyện tiếp, hẹn gặp lại cậu.

__Chào cậu.- Zan cũng vờ tươi cười.

“ Đúng là ngây thơ, mà ông trời quả không phụ lòng người, còn để mình và nhỏ đó học cùng lớp, phen này Nguyên Khang chỉ còn cách về bên mình”- Hạ Băng ngẫm nghĩ rồi cười thâm hiểm.

Zan ngừng tay, cô bé nhìn theo Hạ Băng.

Hoàng Quân đứng cạnh và nghe rõ mọi chuyện, bằng thái độ cẩn trọng, cậu nhận ra được hàm ý không tốt trong lời nói của cô bạn cùng trường đồng đẳng ấy, sao lại có thể thay đổi bất thường như vậy được.

Đọc truyện online -

37. Chương 37

Zan nhanh chóng về Angel's room, cô bé chọn cách im lặng để nhìn nhận vấn đề, nhất định phải tìm hiểu cho rõ việc gì đang diễn ra thời gian cô bé vắng mặt.

Sau hơn bốn tiếng đồng hồ lang thang trong cơn mưa tầm tã, quả thật là hôm nay Yun bị bệnh, nó sụt sịt mũi từ sáng đến giờ, Kỳ Lâm nhìn thấy mà nhói lòng, cậu đang tiến đến định đưa cho Yun chiếc khăn thì Zan vào. Đành ngậm ngùi rút tay lại để Yun nhận lấy khăn từ Nguyên Khang.

Đã dặn lòng đừng tỏ ra quan tâm hay để ý tới Yun mà sao cậu không làm được, bất kì hành động nhỏ nhất nào của Yun cậu cũng để mắt tới. Nhưng mà cậu hiểu, nếu càng tỏ ra như vậy càng khiến Yun đau khổ nhiều hơn và có thể cả Zan cũng đau khổ. Đầu óc của một thằng con trai có trách nhiệm vẫn còn có thể kháng cự trái tim luôn muốn thể hiện yêu thương của cậu đôi chút.

Zan nhìn thấy Yun được Nguyên Khang săn sóc cũng nhẹ nhõm đôi phần, cô bé như thường lệ tiến lại ngồi gần Kỳ Lâm và hoạt náo căn phòng. Và lại một lần nữa khiến thiên đường hoá thành trần gian với những cảm xúc được che đậy.

Một hồi lâu sau đó, cô bé quay sang Yun hỏi.

_Yun! Hay là em với chị ra canteen đi, ra đó lấy sữa nóng uống cho khoẻ, sẵn dẫn chị đi dạo trường với, đi cùng mấy ông anh này chán lắm, đi em. – thấy Yun có vẻ đồng ý, Zan kéo tay Yun đi, luôn miệng huyền thuyên trên trời dưới đất.

Giờ này trong gian phòng chỉ còn lại ba người, Bảo Kỳ nhìn sắc mặt hai người bạn thân của mình một lúc rồi lên tiếng.

_Tớ đi đây một chút, hai cậu giải quyết với nhau đi.- hơn ai hết cậu hiểu rõ mức độ rắc rối trong chuyện tình cảm này, cứ để họ có quyết định cho riêng mình.

Bảo Kỳ đi khỏi, căn phòng bỗng chìm trong im lặng, Kỳ Lâm mắt vẫn dán chặt vào những hạt nắng ngoài sân, cậu nhớ những ngày mưa bên Yun, nhớ kinh khủng, luyến tiếc cách mấy thì có lẽ cũng đã đến lúc trao tay người con gái cậu yêu thương nhất ột người có thể đối xử tốt với cô ấy hơn cậu.

_Nguyên Khang, tớ nhờ cậu một việc.- cắt nhanh ánh nhìn day dứt, Kỳ Lâm quay sang Nguyên Khang nói bằng thái độ cương quyết.

_Có phải là về Yun !?- Nguyên Khang nhìn Kỳ Lâm thấu hiểu.

_Ừ- nghe nhắc về Yun, đôi mắt cậu có hơi trùng lại, đứng cạnh Nguyên Khang, cậu đặt tay lên vai như gửi gắm- Tớ hiểu tình cảm mà cậu dành cho Yun, có lẽ ở bên cạnh cậu cô ấy sẽ hạnh phúc.

_Cậu có thật sự mong muốn như thế không ? Kết thúc như thế này cho cậu và Yun.- cậu nhìn xoáy vào Kỳ Lâm và mong Kỳ Lâm trả lời thật lòng.

_Tớ có thể làm gì khác, Yun sẽ chỉ đau khổ hơn thôi!- giọng cậu nhỏ lại, đượm buồn, thoáng đâu đó là một tiếng thở dài rất khẽ.

_Tớ nên nói cậu ngốc hay là vì cậu ngốc thật, Yun sẽ hạnh phúc thế nào được khi mà đang đau khổ như thế vì cậu chứ ! Cô ấy nghĩ là cậu lừa dối đấy, sao không giải thích rõ ràng.- Nguyên Khang gắng giọng, lần đầu tiên cậu tỏ thái độ này với Kỳ Lâm.

_Giải thích thì giúp ích được gì không ? Cứ để Yun hiểu như thế càng tốt, cô ấy sẽ càng quên tớ đi nhanh hơn, mà cậu cũng đừng nói gì cả, chỉ cần yêu thương Yun thật nhiều vào, yêu giúp luôn cả phần của tớ !- Kỳ Lâm mỉm cười khích lệ Nguyên Khang, nụ cười đẹp mà sao thấy chua chát quá.

_Zan!!!!!!- tiếng gọi của Bảo Kỳ vang lên ngoài cửa làm cả hai giật bắn, ra cửa họ đã thấy Zan nước mắt đầm đìa chạy đi. Ngay lập tức Kỳ Lâm đuổi theo.

Tình hình là Zan đang cùng Yun ra canteen thì cô bé sực nhớ là mình bỏ quên điện thoại trên bàn, lúc quay lại cô bé đã nghe được toàn bộ sự việc, điều Hạ Băng nói hoàn toàn đúng, vậy mà mọi người chẳng hề nói với cô một lời, Zan cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương nặng nề.

Kỳ Lâm đưa tay bắt lấy tay Zan để kéo cô bé dừng lại.

_Em đã nghe thấy sao ?

_Vậy anh còn định giấu Zan đến bao giờ chứ !?- gương mặt xinh xắn giàn giụa nước, cô bé đáp lời trong bực tức.

_Anh không phải giấu em, anh chỉ sợ làm em tổn thương thôi, xin lỗi !- cậu ra sức khuyên giải, dỗ dành.

_Vậy nếu bây giờ Zan biết thì Zan bình thường à!- nhìn sang Bảo Kỳ vẫn còn đang im lặng- Anh chở Zan đi đâu đó hóng gió đi anh Kỳ.

_Zan ! Anh xin lỗi mà, anh thực sự không cố tình muốn giấu em.

Zan mặc, cô bé thông dong bước ra ngoài cổng.

_Đừng lo, để tớ khuyên cô ấy.- Bảo Kỳ nhìn Kỳ Lâm khích lệ.

_Giúp tớ nhé.

Bảo Kỳ tức tốc đi lấy xe, Kỳ Lâm đứng lại một mình, cậu hoàn toàn thất bại, cuối cùng thì cả hai người họ đều đau khổ, cậu chẳng phải là tội tệ quá sao chứ, người mình yêu hay người yêu mình cậu đều chẳng biết cách quý trọng để rồi cùng làm họ tổn thương, chẳng sai khi bảo cậu là một thằng tồi.

Giữa lúc rối rắm của mọi người, khuất sau một cái trụ tường Hạ Bằng nhếch môi cười khẩy.

_Hơi muộn đấy, nhưng đến lúc kéo màn lên rồi!

Bờ sông, gió bốc hơi nước lên rồi mang đi khắp nơi tạo thành một không gian khoáng đãng. Bên cạnh một gốc cây cao, Zan ngồi thút thút cùng Bảo Kỳ.

Nhìn từng hàng nước cứ lăn dài trên má cô bé mà cậu không khỏi chạnh lòng, chạnh lòng vì cô ấy buồn bã và tổn thương, chạnh lòng vì tự hỏi đã bao giờ có một giọt nước rơi ra từ khoé mắt ấy là cho cậu. Đưa tay chạm nhẹ vào đôi gò má, cậu gạt đi những giọt trong veo rồi nhỏ giọng nói.

_Em đừng buồn nữa, Kỳ Lâm không phải cố ý muốn giấu em đâu!

_Anh cũng biết việc này đúng chứ !

Cậu khẽ gạt, cúi mặt buồn bã, tự dưng Zan chồm tới ôm lấy cậu, cô bé lại khóc to hơn và mượn bờ vai cậu dựa vào. Dù rất buồn, rất mệt mỏi nhưng cậu luôn sẵn lòng chia vai cho Zan, người con gái mà cậu yêu và hy sinh rất nhiều.

_Zan ghét anh, ghét anh Lâm, anh Khang, tại sao lại giấu Zan chứ, Zan không đáng để được biết chuyện hệ trọng như vậy sao, Zan không thích bị mọi người lừa như thế đâu.- cô bé nũng nịu rồi giật phắt dậy- Mà không, Zan lại càng phải đẩy nhanh việc làm lễ đính hôn với anh Kỳ Lâm mới được, anh ấy là của Zan, anh ấy đã hứa là sẽ ở bên Zan.- trong lời nói của cô bé có một chút gì đó hoang mang, kỳ vọng

_Em chắc với quyết định này chứ !- cậu lo lắng hỏi, đó là vì cậu lo cho hạnh phúc của Zan chứ chẳng phải vì mong muốn mình một cơ hội, cậu từ bỏ cái ao ước ấy từ lâu rồi.

_Chắc chắn, em đợi điều này trở thành sự thật lâu lắm rồi cơ !- mắt cô bé long lanh khi nói về việc được Kỳ Lâm chở che suốt đời.

_Có tình yêu chứ ?

Câu hỏi của Bảo Kỳ làm Zan ngập ngừng một lúc, cô bé chẳng nghĩ nhiều, hạnh phúc về ngày được cùng Kỳ Lâm sánh bước trên lễ đường là điều mà từ bé Zan đã biết sẽ có ngày được thực hiện.

_Có chứ anh, em rất cần anh ấy bên cạnh, không có anh ấy Zan chẳng biết sống ra sao cả.- cô bé vô tư trả lời.

Câu trả lời làm cậu thêm lần nữa đau xót, ngậm ngùi, nỗi đau phải nuốt ngược vào trong là nỗi đau lớn và âm ỉ nhất.

Nhưng mà cô bé đã bỏ qua một điều, cần và yêu là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, nếu thật sự cần Kỳ Lâm cô bé đã không thể cách xa cậu bốn năm dài với khoảng địa lí nửa vòng trái đất.

Đến tối cô bé mới chịu về nhà.

Sau bữa cơm tối trong im lặng, Zan mở lời trước.

_Nếu anh muốn Zan bỏ qua thì hãy làm một việc.

_Em nói đi.- cậu chăm chú lắng nghe bằng thái độ hồi lỗi.

_Em muốn sớm làm lễ đính hôn. Vì việc này cũng không sớm thì muộn sẽ diễn ra, em chỉ muốn tiến hành sớm một chút, hình phạt nhẹ nhàng cho anh lắm rồi đó.

_Ừ, làm như ý em đi.- cậu mím nhẹ môi mỉm cười, bây giờ cậu thật sự phải buông tay Yun, phải từ bỏ, nhất định phải thế.

Bản Tình Ca Đầu Tiên còn chưa hát cho trọn vẹn, có phải mọi chuyện đã chấm dứt rồi không ?!

Đêm nay trăng sao sáng vàng vạc màn đen, ánh sáng hắt vào cửa làm Yun càng khó chớp mắt. Nó cứ hết trở mình thì lại suy nghĩ vẩn vơ rồi thở dài thườn thượt.

Nó ôm gối mở cửa đi xuống phòng ba mẹ. Đưa tay gõ cửa rồi mới bước vào.

_Con gái của ta, có việc gì không con ?- bà dịu dàng hỏi, có phần ngạc nhiên khi thấy nó tay cầm theo gối.

_Con...tôi nay cho Bảo Ngọc ngủ cùng ba mẹ nhé !

_Được chứ con gái, chúng ta chưa bao giờ ngủ cùng nhau mà.- ba nó vui vẻ lên tiếng, ông lấy chiếc gối trên tay nó chèn giữa gối hai người, rồi đập đập lên đó- Lại đây nào viên ngọc quý của ta, bà cũng tắt đèn đi nào.

Lòng Yun trở nên ấm áp lạ kỳ, cảm giác này nó đã chờ đợi tận 16 năm, cuối cùng cũng có lúc giấc mơ thành hiện thực. Nó mỉm cười hạnh phúc nhìn hai đứa sinh thành một hồi lâu, họ vất vả như thế cũng vì muốn cho nó và anh trai một cuộc sống tốt đẹp.

_Lại đây đi con gái, đêm nay ta hát ru con ngủ nhé !

_Bà hát à ?!- ba nó nhìn mẹ, ánh mắt bông đùa.

_Chứ chẳng phải ngày xưa ông mê mẩn giọng hát tôi còn gì.- mẹ nó nhanh chóng đáp trả.

_Bảo Ngọc à, con nằm sát ta này, nhớ bịt chặt tai lại đừng nghe bà ấy hát, con sẽ thức trắng đêm cho coi.- ba nó nhỏ giọng đi, thì thoảng lại ra bộ lắc đầu.

Hành động của hai người họ làm nó phì cười, không ngờ ba mẹ của nó cũng biết trêu đùa nhau thế này cơ, đây đúng là gia đình mà nó đã từng mơ ước. Những tiếng cười nói, tình yêu thương.

_A ! Mọi người định ngủ cùng mà không có Bảo Kỳ à, dỗi.- cậu đứng nhìn Yun cười một lúc rồi mới lên tiếng, giả bộ quay mặt đi.

_Đấy con thấy chưa con gái, anh trai con nó chả ra dáng đàn ông chút nào, lại đi dỗi với em, ta phải dạy con lại mất Kỳ ạ.

_Baaa...- cậu kéo dài tiếng ba tỏ ý không hài lòng làm ông phì cười.

_Thôi được rồi con trai, đêm nay cả nhà ta ngủ cùng, không hờn dỗi gì nữa nhé !- mẹ nó hiền từ lên tiếng.

Nghe xong Bảo Kỳ vọt đi lấy gối rồi quay lại trong tích tắc.

_Xong !- cậu chạy tới cười cười, thở hì hục.

_Không đủ chỗ đâu, anh nhường Yun đi !- nó nheo mắt, phồng má nhỏng nhẽo.

_Đủ mà, anh không nhường đâu.

Rồi không ai nói gì với ai, cả hai cùng tranh nhau trèo lên giường trước.

_Em nằm cạnh mẹ.

_Không, anh nằm giữa ba mẹ.

Hai anh em bỗng hoá trẻ con giành giật nhau chỗ ngủ, muộn phiền lo toan tự dưng cũng tan đâu mất. Như thế mới nói gia đình là điểm tựa cho con người mỗi lúc gặp phải chông gai trên đường đời nghiệt ngã. Người ta có rất nhiều nơi để đi nhưng chỉ có duy nhất một nơi để về- đó là nhà.

Giằng co mãi, anh em nó còn oằn tù tì để giành chỗ, nhưng cuối cùng Bảo Kỳ cũng nhường cho Yun nằm cạnh ba mẹ. Mẹ, đến Yun, đến ba rồi mới tới cậu, may mà chiếc giường đủ rộng nên mọi người nằm khá thoải mái.

Mẹ cất tiếng hát trong veo, một bài hát tha thiết nhẹ nhàng đưa hai đứa con yêu lớn đầu mà còn rất con nít của bà vào giấc ngủ.

Mẹ là những tiếng hát ấm áp ru con khi đông lạnh về

Mẹ là những ánh nắng lấp lánh đưa con đi trên đường quê
Để con khôn lớn lên dang rộng đôi vai
Rồi đưa chân bước đi theo từng đêm vui
Mẹ vẫn thứ tha dù cho con mang bao nhiêu lầm lỗi.
Mẹ đã có phút dẫu nước mắt cho con thơ ngây nụ cười
Mẹ đã có những lúc thức trắng cho con bao đêm ngủ say
Ngày con nâng bó hoa xinh chào tương lai
Mẹ cô đơn đứng bên hiên đầy mưa bay
Trên mỗi bước đi, xin mãi khắc ghi tình mẹ bao la biển trời.
Yun nằm ôm lấy mẹ, được bà nhịp nhịp vỗ lên tay, không biết vì hạnh phúc hay đau khổ, một giọt nước nhẹ chảy và nó chìm trong giấc nồng bên vòng tay mẹ.
Bảo Kỳ mắt hướng lên trần nhà, tai cũng được mẹ ru êm, cậu thở dài một tiếng rồi cũng ngủ ngon lành.
Đêm dài cứ thế trôi qua trong ấm áp.
Tình thương của ba mẹ dành cho con cái là vô bờ bến, nó đủ lớn để gạt đi nỗi đau và cho họ một phút bình yên. Nên hãy nhớ, gia đình dù sao vẫn là nơi tuyệt vời nhất !
Đọc truyện online -

38. Chương 38

Kỳ Lâm bước đến cửa sổ, kéo rèm cửa ra đón nắng sớm. Khẽ nheo mắt , suốt một đêm qua cậu chưa hề chớp mắt, xoay người cử động để bớt mỏi. Bắt đầu từ lúc Zan đi ngủ cậu đã ngồi trên giường, tay chống lên gối và ôm đầu suy nghĩ đến tận giờ.

Một đêm trắng đã cho cậu nhận ra dứt khoát là cách tốt nhất, không thể cứ yếu lòng mà dây dưa tình cảm với Yun, như thế chỉ càng làm nó và cậu mệt mỏi hơn thôi. Ngày hôm nay cậu sẽ đưa mọi thứ trở lại nơi nó bắt đầu, Kỳ Lâm khi yêu Yun đã thay đổi, vậy thì giờ nếu ngừng yêu cũng phải thay đổi.

Một ngày mới thực sự đã bắt đầu, chẳng biết là ngày vui hay buồn, chim chóc cũng vì thế mà phân vân không hót, gió chẳng thổi, con người im lặng. Khung cảnh có thể nói là chuẩn mực của sự im lặng.

_Anh ! Zan với anh ra ngoài ăn sáng nhé !- cô bé đẩy cửa bước vào, giọng háo hức vui vẻ như ngày hôm qua là ai đó chứ không phải cô bé đã khóc.

_Ừ, đợi anh một chút, mà sao em lại không gõ cửa thế kia.- cậu quay ra nhìn, nhú mày khó chịu.

_Hi, Zan xin lỗi anh mà, bắt bẻ người khác thì giỏi, mà Zan thắc mắc anh có giấu gì trong này không mà giữ kinh vậy chứ !

_Em nghĩ là anh giấu được gì trong này, thôi đi ra ngoài nhanh, bộ muốn nhìn anh thay quần áo à.- cậu xuề xòa, xua tay đẩy Zan ra cửa.

Giấu à, tất nhiên là có giấu chứ, chỉ có điều cậu không hề để ý đến thứ cậu đã giấu thôi, một chiếc chìa khoá...chiếc chìa đã chốt chặt một thứ quan trọng.

Cùng thời điểm đó tại Dinh thự Dương Gia.

_Yun ! Dậy nào !- Nguyên Khang khẽ gọi và lay lay nhẹ người nó.

Nó nhúc nhích làm cậu tưởng nó đã tỉnh, ai dè nó xoay người qua bên, trùm chăn kín lại ngủ tiếp.

_Yun ! Dậy xem, em lười quá nhé !- cậu phì cười rồi nói lớn tiếng hơn một chút.

Bảo Kỳ chống hông đứng ngay cửa, đưa tay gỡ đầu.

_Cậu gọi kiểu đấy ai mà dậy, tệ thế không biết.

_Thế chứ cậu gọi xem Yun có dậy không ?

_Học hỏi này !- cậu cúi người kề sát tai Yun, cười cười- YUN!!!!!!!!!!- cậu la lớn lên một tiếng.

Ngay lập tức Yun bật dậy, xoa xoa lỗ tai, nhú mồm nhìn cậu.

_Anh chơi kì quá, điếc hết tai Yun rồi.- nhìn nhìn lại giường- Ủa, sao em lại ở phòng em thế này?

Câu hỏi của Yun làm Nguyên Khang ngạc nhiên, không ở phòng mình thì còn ở đâu được.

_Lúc khuya ba mẹ đi rồi, nên anh bế em về phòng cho em ngủ tiếp, mà em cũng hay thật, ngủ chẳng biết trời đất gì cả.

_Ba mẹ đi rồi à- Yun nghe xong xịu mặt xuống ngay, niềm vui cũng chẳng được kéo dài bao lâu cả.

_Xí nữa thì quên mất, em ra ngoài với anh đi, tranh thủ hôm nay xả stress chút.- Nguyên Khang lập tức nói vào để Yun thôi không buồn nữa.

_Vậy thì hai anh ra ngoài đi, ôi, cái tai của em.- Yun nói rồi liếc mắt nhìn Bảo Kỳ, xoa nắn cái tai còn lủng búng của mình rồi đi vào phòng tắm.

Bảo Kỳ khoác vai Nguyên Khang ra khỏi phòng rồi tỉ mỉ dặn dò.

_Em gái tớ đang khá thoải mái đó, cậu cố gắng làm em vui hơn đi nhé, trông cậu ở cậu.

_Còn cậu, có khá hơn chút nào chưa.

Bảo Kỳ khẽ cười rồi nhún vai.

_Cổ lên, rồi sẽ qua hết cả thôi.- rồi cả hai cùng nhau xuống dưới nhà đợi Yun.

Yun và Nguyên Khang cùng nhau đi bộ trên đường, bây giờ họ sẽ đến quán ăn rồi sau đó tận hưởng một ngày cuối tuần.

_Yun, em thấy mình ổn chứ.- Nguyên Khang mở lời và không nhìn sang bên cạnh, hai người họ vẫn đang bước song song nhau.

_Em có gì mà không ổn.- Yun đáp trả, nhưng ngữ điệu dường như là đang hỏi lại cậu thì đúng hơn.

_Thật vậy không ?- cậu cố giấu cảm giác, vui vẻ hỏi Yun nhưng trong lòng rất buồn, cậu buồn vì Yun không nói thật lòng mình với cậu.

Yun quay sang cậu, gật gật đầu rồi mỉm cười. Lâu rồi cậu không nhìn thấy nụ cười rạng ngời như nắng ấy. Nghĩ cũng thật lạ, tính tình và cách xử sự giống mưa, còn nụ cười lại đẹp như nắng. Yun quả thật là một cô gái rất đặc biệt.

Hai người vui vẻ đi cùng nhau chưa lâu thì ở hướng ngược lại, họ nhìn thấy Zan đang khoác tay Kỳ Lâm bước đi. Zan cũng nhanh chóng nhìn thấy Yun, cô bé tỏ vẻ khó chịu với Yun ra mặt, kéo tay Kỳ Lâm bước đến.

_Chà, hai người sáng sớm đã đi cùng rồi cơ à, hạnh phúc quá nhỉ?- Zan cười tí mắt, cố ý nhấn mạnh hai chữ “ hạnh phúc “.

Kỳ Lâm lịch sự mỉm cười chào, nụ cười xa lạ đến bất ngờ. Ba người còn lại cũng phải ngơ ra vì hành động ấy một lúc. Nguyên Khang nhanh chóng quay lại chủ đề của Zan.

_Hai người cũng vậy thôi, mà hai người đang đi đâu thế ?!

_Bọn em định đi ăn sáng.- cô bé chăm chú nhìn sang Yun, rồi cố ý tỏ ra tình tứ lấy chiếc hoa bàng vướng trên áo Kỳ Lâm xuống.

Cậu chỉ im lặng mà không nói gì, cũng không tỏ thái độ gì.

Duy chỉ có Nguyên Khang là hiểu được lí do của những việc đó, cậu nhìn Kỳ Lâm và Zan một lúc rồi ngẫm nghĩ.

“ Cậu có thật là định quay về như trước kia không Kỳ Lâm “

_Phải rồi nhỉ, anh hãy vỗ béo Yun vào giúp em, dạo này thấy Yun gầy quá, em ấy phải tròn thêm chút nữa thì mặc trang phục phù dâu mới đẹp. Mà tốc độ nhanh nhanh vào mới được đó nha anh !- Zan vui vẻ dặn dò Nguyên Khang, trong câu nói chứa đầy ẩn ý.

_Nhanh là bao lâu hả chị ?!- Yun sau một hồi im lặng thì lên tiếng, nó hỏi đúng ngay ý đồ Zan đang nói làm cô bé càng thêm khó chịu.

_Em có vẻ còn nôn nóng hơn cả chị nhỉ, chừng không đầy một tháng nữa đâu em.- trong giọng nói của Zan có chút gì đó khá chanh chua.

_Vậy thì phải chúc anh chị hạnh phúc rồi.- kết thúc câu nói, Yun nhìn thẳng vào hai người, cười lạnh, nụ cười đó làm ý chí của Kỳ Lâm bỗng chốc mềm nhũn đi, nó lạnh lẽo đến nỗi khiến cậu như đóng băng.- Bọn em đi trước nhé !

Rồi Yun khoác tay Nguyên Khang bước qua họ, bờ vai Yun còn khẽ chạm vai Kỳ Lâm khi lướt qua, tự dưng cậu thấy tim mình đau nhói. Thà là nó cứ đánh đập trách mắng cậu còn hơn là đối xử lạnh nhạt với cậu thế này. Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cậu cùng Zan bước đi và không một lần quay đầu nhìn lại.

Một lần nữa, họ đi về hai hướng ngược nhau.

Yun cố bước nhanh hơn, nỗi đau trong nó giờ đây đã được đẩy đến cực điểm, buốt giá và tê liệt.

Tận cùng của nỗi đau không phải là nước mắt, mà là một nụ cười... lạnh ngắt đến vô tình.

Yun đang và sẽ như thế, nó bước đi không lâu thì dừng lại, ngay tức khắc ngồi xuống tay ôm gối, có cái gì đó khiến khí quản nghẹn lại, ngạt thở, nó gần như không thở được. Đau lắm, tim đang rất đau, Yun chỉ tiếc không thể bóp nghẹt nó đi để không còn cảm giác nữa.

_Yun à, em làm sao vậy, em thấy không khoẻ chỗ nào sao ?- Nguyên Khang cũng ngồi xuống theo nó, cậu nhìn nó lo lắng.

_Em...không sao.- nó khó nhọc nói nên lời, gương mặt nhợt nhạt nhìn cậu.

_Em làm anh đau đầu đấy nhá, em đừng nghĩ em không nói thì người khác sẽ không biết rằng em đang đau, cho dù không thể nói với ai thì ngay đến cả anh cũng không được sao chứ.- Nguyên Khang bực mình quát.

Yun cố gắng điều hoà nhịp thở, gương đôi mắt mệt mỏi lên nhìn cậu.

_Anh...anh xin lỗi, thực sự anh không cố ý, anh chỉ là không chịu được khi thấy em như thế này.- Nguyên Khang ngay lập tức dịu xuống.

_Em mới là người có lỗi, anh không phải xin lỗi em đâu.

_Vậy thì từ giờ hãy nói cho anh biết cảm nhận của em được chứ.

Yun gật đầu, nó cố gắng đứng dậy. Cậu nhanh chóng đỡ lấy khi thấy nó khó khăn để đứng vững.

_Lên đây anh công.- cậu kéo người nó sát vào tấm lưng to lớn của mình.

_Thôi anh, em tự đi được mà.

_Hay là em muốn anh bế đây, nhanh lên, từ giờ anh sẽ không bao giờ chiều ý em nữa đâu.

Yun cũng ngoan ngoãn leo lên, ngả người tựa đầu vào lưng cậu cảm nhận nhịp điệu chậm chậm của từng bước chân. Nó khép hờ đôi mắt, thở hắt ra.

_Anh à ! Yun cảm thấy mệt lắm, khó chịu lắm...- nó khẽ thủ thỉ để Nguyên Khang có thể nghe.

Yun ngoan, cố gắng thêm một chút nữa đi em, chịu đựng một chút nữa thôi, sau cơn mưa em sẽ thấy được cầu vồng.

Sập tối, trên nền trời là một màu đỏ nhè nhẹ, kèm theo một vài đám mây đen, gió mang hơi nước như cũng lạnh hơn.

Em vào nhà đi kéo lạnh, anh về nhé, hẹn gặp lại em ngày mai.- Nguyên Khang cười dịu dàng, nụ cười làm ấm lòng người đối diện, cậu thực sự vui vì ngày hôm nay, ít nhất Yun đã chịu nói ra với cậu điều nó nghĩ.

Anh về cẩn thận.- rồi nó đứng nhìn cậu bước đi. Có một điều mà nó vẫn chưa hiểu, chỉ cần như thế này Nguyên Khang đã cảm thấy hạnh phúc biết bao, chỉ cần được ở bên cạnh nó chứ chẳng cần có một chỗ đứng nào trong tim nó cả.

Ngay khi bóng cậu vừa khuất, Yun cũng quay đi, nhưng nó không đi vào nhà.

Đọc truyện online -

39. Chương 39

Xem ra ông trời vẫn còn rất thương nó nhỉ, ông để nó buồn nhưng ngày ngày vẫn miệt mài đổ mưa, từng làn mưa cứ giăng kín bầu trời, một màu trắng xoá và trong trẻo. Từng hạt nước cứ nhẹ rớt trên đôi vai nhiều mỗi mệ.

Cứ đi cứ đi, đến lúc thấy đôi chân mỏi nhừ nó dừng chân tại một công viên nhỏ, ngồi xuống chiếc ghế đá trắng, chân du đưa đá tung làn nước mát lạnh đọng dưới nền, chốc chốc lại nhẹ cười.

Đột nhiên không cảm thấy nước rơi xuống người mình nữa trong khi mưa vẫn đang rơi. Nó ngược lên nhìn, trên đỉnh đầu đang hiện diện một chiếc ô, và chủ nhân của chiếc ô đó là Hoàng Quân. Cậu cười hiền nhìn nó rồi ngồi xuống bên cạnh. Toàn thân cậu cũng ướt sũng vậy mà lại cầm theo ô.

Anh ? tại sao lại ở đây ? – Yun nhú mày hỏi, có vẻ hơi mất tự nhiên.

Tại em không biết đó thôi, anh lúc nào cũng ở phía sau em cả.- cậu nói có chút trầm tư, mắt nhìn vô định vào khoảng không gian trước mặt.

Anh theo dõi em đó à !- nhanh chóng lấy lại vẻ tự nhiên, nó hỏi cậu khi chân vẫn mãi nghịch nước, có chút đùa giỡn.

Phải nói là anh dõi theo em chứ nhỉ ?!- cậu nhìn sang nó, trầm ngâm, thở hắt ra một tiếng rồi nhỏ giọng nói.- Từ lúc ở sân bay, anh chẳng khi nào thôi dõi theo em cả, cứ phải nhìn em từ phía sau, thật chẳng dễ chịu chút nào !

Một phút. Tất cả chìm trong im lặng, một không gian đủ để mọi phần uất lắng xuống.

Em...yêu Kỳ Lâm sao ?- ngập ngừng một chút, cậu hỏi, giọng buồn bã.

Haiz, chán em thật, em lại đi trên còn đường mòn ngày trước rồi anh à ! – nó quay sang cậu, nở một nụ cười.

Ừ, con đường đó do anh khai quật, xin lỗi em nhé, mệt mỏi rồi phải không, vai anh đây này.

Không, Yun đã nói là sẽ không dựa vào vai người làm em tổn thương mà, lời đã nói, nhất định phải làm chứ anh !

Hoàng Quân im lặng, cậu hiểu Yun nhiều hơn nó nghĩ, cậu biết Yun luôn cố gắng mạnh mẽ để không phải nương nhờ bất cứ ai, và cậu cũng hiểu, cố gắng như thế càng mệt mỏi hơn. Nhưng có lẽ nỗi đau mà cậu đã gây ra lớn tới mức nó chẳng muốn dính dáng gì đến cậu.

Nhưng mối quan hệ khi trở thành “ đã từng yêu “ thì trong tim người con gái ấy vẫn còn bóng hình của cậu, có điều là nó trở thành một thứ người ta muốn cất giữ và quên đi.

Cơn gió lạnh lùa qua, như một phép màu để cậu nhận ra rằng mình đã sai khi cứ một mực níu giữ tình yêu ấy. Lạnh. Một cảm giác rất thực, xuyên thấu. Cậu muốn chuộc lại lỗi lầm ấy ngay lúc này, không phải là có thể xoa dịu nhưng cậu muốn san sẻ nỗi đau ấy. Để cảm nhận một phần những gì cậu đã khiến nó trải qua !

Trong cuộc sống có đôi lúc chóng vánh như thế, nhưng ta lại thay đổi được rất nhiều thứ, phải không ?

_Không dựa vào người làm em tổn thương, thì dựa vào anh, với tư cách một người luôn mong muốn được quan tâm em thì được chứ, anh muốn mối quan hệ của chúng ta được thay đổi.

_Thay đổi, như thế nào cơ- vẫn là một thái độ thân thiện với cậu, cũng đúng thôi, có được mấy người Yun có thể thân thiết được chứ.

_Một người để em có thể trút bầu tâm sự, bất cứ lúc nào, được không, gọi là....gì nhỉ...tri kỷ ?! – cậu nhủ mà, suy nghĩ mới ra được từ tri kỷ làm Yun bật cười.

_Anh đi Mỹ chẳng lâu mà có vẻ sắp quên mất tiếng mẹ đẻ rồi, không được đâu, quê hương phải là nhất biết chưa !? – Yun vui vẻ “ răn đe “ cậu. Rồi nó ngả người gối đầu lên chân cậu, ngửa mặt lên trời nhắm mắt hứng những giọt nước mát, một cảm giác khoan khoái lạ thường.

Cậu nhìn Yun một lúc lâu, em luôn đối xử với mọi người một cách rất đặc biệt Yun à, và vì thế mà anh yêu em, thiên thần thì luôn đem lại hạnh phúc cho người khác chứ bản thân cũng đâu sướng ích gì. Nếu có thể, hãy nhắm mắt lại và yên bình một chút đi em nhé !

Tình yêu có thể khiến con người ta vì lợi ích của mình thì cũng có thể khiến ta vì lợi ích của người ta yêu. Tình yêu mà Hoàng Quân dành cho Yun đâu hẳn đã hết, chỉ là có một điều còn quan trọng hơn cả được yêu...đó là làm cho người mình yêu được hạnh phúc.

Ở văn phòng tập đoàn The Best, Khắc Minh đứng khoanh tay dựa tường nhìn ra ngoài mưa. Mấy hôm nay cứ mưa mãi thế không biết.

Về lạnh lùng trong cậu giờ đây biến mất, thay vào đó là một chút trầm tư. Cậu đang suy nghĩ về việc của Lý Phong, con người ấy ắt phải trả giá, cậu cần có được bằng chứng. Một cách sát thực nhất, và bằng chứng phải đủ sức thuyết phục để ông ta có thể đi tù, như thế mọi người mới được yên ổn.

Hiện giờ, người duy nhất có thể làm việc đó là cậu, chỉ cậu. Và không gì khiến cậu lung lay ý định đó được.

Đột nhiên trong suy nghĩ vang lên một nụ cười giòn tan, ngọt dịu của ai đó. Cậu ngẩn người ra một lúc, lập tức lắc lắc đầu xua đi ý nghĩ. Một nụ cười ấm như khói tách trà thơm, thoang thoảng trong bầu không khí lành lạnh ngày mưa.

Sáng hôm sau, tiết trời trở nên dịu nhẹ sau một cơn mưa tầm tã, cây cối cũng xanh tươi hơn. Những cánh hoa tuy có hơi ủ rũ nhưng cũng e ấp nở ra đón ngày mới, thời điểm thật tuyệt để bình minh ló dạng.

Lại một ngày mới sang !

Hôm nay Nguyên Khang sang đón Yun đi học, hai người họ và Bảo Kỳ đi cùng nhau. Bằng cách nào đó Yun và Nguyên Khang thân thiết hơn, cũng bằng một cách nào đó, các Angels ít đi cùng nhau hơn.

Hạ Băng hớn hờ tìm một góc trong trường nhìn hoạt cảnh sẽ diễn ra sau kế hoạch của mình. Nhưng hoàn toàn ngược lại, nhỏ nhìn thấy Zan đến trường cùng Kỳ Lâm, tay trong tay vui vẻ, nhỏ bắt đầu nổi khùng.

Và tâm trạng càng tệ hơn khi thấy Nguyên Khang cười nói đi cạnh Bảo Ngọc. Sức chịu đựng hạn hẹp đến đó là hết. Nhỏ thật sự giận dữ, ánh mắt nhìn Yun như muốn thiêu đốt, độc ác và nham hiểm luôn là hai từ thích đáng để nói về Hạ Băng.

“Người ăn hại nhất trong chuyện này là Zan, chính con nhỏ đã làm kế hoạch của mình đi lệch “- Hạ Băng nắm chặt tay tức tối.

Lúc vào lớp, nhìn thấy gương mặt vui vẻ của Zan là lại tức điên lên, nhưng ngay lập tức sắc mặt nhỏ dịu lại, tiến đến gần Zan, chất giọng dịu ngọt lại được cất lên một cách có chủ ý.

_Zan và Kỳ Lâm có vẻ hạnh phúc nhỉ ?- điệu bộ khinh thường trong câu nói mà chỉ có những người tinh ý mới có thể nhận ra.

_Cảm ơn Băng, trời thương Zan mà !

_Ừm...có lẽ trời thương cậu, nhưng còn sót đôi số chỗ, vì người mà Kỳ Lâm yêu vẫn còn hiện diện gần anh ý, tình cũ không rủ cũng tới, cố gắng mà nắm giữ hạnh phúc nhé bạn!- nhỏ ngồi xuống chỗ mình ở bàn trên, ra về tư lự rồi quay lên trên sau đó.

Zan ngay lập tức bị kích động bởi câu nói của Hạ Băng, cô bé hiện giờ không đủ lí trí để nhận thấy Hạ Băng đang cố tình dắt mình đi. Cô bé chỉ lo về Yun, từ lúc biết Kỳ Lâm có tình cảm với Yun cô bé đã chẳng ưa Yun tí nào. Trong tình yêu thứ đáng sợ nhất chính là cơn ghen, nó cuồng nộ đến nỗi lấn át cả lý trí và con tim.

Hạ Băng và Zan giờ có cùng quan điểm: Yun, sự có mặt của Yun phải trở nên vô hình.

Nhưng trong chuyện này Hạ Băng là người cao tay hơn, nhỏ đã mấy lần muốn hại Yun mà không được, xem ra lần này “ có đạo để mượn “ rồi.

Đọc truyện online -

40. Chương 40

_Anh này, nếu Yun không gặp chúng ta chắc mọi chuyện sẽ khác phải không anh ?- Zan hỏi Kỳ Lâm khi hai người cùng đi dạo sân trường, trong câu nói của cô bé có chút gì như là tiếc nuối, nhưng cũng lẫn khuất một bức xúc.

_Ừ, nhưng vốn dĩ từ nhỏ em ấy đã gắn kết với cuộc sống của chúng ta, chỉ do chúng ta không biết thôi. – Kỳ Lâm trả lời, mắt vẫn hướng về phía trước không biểu lộ sắc thái cảm xúc nào cả.

_Thế nếu một lần nữa chúng ta không biết đến sự tồn tại của cô bé thì sao hả anh, chắc là mọi người bình yên nhỉ ?- cô bé nói có chút sợ hãi, chút hy vọng. Ai trong hoàn cảnh này cũng thế cả thôi, vốn đã định sẵn Kỳ Lâm là của cô bé cơ mà.

Zan không hoàn toàn nhu nhược hay dễ bị người khác sai khiến, ở phương diện của cô bé muốn Yun biết mất như chưa hề tồn tại là lẽ dĩ nhiên. Con người ta vốn tham lam, luôn muốn cái gì là của mình thì sẽ không ai giành mất, và điều đó càng đúng với một cô bé từ nhỏ đã mất mát quá nhiều như Zan.

Kỳ Lâm là chỗ dựa duy nhất và mãi mãi, cô bé tuyệt nhiên không muốn san sẻ với bất kì ai, ích kỷ, đúng, và với bản tính không thích tranh giành, Zan mơ ước Yun sẽ không tồn tại, để không ai cản bước chân cô bé đến với Kỳ Lâm, có lẽ như thế mọi thứ mới thật đẹp làm sao.

Bận bịu với những suy nghĩ cô bé cũng quên bèn là Kỳ Lâm chưa hề trả lời câu hỏi ấy. Cậu vẫn song song bước cùng Zan, gương mặt không chuyển biến nhưng trong lòng bỗng cảm giác như cơn bão sắp quét đến, lo lắng, hồi hộp. Một lí do duy nhất, là Yun.

Cậu tình nguyện đứng từ xa dõi theo Yun, chỉ cần nó bình an thì dù có thế nào cậu cũng chịu, dù có đổi bằng bản thân mình.

Lá bàng rơi rụng trên sân, lác đác vài cánh hoa cũng bị cuốn theo gió, lững thững, mơ màng, rơi rồi lại rơi...

_Tối qua em lại đi tắm mưa sao, anh nghĩ lắm.- Nguyên Khang cau có trách mắng rồi nhìn sang nó, nhận thấy thái độ hối lỗi cậu lại xịu xuống ngay, chẳng thể nào mà nổi nóng với Yun được.- Em không hạn chế cái sở thích hại sức khỏe ấy được sao, em yếu lắm, mà cứ dầm mưa hoài thế này thì.

_Thì có làm sao đâu anh, em kh...- vừa định nói không sao nó đã kịp thời im lặng trước ánh mắt của Nguyên Khang.

Bảo Kỳ vui vẻ nhìn cô em gái ngang bướng hôm nay bỗng dưng nghe lời đột xuất, bỏ tay vào túi quần đến ghé sát tai Nguyên Khang một câu.

“ Đừng có tình thương mến thương trước mặt tớ hoài thế, ganh tị đấy “- rồi cậu lại cười và bước đi ra cửa. Đứng mặt Kỳ Lâm và Zan bước vào. Đột nhiên tất cả niềm vui ngưng tụ trong mây, rơi xuống thành mưa, nụ cười tắt hẳn trên môi Bảo Kỳ. Cậu nhìn thấy trong ánh mắt Kỳ Lâm có gì đó khang khác.

_Yun ơi, em sao mà chẳng tự lo ình được chút nào thế này, không thể dựa dẫm người khác được mãi đâu em !- Zan ngồi xuống ghế, vẻ ghen ghét lộ rõ mồn một, tính tình cô bé vốn trẻ con mà lại.

_Chị có hơn em không ?!- không thách thức, không mĩa mai, Yun cứ nói đều đều làm Zan càng bực tức, tính khí nóng nổi khiến cô bé có thể sẽ làm liều.

Nhưng cố gắng kìm chế, cô bé im lặng, xem như chưa có gì từng xảy ra, thông thả ngắm mây trời đất.

Tự bao giờ thiên thần phải sống ở nơi oán thán này, trần gian, lăm mưu toan và mệt mỏi, thiên đường trở nên xa xôi hơn bao giờ hết, nhắm mắt chìm sâu một giấc dài tỉnh lại mới biết chẳng phải là mơ...

Muốn chìm sâu một giấc nữa nhưng nhận ra đó là sự thật, cay nghiệt và đau lòng, dù cố cách mấy cũng chẳng thay đổi được.

_Chiều nay gặp nhau ở hoa viên trường, nhớ nhé.- Zan tranh thủ nói thêm một câu trước khi đi ra ngoài.

4:30 pm

Hoa viên trường RoYal buổi chiều lộng gió.

Một góc khuất của trường bị đám học sinh bỏ quên nhưng vẫn luôn được chăm sóc cẩn thận. Hoa viên trường nguy nga, lộng lẫy như vườn thượng uyển của vua chúa ngày xưa với đủ loại hoa cỏ.

Những mùi hương dịu dịu quyện vào gió rồi bay lên không trung, Zan đã chờ sẵn trước đó, Yun bước đi chậm chậm một cách cẩn trọng.

_Chị cần gặp em làm gì?

_Thẳng thắn với nhau đi, ở đây còn mỗi hai chúng ta thôi.

_Vấn đề gì kia ?

_Kỳ Lâm, em và anh ấy có tình cảm với nhau mà, đúng không, thế thì chấm dứt đi.- Zan nói như ra lệnh.

_Nếu em nói không thì sao !- Yun bình thản đáp lời, và Zan hiểu đó là một lời thách thức.

“ bốp “ – âm thanh được tạo ra từ sự va chạm dùng nhiều sức lực và bực tức của bàn tay Zan và má Yun. Hằn lên đôi má trắng trẻo những đường vân tay đỏ ngầu.

_Chị lấy tư cách gì đánh Yun đây, đừng cư xử hồ đồ như thế.- đưa tay sờ vào má, Yun phản kháng ngay lập tức nhưng vẫn có chút nhường nhịn.

_Hồ đồ à, nực cười quá rồi cô bé ạ, lấy tư cách là vợ tương lai của người em muốn cướp đoạt thì được chứ.- Zan nói khi bị con quỷ ghen tuông gặm nát lý trí, cô bé liệu có thật như thế không.

_Buồn cười, nếu Yun muốn cướp thì chị còn ở đây đánh Yun được à, duy chỉ một lần này thôi, đừng tái diễn lần nữa, Yun mệt rồi, hãy giành thời gian ghen tuông đó mà giữ lấy tình yêu của chị, Yun sẽ chẳng can dự, vậy đã đủ hài lòng chị rồi chứ. Chào chị.- dứt lời Yun quay lưng đi chẳng nói thêm gì.

Cơn gió mạnh lùa qua hàng mi, cuốn đi những hạt nước nhỏ. Một cái tát. Cho tình yêu của nó. Một cái tát.

Nó bước nhanh hơn rồi chạy ra cổng trường, Zan đứng lại im lìm, sự việc vừa diễn ra khiến cô bé chưa kịp thích ứng, lần đầu tiên cô bé đánh người.

Chiều tối hôm đó, ở tập đoàn The Best.

Khắc Minh là người duy nhất ngoài tên bảo vệ còn ở lại công ti, tay trợ lí của Lý phong vừa đi khỏi cách đây 10’.

Cậu nhân lúc không ai chú ý, lẻn vào phòng làm việc của hắn, mọi thứ chìm trong bóng tối, cứ mập mờ. May mà văn phòng của hắn không quá nhiều chi tiết rườm rà nên cậu không va phải thứ gì.

Khắc Minh lục lọi đủ thứ nơi, ngăn tủ, kệ tài liệu, tìm cả những nơi có thể cất giấu tài liệu mật...nhưng kết quả là một con số 0 tròn trĩnh.

Bất chợt cậu tia mắt đến chiếc lap đặt trên bàn làm việc, không ở trong giấy thì nó sẽ được chuyển thành các dữ liệu trong máy tính. Nhưng cậu không tin hắn ta sơ suất đến nỗi lưu các dữ liệu tối mật ấy trong máy tính mà không có phương thức bảo vệ nào, chắc hắn không chú quan đến độ đó nếu là cận vệ của Lý Phong.

Nhẹ chân tiến tới chiếc bàn, cậu mở lap và bỗng dưng thấy hồi hộp. Có rất nhiều thư mục trong máy, nhưng đa phần nó là những dữ liệu sáo rỗng về tình hình hoạt động của The Best.

Chẳng nhẽ lại không có, trong giây phút thất vọng cậu chợt click vào một tệp tin đòi hỏi password. Đây rồi ! Cậu khê reo lên trong đầu. Nhưng vấn đề tiếp theo được đặt ra, mật khẩu là gì ?

Phải rồi, có lần cậu đã nhìn thấy hắn lướt trên bàn phím, một cách rất nhanh và có vẻ muốn che giấu với cậu. Khắc Minh nhắm mắt lại, mừng rỡ tưởng lại ngày hôm đó, cậu lướt bàn phím theo như trí nhớ.

“Wrong password “- cậu lại cố hình dung ra kĩ hơn nữa, nhập lại thêm một lần.

“Wrong password “- mồ hôi bắt đầu rịn ra trên trán cậu, chắc chắn phải có lap trình nhập pass ba lần, đây là lần cuối cùng, cậu lấy hơi thật sâu rồi làm lại một lần nữa.

“ OK ! “ dòng chữ đỏ hiện trên màn hình làm cậu thở phào.

Nhưng tiếp theo trên màn hình lại hiện ra một bảng yêu cầu pass, tình trạng căng thẳng ngày một tăng lên, không gian tĩnh mịch càng khắc hoạ điều ấy rõ nét hơn. Cậu cố gắng nhập pass một lần nữa, ngay lúc máy đang xử lí dữ liệu, cậu nghe thấy tiếng leng keng vang lên từ chiếc chìa khoá ngoài cửa.

__Anh mở nhanh giúp tôi, tôi bỏ quên điện thoại ở trong rồi !- đó là giọng nói tay quản lí, phải làm sao ?!

Khắc Minh nhanh chóng thoát ra và shut down con lap, ưu điểm của căn phòng lúc đầu là trống trải, nhưng cái gì tốt đều là con dao hai lưỡi, giờ đây Khắc Minh không có chỗ nào để trốn, hắn ta mà vào thì hỏng việc hết. Tiếng bước chân ngày một gần, tiếng leng keng cũng lớn hơn....

Đọc truyện online -

41. Chương 41

Khắc Minh nhìn đi nhìn lại căn phòng tối đen với chút ánh sáng mờ ảo từ ánh trắng hắt vào, căn phòng hoàn toàn chẳng có chỗ trống để nấp mà không bị phát hiện. Đơn sơ một cái bàn làm việc, tủ sách và một vài vật dụng chiếm diện tích nhỏ. Trong khi căn phòng lại quá rộng.

Rõ ràng khi sắp xếp các vật dụng như thế này chủ nhân của nó đã lường trước mọi sự việc có thể xảy ra. Một cái đầu thông minh và nhạy bén.

Ánh trắng hắt vào, cậu chợt nhận ra thứ ánh sáng duy nhất hiện diện trong căn phòng. Từ đâu, nó hắt vào.....từ cửa sổ. Nhanh chân bước đến quan sát khung cửa sổ, các hành động được cậu thực hiện một cách dứt khoát và nhanh chóng.

Đẩy nhanh hai cánh cửa ra, cậu cúi nhìn xuống bên ngoài, có duy nhất một mảng tường thừa ra, khoảng cách chẳng vừa bàn chân. Văn phòng công ti được xây dựng như một toà cao ốc, hiếm những căn phòng

có cửa sổ, nên mảng tường thừa đó là móng ột tầng lầu. Cậu quay lại nhìn phía cửa, có vẻ như họ đang tra chìa khoá vào ổ. Và nhanh chóng cậu trèo ra ngoài.

Chân trụ lên mảng tường đó, với tay ôm lấy chiếc cột cạnh bên. Cậu nhóm người qua kéo chiếc cửa sổ lại vừa kịp lúc cánh cửa lớn được ông bảo vệ mở ra. Và khoảnh khắc ấy nhanh chóng được tay trợ lý thu vào tầm mắt, ít nhất có thể xem đó là sự việc khác thường khi trước lúc ra về hắn đã khoá cửa cẩn thận.

Khắc Minh nhìn xuống đất, vị trí cậu đang ở cách mặt đất khoảng 9 tầng lầu, gió đang thổi mạnh, có cảm giác như sắp rơi. Nếu những người sợ độ cao hay chưa qua khoá đào tạo trở thành sát thủ để dễ dàng tẩu thoát ở bất cứ địa hình nào như cậu có thể sẽ chết khiếp.

Đơn giản vì trọng lượng cơ thể nặng, nơi trụ chân không đảm bảo, nếu không muốn nói là có thể trượt ngã bất cứ lúc nào và thêm vào đó là áp lực tâm lí của người sắp bị phát hiện có thể sẽ khiến người đó bất cẩn và rơi xuống nhanh chóng.

Nhưng Khắc Minh hoàn toàn có thể xử lí chuyện này, cậu nhìn thấy ánh sáng đèn điện từ ban công tầng phòng tay trợ lí, ban công đó cách cửa sổ cậu đang đứng một gian phòng. Cậu hít một hơi thật sâu, nhìn về phía ban công bên trái mình và bước chập chờn, gió cứ thổi mạnh làm đôi lúc cậu lơ tay.

—Trợ lý Huỳnh, anh đi đâu vậy.- ông bảo vệ kêu lên khi thấy hắn xăm xăm đi về phía cửa sổ.

Hắn không nói không rằng, chân cứ bước nhanh tới, đẩy mạnh cửa sổ một cách bạo lực như muốn khẳng định với kẻ nào đó ngoài kia rằng hắn đã tóm được và người ấy sẽ tiêu đời. Nhưng người bị bắt gặp sẽ là một kẻ nào đấy chứ không phải Khắc Minh.

Ngay khi hắn đẩy cửa sổ cậu đã kịp thời trèo vào ban công tầng 9, lần thứ hai trong ngày may mắn mỉm cười với cậu. Tay trợ lí tia mắt khắp mảng tường nhỏ, ánh mắt có chút mừng rỡ và nghi hoặc, liệu có ai đã đến đây khi hắn không có mặt ?

Nên là không, và có lẽ là không, vì không ai có thể trốn thoát bằng cách đi trên mảng tường chỉ mỏng như sợi dây, trừ khi đó là một diễn viên xiếc. Lý do nào hắn không nghi ngờ Khắc Minh, vì cơ bản hắn không hề biết con trai chủ tịch là một tay sát thủ cao cấp.

Ngay sau đó Khắc Minh cũng nhanh chóng lên khỏi công ti như chưa từng xảy ra chuyện gì, đây là lần đầu tiên cậu thấy khoá đào tạo kĩ năng đó thật sự giúp ích ỉnh, trốn thoát một cách ngoạn mục.

Nhưng bây giờ việc tìm hiểu có lẽ sẽ khá khó khăn, chắc chắn hắn sẽ đề cao cảnh giác. Đành vậy, lần sau sẽ phải cẩn thận hơn nhiều lần. Bây giờ còn mình cậu với đêm, đêm nay gió đặc biệt lớn và mạnh, như những đợt rét của mùa đông.

Ở một băng ghế đá, Yun ngồi thừ ra và suy ngẫm, về cái tát, về tình yêu còn quá non nớt của những con người rất trẻ, có lẽ chúng chưa đủ vững chãi để cam chịu phong ba. Vì nếu không nó đã không quên Hoàng Quân và lại tiếp tục đau khổ khi yêu Kỳ Lâm.

Từng đợt gió rét buốt cứ lùa qua người đứa con gái nhỏ nhắn chỉ mặc vón vện bộ đồng phục trường, chiếc váy ngắn và áo sơ mi, chẳng hề có thêm chiếc áo khoác. Gió cứ làm nhối buốt tâm hồn, cái lạnh thấm thấu từng tế bào cảm giác, rất rất lạnh, đôi chân nó tê cóng, nhưng vẫn chẳng hề có ý định về nhà.

Đứa con gái ấy đã ngồi chỗ đó hơn bốn giờ đồng hồ, không khóc, không buồn, gương mặt cứ lạnh tanh vô cảm, cứ ngồi đó, hứng chịu rất nhiều đợt gió lạnh, cứ im lặng, không than vãn, không nhúc nhích.

Người ta bảo khi nỗi đau trong tâm hồn quá lớn thì những cơn đau mà thể xác cảm nhận được cũng chẳng đáng là gì, có lẽ niềm tin, tình yêu vụn vỡ quá nhiều giờ đây cũng khiến cảm xúc trong nó chai sạn, trái tim đến lúc cần phải đóng băng.

Yếu mềm như thế là quá đủ, khi đã không còn biết đau con người ta sẽ lãnh cảm với mọi thứ. Cái tát của Zan lúc chiều đã khiến cho Yun suy nghĩ rất lâu, khi yêu thương không được đón nhận mà ngược lại còn bị khinh miệt thì tình yêu còn có nghĩa gì không. Nguyên Khang nói đúng, lời hứa chẳng qua cũng chỉ là sự đánh cược với niềm tin, không tin thì lời hứa cũng không còn.

Hạnh phúc đó, yêu thương đó, ấm áp đó, nhưng dường như nó không xứng đáng có được, vậy thì trao hạnh phúc đó lại cho người khác thôi. Trông mong, hy vọng làm gì nữa, hảo huyền.

Cười, hành động duy nhất trong bốn giờ qua của nó, nụ cười tuyệt đẹp, nhưng băng lãnh đến chết người.

Gió lại lùa qua một lần nữa, lạnh hơn, tê buốt hơn.

Trên chiếc ghế đá mà Khắc Minh nhìn thấy, đó có phải Bảo Ngọc, nhưng tại sao lại cô độc và buồn bã như vậy, liệu cậu có nên.... Bước chân cậu quay sang hướng nó đang ngồi, một bước, hai bước, rồi dừng lại.

“ Không ! “ -một mệnh lệnh lập tức vang lên trong não bộ. và cậu quay lại vị trí ban đầu.

“ Nhưng có lẽ em đang cần một ai đó “- một ý nghĩ khác lập tức ra lệnh ở trung khu thần kinh, và mệnh lệnh này đương nhiên có tác dụng hơn với người đang rất rất muốn đến bên nó như cậu.

Bước chân rõ ràng có cố ý nhanh hơn, nhưng khi đến gần, cậu ngập ngừng, có nên quay đi trước khi em nhìn thấy, tối lỗi của tôi vạn lần không xoá mờ, hay là nên quay đi, để em bình yên riêng em tốt hơn không ?

__Lại đây đi.- nó nói, không nhìn sang cậu, giọng nói lạnh lùng khác hẳn sự tự tin và cao ngạo trước đây. Nó nhận ra cậu vì cảm giác lạnh lẽo cô độc của cậu trở nên quen thuộc với nó rồi, một cái gì đó đang lặp lại trong trí nhớ- một người bạn, người quen.

Và như được lập trình sẵn, cậu bước lại gần, ngồi xuống, len lén nhìn người con gái nhỏ. Gương mặt mỗi một và đôi môi nhợt nhạt khiến cậu chua xót.

__Lâu rồi không gặp, anh vẫn khoẻ chứ ?!- nó quay sang nhìn cậu, đôi môi khê cong lên, thái độ thân thiện giờ đây cũng đóng băng lại rồi, nụ cười của thiên thần đã tắt.

__Chúng ta đã gặp nhau, chỉ là không muốn đối diện, không phải vậy sao ?- Khắc Minh tư lự, giọng nói lạnh lùng pha lẫn chút buồn phiền và ái ngại.

__Ừ, tôi cũng không rõ, vẫn muốn đến không gian đó, có anh, một điều quá đỗi quen thuộc, và này- nó nói, và chợt kêu lên như muốn cậu chú ý hơn – ...Đừng ngần ngại gì cả, tôi quên hết rồi, anh cũng đừng nên nhớ gì cả, mà có gì để nhớ nhỉ, tôi vừa thức dậy, sau một cơn mơ dài.

__Vì người đó sao, người đã mang...em đi...- cậu nhẹ nhõm, tỏ thái độ quan tâm đến nó một cách ân cần.

__Ừ ! Nhưng đừng nhắc đến người ấy, sau cơn mơ đã hết rồi, anh và mẹ, có tin tức gì không ?- nó hiện từ trong chất giọng lạnh lùng băng giá, ánh mắt mệt mỏi chớp nhẹ.

__Tôi đã tìm được mẹ, và sẽ đón bà về.- cậu nhiệt tình, vui vẻ kể với nó, một cách mừng rỡ và sáng khoái, có thể nói nó là người duy nhất biết được niềm hạnh phúc này của cậu.

__Và anh, đang làm một việc hết sức nguy hiểm.

__Phải, sẽ thành công, nhất định phải !- cậu đáp lời, ánh lên trong đôi mắt nâu một sự kiên quyết lớn lao. Họ vẫn luôn như thế, luôn hiểu được ý người kia dù chẳng ai nói gì nhiều, vì giữa họ là một mối liên kết vô cùng đặc biệt, không nói vẫn cứ hiểu.

Có vẻ như họ hiểu đối phương như hiểu rõ bản thân mình, một điều rất đỗi tuyệt diệu. Nó nghiêng người tựa vào vai Khắc Minh, nhỏ giọng thì thào.

__Lại như ngày xưa nhé, cố lên, sẽ luôn có tôi ở đây.- dứt câu nói nó cũng thôi tựa vai cậu và đứng dậy.- Tôi về đây, hẹn anh một ngày đẹp trời, lại một chiếc bánh kem nữa nha !

Cậu mỉm cười gật đầu, cô gái ấy vẫn luôn khác lạ như thế, dù có trở nên lạnh lùng đang ghét vẫn vô cùng dễ thương, cậu nhìn theo bước chân loạng choạng của nó.

Đôi chân tê cứng có vẻ như không chịu nghe lời, đầu nó cũng ong lên và bất ngờ, vốc dáng nhỏ bé đổ rạp xuống nền, nó ngất xỉu...

Đọc truyện online -

42. Chương 42

Đôi chân tê cứng có vẻ như không chịu nghe lời, đầu nó cũng ong lên và bất ngờ, vóc dáng nhỏ bé đổ rạp xuống nền, nó ngất xỉu...

Phút chốc, gió ngừng thổi, chân ngừng bước, nó ngã quỵ và mê man. Khắc Minh ngay lập tức lao đến, ánh mắt và cử chỉ không kiềm nổi sự lo lắng đang ngùn ngụt bùng lên. Gương mặt Yun nhợt nhạt chẳng còn chút thần sắc, đôi môi khô tái nứt nẻ dưới tiết trời lạnh giá.

Nhịp thở thi thoảng ngắt quãng và gắng gượng, nó cỏ vẻ mệt lắm rồi. Cậu nhanh chóng gọi xe cứu thương, nhưng nóng lòng không đợi được, cậu bế thốc Yun lên và chạy đi, mong là xe và người nhanh chóng gặp nhau. Đôi chân thoăn thoắt lướt trong màn đêm lạnh, ánh mắt cậu cứ thi thoảng lại ngó nhìn nó, hỗn độn nhiều lo âu.

“ Em làm sao thế này, làm ơn, đừng bị gì được không ? Tỉnh lại nhé, xin em !!! “- bàn tay cậu cố giữ lấy nó chặt hơn, di chuyển thật nhanh, cơ thể nó lạnh buốt, hơi thở cũng trở nên yếu ớt hơn. Gương mặt úp vào người cậu, đôi mắt vẫn nhắm nghiền không biến chuyển.

Ồ í e....- tiếng xe cứu thương vang lên, nó sắp đến rồi.

“ Cố thêm chút nữa em nhé, không sao cả “- cậu thủ thủ nói với nó mà cũng như đang tự trấn an chính mình, cầu mong là như thế.

Bác sĩ và y tá nhanh chóng đẩy băng ca xuống, họ nhanh chóng dùng bình trợ hô hấp và đưa Yun về bệnh viện trung tâm. Suốt quãng đường đi Khắc Minh luôn nắm chặt tay Yun và nhìn nó không rời mắt, lo lắng ột người là thế này đây, lâu rồi cậu mới có cảm giác này.

Sốt ruột vì đến 9 giờ hơn mà Yun chưa về, Bảo Kỳ gọi cho Nguyên Khang và cả hai cùng cuống lên khi biết Yun chẳng đi cùng cậu. Sau đó, điện thoại Yun đổ chuông không ngừng. Ngay khi được thông báo tình hình, chẳng ai còn đủ thời gian để nghĩ vì sao Khắc Minh ở cạnh Yun, họ tức tốc lên đường.

Khắc Minh ngồi chờ trước phòng cấp cứu, thần thờ, lo âu, hai tay đan vào nhau, chống lên gối và cậu cúi mặt xuống sàn, chờ đợi...

Tiếng bước chạy gấp rút tới gần, Nguyên Khang và Bảo Kỳ đến ngay sau đó, mồ hôi nhễ nhại và lòng bùng bùng như thiêu đốt, sau cánh cửa đóng chặt kia là người con gái họ yêu thương nhất, chờ đợi một người sau cánh cửa cấp cứu của bệnh viện là một điều khó khăn không tưởng.

_Khắc Minh, em gái tôi bị làm sao thế ?- Bảo Kỳ nhíu mày hỏi, giọng e dè nhưng vẫn giữ thái độ hoà nhã.

_Cô ấy đột nhiên ngất xỉu, cả người lạnh toát, tôi không biết.- cậu trả lời trong tâm trạng thần thờ.

Và rồi sau đó không ai nói thêm bất cứ điều gì, tất cả tâm tư, lo lắng, ánh mắt và con tim đều hướng về cánh cửa... 10 phút, 20 phút trôi qua, cánh cửa vẫn im lìm, Nguyên Khang đứng chờ sẵn luôn ở cửa, cậu muốn mình được biết tình hình của Yun đầu tiên.

Điều họ chờ đợi đã đến, đèn phòng tắt, cánh cửa bật ra, ông bác sĩ bước ra ngoài. Nhanh như chớp, ba người con trai cao lớn vây quanh ông, hỏi đủ cả.

_Yun/ Em gái tôi / Bảo Ngọc không sao chứ ?- ba người cùng đồng thanh.

_Các cậu bình tĩnh.- ông ta ôn hoà nhìn ba người con trai gia thế lừng lẫy trước mặt, nhận ra được sự lo lắng trong mỗi người ông ta cười nhẹ để trấn an.

_Phổi của cô ấy vốn yếu, do dầm mưa hoặc ở ngoài gió lạnh khiến phổi sưng lên, cô ấy bị viêm phổi, không nặng lắm, hãy chăm sóc thật kĩ, tránh các mùi hương khó chịu và gió lạnh là được.

Ba người thở phào nhẹ nhõm khi ông bác sĩ dứt lời, cùng đồng thanh nói lời “ cảm ơn “. Ông bác sĩ bật cười rồi đi thẳng.

Trong phòng bệnh, nó vẫn nằm yên bất động, gương mặt vẫn chưa hồng hào trở lại, đôi môi vẫn còn khô nứt, ngồi cạnh bên, Nguyên Khang thấm nước vào bông gòn rồi thấm lên môi nó, anh yêu em nhiều lắm, em biết không ?

“ Anh xin lỗi vì đã để em bị thế này, tất cả là do anh, nhanh nhanh tỉnh lại với anh đi nhé ! “- ánh mắt nhìn Yun xót xa, cậu nghĩ thầm.

Bảo Kỳ và Khắc Minh cũng ngồi cạnh bên, sự tĩnh lặng càng làm thời gian dài lê thê. Không tiếp xúc gì nhiều với Khắc Minh, Nguyên Khang và Bảo Kỳ cũng như Kỳ Lâm trước đây, nhận ra Khắc Minh không xấu xa như họ vẫn nghĩ, vì ít ra cậu ấy cũng quan tâm đến Yun như họ.

_Hai người về nghỉ ngơi đi, để tớ ở lại trông Yun được rồi, mai hẳn vào, nghỉ ngơi dưỡng sức ngày mai thay tớ nhé !- Nguyên Khang lên tiếng phá vỡ sự im lặng chết người ấy.

_Ừ, thế cũng được, cậu ở lại thì tớ yên tâm rồi, Khắc Minh, chúng ta cùng về nào.- Bảo Kỳ trả lời, quay sang Khắc Minh nói rồi hai người đứng dậy, có chút luyến tiếc nhưng cũng nhanh chóng đi ra cửa.

_Cảm ơn cậu đã giúp em gái tôi nhé !- Bảo Kỳ vỗ vai Khắc Minh, mỉm cười.

_Không có gì đâu, tôi nợ cô ấy rất nhiều nữa mà !- rất nhiều ánh mắt ngưỡng mộ dõi theo, kia có phải là ... hai thiên thần không ?

Ngày hôm sau, trong căn phòng hội tụ một lúc năm người con trai thân thiết với Yun, Nguyên Khang, Bảo Kỳ, Khắc Minh, Kỳ Lâm và Hoàng Quân. Đôi mắt Yun chớp chớp rồi hé mở, không cần nói mọi người ắt cũng hiểu sự vui mừng trên gương mặt họ thế nào nhỉ.

_Yun, em tỉnh lại rồi, em có thấy khó thở hay mệt ở đâu không ?- Bảo Kỳ nhanh chóng hỏi, cậu đưa tay sờ lên trán nó, mỉm cười.

_Em....khoẻ rồi....mà sao.... mọi người lại ở đây hết vậy.- nó nói khó vì cái cổ họng khô khốc.- Nó tia nhìn một lượt tất cả gương mặt mừng rỡ và dừng lại ngay khi nhìn vào ánh mắt ngại ngùng của Kỳ Lâm, hoang mang, quay sang Bảo Kỳ- Anh ơi, người này, tại sao cũng có mặt ở đây, em có quen anh ấy hả ?- giọng nói nghi hoặc và ánh mắt khó hiểu nhìn cậu.

Tất cả mọi người đều ngơ ngời, Yun tại sao lại không nhớ Kỳ Lâm là ai chứ.

_Em không biết cậu ấy thật sao ?- Bảo Kỳ hướng ánh nhìn ái ngại về Kỳ Lâm, hỏi nhỏ Yun.

_Không, em không quen anh ấy mà, anh kêu anh ấy ra ngoài được không, Yun không muốn gặp người lạ.- nó nhú mày suy nghĩ, rồi ngược lên nhìn cậu lắc đầu, nói nhỏ, trong giọng nói biểu lộ một sự sợ hãi.

_Em à, cậu ấy...- Bảo Kỳ chưa kịp nói đã bị Kỳ Lâm ngăn lại, cậu lắc đầu rồi bước đi ra ngoài, buồn bã, thất vọng, đau.

_Nhưng....gọi bác sĩ đến kiểm tra thử đi.- Hoàng Quân lên tiếng trong hốt hoảng.

Đọc truyện online -

43. Chương 43

_Em à, cậu ấy...- Bảo Kỳ chưa kịp nói đã bị Kỳ Lâm ngăn lại, cậu lắc đầu rồi bước đi ra ngoài, buồn bã, thất vọng, đau.

_Nhưng....gọi bác sĩ đến kiểm tra thử đi.- Hoàng Quân lên tiếng trong hốt hoảng.

Kỳ Lâm ra ngoài, đứng nép sau cửa sổ, lẳng lặng nhìn vào trong, chờ các y bác sĩ chẩn đoán lại cho Yun rồi cậu sẽ về. Anh đứng đó, rất gần em, đưa đôi tay mà không thể chạm vào...vì...em không muốn.

Sau một hồi xem xét và đặt ống nghe, ông bác sĩ khẳng định.

_Cô ấy không bị thương vùng đầu nên tuyệt nhiên không thể xảy ra tình trạng mất trí nhớ, có chăng chỉ là do bị một cú shock nào đó nên tinh thần bất ổn, nếu lo lắng các vị có thể đưa cô ấy đi xét nghiệm lại.

Nhưng trước mắt đừng bắt cô ấy nói chuyện nhiều, sẽ rất khó thở, nhớ hạn chế để cô ấy tiếp xúc với các thứ có hương nồng.

_Vâng, cảm ơn, nhưng có lẽ không cần đâu ! – Nguyên Khang lên tiếng, ngó nhìn biểu cảm trên gương mặt Yun, “ em quả thật rất biết cách làm tổn thương người khác “.

Kỳ Lâm nghe xong câu của ông bác sĩ thì cũng nhẹ nhõm bước đi, chỉ cần nó không sao thì dù có quen cậu đi cũng chẳng hề hấn gì, cố vui nhưng tận sâu trong tim cậu, có một nỗi sầu dâng lên chất ngất, nuốt trọn cả tình yêu và đau đớn.

Cậu đi bộ về nhà để đảm bảo mình không mất tập trung mà xảy ra tai nạn, chỉ làm khổ Yun thôi cậu đã muốn chết đi vì tim đau, thế nên cũng nên nghĩ cho Zan một chút, đừng làm ai rơi vào hoàn cảnh giống cậu nữa. Người người lướt qua, lũ lượt xe cộ cũng lướt qua, ồn ào, phức tạp, cậu rẽ vào một con hẻm vắng, thất thủ bước đi.

“ Anh ước gì thứ tình cảm anh dành cho em không phải là tình yêu, để khi chia xa anh không quặn đau như thế này. Nhưng anh hiểu, và anh sẽ dừng lại vì điều đó có thể mang lại hạnh phúc đến cho em. Tất cả những gì anh có thể làm cho em chỉ có vậy, để em đến bên một người có thể đối xử với em tốt hơn anh. Tình yêu mà anh dành cho em trở thành một khoảng trống tim, mà khoảng trống ấy chỉ dành cho em, riêng em và mỗi em thôi ! Chẳng sao lấp đầy !

Anh ghét nhìn thấy em tổn thương, sợ phải nói với em lời tạm biệt, nhưng mà anh đã làm điều đó, nên phải quay mặt đi và gượng cười để lòng không đau em nhỉ ? Có nhiều lúc một mình anh tự hỏi nếu như người đó không phải là em- người quan trọng với anh nhất thế gian này thì sẽ tốt hơn phải không ? Anh yêu em, yêu em nhiều lắm, nhưng chỉ có thể nói lên điều ấy trong suy nghĩ của mình mà thôi.

Người mang lại cho em hạnh phúc là một ai khác, chẳng phải là anh, vì thế em cứ hãy quên anh đi, quên như chưa từng quen biết. Đẩy em đến với người khác là một quyết định đau lòng nhưng có lẽ là đúng đắn nhất mà anh có thể làm cho em lúc này. Đừng quay lại nhìn anh, mãi mãi đừng làm như vậy em nhé, có thể anh sẽ không giữ được lòng mình nếu em nhìn lại, vì thế, xin em đừng yêu anh ! Mong rằng em hạnh phúc Yun nhé ! “

Đó là những tâm tư nặng trĩu lòng cậu suốt những ngày qua, suốt con đường về nhà, và có thể là mãi sau này nữa.

Cậu đẩy cổng, đi thẳng vào nhà mà chẳng hề chú ý đến Zan mặc cho cô bé í ới gọi, một mạch thẳng lên phòng, Zan cũng chạy theo, và cậu kịp đóng cửa trước khi cô bé đến. Cậu đi vào phòng tắm, mở vòi nước và đứng đó, để nước rửa trôi những thương đau còn vẩn vương. Nhắm mắt lại. Có lẽ cậu cần một giấc ngủ sau cả tuần trắng đêm để lấy lại bình tĩnh, một giấc ngủ khá dài, vì cậu đang rất mệt.

Bảo Kỳ vừa đi về, Khắc Minh thì cũng đi từ rất lâu rồi, còn Nguyên Khang và Hoàng Quân túc trực ở lại. Yun cũng vừa ngủ, tranh thủ không gian yên vắng, Hoàng Quân mở đầu cuộc trò chuyện giữa hai người.

_Cậu nghĩ gì về việc Yun không nhớ ra Kỳ Lâm ?

_Thế còn cậu ?- Nguyên Khang nhìn sang, hỏi ngược lại Hoàng Quân.

_Tôi tin là không phải !

_Tôi cũng giống cậu thôi, việc giả vờ quên một người sẽ làm tim thêm buồn, Quân nhỉ !- cậu nói với Hoàng Quân mà như cố tình để Yun nghe thấy.

_Ừ, thẳng thắn đối diện mới là cách tốt nhất, chạy trốn chỉ một mỗi thêm thôi, tất cả chúng ta đều biết như thế, mỗi cô bé ngốc nghếch ấy là không.- bắt nhịp được với ý đồ của Nguyên Khang, cậu cũng trả lời bằng cách y như thế.

Trên chiếc giường bệnh trắng tinh, Yun nằm quay mặt vào trong, lòng cứ nặng thêm nặng thêm, những cơn đau dồn dập rồi nhẹ nhàng không thôi làm tim day dứt, một nỗi nhớ quay quắt khôn nguôi. Một hình dung từ lâu đã ăn sâu tim thức, cố xoá nhưng vẫn đọng lại, cố quên nhưng mãi nhớ.

Nó cố nhú mắt lại để giọt nước mắt không tràn ra, nó ép bản thân không được khóc vì anh nữa, nó yêu anh, yêu nhiều hơn những gì trái tim nhỏ nhoi có thể, nhưng tình yêu trưởng thành và phải chết đi trong

im lặng. Nào nề, ê chề, tại sao nhất thiết phải là em, luôn là em, tại sao người đau khổ lại là em.

Trên chiếc bàn bên cạnh, có bốn bó hoa bi trắng, chúng đều tương tự nhau và giống với bó hoa mà anh đã tặng, một loài hoa đơn giản, không mùi hương nhưng thật đẹp. Bốn bó hoa, bốn con người, một sự trùng hợp đáng yêu và đáng thương. Đáng yêu là vì đó là loài hoa Yun thích và đáng thương ở chỗ đó cũng là loại hoa lần đầu Yun được tặng.

Đau là khi tim đau, tim bật khóc nhưng miệng vẫn cười.

Bên anh chẳng lâu nhưng kỉ niệm quá nhiều, em bị thương anh luôn là người chữa lành, để rồi bây giờ người làm em bị thương lại chính là anh, nên buồn hay nên vui, vì vết thương này chính em sẽ phải tự băng bó, thật khó khi không có anh ở bên. Người làm em tổn thương, người làm em đau khổ nhưng em chẳng thể nào oán thán hay ghét bỏ, vẫn cứ yêu anh nhiều hơn mỗi ngày, vẫn nhớ anh đều đặn mỗi đêm, em phải làm gì để cắt đứt tất cả.

Em tự biết rằng trốn chạy không phải là cách, nhưng em sợ đối diện, sợ nhìn thấy anh bên một người khác, em rất sợ nên nhủ lòng quên đi. Có lẽ giả vờ không nhớ anh là cách ấu trĩ nhất, nhưng dường như nó tốt cho em nhất. Làm anh buồn em chẳng vui. Nhưng nên như thế mà phải không, một ngày nào đó khi tất cả trở thành quá khứ chúng ta sẽ là những người bạn anh nhé....nếu....em có thể.... !

Văn phòng tay trợ lý Huỳnh.

Khắc Minh và hấn đang soạn thảo một dự án phát triển kinh tế cho tập đoàn. Khắc Minh liên tục nhìn động tác tay của hấn để chắc chắn hấn không giả vờ làm cùng cậu mà thực hiện công việc của công ti VC kia. Con lap đối diện với con lap của cậu, một cự li gần dễ quan sát.

Khoảng hơn 10' đầu hấn vẫn làm việc bình thường, nhưng vừa rồi hấn vừa nhập cái pass hôm trước mà cậu nhập, Khắc Minh vờ đánh máy, nhướn đôi mắt lên một cách kín đáo để quan sát. Bàn tay hấn vừa gõ "Dc108hL", cụm pass cũng đặt theo cách đặt biệt, chữ hoa lẫn thường. Khi chắc chắn rằng mình không nhìn lầm, cậu lại bình thản đánh máy tiếp tục công việc.

Một lúc sau tay trợ lý nhận được điện thoại và đi ra ngoài. Trước khi đi không quên nhắc lại.

— Tôi sẽ ra ngoài khá lâu, cậu làm xong ra ngoài khoá cửa lại hộ tôi, phần việc của tôi đã hoàn thành, nếu muốn cậu có thể xem lại.- nói xong hấn đi ra ngoài.

Khắc Minh nhanh chóng chuyển chỗ ngồi, mở lap hấn lên và vào tệp tin hôm trước, lần này dễ dàng hơn, password được nhập và tệp tin được mở ra tức thời. Là một văn bản Word. Dài 10 trang và hoàn toàn trắng tinh. Ngay lập tức cậu bôi đen 10 trang ấy và thấy được hai điều.

Nó thực sự làm cậu bất ngờ, ở trang thứ 5 là một mật mã khác " Ck 309- n15-d4 " được viết dưới size 7, một dòng kí tự mà nếu không để ý thật kĩ sẽ dễ dàng bỏ qua.

Và điều làm cậu sững sờ là lời thách thức được viết size 20 ở cuối trang 10. " Không cần biết người là ai, nếu có gan và đủ thông minh hãy tìm ra lời đáp ật mã đó, cất giấu mọi bí mật ".

Là thật hay là một cái bẫy, hấn có tự tin đến nỗi khiêu khích như thế không, cậu shutdown máy và trở về phòng làm việc của mình. mật mã mới, và một lời thách thức mang tính rủ rê. Tên đó liệu đang muốn làm gì, hấn muốn có người tìm ra bí mật hay muốn thử tiêu người muốn tìm ra bí mật.

Một dấu hỏi lớn được đặt ra, chưa có lời đáp.

Một góc sân trường RoYal, Zan và Hạ Băng.

—Không giấu gì cậu, mình yêu Nguyên Khang và nhất định anh ấy sẽ là của mình, con nhỏ Bảo Ngọc đó sẽ chẳng bao giờ được bên anh ấy, nó cướp hạnh phúc của mình thì sẽ phải trả giá, mình chắc chắn.- đánh thép và day nghiêng từng chữ, Hạ Băng như muốn thể hiện rõ "khả năng" của mình cho cô gái ngây thơ kẻ bên.

—Mình cũng không ưa gì cô bé, nhưng Nguyên Khang có yêu cậu không ?- Zan e dè trước thái độ của Hạ Băng.

_Cậu đúng là khờ, phải tự giành lấy tình yêu chứ ở đó mà chờ đợi được à, mình biết cậu cũng yêu Kỳ Lâm, và con yêu nữ ấy cũng đang lăm le anh ta, nên cẩn thận, tốt nhất là nên làm nó biếng đi một cách êm đẹp.

_Bằng cách nào ?

Hạ Bằng kể tai Zan nói nhỏ, sau đó mỉm cười _Cậu có muốn cùng làm với mình không ?

_Nếu hại cô bé thì không được, mình không thể tàn nhẫn với cô bé được.

_Cậu ngây thơ quá sức chịu đựng của mình rồi đấy, thôi được, cậu cứ suy nghĩ đi, đường còn dài, nếu cậu muốn để con nhỏ cướp mất Kỳ Lâm thì cứ việc nương tay.- cười khẩy một tiếng rồi Hạ Bằng bỏ đi. Zan đứng nhìn theo mà chưa khỏi bàng hoàng.

Đọc truyện online -

44. Chương 44

12 giờ đêm tại bệnh viện.

Trời càng về đêm gió thổi càng lớn, âm thanh ầm ầm rít lên, đập trên khung cửa sổ kính, những tiếng gào thét của thiên nhiên lồng lộng không gian, nó không ngủ được, nhìn khắp gian phòng thì thấy Hoàng Quân ngồi tựa lưng vào ghế nhắm mắt ngủ, Nguyên Khang thì cũng về nghỉ rồi.

Nó vén chăn bước xuống đất, đôi chân trần chạm nền làm cơ thể khẽ run, lạnh toát. Vừa bước đi nó vừa nghỉ ngơi để phổi có thể hô hấp đều, giờ mới hiểu sự cần thiết của việc thở, khó thở đã thế này chẳng trách không thở được thì sẽ chết, tim và phổi cứ ì ạch hoạt động suốt, điều hoà cho những hơi thở ngắn mà gấp rút.

Vừa đi ra cửa nó đã nhìn thấy Kỳ Lâm, choáng váng, mỗi mảy. Cậu đứng im, tay khoanh trước ngực, để cơ thể dựa vào tường và đôi mắt nhắm lại. Nhìn cậu hết như một vệ sĩ canh gác, nhưng mà thực chất đó là điều mà cậu muốn làm, cậu đã đứng đây hơn 6 giờ đồng hồ chỉ để tận hưởng cảm giác duy nhất là được ở gần nó, cậu rất muốn được nói chuyện, được chăm sóc Yun, nhưng thật đáng buồn là cậu chỉ có thể lên nhìn nó qua cửa sổ.

Đêm nay cậu sẽ đứng canh ở đây và sáng mai khi Yun và mọi người thức cậu sẽ đi về, cậu không muốn làm ai bận tâm cả. Cậu tự thấy mình càng ngày càng trở nên tồi tệ, bước ra cửa bao lần là bấy nhiêu lần muốn quay bước vào nhà, vậy mà vẫn cứ đi, vẫn cứ đến đây để thầm lặng dõi theo Yun trong chửa xót, đắng cay. Nhưng điều làm cậu đau lòng nhất là chẳng bao giờ thấy Yun nở nụ cười.

Yun đứng ngay bệ cửa, nhìn thấy cậu, tim bỗng dưng thất lại, khó thở hơn. Nó nhắm mắt lại lấy bình tĩnh nhưng khi mở mắt ra người con trai ấy vẫn hiện diện ở đó, rất gần. Gương mặt ấy giờ đây hốc hác quá, thần sắc trông cũng nhợt nhạt quá, trong vô thức bàn tay nó đưa lên muốn chạm vào mặt cậu. Ừ thì đã cố gắng rồi đó, mà nó cũng có quên được đâu, càng cố lại càng nhớ nhiều hơn.

Yêu nhưng không thể nói là yêu, nhớ nhưng phải cố gắng mà quên. Tại sao ? Tại sao giữa hai người luôn có một khoảng cách vô hình, có một cản trở khiến ai ai cũng đau khổ. Nếu cả hai đến với nhau thì người đau khổ sẽ là Zan, nó hiểu Zan đáng được nhận sự chở che của cậu hơn nó, vì ít nhất bên cạnh nó còn có rất nhiều người, còn Zan thì chẳng ai cả.

Nó phần nào cũng hiểu cảm giác mà một đứa con gái lớn lên không có mẹ, vì thế nên không thể nhẫn tâm đến độ tước đoạt cả Kỳ Lâm, vốn dĩ từ đầu Kỳ Lâm đã ở bên Zan. Có trách thì trách số phận đã để họ lãng quên điều đó như vậy.

Như bình tĩnh, nó buông lỏng tay khi sắp chạm vào mặt cậu. Hít một hơi thật sâu nó từ từ đi ra sảnh bệnh viện, ngoài ấy chắc sẽ không nồng nặc mùi thuốc khử trùng như trong này.

Biết quay đi là nên mà vẫn cứ luôn quay đầu ngo lại, con người đúng là buồn cười. Nó cười nhạt rồi vẫn chăm chăm cúi mặt mà bước đi, cho đến khi giật mình vì giọng nói lạnh như băng của ai đó.

_Tôi biết thế nào em cũng đi ra ngoài mà, có biết cần phải kiêng gió lạnh không ?

Nó nhè nhẹ ngược mặt lên nhìn, định trốn đi mà cũng còn bị bắt gặp thế này thì... Người con trai trước mặt nhìn nó với đôi chút giận dữ, nên nói là cô bé này không biết chăm sóc bản thân hay là cứng đầu, ngang ngược đây.

_Tôi ...- nó áp ứng, rõ là mình sai rành rành ra đó nên không cãi đi đâu được.

_Không nói gì nữa, vào phòng đi nhanh lên.- cậu thuyết giáo, khoác lên người nó chiếc áo khoác của mình.

_Nhưng mà...

_Còn nhưng nữa, vào trong ấy đi, tôi có chuyện cần nhờ.- Khắc Minh xoay người kéo nó đi về phòng.

Cả hai người họ đều không nhìn thấy trong một góc khuất, đôi bàn tay cầm chiếc áo khoác của Kỳ Lâm vừa hệt hăng buông xuống. Cậu đắng lòng quay mặt đi hướng khác, mấy lần rồi như thế, lúc cậu muốn đến gần quan tâm nó một chút là sẽ có người khác làm trước cậu. Chắc em đã không biết khi không thấy em trên giường bệnh anh đã lo lắng tới mức nào !

Họ vẫn nhìn thấy nhau, vẫn muốn chạm vào nhau, nhưng họ luôn phải đối diện với người kia trong hoàn cảnh đau lòng nhất, tại sao giây phút đôi tim họ hướng về nhau họ không thể nhận ra điều đó, ông trời thật biết trêu ngươi con người. Cứ như rằng họ sắp gặp nhau trên đường là nó lại mọc ra một ngã rẽ, để một trong hai bề ngoặt bước đi cho người còn lại đứng nhìn lòng mặn đắng.

Như lúc này đây, khi Yun về đến phòng chẳng còn thấy Kỳ Lâm đâu nữa, một cảm giác hệt hăng xâm chiếm. Biết nhìn thấy là đau nhưng vẫn muốn thấy, biết đứng nhìn là đau khổ nhưng vẫn muốn dõi theo.

_Anh vừa định đi tìm em, sao giữa đêm em còn đi đâu vậy cơ chứ ?!- Hoàng Quân thở phào khi thấy Yun vào phòng cùng Khắc Minh.

_Cô ấy định đi hóng gió đêm, phải canh giữ thật kĩ mới được.

_Em đúng là cứng đầu quá sức, bệnh đến thế mà còn muốn làm càng à ?!- Hoàng Quân đưa tay toan kí đầu nó, nhưng lại xịu ngay khi bắt gặp ánh mắt buồn, cậu lấy tay xoa đầu nó, cười buồn.- Thôi vào giường nghỉ ngơi đi.

_Anh muốn nói gì với em mà !- sau khi vào giường ngồi, nó chợt nhớ và hỏi Khắc Minh.

Cậu gật đầu và tỏ thái độ e ngại trước Hoàng Quân, dù gì đây cũng là chuyện tối mật, không thể để lộ ra ngoài như thế được.

_Anh yên tâm, anh ấy cũng như tôi thôi, có thể sẽ giúp được gì cho anh thì sao.- Yun nói nhỏ khi hiểu được chuyện cậu muốn nói là gì.

_Cậu cứ nói, nếu ngại thì tôi có thể ra ngoài, cần gì thì nếu trong khả năng tôi có thể giúp, chúng ta là bạn cùng lớp mà, đừng ngại.

Nghe Hoàng Quân nói, Khắc Minh mới chợt nhớ ra cậu là học sinh mới của lớp, bản tính không để tâm đến người khác là vậy.

_ Hai người có biết mật mã “ Ck 309-n15-d4 “ có nghĩa là gì không ?- cậu hỏi, sau khi cảm thấy tin tưởng ở Hoàng Quân, vì nếu đã là một người thân thiết với Bảo Ngọc thì người đó ắt hẳn là người tốt.

_Anh mở được tệp tin đó rồi à ?- nó lên tiếng.

_Ừ, thấy được mật mã đó và một lời khiêu khích “ Không cần biết người là ai, nếu có gan và đủ thông minh hãy tìm ra lời đáp ật mã đó, cất giấu mọi bí mật “.- cậu nhắc lại nguyên văn câu nói đó cho nó nghe, nó có vẻ trầm tư một lúc, sau đó lại nói.

_Có vẻ như hẳn thật sự muốn dẫn đường cho anh đấy, cũng có thể hẳn muốn nhờ anh giúp hẳn cũng nên.- nó trầm ngâm đưa ra lời nhận xét của mình.

_Anh biết chủ của mật mã đó đang ở đâu không?- sau một hồi im lặng, Hoàng Quân lên tiếng.

_Chung cư TM !- Khắc Minh đáp gọn, cả cậu và nó cùng đổ sự chú ý sang Hoàng Quân.

_Có thể là vậy rồi, đó là chung cư thuộc công ti nhà tôi, các phòng được lấy số thứ tự từ 300 đến 399. Có thể đó là mã số chìa khoá hộp thư của hần cũng nên. Nhưng còn n15-d4 thì...

_Có thể là vị trí hộp thư của hần, hàng ngang thứ 15, cột thứ 4. Nhưng mà chẳng lẽ hần lại khai rõ mồn một ra như thế thật sao.- Yun lên tiếng, rồi dăm chiêu suy nghĩ.

_Có thể đây chỉ là một cái bẫy.- Hoàng Quân lập tức nói.

_Nhưng cũng có thể là thật.- Khắc Minh thốt lên, rồi cả ba người cùng nhau suy ngẫm, nên hay không nên tìm hiểu về chiếc hộp thư ấy.

Một đêm trần trọc cũng trôi qua, chưa ai đủ niềm tin để xác thực mật mã được giải đã đúng hay chưa, và ý đồ thực sự của tay trợ lí là gì.

Sáng hôm sau, một ngày nắng ấm, đánh thức ngày mới bằng những ánh nắng nhẹ xuyên qua mọi thứ, luồn khí ẩm áp tràn đi khắp nơi.

Zan quyết định hôm nay sẽ vào thăm Yun, cô bé đúng là chẳng ưa gì Yun thật, nhưng cũng không đến nỗi hiểm độc như Hạ Băng. Cái tát hôm trước mà cô bé dành cho Yun đến giờ vẫn còn thấy ray rứt, hay lấy hôm nay để giảng hoà vậy.

Dọc đường đi, Zan mua cho Yun một tô cháo và một ly cacao nóng. Vừa ngại ngần vì có lỗi vừa nóng lòng muốn gặp Yun xin lỗi, suốt quãng đường Zan cứ phải gọi là cuống cả lên.

Vừa vào đến cửa cô bé đã thấy Yun ngồi thụp xuống đất ho liên tục, cả người rung lên vì cố gắng thở đều, đôi mắt long lanh rơm rớm nước. Nó cứ vừa ho vừa cố thở trông vô cùng mệt mỏi.

Đặt vội đồng hồ ăn lên bàn, Zan chạy đến vuốt lưng cho Yun, nhìn Yun thế này ai cũng thấy đau lòng. Một hồi sau đó, khi đã thấy khá hơn Yun mới ngược lên nhìn Zan.

_Chị đến đây... có việc gì không !?- nó hỏi mà giọng ngắt quãng.

_Chị đến thăm và muốn xin lỗi em thôi, mà em bị làm sao vậy.

_Chắc do khi nãy em uống nước đá thôi, không sao đâu.

_Em lên giường ngồi nghỉ nhé !- Zan bỗng thấy buồn, vậy mà suýt nữa mình còn sắp nghe theo Hạ Băng làm hại em ấy cơ.- À, chị có mua cái này cho em.

_Cảm ơn chị nhé, các anh ấy đi mua đồ ăn rồi, không khéo bệnh xong em không mặc vừa váy phù dâu cho chị đâu.- Yun cố tình bông đùa.

_Ồ, có cả Zan ở đây à ?!- Bảo Kỳ bối rối lên tiếng.

Nguyên Khang mỉm cười chào Zan, cậu lại vừa nhìn thấy bóng Kỳ Lâm đi khuất. Cậu ấy lúc nãy đã ở đây.

Đọc truyện online -

45. Chương 45

Cứ đều đặn như thế hai hôm rồi, Kỳ Lâm cứ đến, rồi lại đi trong im lặng. Nguyên Khang nhìn thấy mà cũng nhói lòng thay cho bạn, đành rằng cậu hiểu những suy nghĩ trong Kỳ Lâm, nhưng mà để Yun ở bên cậu theo cách này đâu phải là tốt. Thà hai người cứ vui vẻ bên nhau để cậu lẳng lẳng ở bên Yun thì sẽ hạnh phúc hơn nhiều.

Cứ như trước đây, ngày ngày họ cùng đến trường, rồi đùa giỡn, những ngày ấy đối với cậu cũng không hẳn là quá hạnh phúc, nhưng ít ra mỗi ngày cậu còn thấy Yun cười, nụ cười làm rung động trái tim người khác. Không như bây giờ, cảm xúc của chính mình em còn chẳng dám xác định.

Ánh nắng nhẹ chiếu xuyên qua đôi mắt ẩm, loé lên trong ấy một hy vọng mỏng manh của cậu, hy vọng mọi chuyện trở nên tốt đẹp.

Tầng trệt chung cư TM, tay trợ lí cẩn thận đến mở ngăn tủ hộp thư của mình, vẫn kiên nhẫn để vẫn còn nguyên đó. Hẳn nhếch môi tạo thành một nụ cười, trong ánh mắt có chút chờ đợi và hụt hẫng...

Nhanh chóng đóng tủ lại, hắn bỏ chiếc chìa khoá bằng đồng vào túi quần rồi đi thẳng đến công ti, có một nỗi u uất, chưa biết khi nào sẽ được giải toả. Một con người thông minh sắc sảo nhưng không đủ sức để làm việc mình muốn làm, thật đáng tiếc !

Hôm nay Khắc Minh đến trường, cậu lại làm việc quen thuộc như bao năm qua vẫn làm, lên tầng thượng, nằm lên chiếc ghế gỗ và ngửa mặt lên trời. Những thanh âm đủ cung bậc nơi này luôn là điều tuyệt diệu nhất mà cậu cần để tinh thần được nghỉ ngơi.

Hôm nay tự nhiên thấy thiếu vắng một cái gì đó, một giọng nói rất quen. Hai hôm rồi Hà Vân không gọi cho cậu, cũng chẳng biết từ lúc nào cậu đã có thói quen chờ điện thoại vào 10 giờ sáng mỗi ngày và nghe giọng nói nhẹ nhàng của cô bé vọng ra từ điện thoại những lúc ấy, giọng nói dịu dàng như mây trôi, tinh khôi không vướng bận.

Nằm gác tay lên trán, cậu lại suy nghĩ về cái mật mã của hộp thư, đến bây giờ mọi giả thiết được đặt ra đều gắn kèm hai từ “ có thể “, vì nhìn chung là chưa có gì để đảm bảo hay chắc chắn. Nhưng nếu không tìm hiểu thì làm sao biết là thật hay giả. Đánh liều một phen vậy. Cậu lấy điện thoại ra bấm bấm mấy con số.

_Hoàng Quân, tối nay nhé, cậu giúp tôi được chứ ?!

“ ... ”

_Cảm ơn cậu.- Khắc Minh dập máy, thở dài một tiếng rồi nhắm mắt thiếp đi, cả đêm rồi chưa chớp mắt. Cậu cần một giấc ngủ sâu, có lẽ.

_Sao nào, đã nghĩ thông chưa, cậu sẽ giúp mình chứ ?- Hạ Băng hỏi, giọng điệu có chút đắc ý.

_Không, có lẽ mình sẽ không làm thế đâu, vì em ấy chẳng có ý định tước đoạt anh ấy từ mình, mà có lẽ anh Khang yêu em ấy, nên cậu cũng dừng lại đi. – Zàn suy nghĩ khá lâu rồi mới trả lời, cô bé nhỏ nhẹ khuyên nhủ Hạ Băng mà đâu hay nó càng phản tác dụng.

_Cậu cầm ngay đi, đừng có nói những điều mình không biết nữa, nếu không muốn tôi cho cậu ăn tát thì khôn hồn mà ngậm miệng lại, đừng có ở đó mà lên giọng dạy khôn tôi, lo mà giữ cái thân mình kìa.- Hạ Băng lườm cho Zàn một cái sắc lẹm rồi bỏ đi.

“ Nực cười, khuyên nhủ tao à, thông minh gớm nhỉ, để rồi xem mày có cùng phe với tao không, đừng có mà giả vờ giả vịt, làm thiên sứ vài hôm nữa đi cưng nhé ! “- nhỏ bước đi mà suy nghĩ độc địa vang lên trong khối óc, khao khát độc chiếm lẫn át lí trí của Hạ Băng từ lâu lắm rồi.

Từ khi còn bé nhỏ đã học được ở hai vị thân sinh cao quý rằng nếu muốn một thứ gì đó là của mình thì bằng mọi giá phải khiến nó là của mình. Cho dù khiến người khác thê lương đến mức nào cũng phải chiếm đoạt cho kì được. Có lẽ dần theo năm tháng nhỏ thấm nhuần cái tư tưởng ấy mất rồi.

Nhỏ muốn Nguyên Khang, và Yun là cái gai nhỏ muốn nhỏ. Cho kì được.

Lần này nhỏ sẽ làm gì không một ai có thể biết trước được. Hạ Băng, khối băng trong mùa hè, trong lửa, nhưng vẫn không hề tan chảy. Đủ biết sự gai góc của tảng băng ấy ở mức độ nào. Nhỏ đích thị giống hoàn toàn với cái tên kiêu sa, nhiều ẩn ý của mình, gai góc và...độc ác.

Ở bệnh viện.

Canh lúc Yun vừa ngủ, Nguyên Khang kéo Hoàng Quân và Bảo Kỳ ra ngoài nói chuyện.

_Hai cậu có đang nghĩ điều tứ nghĩ không, chúng ta có cùng một mối bận tâm mà, đúng chứ ?!- cậu nói nhanh và nhỏ, mong rằng nó không nghe thấy.

_Ừ, có lẽ.- hai người còn lại đồng thanh.

_Lúc nào Kỳ Lâm cũng đến đây rồi lặng lẽ đi, có lẽ cậu ấy rất muốn gặp Yun, nhưng mà...- Nguyên Khang lấp lửng.

_Tớ hiểu cậu muốn nói gì mà, Zan, cậu ấy luôn xem nặng việc bảo vệ Zan suốt đời, cậu ấy không muốn làm khác đâu.- Bảo Kỳ tư lự.

_Nhưng mà Yun và cậu ấy yêu nhau.- Hoàng Quân lên tiếng, cậu dựa lưng vào tường thở dài.

_Và chúng ta ở đây để tìm cách giải quyết vấn đề, tớ không chịu nổi tình cảnh này lâu thêm được đâu.- Nguyên Khang nhìn hai người bạn kỳ vọng.

_Vậy chúng ta sẽ....

Đọc truyện online -

46. Chương 46

_Cậu không thấy là mình liều à ?- Hoàng Quân quay sang hỏi Khắc Minh trước khi họ bước vào khu chung cư TM, đây là một quyết định nguy hiểm, cậu mong Khắc Minh sẽ làm đúng.

Cơn gió len qua các kẽ lá cây được trồng thành một dải men bên lối đi vào khu chung cư, cơn gió đem cứ thì thoảng làm người ta ớn lạnh, Khắc Minh im lặng một lúc lâu, rồi ánh mắt nâu của cậu sáng lên, một niềm tin mãnh liệt vào việc mình làm, cương quyết và mạnh mẽ.

_ Ta đi thôi !- hai người cùng rảo bước dài vào khu chung cư.

Không khó để nhìn thấy một dãy các học tử nhỏ hình vuông được đánh số từ 300 đến 399 được dùng làm hộp thư cho các căn hộ. Trong lúc đợi Hoàng Quân đến quầy trực của bảo vệ lấy chìa khoá tử, Khắc Minh nhìn vào hàng ngang thứ 15, cột thứ 4, con số 309 trên góc trái tử nhanh chóng được thu vào mắt.

Mật mã đó vậy là hoàn toàn đúng, chỉ còn lại một vế sau, cậu dám mở chiếc tử ấy ra không, tất nhiên là dám. Cậu ngày càng vững tin hơn vào suy nghĩ hần muốn cậu giúp sức trong việc này.

_Minh ! Chìa khoá này, việc còn lại là phụ thuộc vào cậu.- Hoàng Quân vỗ vai Khắc Minh và đưa cho cậu chiếc chìa khoá.

Hít một hơi căng tràn cuống phổi, cậu tra chìa khoá vào ổ, không gian im bật, Hoàng Quân chăm chú nhìn theo. Hai người bảo vệ cũng thôi đánh cờ mà ngó nhìn xem hai người kia định làm gì. “ Cạch “- chốt cài đã bật mở, bằng động tác dứt khoát, Khắc Minh mở cánh cửa tử ra.

Trong ngăn tử có 1 phong bì lớn màu vàng và một mẩu giấy note. “ Tôi biết cậu sẽ tìm đến, nếu đã vậy hãy gặp tôi để nói cho thẳng thắn nhé “. Khắc Minh cảm thấy nhẹ nhõm cùng, điều cậu mong đợi mười mấy năm qua chỉ có thế. Hoàng Quân đứng bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm, họ lo lắng cho nhau đấy, những con người chỉ vừa gắn kết với nhau đây thôi.

Cầm văn kiện trong tay mà Khắc Minh chưa khỏi mừng rỡ. Cậu đứng im nhìn vào nó, đưa tay mở phong bì và đọc sơ lượt các con chữ, tài liệu tối mật của VC, của Lý Phong. Hai người bảo vệ hệt hững quay mặt lại, tiếp tục ván cờ của mình, những tưởng là có trò hay để xem, hoá ra chỉ là mở tử lấy thư.

_Thôi, yên tâm rồi, tối nay mọi người có thể yên giấc rồi, chúng ta về nào.- Hoàng Quân lên tiếng khi thấy Khắc Minh cứ đứng giữ khư khư lấy phong bì màu vàng, rút chìa khoá đem trả rồi cậu khoác vai Khắc Minh đi về, đêm nay là đêm sáng trăng, ánh sáng huyền diệu ấy lung linh trong đôi mắt Khắc Minh, về nhà, cậu có việc cần làm ngay.

Tâm trạng cậu bây giờ nhẹ bẫng, những tảng đá lớn đè nặng bấy lâu nay như được một đòn bẩy nhẹ nhàng cho rơi xuống vách núi cao. Mẹ, mẹ cậu sắp về với cậu rồi. Hạnh phúc là như thế.

Về đến nhà, cậu đi lướt qua Lý Phong mà cũng chẳng mấy may chú ý như mọi hôm, nhanh chân lên phòng, chốt chặt cửa lại, cậu vén màn cửa sổ nhìn xuống tán cây ven đường đang lấp lánh dưới ánh sáng của trăng, của những ngọn đèn đường vàng rực. Ngày hôm nay cảnh vật thật đẹp.

“ Vừa sáng, có chuyện gì sao anh ? ” - giọng nói trong trẻo của mây trời vang lên ở bên kia đầu dây, tại nước Pháp xa xôi và đẹp đẽ.

__Tôi có một chuyện rất vui, à, nhưng nếu mẹ tôi về đây thì tôi cần một người chăm sóc bà. – đang vui mừng bỗng nhiên cậu tuột lại, suy nghĩ một chút.

“ Ý anh là sao, anh có thể đưa phu nhân về nước sao ? ” - giọng cô bé hoài nghi nhưng ẩn náu đâu đó là một hy vọng lớn lao.

__Ừ ! Tôi có thể, sẽ không còn mối nguy hại nào nữa, còn cô, có muốn về thăm gia đình chứ ?!

“ Có nghĩa là anh đã tìm ra cách để...- Hà vân dừng lại và lặng nhìn xung quanh- Em nhớ gia đình mình nhiều lắm, em xa họ rất lâu rồi ” - câu nói sau giọng cô bé run run, cách xa, mong nhớ...cũng vì gia đình mà cô bé mới phải lưu lạc nơi đất khách, có thể trở về là niềm vui sướng nhất thế gian.

__Vậy hãy chờ thêm một thời gian ngắn nữa đi, tôi sẽ sang đón hai người về, sẽ sớm đoàn tụ nhau thôi, tôi hứa đấy, vậy nhé, chào cô.- Khắc Minh nở nụ cười, vui và ấm áp.

“ Dạ, chào anh ạ, anh ngủ ngon nhé ”

Cuộc nói chuyện dừng lại ở đó, nụ cười ấm của Khắc Minh như vượt muôn vạn dặm xa đến ngoại ô đất nước lộng lẫy ấy, làm nở lên trên đôi gò má Hà Vân hai cái mặt trời bé con. Lần đầu tiên trong đời, có một người con trai quan tâm đến cô bé như cậu, rất nhiều lần như thế rồi.

Trên nhánh cây cao, một nụ hoa vừa mới nở, giống như một cái gì đó là nguyên nhân của mặt trời bé con trên mặt Hà Vân và nụ cười ấm áp của Khắc Minh.

Sáng hôm sau.

Như đã hẹn, Khắc Minh đến gặp tay trợ lý trên sân thượng của tập đoàn The Best, gió trên cao cứ lồng lộng thổi, mát mẻ và sáng khoái, hai con người luôn như đối lập nhau giờ lại gặp nhau với tư cách là một người cộng sự. Đời có nhiều chuyện bất ngờ.

__Lấy được rồi chứ ?! – hấn lên tiếng khi Khắc Minh vừa đứng bên cạnh.

__Tất nhiên, sao lại phụ công anh như thế được.

__Không thắc mắc vì sao tôi lại đưa nó cho cậu à ?!- hấn đứng đưa chân, nhìn sang cậu dò hỏi.

__Chẳng phải chúng ta gặp nhau hôm nay để nói về điều này sao ?- Khắc Minh nói nhẹ, nhìn sang đáp lại.

__Khâm phục trí thông minh của cậu, cả sự dũng cảm gan dạ của cậu nữa, cái mà tôi không có, thật đáng buồn ột kẻ như tôi, lại phải nhờ vả một cậu thanh niên ít tuổi hơn mình như thế.- hấn chột cười rồi nhìn về phía xa.

__Chẳng có gì đáng buồn cả, vì tôi cũng cần nhiều sự giúp sức của anh mà, rất nhiều ấy chứ.

__Cảm ơn cậu- hấn tư lự một lúc rồi nói- Tôi đã chuẩn bị rất nhiều tài liệu mật để tố cáo ông ta, nhưng sự an toàn của cả gia đình tôi không cho phép, lần này tôi đặt cược vào cậu sinh mạng của 4 người tất cả đấy.- hấn nhìn cậu lần nữa, mỉm cười, trao cậu một ánh nhìn kì vọng.

__Ừ ! cả tôi nữa là 5, chúng ta cần cố gắng vì sự tồn tại của chính mình chứ nhỉ.

__Phải rồi ! Cố lên anh bạn trẻ, còn bước cuối cùng, cậu hãy tự quyết định đi, dùng nó trói buộc ông ta hay giao cho pháp luật.

__ Tôi có cách rồi, anh cứ yên tâm, ông ta phải trả bằng chính những gì mình đã gây ra cho người khác chứ. Nhưng tại sao anh lại giao nó cho tôi ?

Thứ nhất vì tôi không đủ gan để qua mặt ông ta, mà chắc gì cảnh sát đã chịu nghe theo bằng chứng mà tôi có, cần một ai đó có thể làm được nhiều hơn tôi. Thứ hai, cũng chẳng biết là vì sao nhưng tôi thấy cậu đủ khả năng làm chuyện ấy, có thể một vận mệnh nào đó đã sắp đặt để tôi chuyển giao nó cho cậu thì sao.- anh ta cười, đá lặn viên đá cuội dưới chân.

Tại bệnh viện

Nguyên Khang với Bảo Kỳ thậm thụt ngoài cửa, hai người cứ nhắc đi nhắc lại một cái gì đó rất khê với nhau, rồi chỉnh lại tư thế cho thêm bình tĩnh, họ bước vào và chuẩn bị một công cuộc đặc biệt cho Yun. Cho một tương lai tươi đẹp phía trước.

.....Nhưng....liệu có thật sự tươi đẹp hay không

Đọc truyện online -

47. Chương 47

Nguyên Khang và Bảo Kỳ đẩy cửa bước vào phòng bệnh, Yun đang ngồi trên giường quay lưng đối cánh cửa, nó im lặng thản nhiên để nỗi cô đơn nuốt trọn tâm trí, nghĩ gì lúc này cũng không còn ý nghĩa gì nữa cả, cứ im lặng là giải pháp an toàn nhất. Rồi nó nhẹ cười, một cách để dụi dụi bản thân, xoa dịu những nỗi buồn cứ cuộn cuộn dâng lên như những con sóng luôn vỗ ập vào bờ.

Hai cậu nhìn nhau, rồi Bảo Kỳ gật đầu, việc họ sắp làm một mặt có thể để Yun tự xác định được lòng nó muốn gì, hai là như ném viên đá lớn vào mặt hồ chỉ vừa mới yên ả. Nhưng mà mặt hồ yên ả đâu có nghĩa là tận sâu dưới đáy, nước không chảy cuộn cuộn phải không ?!

Em đang buồn chuyện gì sao Yun ?! – Nguyên Khang tiến đến bên cạnh chiếc giường trắng, ngồi xuống kế bên nó, cậu đưa tay xoa xoa đôi vai mỏng manh yếu đuối. Bảo Kỳ ngồi xuống chiếc ghế phía đối diện. Các ánh mắt giao nhau, một bầu không khí khiến Yun cảm thấy khó thở.

Nó lắc nhẹ đầu, đôi mắt long lanh nhìn hai cậu, kì vọng họ đừng nhắc lại vết thương lòng mà nó đang đeo mang, sợ, sợ lắm rồi.

Em gái ngốc à !- Bảo Kỳ xoa đầu nó cười thương yêu – Từ lúc anh em mình gặp nhau chưa lần nào anh làm được chuyện gì đó có ý nghĩa cho em cả, vậy nên lần này, ít nhất lần này thôi anh muốn giúp em tìm ra con đường đúng ỳnh, được không ?!- đôi mắt cậu rướn nhẹ nhìn nó, cảm thông.

Giúp Yun hạnh phúc là làm người con gái cậu yêu đau khổ, quyết định chọn một trong hai là cả một quá trình đấu tranh gay gắt với bản thân. Zan hay Yun với cậu đều quan trọng, nhưng không thể vì một người con gái mà đánh đổi hạnh phúc của đứa em cậu yêu thương nhất.

Là một người anh trai cậu có trách nhiệm, nghĩa vụ và đặc biệt là cậu muốn tìm cho Yun một người xứng đáng với nó. Và tất nhiên cậu càng phải để Yun được sống trong tình yêu của mình. Có đôi khi tình yêu là bất diệt, nhưng cũng có đôi khi vượt lên trên tất cả mọi khổ đau, hy vọng và sự trường tồn, tình thân là thứ tình cảm vững mạnh nhất.

Con đường đúng ? Cho em sao ? Để làm gì, em vẫn luôn đi trên con đường đúng mà !- nó hiểu, nhưng có tình lắng tránh ý định của Bảo Kỳ.

Để em được yêu, được hạnh phúc với quyết định của bản thân, Yun à, em có thể bắt ép mình thôi nghĩ về cậu ấy, nhưng mà trái tim em vẫn đập và nó vẫn không ngừng khiến em yêu cậu ấy nhiều hơn, em không thấy em đang tự làm mình đau đó sao.- Nguyên Khang đáp lời, cậu nhìn sâu vào đôi mắt Yun để nắm bắt sự rung chuyển ở đó, nhưng nó may mắn bỏ mặc ánh mắt tìm kiếm của cậu, vẫn long lanh và đen láy.

Em thật sự là có đau, nhưng sẽ hết nhanh thôi, em đã đi rồi và sẽ không quay lại, hai anh đừng khuyên nhủ em, em hiểu mình đang làm những gì mà.- đôi mắt có chiều sâu vô tận ấy xoáy vào ánh nhìn của Nguyên Khang, làm cậu rung chuyển vì nét đẹp làm ngây lòng người khác của nó, trong veo.

__Nhưng cậu ấy cũng yêu em, vì có gì mà hai người đau khổ, cố trốn tránh nhau rồi cố tìm nhau để nhìn lên đối phương như vậy, đau nhưng không nói thì nỗi đau sẽ giết chết em dần mòn đầy ngực ạ.- giọng Bảo Kỳ như tha thiết hơn, cậu khuyên nhủ nó bằng sự van nài và chua xót.

__Em yêu Kỳ Lâm và Kỳ Lâm cũng yêu em, né tránh nhau làm gì cho thêm đau khổ, em phải lấy dũng khí để bước lên trên tất cả, đôi khi ích kỷ một chút, nghĩ inh một chút mới là đúng em à, nếu lần này em bỏ mặc tình yêu nó sẽ chẳng bao giờ quay lại với em lần nữa, sẽ hối hận cả một quãng đời còn lại, yêu thương đã bao giờ có tội đâu em.

Bảo Kỳ nói rồi Nguyên Khang nói, cụm từ Kỳ Lâm cũng yêu nó được nhắc lại hai lần khiến trái tim nhỏ bé như mặt hồ phẳng lặng lúc trước giờ đây xoáy lên, nước cuộn cuộn chảy xiết, tràn ngập vào bờ. Có một cái gì đó dâng lên bất chợt rồi nghẹn lại trong cuốn họng, các giây thần kinh cảm giác cứ rung lên từng hồi theo cảm xúc của chủ nhân. Dâng tràn, rồi ngắt quãng rồi lại dâng tràn.

Đó là điều mà nó luôn cố gắng để không nghĩ đến, luôn cố để thôi hy vọng một ngày được biến thành công chúa cổ tích, cuộc sống ngập tràn sắc hồng của tình yêu. Một sự thật đằng sau một sự thật rằng nó là một con thú hoang bị thương trong rừng rậm mà luôn cố bỏ chạy khỏi người muốn trị thương lành, để mỗi lúc chạy trốn càng đau thêm một chút, rồi lại thêm một chút.

Lạc lõng, chơi vơi, hiện thực rồi quá khứ. Kỳ Lâm. Cái tên mà nó vẫn chưa từng một lần dám cất tiếng gọi với tất cả cảm xúc yêu thương, mong nhớ. Kỳ Lâm- người luôn bên nó mỗi giấc mơ, bên nó trong suy nghĩ mỗi đêm thức trắng. Dù cố im lặng hay che giấu. Trong quá khứ hay hiện tại, lòng nó vẫn có một Kỳ Lâm, một người nó yêu thương hơn tất cả. Kỳ Lâm- là căn nguyên của mọi thứ, của mọi cảm xúc chi phối nó lúc này.

Mực nước trong hồ cứ dâng lên ngùn ngụt, phá vỡ các con đê rồi tràn đi khắp nơi, cố gắng lắm nó mới ngăn được những giọt nước mặn đắng tràn lên trong tuyến lệ, giọng nói nghẹn ngào của người đang cố kìm chế cất lên, nổi bật bật trong không gian yên vắng.

__Yêu thương đã bao giờ có tội đâu anh, nhưng nếu em yêu thương em sẽ trở thành người có tội, vì em là kẻ chen ngang, đáng lẽ mọi thứ sẽ khác nếu em không xuất hiện, đáng lẽ phải như thế rồi.- giọng nó nhỏ dần, lẽ ra cứ để nó làm Vy Linh, một người sẽ chẳng bao giờ quen biết với các anh thì mọi chuyện sẽ chẳng thành ra như thế này.

__Nếu em không xuất hiện thì sẽ chẳng ai khiến anh yêu thương nhiều như thế, sẽ chẳng ai khiến anh quan tâm, lo lắng nhiều như thế, sẽ chẳng ai khiến anh lo nghĩ phải làm sao, phải làm thế nào để cô ấy hạnh phúc như thế, nhưng mà em vẫn xuất hiện, để làm mọi người yêu thương em, vậy nên em phải có trách nhiệm với mọi người một chút, hiểu không.- Nguyên Khang nói mà lòng cậu quặn thắt, cậu choàng tay ôm Yun vào lòng, đau đớn lắm chứ.

Có sướng ích gì không nếu cậu là người ích kỷ, nếu như thế thì cậu đã chẳng phải cố sức đẩy nó đi xa cậu, đẩy nó về với yêu thương của mình làm gì. Trong hoàn cảnh này chẳng phải cậu là người có cơ hội lớn đó sao. Nhưng là sai lầm lớn nếu ai đó nghĩ rằng Nguyên Khang dùng cách này để chiếm lấy tình cảm của Yun. Tình yêu của cậu to lớn hơn như thế gấp vạn lần.

Đối với cậu, yêu là khi nhìn thấy người mình yêu được hạnh phúc dù người kề bên cô ấy không phải là mình. Cậu có cao thượng không, không hẳn, cậu chỉ hơn người khác ở việc cậu biết rằng hạnh phúc của cô ấy là khi bên cạnh ai. Dù có đau thắt, dù có quặn lòng cậu cũng sẵn sàng tìm cách để cô ấy chạm đến ngưỡng cửa của hạnh phúc. Còn cậu, chỉ cần được là một người ở sau cô ấy, có thể làm chỗ dựa cho cô ấy, có thể nhìn thấy cô ấy mỗi lúc cô ấy quay lưng về phía sau, là quá đủ.

Vòng tay ấm áp ấy kề bên Yun, niềm hạnh phúc, những nỗi đau chất chồng giờ đây vụn vỡ, tan chảy trong sự chân thành của Nguyên Khang. Cậu nhắm mắt lại cố ngăn cản mà giọt nước ấm nóng ấy vẫn tràn ra ngoài, vươn trên tóc của Yun. Lần này thôi, cho cậu quyền luyến vòng tay ôm ấy một lần duy nhất này thôi vì có thể sẽ chẳng bao giờ anh được ôm em trong vòng tay mình như thế này nữa.

__Dù có đau đớn đến cùng cực, dù thời gian có quay lại nơi bắt đầu để mọi thứ dừng diễn ra. Anh tin chắc mọi người vẫn mong có sự hiện diện của em trong cuộc sống của mình. Ít nhất em đã khiến anh hạnh phúc khi được yêu em Yun à, vậy nên em cũng phải được hạnh phúc, có biết không.

Đến giây phút này thì nó chẳng còn đủ sức ngăn dòng nước mắt tràn ra nữa rồi, nó vòng tay ôm lấy cậu, dụi đầu vào cậu, để nước mắt thấm lên ngực áo, nghẹn ngào câu nói “ Em xin lỗi “. Nó biết được tình cảm mà Nguyên Khang dành cho nó là sâu sắc đến mức nào, nhưng tuyệt nhiên vẫn chưa một lần có thể đáp lại thành ý đó, giá mà ngày đó người em yêu là anh, giá mà số phận đừng để ngang trái thế này. Xin lỗi anh thật nhiều.

Cơn bão lòng vẫn chưa êm dịu, nhưng nó nhẹ nhàng hơn đôi chút, thỉnh thoảng lại đôi chút, lần này hãy ngủ yên trong vòng tay anh em nhé, để sáng mai khi thức dậy em đi tìm hạnh phúc cho em và anh vẫn còn một điều để mong nhớ, rằng ngày hôm nay em đã thực sự cảm thấy hạnh phúc trong vòng tay anh. Một lần để anh làm người em yêu nhất. Duy nhất chỉ lần này thôi.

Bảo Kỳ cười buồn nhìn Nguyên Khang nở nụ cười hạnh phúc, người hy sinh nhiều nhất là cậu ấy, tất cả chỉ cần Yun hạnh phúc. Nguyên Khang có lẽ là người duy nhất như vậy trên đời. Cậu đứng dậy vỗ vai Nguyên Khang động viên rồi đi ra ngoài. Nhường cho cậu ấy phút giây này. Trọn vẹn thương yêu.

Hạ Băng tự động đẩy cửa vào phòng Khắc Minh.

__Anh cũng cùng một ruột với con Bảo Ngọc đúng không ?

__Thì sao, không thấy mình tự tiện quá mức à, hành động thiếu văn hoá vừa thôi.- cậu đáp lời, chẳng mảy may chú ý.

__Em chỉ hỏi để biết sẽ có bao nhiêu người chống đối mình, có bao nhiêu người sẽ đau lòng nếu con bé ấy vĩnh viễn biến mất khỏi thế gian, vậy thôi.- Hạ Băng giọng lững lơ, mỉa mai.

__ Đừng nghĩ mình sẽ bình yên nếu có ngày ấy.- giọng cậu mạnh bạo, rắn đê.

__Sao biết được nhỉ, em thích như thế mà.- nhỏ nhún vai, lơ đãng và ngạo mạn.

__Đùa với anh một chút lấy tinh thần, viên ngọc quý ấy một mai này sẽ chẳng còn giá trị nếu như...- nhỏ bỏ lững câu nói, cười vang một tiếng rồi khoanh tay bước đi ra ngoài.

Lần đầu tiên Khắc Minh thấy bộ dạng đó của Hạ Băng, nguy hiểm và tàn bạo, nhỏ giống như một con thú dữ kiêu ngạo trước khi làm thịt con mồi, bỗng dưng cậu thấy dâng lên một nỗi lo âu bất định nào đó.

__À mà này, nếu con bé ấy chết vì nóng sẽ dễ chịu hơn chết vì lạnh phải không nhỉ.- khi gần ra đến cửa, nhỏ ngoái lại nói thêm một câu làm Khắc Minh càng lo lắng hơn. Rồi vang vọng suốt hành lang dài là một nụ cười đắc chí rùng rợn của Hạ Băng.

Trước đây nhỏ thật sự có tàn nhẫn nhưng lần này thì lột xác hoàn toàn thành một con thú dữ rồi. Mây đen giăng kín bầu trời, sắp sửa vùi dập cơn Mưa.

Khắc Minh cầm trong tay xấp tài liệu mật vừa lấy được tối qua, gõ cửa phòng Lý Phong với một tâm trạng thoải mái nhất, giờ phút định mệnh xoay chuyển đã đến, cậu càng muốn nó đến nhanh hơn.

__Con trai, có việc gì mà con tìm ta thế ?!- ông ta nhếch mép cười.

__VC, ma tuý, buồn lậu, đủ để ông phải ngồi tù, ba nhỉ ?!- Khắc Minh không vòng vo, cậu đi thẳng vào vấn đề.

Lý Phong sững người một chốc, rồi lấy lại vẻ bình thản nhanh chóng, ông ta trả lời cậu mà chỉ nghĩ đơn giản rằng cậu đoán mò được như thế.

__Con đang nói gì mà ta không hiểu ?- ông ta giả vờ ngây ra.

__Buồn nhỉ, tôi cứ nghĩ ông thông minh hơn như thế nhiều, nhưng thôi không đùa với ông nữa.- Cậu thấy mạnh xấp văn kiện trong tay lên bàn. Lý Phong trở mặt nhìn, từ từ nhận lấy nó rồi mở ra, lật lật vào con chữ, giật thót, rồi như không, ông ta trả lời.

__Con lấy thứ giấy tờ linh tinh này đưa ta làm gì, ta không rồi đùa với con đâu con trai.

__Tôi cũng không rảnh rang mà đùa với ông làm gì, mười mấy năm chịu đựng với tôi là quá đủ, giờ thì lật bài ngửa với nhau được rồi, ông cần phải trả giá cho tất cả những gì ông đã làm, không lâu nữa đâu các

giấy tờ linh tinh ấy sẽ khiến ông bóc lịch trong nhà đá suốt đời đấy ba kính yêu.- mĩa mai, khinh bỉ, căm hận, Khắc Minh cứ mở giọng đều đều.

_Các thứ này vì đâu mà con có, đừng đùa ta con trai à, con không đủ sức đâu.- Lý Phong bắt đầu lo sợ, ông ta mở giọng đe dọa nhưng lại sợ sệt với chính sự đe dọa của mình. Ông đào tạo cậu thành sói, và giờ đây con sói ấy sắp cắn lại ông.

_Vì tôi mà có.- Tay trợ lý bước vào, mạnh dạn nói.

_Người- sững sờ không nói nên lời.

_Đáng kiếp ông thật, ai cũng nghi ngờ, vậy mà lại chẳng chú ý đến tôi, trách ai được nhỉ.- cậu ta nhún vai.

_Các người định làm gì, mạng sống của gia đình các người không quan trọng à, Minh, mẹ con chẳng còn ý nghĩa gì với con sao ?- vẫn còn giữ thái độ của một kẻ bề tôi, ông ta ra lệnh, cầm điện thoại lên chuẩn bị bấm số.- Chỉ cần một cú điện thoại thì 4 mạng người sẽ tiêu tùng, sao, muốn đổi không ?

_Ông nghĩ là những tên hầu cận ông vẫn còn ngoan hiền như thế à, gọi xem, thử đi, xem chúng sẽ giết ai, những người vô tội hay người luôn bắt chúng làm việc ác. Cách đây đúng 10', chúng đều quay lưng lại với ông hết cả rồi, muốn ra lệnh sao, dùng điện thoại của tôi này.- Khắc Minh đặt điện thoại mình vào tay Lý Phong, mỉm cười, nụ cười lạnh buốt xương tủy.

Sững sờ, chết lặng, trong thoáng chốc, chóng vánh, như một tia chớp. Chỉ vậy thôi sao, cả một đời mưu tính chỉ vậy là kết thúc được sao. Với một kẻ luôn chỉ biết đứng phía trên người khác thì cú rơi này là hoàn toàn không cách nào chấp nhận được, bằng mọi cách, mọi giá, ta không thể ngồi tù, thế lực, tiền tài, danh vọng. Không được.

Ba ánh mắt đều chạm vào nhau trước khi kịp tia đến tập văn kiện trong phong bì màu vàng, nhanh chóng và lão luyện, Lý Phong chớp lấy nó và chạy đi.

_Đuổi theo ông ta nhanh !- tay trợ lý hét toáng lên.

Đọc truyện online -

48. Chương 48

Ba ánh mắt đều chạm vào nhau trước khi kịp tia đến tập văn kiện trong phong bì màu vàng, nhanh chóng và lão luyện, Lý Phong chớp lấy nó và chạy đi.

_Đuổi theo ông ta nhanh !- tay trợ lý hét toáng lên.

_Không cần, ông ấy chỉ cầm bản photo thôi, bản gốc đã an toạ trên phòng công tố rồi.- Khắc Minh kéo tay tên trợ lý lại, giọng đều đều, bình thản, vô tư.

_Không được, tôi không thể để ông ta đi dễ dàng như thế, ông ta mà chạy được thì bao giờ mới bị bắt để ngồi tù.- hấn vùng tay cậu ra, chạy thật nhanh xuống nhà xe của công ti, bắt đầu cuộc rượt đuổi của số phận.

Khi anh ta đi khuất, Khắc Minh ngồi phịch xuống chiếc ghế sofa, mây đen bao phủ cuộc đời cậu giờ đây tan biến, ánh nắng bắt đầu rơi xuống khắp nơi, tâm hồn ngập nắng cứ lơ lửng. Nhưng mà một người khi đã quen với bóng tối, trong thoáng chốc được đưa ra ánh sáng không thể tránh khỏi những cái nhú mắt, những khó chịu để dần tập quen.

Thì Khắc Minh bây giờ cũng như thế, cậu hận ông ấy, cái hận thấu tận tim gan xương tủy, cậu cũng biết rằng tội lỗi ông ta gây ra chẳng riêng gì mình cậu chịu, còn rất rất nhiều người. Càng chầm dứt sớm thì càng tốt ọi người nhưng cũng không thể ngăn cản một điều bất diệt rằng dòng máu đang chảy trong cậu là của ông ấy, sinh mạng của cậu là do ông ấy mà có. Là Ba, là Gia Đình.

Là thứ mà cậu thèm khát muốn có được, một gia đình. Những đêm đen với bàn tay nhuốm máu, những tiếng khóc thảm thương vọng về vây kín bốn bức tường xám, cậu đã hận và khinh bỉ ông ta đến nhường nào. Một con người tràn đầy thú tính như ông ta chẳng thể dung thứ, nhưng trong lòng cậu, có một chút gì đó, rất lạ. Khi nhìn ông ta thất thủ chạy đi, cậu...cậu thấy thương...

Trên giao lộ lớn, hai chiếc ô tô đen và xám rượt đuổi nhau với tốc độ kinh hoàng, xé toạc không gian và thời gian, một kẻ trốn chạy và một kẻ cố sức ngăn cản sự chạy trốn ấy. Cảnh quang bên đường cứ vùn vụt bị bỏ lại, hai tia chớp lướt nhanh trên con đường vắng. Tiếng ma sát của bánh xe với lề đường cứ tăng dần theo tốc độ.

Tay trợ lí ánh mắt tràn đầy lửa nhìn con xe đen phía trước mặt. Cậu phải phạm pháp là vì ai, cậu phải sống trong thấp thỏm lo âu chưa một ngày yên bình là vì ai. Là vì kẻ vô nhân tính phía trước. Làm sao có thể để hắn đi là đi như thế được, chỉ khi chắc chắn rằng hắn vĩnh viễn không thể hại thêm một ai cậu mới được trả về với cuộc sống bình thường, được làm một con người bình thường.

Ý nghĩ nung nấu trong lòng cứ ngùn ngụt dâng lên, cậu đạp ga và phóng xe với tốc độ tối đa. Ngay khi vừa bám sát thì con xe đen lại lao vút lên thêm một đoạn xa cậu hơn. Cuộc rượt đuổi cứ như thế những con xe được điều khiển bởi các tay đua kiệt xuất. Lý Phong cứ thi thoảng nhìn lên kính xe để đảm bảo mình bỏ lại được con xe xám ấy. Một con người ham mê tốc độ và từng sống với những chiếc xe đua như ông thì kẻ nhai nhép kia chẳng thành vấn đề.

Phải đi đâu đó, và chờ cơ hội để quay trở về. Lúc này ông ta chỉ nghĩ có thể, phải chạy trốn và phải trả thù. Thật đáng hổ thẹn khi để một tên nhai ranh bắt thóp mình như thế, lại còn cả đứa con trai duy nhất của mình. Đời thật có nhiều chuyện không ngờ, gây ông đập lưng ông quá ngoạn mục. Hai kẻ là cánh tay đắc lực lại là hai kẻ khiến ông điêu đứng.

Cả một đời toan tính và hành hạ người khác, đó là thú vui, là sở thích. Đâu dễ mà khiến muốn ta chết là ta chết được, vẫn còn ngây thơ lắm các con à, ta là một kẻ khát máu nên bây giờ con trai thì ta cũng sẽ xử nốt. Những kẻ phản bội ta sẽ được ướp xác bằng máu và nước mắt, hãy đợi ta ở đó đi. Hahaha. Ông ta suy nghĩ rồi cười rùng rợn như một kẻ điên dại.

Tay trợ lí xiết chặt vô lăng, đạp ga mạnh hơn. Nhanh chóng anh ta chạy ngang hàng với con xe đen, nhếch mép cười khinh bỉ.

_Cứ chạy nữa đi, mang theo xấp tài liệu vô dụng ấy xuống mồ luôn nếu ông muốn, sớm hay muộn ông cũng sẽ ngồi tù, haha.- anh ta cười sung sướng, hả hê rồi đạp thắng, cho xe dừng lại, cuộc rượt đuổi đến đó là được. Cho ông ta nghĩ mình có thể chạy trốn rồi nhận ra là vô ích thật đau đớn làm sao, vui sướng làm sao.

Con xe xám dừng lại qua kính chiếu hậu, mặt ông ta bỗng chốc chuyển sắc, sa sầm. “Bị lừa, haha, ta bị lừa”- ông ta lên tiếng trong bất lực, giọng cười khiếp đảm lại vang lên, hoang dại. Chẳng còn là đang rơi nữa, thật sự ông ta đã bị chôn vùi tận sâu đáy địa ngục, chói với, điên dại. Tiếng xe cảnh sát đang tiến đến rất gần. Ông ta cũng cho xe dừng lại.

Viên cảnh sát đến mở cửa xe, nói rành mạch.- Lý Phong ông đã bị bắt vì tội buôn bán trái phép chất ma túy, mời ông theo chúng tôi về trụ sở làm việc.

Ông ta trơ ra, bước xuống xe một cách thất thần, gương mặt trở nên ngây dại.

_Ta bị bắt, bị đi tù, hahahahaha.....- giọng cười vang lên đáng sợ, có lẽ ông ta bị shock đến điên mất rồi cũng nên.

Trên xa lộ lớn còn lại duy nhất một con xe đen, trơ trọi. Một đời huy hoàng của nó với chủ nhân thế là hết, nhẹ nhàng, đơn giản và nhanh chóng.

Kỳ Lâm ngồi thừ ra trên bệ cửa sổ phòng mình, cậu cần nghỉ ngơi một chút để tí lại đi vào viện và tiếp tục nhìn lên người con gái ấy qua cửa sổ. Một vài lần nữa để rồi quên đi, biết như thế là sai mà không thể ngăn cản mình làm vậy, vì thứ tình cảm mà con tim đang nắm giữ nó mạnh mẽ hơn khối óc nhiều lần mà.

Chuông điện thoại cậu vang lên, số lạ.

_Alo

“ Kỳ Lâm, tôi Hoàng Quân đây, chúng ta gặp nhau ngay bây giờ được không ? Để nói về chuyện của Yun, cậu không được phép từ chối đâu “

_Ừ, thế cũng được.- cậu nói nhẹ, nghe xong địa điểm rồi dập máy đi đến chỗ hẹn. Chiếc điện thoại bị bỏ lại trên giường.

>>>>>>

Quán cà phê vắng người, bản nhạc buồn cứ vang lên nhẹ nhàng mà sâu lắng. Hoàng Quân đã ngồi đó từ trước, cậu chờ đợi và mong mỏi rằng những lời nói của mình sẽ có tác dụng với Kỳ Lâm.

_Có việc gì sao ?! – Kỳ Lâm hỏi và kéo ghế ngồi xuống.

_Tôi không vòng vo nữa nhé, chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi. Cậu vẫn còn yêu Yun đúng chứ.- Hoàng Quân nhìn Kỳ Lâm dò xét.

_Nói thẳng ra thì tôi chưa bao giờ ngừng yêu cô ấy, nhưng chúng tôi không đến với nhau được thôi.-cậu trả lời, nén tiếng thở dài nào nề.

_Tại sao lại không, hà cớ gì cậu cứ phải làm Yun đau khổ, cậu có biết cô ấy đã khóc rất nhiều không ?

_Nhưng rồi cô ấy có thể quên, tôi cũng có thể quên. Cứ xem như chưa từng tồn tại gì trong nhau là được mà.- cậu hướng mắt nhìn sang hướng khác, tự lừa gạt bản thân.

_Cậu lại đi trên vết xe đổ của tôi ngày trước rồi, tôi cứ nghĩ mình sẽ quên được Yun, nghĩ rằng chia xa là hạnh phúc, nhưng mà nó là sai lầm lớn cậu biết không. Tình yêu là một quả bóng bay, nếu buông tay là chẳng thể nào lấy lại được. Nếu còn có thể cậu phải biết giữ lấy cơ hội này đi, hãy thay chúng tôi làm cô ấy hạnh phúc.

_Nhưng cậu nói với tôi những lời này để làm gì chứ ?

_Để làm gì à, để người tôi yêu được yêu. Tôi sai và tôi chẳng thể nào sửa sai, chỉ còn biết đứng nhìn cậu mang em ấy đi xa dần xa dần mà chết lặng, cũng vì suy nghĩ nông cạn ấy mà tôi xa Yun, vạn lần chẳng thể trở về. Tôi và cả Nguyên Khang, chúng tôi muốn giúp cậu có thêm một cơ hội để ở bên cạnh Yun, vì hai người cần nhau. – cậu ngược nhìn Kỳ Lâm, cười nhẹ.- Cơ hội cuối cho cậu rồi. Đừng để gánh nặng về cô bé Zan ấy ngăn cản cậu, đã bao giờ cậu tự hỏi vì sao Zan có thể đi xa cậu những 4 năm ?!

Kỳ Lâm im lặng. Đúng. Đó là điều cậu chưa bao giờ nghĩ đến, Zan đi xa cậu 4 năm chưa một lần về thăm và cậu cũng chẳng hề nhớ đến cô gái ấy. Bốn năm là khoảng thời gian rất dài để những người yêu thương nhau phải nhớ nhau da diết. Chỉ cần không gặp Yun một giờ nổi nhớ thương đã cồn cào lồng ngực, gào thét điên đảo trong tâm trí cậu, vậy mà Zan...

_Đó là vì cô ấy chưa từng yêu cậu, không phải sao, nhìn thẳng vào vấn đề đi Kỳ Lâm, đối với Zan cậu chỉ là một người được chỉ định để ở bên cô ấy suốt đời, và cô ấy không muốn bất cứ thứ gì làm thay đổi điều ấy. Cô ấy muốn cậu ở bên, còn Yun thì cần cậu. Cậu biết mình nên làm gì mà đúng không.

Chợt nhận ra anh yêu em như đã yêu

Đi gần em sao anh hạnh phúc bao nhiêu

Vẫn nụ cười nồng ấm, vẫn đôi mắt hiền

Vẫn bàn tay nhẹ vuốt tóc em ngày xưa

Chợt nhận ra anh yêu em yêu quá nhiều

Đủ để anh quên đi đau đớn bao nhiêu

Anh cầm bàn tay ấy và anh xiết vào lòng

Để tình yêu sớm quay trở về...

(Tình Yêu Trở Lại)

Những lời của Hoàng Quân như khơi thông mọi bế tắc trong cậu. Nếu Zan thật sự chỉ muốn có một ai đó để nương tựa thì người làm cô ấy hạnh phúc nhất chỉ có thể là Bảo Kỳ. Còn cậu, cậu cần phải ở bên Yun và làm bờ vai để em dựa vào mỗi khi em mệt, tình yêu lớn nhất của cậu là Yun, con tim cậu chưa giây phút nào thôi nghĩ về Yun, ở bên Yun.

Cậu đã hứa sẽ ở bên Yun, lau khô những giọt nước mắt, vậy mà lại để Yun khóc vì mình. Con tim như lấy lại nhịp đập của thương yêu, cậu phải mạnh mẽ hơn nữa để tìm lại hạnh phúc cho chính mình, tình yêu non nớt và mãnh liệt của cậu không thể kết thúc được.

Chỉ cần em yêu anh, dù cho có trở thành kẻ tồi tệ nhất thế gian, dù có phải đi ngược lại tất cả những gì định mệnh sắp đặt, dù cho có bị trừng phạt hay ghét bỏ. Nhất định anh sẽ làm được, anh sẽ để chúng ta được yêu nhau thêm lần nữa. Hãy tha thứ cho anh em nhé !

Cho anh thêm một cơ hội nha em.

Như một người bình tĩnh khỏi cơn mê, Kỳ Lâm cảm ơn Hoàng Quân rồi đi về nhà. Với Zan cậu có một chuyện quan trọng cần làm rõ.

Ngay lúc đó, Zan vào phòng cậu, đọc được tin nhắn vừa reo lên, nó được gửi từ Yun.

“ chúng ta gặp nhau anh nhé, một lần để nhìn lại tất cả, ở công viên nha “

Zan khó chịu, cô bé đã muốn quên đi mọi chuyện, nhưng tại sao Yun vẫn cứ liên lạc để níu kéo Kỳ Lâm, chẳng khác nào sống hai mặt, một mặt thì khuyên nhủ cô bé với Kỳ Lâm, một mặt thì hẹn gặp anh như thế.

Và nhanh chóng, cô bé delete tin nhắn ấy và đi xuống lầu. Lòng rất hậm hực vì Yun.

Đọc truyện online -

49. Chương 49

Sau khi delete tin nhắn, Zan xuống nhà và ngồi suy nghĩ lại rất nhiều thứ. Cô bé cũng rất quý Yun, chỉ trách là giữa cô bé và Yun có Kỳ Lâm, một trong hai sẽ có được anh ấy, và Zan sẽ không để mất anh, dù có ra sao đi nữa, vì vốn dĩ suốt đời này anh sẽ là người ở bên cạnh cô bé.

Bất kì thứ gì đều có thể san sẻ, trừ một người con trai thôi, đối với hầu hết những đứa con gái đều như vậy. Cuộc sống vốn rất ngắn, đừng bao giờ để cơ hội tuột khỏi tầm tay. Nhưng thật lòng Zan có nghĩ rằng nên cho Kỳ Lâm biết về cuộc hẹn, phân vân lắm...

Kỳ Lâm về đến nhà và chạy nhanh vào trong, cậu sợ chỉ cần muộn một chút thì Yun sẽ thay đổi ý định hay là Zan sẽ không chấp nhận chuyện này. Vừa thấy cậu đi vào Zan đã đứng dậy toan rời đi, cô bé muốn tránh né, ừ thì có lẽ sẽ nói nhưng chưa phải là bây giờ.

_Zan ! Anh có chuyện muốn nói với em ! Chờ anh một chút.- vừa thấy bóng Zan, cậu đã gọi với lại, gấp rút vội vã.

_Gì vậy anh.- cô bé quay lại ngồi trên ghế một cách miễn cưỡng, ánh mắt biểu lộ sự khó chịu rõ rệt, cô bé đã muốn tránh cậu rồi kia mà.

_Chúng ta thành thật với nhau một lần đi nha em. Chắc có lẽ em biết là anh yêu Yun, yêu rất nhiều, và Yun cũng yêu anh, em ấy rất rất cần anh ở bên. Còn giữa hai chúng ta, anh không nghĩ là em yêu anh đâu, em hãy nghĩ lại tình cảm của mình em nhé ! Cưới xin là việc cả đời, sống với anh mà giữa chúng ta không có tình yêu thì không hạnh phúc đâu Zan. – cậu ngồi xuống ghế và nói chậm rãi, cố để cho Zan không ngờ ngàng.

—Vậy là anh nghĩ Zan không cần anh à, hay là anh quên lời anh đã hứa với mẹ Zan rồi.- cô bé bắt đầu mất kiểm soát với cảm xúc đang trào dâng. Zan hỏi mà như đá xoáy vào tâm tư cậu, bắt ép cậu không được về bên Yun.

—Em cần anh hay muốn có anh, em đã xác định rõ ràng chưa ? Lời hứa ấy anh đâu đã quên, nhưng chăm sóc em không có nghĩa là anh sẽ làm chồng em, hơn nữa chúng ta không yêu nhau kia mà ? Nghĩ lại đi Zan, nếu thật sự cần có anh chúng ta đã không xa nhau lâu như thế, nếu thực sự ta thuộc về nhau anh đã chẳng thể yêu Yun được, mối ràng buộc giữa chúng ta là một sai lầm nghiêm trọng. Em hiểu ý anh mà phải không Zan.

“ Không, không hiểu, chẳng hiểu gì hết “- Zan trầm nghĩ trong đầu. Anh đang luyên thuyên cái gì kia, cô bé yêu anh, muốn có anh bên cạnh đến vậy mà anh lại bảo là sai lầm à. Không được, định mệnh cuộc đời cô bé từ lâu đã định sẵn như thế rồi, không bao giờ thay đổi và không gì có thể khiến điều đó thay đổi được.

Zan giật phắt người đứng dậy, quay người đi về hướng cầu thang – Em không muốn anh nhắc lại chuyện này thêm bất kì lần nào nữa, mãi mãi không, đủ rồi.

Kỳ Lâm lặng lẽ nhìn theo, vẫn không giải quyết ổn thoả được, nhưng mà cậu hiểu cần thời gian để Zan có thể suy nghĩ và hiểu rõ những cảm giác trong mình, thôi thì im lặng và đợi thêm một chút nữa vậy. Tí cậu sẽ đến bệnh viện tìm Yun, tình yêu của lòng cậu.

Trong lòng Zan bùng lên một ý niệm duy nhất, không là Zan thì tuyệt đối càng không phải là Yun. Yun phải tránh xa mọi người nhanh nhất có thể, cô bé mệt mỏi khi phải chịu đựng như thế này lắm rồi. Phải làm điều gì đó để mọi thứ trở về ngày bé con, chỉ có cô bé và tương lai hạnh phúc cùng Kỳ Lâm, không một ai tên Yun cả.

Và ngay lúc ấy, một giọng nói vọng về trong suy nghĩ, Hạ Băng, chỉ có Hạ Băng mới có thể giúp cô bé làm việc ấy. Rồi như có một ma lực nào đó khiến cô bé chẳng hề suy nghĩ gì thêm, cuộc gọi đến số Hạ Băng được thực hiện. Sau bức tường ở cầu thang, cách Kỳ Lâm một đoạn không xa nhưng là cả một sự tìm kiếm rất dài.

Bầu trời rộng và cao tít, từng đợt gió mạnh cứ ồ ạt thổi trước cơn mưa, lạnh và mệt mỏi. Chiếc áo khoác mỏng trên người khiến Yun cứ ho sù sụ khi khí lạnh ngập tràn cuốn phốt. Lòng ngực như nặng hơn, khó chịu hơn dần dần. Mỗi lần cố gắng điều hoà nhịp thở là nước mắt cứ không ngừng ứa ra, khí quản cứ nghẹn lại.

Nó kéo áo khoác sát lại thêm chút nữa, cố giữ ấm và cố chờ đợi. Vì Bảo Kỳ và Nguyên Khang có nói rằng rất có thể đây sẽ là cơ hội cuối cùng hai người có thể nói rõ với nhau, nên hãy nói thật lòng mình để mãi sau này không hối hận. Nó cũng nghĩ như thế, nên dù có lâu đến thế nào cũng vẫn sẽ chờ, với hi vọng mong manh rằng anh sẽ đến, sẽ mang theo cho nó một ánh nắng để xua tan mây đen.

Và đương nhiên là cậu sẽ đến, nếu như...cậu biết được rằng có một cuộc hẹn như thế.

Mây đen giăng kín bầu trời rồi cũng sẽ mưa, từng hạt cứ nhẹ rơi ướt đôi vai, thấm đẫm chiếc váy màu thiên thanh mỏng manh. Mưa cứ làm cô quạnh nỗi lòng, kéo dài miên man sự chờ đợi, và dập tắt dần niềm hy vọng, trả Yun về với những cô đơn của bản thân, nhưng nó vẫn sẽ chờ, sẽ mãi chờ.

Mưa lạnh cứ tạt thẳng vào mặt, rát và đau. Mưa làm phổi lạnh hơn, khó thở hơn, nó đưa tay xoa xoa lồng ngực, các cơ quan nội tạng như xô lại với nhau, tắc nghẽn, ứ đọng. Mưa cứ thất chặt dần khí quản, cơ thể cứ bần bật run lên. Đôi môi nó bắt đầu tái dần đi, tay chân cũng cứng lạnh, nhưng vẫn cố gắng chờ đợi, hai bàn tay không còn cảm giác vẫn cố bấu chặt vào nhau, lạnh lắm.

Và bỗng nhiên nó cảm nhận được một luồng hơi ấm phả ra từ phía sau, mừng rỡ quay lưng lại...và nó...sợ hãi đến muốn thét lên nếu có thể. Đằng sau nó là hai tên vệ sĩ áo đen mặt đờ đờ sát khí, nó lùi ngay về phía sau, tim đập chân run, hoảng sợ. Hai tên ấy cứ sẵn xô tới, nó lùi một bước sẽ tiến hai bước. Khi cảm thấy mình sắp rơi xuống bậc thềm, gượng gạo cất lời một cách khó nhọc, nó hỏi mà rất muốn vùng chạy thật nhanh. Vì nhìn họ rất giống với vệ sĩ của Lý Phong.

—Hai...hai người...muốn gì.- nó bấu chặt lấy chân váy, mệt mỏi nhìn hai người phía đối diện. Ngay sau đó họ bước tới xô tay nó kéo đi xềnh xệch, không nói không rằng.

_Bỏ ra, bỏ tôi ra.- nó vùng vẫy dữ dội nhưng vô ích, hai tên ấy quá khỏe so với một đứa con gái còn đang bệnh như nó. Nhưng không được, phải làm gì đó, nó cắn mạnh vào tay một tên và vùng chạy đi.

Hắn tức tối nắm tóc nó kéo lại và tát nó một cái đau điếng. Tên còn lại đánh vào nó một cái để nó ngất đi, chấm dứt sự phiền nhiễu. Và sau đó nó bị hai tên ấy đưa lên một chiếc ô tô đen, không còn ý niệm nào nữa cả, người đang đợi đã bị đưa đi, chỉ còn chiếc kẹp tóc hình hai quả cherry nằm lơ lửng trên nền, hạt mưa rơi xuống, lạnh.

Một điều gì đó thúc đẩy cậu, một cảm giác rất lạ, cần phải đưa tay nắm lấy, nó sắp tuột khỏi, phải thật nhanh. Kỳ Lâm mở toang cổng chạy đến bệnh viện, bỗng dừng cậu thấy lo lắng lắm, cảm giác bất an cứ đeo bám mãi không dứt, cậu đợi mưa chạy đến bệnh viện, hồi hã. Phía ngược lại, chiếc xe đen đang chờ người con gái mà cậu muốn gặp, cậu tìm kiếm mà cậu nào có hay.

Cả người ướt sượt và lạnh cóng không thể ngăn bước chân cậu chạy đến phòng bệnh của Yun, đẩy mạnh cửa vào phòng, không ai cả, đầu óc bắt đầu rối lên, cậu chạy đến phòng vệ sinh, nhưng cũng chẳng ai ở đó cả. Cậu nhìn khắp gian phòng, lo sợ thực sự.

_Kỳ Lâm, cậu sao lại ở đây.- Nguyên Khang vừa bước vào, vừa thắc mắc vừa lo lắng.

_Yun, em ấy ở đâu rồi ?- ánh mắt cậu tràn đầy niềm hy vọng, nhìn thẳng vào ba người phía đối diện và mong mỗi câu trả lời.

_Cậu nói gì thế Kỳ Lâm, Yun đi gặp cậu mà, đã hẹn trước rồi.- Bảo Kỳ ngơ ra, rồi bình tĩnh lại, cậu mơ hồ.

_Cuộc hẹn nào, Yun có hẹn tớ sao, nhưng mà tớ đâu...- cậu hoang mang cố lục tìm lại trong trí nhớ, nhưng làm sao có gì để mà nhớ.

_Lúc chúng ta gặp nhau về tôi tưởng cậu đi gặp Yun rồi chứ... thôi rồi, trời đang mưa đấy, lẽ Yun có làm sao ...- Hoàng Quân lên tiếng, và ngay tức khắc cả bốn người đều chạy đi, rất có thể giờ đây Yun đang gặp nguy hiểm.

Chiếc xe màu bạc lao vút trên con đường trắng xóa nước, xé toạc và làm làn nước bắn tung toé. Mặc mọi thứ, nó vẫn lao nhanh với những con người đang lo lắng tột độ. Bầu không khí tĩnh lặng như siết lấy tất cả tâm trí, dồn về một mục tiêu quan trọng nhất : Yun.

Xe phanh gấp khi đến nơi, mọi người leo nhanh xuống và bắt đầu tìm kiếm nó. Những tiếng gọi rung với sự lo lắng cứ đều đều vang lên gặp các ngõ ngách công viên. Ánh mắt mọi người lia nhanh khắp nơi, mong bắt gặp Yun ở đâu đó. Họ như muốn xối tung cả công viên lên.

Đọc truyện online -

50. Chương 50

Ánh nắng nhạt trong cơn mưa rơi vào viên đá trên hai quả cherry, lấp lánh dưới màn nước trong vắt. Nhanh chóng nó hắt vào tầm mắt của Kỳ Lâm, cậu lao nhanh đến nhặt chiếc kẹp tóc của Yun lên, hệt hăng, sợ hãi, người con gái cậu chưa kịp nói lời yêu thương, cô ấy đang ở đâu ???

_YUN !!!!!!!- tiếng gọi khản đặc như gào thét, anh đã gọi tên rất lâu mà sao em không trả lời, Yun, em ở đâu hãy lên tiếng đi nhé, năn nỉ em đấy.

Mọi người chạy đến cạnh Kỳ Lâm, những gương mặt căng lên lo lắng lộ rõ.

_Có ai thấy Yun không ?! – Bảo Kỳ bất giác nuốt một câu hỏi mà chắc chắn đã biết câu trả lời.

_Chỉ có cái này thôi .- Kỳ Lâm đưa chiếc kẹp được cậu nắm chặt trong lòng bàn tay ra, ánh mắt nhìn vô định, chờ đợi một hi vọng mỏng manh trong mù mịt bóng tối.

Bỗng chốc mọi người chùng xuống, ai nấy đều nghĩ đến viễn cảnh tồi tệ nhất có thể, họ sợ, họ lo lắng. Và có một cuộc gọi đến áy của Hoàng Quân, đầu dây bên kia là một tâm trạng chẳng mấy khả quan hơn.

“ Yun có ở cùng các cậu không ? “ - Khắc Minh nắm chặt tay đứng trong phòng bệnh mở toang cửa. Cậu đã định đến đây để chia sẻ với Yun những gì vừa xảy ra, cậu muốn dành điều đặc biệt ấy để kể cho Yun nghe, để cô bé là người thứ hai được biết.

Mà có lẽ là hơi muộn rồi, nghe xong câu trả lời của Hoàng Quân cậu hệt hăng tựa phịch vào tường. Cậu nghĩ ngay đến Hạ Băng, lời đe dọa ấy giờ đây nóng hổi trong tâm trí cậu, vì đâu mà cậu bỏ quên điều quan trọng ấy. Đã làm Yun đau một lần, lần này sẽ không để bất kì điều gì xảy ra với một cô gái có ý nghĩa với cuộc sống của cậu như thế nữa.

Bên kia đầu dây, sau khi nghe được, ánh mắt Hoàng Quân chợt loé lên cơn thịnh nộ “ Hạ Băng “, là cô gái đồng đẳng chẳng xem người khác ra gì đó sao. Sao cô ta dám.

Như một dòng điện chạy qua, tất cả đều sực tỉnh, đã mấy lần rồi Hạ Băng muốn làm hại Yun, lần này bảo đảm sẽ độc ác hơn rất nhiều. Phải làm sao, lúc này làm sao để tìm được Yun là cả một vấn đề lớn.

Ở nhà Kỳ Lâm, có một người cũng đứng không xong ngồi không yên, cô bé lo lắng sự việc sẽ bại lộ, lo Hạ Băng sẽ làm lỡ việc của cô bé. Sợ bản thân bị tha hoá, nhưng rồi mặc kệ, cuộc sống không có Yun là điều làm cô bé sung sướng nhất, chỉ có Zan và Kỳ Lâm, không gì cản trở. Người Zan run bần bật, nửa sợ nửa lo, cô bé siết hai bàn tay lại với nhau, nhìn đầu đầu vào làn mưa trắng.

Hồi sau Kỳ Lâm về nhà, bộ dạng thất thểu ấy chẳng lẫn vào đâu được. Zan cũng ngầm hiểu cậu đã biết chuyện của Yun, nên sẽ thừa lúc cậu yếu lòng mà đánh ngã vị trí của Yun đi vậy, để cho sau này không có Yun cậu sẽ chỉ một lòng một dạ với cô bé thôi.

—Anh mệt ở đâu sao, có cần em pha nước ấm cho anh tắm không.- Zan cố gắng tỏ ra dịu dàng với cậu.

Kỳ Lâm nhẹ nhàng gạt tay Zan ra, cô bé sao có thể quên chuyện vừa nãy nhanh đến vậy, vừa hai giờ trước còn nổi giận đùng đùng vì cậu nói đến việc xác định lại tình cảm, chẳng lẽ cô bé muốn chứng minh cho cậu thấy mình thật sự yêu sao. Nghĩ đến đó cậu càng thấy mình nên tỏ thái độ rạch ròi để cô bé không thể hiểu lầm nữa.

Zan thấy khó chịu trước hành động vừa rồi của cậu, cô bé đã muốn giữ hoà khí mà cậu lại như thế. Chợt điện thoại rung lên làm cô bé giật bắn với dòng chữ “ Hạ Băng “ trên màn hình. Lú lú chạy ra chỗ khác trả lời điện thoại cô bé không khỏi làm Kỳ Lâm thắc mắc. Chẳng thể biết được, vì Zan vốn cư xử rất vụng về, mọi cảm xúc đều được thể hiện mồn một trên gương mặt xinh xắn ấy.

“ Xong rồi, cậu giúp mình chuyện lớn đấy “ - Hạ Băng lên tiếng trong khoang khoái, nhỏ liếc nhìn Yun nằm sóng soài dưới đất mà lòng vui sướng khôn tả.

“ Ủ, lúc này không tiện nói chuyện đâu, tắt máy nhé ! “ - Zan vội vã trả lời và lảng đi lên lầu, tự nhiên cô bé thấy ngại phải bắt gặp ánh mắt Kỳ Lâm.

Hạ Băng gấp điện thoại và liếc nhìn qua Yun, cười khẩy rồi đi ra ngoài. Trước khi đi không quên dặn dò các tên áo đen phải canh cửa cẩn thận.

Một hồi sau đó, Yun tỉnh dậy, người nó vẫn còn ướt rượt vì mưa, một cơn gió thổi nhẹ qua lạnh buốt, làm nó ho liên tục. Cố gượng dậy để dễ chịu hơn, nó thấy xung quang toàn những thùng gỗ lớn, bụi bặm đóng đầy và có một mùi hương nồng thoang thoảng.

Chiếc váy màu thiên thanh ướt nước giờ cũng lấm bẩn mất rồi, sau gáy còn ề buốt do bị đập mạnh, đôi má cũng sưng lên vì hằn năm ngón tay thô bạo ấy, cơ thể nhức mỗi đủ chỗ cả, một màu đen vây kín lấy, một mình, nỗi sợ hãi trào dâng làm nó co rúm lại.

Ánh sáng hé ra ở một góc phía xa chỗ nó ngồi, có ai đó mở cửa bước vào. Hạ Băng mặc một bộ đồ đen ôm sát cơ thể, gương mặt tuyệt sắc có phần gai góc hơn với lối trang điểm đậm, trông nhỏ lúc này chẳng khác nào đàn chị của một băng nhóm xã hội đen.

Nhỏ tiến thẳng vào trong chỗ Yun, nâng cằm nó lên rồi cười ngạo nghễ.

__Chẳng phải mày cũng khôn lắm sao, sao không kêu cứu.

__Là cô, cô bắt tôi làm gì chứ, thả ra nhanh.- Yun lừ mắt nhìn Hạ Băng.

Nhỏ hất tay ra một cách bạo lực, làm Yun mất đà ngã sang một bên. Hạ Băng thích thú cười ha hả, cơn tức giận lồng lộn được nhỏ đáp trả bằng trò trêu người này.

__Sao nào, viên ngọc quý, yếu ớt quá vậy, gào lên đi, vùng chạy đi, haha, mày không đủ sức để làm gì tao đâu. Tốt nhất là nằm im để tao chơi đùa với mày một chút, còn mà kiếm chuyện với tao thì mày đi châu diêm vương nhé.- Hạ Băng đưa tay nghịch nghịch mấy lọn tóc của Yun rồi giật nó thật mạnh khiến Yun la lên một tiếng, nước mắt cũng vì đau quá mà ứa ra.

Nhỏ lại bật cười sảng khoái khi thấy Yun đau đớn. Yun hất tay nhỏ ra, nói.

__Đừng có cố sức hành hạ tôi, càng cố cô càng làm mọi người muốn tìm kiếm tôi hơn, anh Nguyên Khang thì chẳng thể nào yêu được một đứa con gái độc ác như cô đâu, nếu muốn được anh ấy chấp nhận thì nên biết thay đổi đi.

“ Bốp “- một cái tát thật mạnh vào má Yun, Hạ Băng ánh mắt long lên sòng sọc, những tia đỏ ngẫu nhiên lên giận dữ. Nhỏ đưa tay gồng lên bốp chặt cổ Yun, làm nó cứ cố thoát ra và cố gắng thở, mặt nó đỏ lên dần dần. Hạ Băng bấu vào đó bằng móng tay đến ứa máu trên làn da mỏng rồi mới chịu buông ra.

__Mày liệu hồn đó, cứ thử nói với tao như thế một lần nữa thì mày sẽ chẳng còn được thấy bầu trời đâu.

Mặc lời nói của nhỏ, Yun gặp người lại rồi ho sù sụ, hít thở một cách mệt mỏi.

Hạ Băng nhìn Yun một lúc, đưa tay chạm vào chiếc váy rồi ngược nhìn Yun khinh khỉnh.

__Mày đang bệnh nhỉ, kị lạnh nữa phải không, cảm ơn nó đi, cái con nhỏ ngu ngốc đã nói cho tao biết mày đang ở đâu, mày đang trong tình trạng thế nào. Hạnh phúc ha, mày nhường tình yêu cho nó, còn nó thì cùng phe với tao, mày thật là hạnh phúc rồi, hành hạ mày tao thích lắm, thích cực kì, cho nên ráng một chút đi ha.

Rồi Hạ Băng đứng dậy đi ra cửa, nhìn hai tên áo đen ra lệnh __ Mang nước tạt vào nó, nước lạnh ấy, tạt vào cổ nó cho tao.

Bóng Hạ Băng khuất đi mà Yun vẫn còn sợ hãi, nó đã làm gì đắc tội với nhỏ đâu chứ, còn người mà nhỏ nhắc đến không lẽ nào là chị Zan. Không phải Yun không rõ ý của Hạ Băng, chỉ là sợ hãi, hệt hẳng đến không dám tin đó là sự thật.

Hai tên áo đen cứ tiến đến, ngày một gần hơn... ánh mắt chúng thêm khát một miếng mồi ngon....

Đọc truyện online -

51. Chương 51

Hai tên áo đen cứ tiến đến, ngày một gần hơn... ánh mắt chúng thêm khát một miếng mồi ngon....

Một đứa con gái yếu ớt, trong một căn phòng tối đen không có cơ hội để kháng cự chẳng phải là thứ “ hấp dẫn “ đối với những tên ấy sao. Thân hình đầy đặn của một thiếu nữ, gương mặt xinh xắn cứ hút sự thèm thuồng ấy tăng dần theo cấp độ cao. Bước chân hai tên ấy cứ chệnh choạng với xô nước và ánh mắt dán chặt vào nó.

Hiểu được chuyện gì đang diễn ra, nó nhanh chóng thu người lại, hai tay bó gối và ngồi run sợ, không dám liếc nhìn sang bên. Nhịp tim cứ loạn cả lên, không ngừng cầu nguyện. Ánh nhìn của hai tên ấy ở cự li gần như có lửa, ngọn lửa của sự thèm muốn, đáng khinh bỉ.

“ Bịch “- một tên buông xô nước trên tay xuống, hắn đưa lưỡi liếm môi một cách biến thái không chịu được, hắn nhìn Yun, cười ghê rợn rồi sau đó hắn bước đến...gần hơn...gần hơn. Động tác của hắn bỗng dừng nhanh

hơn, gấp rút hơn. Hắn đi đến chỗ Yun ngồi và cũng ngồi xuống, dùng bàn tay to khoẻ thô bạo của mình, hắn nắm chặt hai cổ tay nó để nó không thể cử động.

—Tao không chịu nổi nữa, tao trước tới đây. – hắn quay sang nói với tên còn lại, liếm môi thêm lần nữa.

Yun chết điếng, mọi thứ diễn ra trong tích tắc khiến nó chưa biết làm sao để kháng cự, trợn tròn mắt trong kinh hãi nhìn tên đó. Rồi nó bắt đầu vùng tay ra khỏi cái xiết tay chặt như dây trời ấy, gồng mình lên lấy chân đạp mạnh. Cố dùng hết mọi sức lực để vùng chạy.

Nhưng mà nó càng cố bao nhiêu thì tên ấy lại càng giữ chặt hơn bấy nhiêu, hắn khoẻ hơn nó gấp nhiều lần. Hắn ngồi đè lên chân nó để nó không cựa quậy nữa. Ánh mắt ham muốn cực khoái của tên biến thái ấy giết chết suy nghĩ của nó mỗi giây, các dây thần kinh đông cứng và như muốn ngừng hoạt động.

Nó lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt cứ tràn ra vô thức, chân tay không lúc nào ngừng vùng vẫy. Thét lên lanh lảnh “ thả ra, thả tôi ra “- là sự hoảng loạn mà cũng bao gồm cả van nài. Nhưng điều đó chẳng đủ rung động thú tính trong hắn lúc này rồi, hắn cúi người sát gần nó hơn. Vẫn cố hét, vẫy đạp.

Tất cả mọi người tập trung ở nhà Kỳ Lâm để xem nên làm cách nào. Trước hết họ cần phải giấu ông bà Dương vụ việc này, nếu họ biết được thì sẽ có rất nhiều rắc rối xảy ra. Zan ngồi giữa họ lòng phập phồng lo lắng, cô bé chẳng dám nhìn ai vì sợ họ sẽ nắm bắt được suy nghĩ của mình.

Nhưng mà không cần phải sợ, vì cơ bản bây giờ họ chẳng có tâm trạng để mà nghĩ về cô bé nữa. Kỳ Lâm giờ như ngồi trên đồng lửa, cậu chẳng khi nào thôi vô đầu suy nghĩ, vẫn chưa nói với nhau được gì mà giờ đây em còn gặp nguy hiểm, anh sợ sẽ mất em, đừng như thế có được không.

Có lẽ sẽ chẳng có chuyện gì khiến Zan sợ sệt nếu ở đó không có Khắc Minh, người mà ngay từ cái nhìn đầu tiên cô bé đã thấy sợ, hơn nữa anh ta còn là anh trai Hạ Băng. Với khả năng quan sát nhạy bén, cậu không khó nhận ra những biểu cảm lạ lùng trên mặt cô bé. Một chút gì đó sợ sệt, cuốn quýt, né tránh và bất an.

—Tại sao Hạ Băng biết Yun ở đó mà đến bắt cô ấy, cuộc hẹn mà đến cả Kỳ Lâm cũng không biết. Bảo Kỳ, cô ấy hẹn Kỳ Lâm bằng gì ?- cậu hỏi mà vẫn để tâm quan sát từng động tĩnh của Zan.

—Yun nhắn tin cho cậu ấy ? Vậy thì tin nhắn đó ai đọc được ?

—Có thể tin nhắn không gửi được, và có thể là Hạ Băng theo dõi Yun nên biết được em ấy đi đâu thì sao.- nhanh nhẩu, Zan nói vào để biện minh mà không hay rằng Khắc Minh đã thành công trong việc dẫn dụ cô bé vào vòng dây sự thật.

Biết mình đã lỡ lời, Zan đứng dậy đi vào bếp rồi nói với lại “ Em làm chút gì cho các anh uống “. Tự lưng vào bức tường trong bếp, tìm cô bé như muốn văng ra khỏi lồng ngực, suýt nữa thì lộ hết rồi.

Và cô bé nào có biết ngày hôm đó Nguyên Khang và Bảo Kỳ đã đưa Yun đến tận nơi để đảm bảo rằng không có chuyện gì xảy ra cho nó. Khi cô bé quay đi cũng là lúc mà các ánh mắt đổ về phía sau cô bé, mong mỏi và hi vọng...rằng chẳng có một sự thật nào đang được che giấu.

Tên áo đen cúi người sát lại nó hơn, hít hà mùi hương thoảng nhẹ còn vươn trên chiếc váy thiên thanh. Ánh mắt mê muội hoang dại, hắn lướt chiếc mũi lên mặt, xuống cằm, rồi ra phía cánh tay, đưa đôi tay thô bạo ra sờn trớn làn da mềm mịn. Đặt môi lên tay nó và lướt đi, rồi hôn lên cổ.

Các hành động vẫn diễn ra một cách tự nhiên trong khi nó vẫn không ngừng la hét và vùng vẫy, hắn chẳng mấy may chú ý đến sự chống cự yếu ớt ấy, vẫn tiếp tục theo đuổi cảm giác ấy trên cơ thể Yun. Hắn đưa tay kéo vai áo xuống bả vai, Yun quẫy đạp mạnh hơn làm hắn khó chịu, hắn gằn tay nó xuống nền.

Ngay sau đó hắn bị tên kia xô ra, ánh nhìn toé lửa của con thú đói bị giành miếng mồi ngon.

—Tao cũng không chịu được đâu, mày tránh ra.- tên thứ hai lên tiếng và lao về phía Yun.

Lập tức tên thứ nhất túm lấy cổ áo hắn và kéo lại, và rồi hai con thú đói lao vào ẩu đả, cứ hễ làm người kia ngã ra là người còn lại chạy tới nó. Khiếp sợ cực độ, nhưng nó biết làm gì khi đây là căn phòng kín và cánh cửa duy nhất đã bị chốt lại. Mọi nỗ lực hay suy nghĩ đều không đủ điều kiện giúp nó trốn thoát.

Hạ Băng ở ngoài cửa nhận được tin báo là Lý Phong đã bị cảnh sát bắt giữ từ mẹ mình. Nhỏ đang nóng giận lại càng điên tiết hơn bởi tiết la hét của nó, rồi âm thanh phát ra từ cuộc ẩu đả giữa hai tên ngu ngốc.

Lồng lộn, nỗi uất ức này cần được giải toả. Tại sao, lí do vì sao mà người chống lưng cho nhỏ lại bị đi tù, ông ấy là người yêu thương chiều chuộng nhỏ nhất. Tại vì sao mà bất kì thằng con trai nào dù yêu hay thêm muốn cũng chỉ tranh giành Bảo Ngọc. Nhỏ hận điều đó.

Tại vì sao mà nhỏ chẳng có gì thuộc về mình, hai tên chó ấy muốn chết, và nhỏ đang điên lên đây. Nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, nhỏ ném mạnh xuống đất vỡ tan. Rồi sau đó ném hết giận dữ đập vào cánh cửa đã bị khoá trong khiến nó bật ra kêu lớn.

Hai tên áo đen giật mình quay ra cửa, chưa kịp nhận định tình hình thì hai tiếng “ đoàng, đoàng “ vang lên, một viên xuyên thái dương và một viên xuyên lồng ngực. Hai tên ngã nhào và sau đó thì tắt thở.

Hạ Băng bước vào trong chỗ Yun, tạt hai xô nước lạnh vào nó, phần cổ bị bầu rướm máu gặp nước khiến nó rất không chịu nổi. Nhỏ lại bầu cổ nó lần nữa, lần này đau hơn, máu nhiều hơn.

__Mày cần thận tao đó, mày cũng sớm đi theo hai thằng chết tiệt đó thôi.- nói rồi nhỏ bỏ đi, nắm chặt tay lại bực tức.

Còn Yun một mình trong căn phòng tối, cơ thể ướt nước và hai xác chết còn tươi máu nằm trên sàn cách đó không xa. Vùng cổ rất rạt, khó thở, lạnh, mệt và đói. Trên tất cả những cảm giác ấy là nỗi sợ hãi.

Trời lại đổ mưa, mùi hương lành lạnh của mưa hoà trong mùi máu tanh nồng xộc vào cánh mũi, Yun một mình...hệt như trong giấc mơ. Bỗng chốc mặt Yun tái đi, nỗi sợ hãi được đẩy đến cùng cực, khí quản và tim như bị ai đó bóp nghẹt, Yun một mình.

Xác chết ở rất gần, máu ướt trên nền, tiếng mưa đập mạnh trên nóc, cô đơn, đau đớn và sợ hãi vô tận. Nó cứ xiết chặt lấy tay mình, rồi hít thở, rồi suy nghĩ, rồi khóc.

Ai sẽ giải thoát cho em ???

Đọc truyện online -

52. Chương 52

Mưa cứ rơi nặng trĩu xuống mái tôn kêu lớn. Trên nóc có vài chỗ bị dột nên mưa rơi xuống nền bắn bụi lên khắp nơi. Hai tên áo đen nằm im, lạnh ngắt trên nền đất, kiếp con người kết thúc nên buồn hay nên vui, khi mà sống giữa thế giới nhiều khổ đau hơn hạnh phúc. Có lẽ kết thúc là giải thoát, nhưng đó là con đường và sự lựa chọn tồi tệ nhất cho những ai chán ngán cuộc sống. Vì dù có khổ sở đến đâu chẳng nữa, được sống đã là một hạnh phúc.

Nhưng hai tên ấy nào có muốn chết, chỉ vì bọn hắn làm nơi xả giận cho Hạ Băng mà thôi. Và Yun cũng thế, nó cũng chỉ là một người bị hại, một thú vui tiêu khiển của Hạ Băng – một đứa con gái khao khát chiếm hữu.

Nếu lúc bị hai tên ấy tranh giành và chuẩn bị làm chuyện đồi bại Yun đã sợ hãi thì lúc này đây, khi hai con người ấy bất di bất dịch, linh hồn được trở về vô hình trong vũ trụ bao la thì nó còn thấy sợ hơn gấp trăm ngàn lần. Cho dù có hung tợn hay mạnh mẽ đến đâu, sinh linh con người vẫn quá nhỏ bé và mong manh trước vạn vật. Tính mạnh nó giờ đây cũng trong tình trạng như họ thôi.

Mưa rất lạnh, máu rất tanh nhưng sự cô đơn còn đáng sợ hơn những điều ấy nhiều lần. Đâu đó trong sâu thẳm con tim đang gào thét những cái tên ghen ghét, nhớ, yêu và hi vọng. Có một ai đó nó đã, đang và sẽ yêu đến mãi mãi. Giữa lúc em bộn bề, đau đớn và sợ hãi nhất, người em nghĩ đến luôn là anh, dù anh là người làm tim em đau nhất. Vì tình yêu vốn có cái lí lẽ riêng của nó.

Làn gió lạnh lùa qua khe hở nào đó vào trong gian phòng, buốt lạnh, bộ váy ướt nào đã khô và vết thương trên cổ nào đã ngừng rỉ máu, rất lạnh, gió xốc bụi lùa qua khoé mắt, nỗi đau đớn dâng tràn từ bên trong, đắng chát, nước mắt tự nó tràn ra không ai bảo. Em sợ, sợ sẽ chẳng gặp được anh, sợ sẽ chẳng còn gặp được mọi người, sợ phải xa những người em yêu quý, và em sợ một mình.

Em thấy mình lơ lửng giữa thế gian, ai đó nếu có thể hãy mang em đi khỏi nơi này, đầu em đau lắm, người em lạnh lắm, ở đây có máu, máu hiện hữu trước mắt em và mùi tanh ấy khiến em khó thở, em đau nữa. Nhớ thật nhiều cảm giác yên bình trên bờ vai anh, cảm giác ấm áp của vòng tay anh, những điều tuyệt vời ấy khiến em giờ đây chết ngạt. Em giờ mới thực sự hiểu rằng em cần anh biết mấy, và con tim chưa khi nào có thể ngừng yêu anh !

Dù có đi ngược lại tất cả, dù có tự dối gạt bản thân thì giờ đây em đã hiểu em yêu anh đến thế nào. Nhưng mà em chưa từng có cơ hội nói với anh điều đó, ngày hôm ấy cũng có người đến bắt em đi, liệu có phải ông trời cũng chẳng muốn cho chúng ta cơ hội. Em nhớ anh nhiều lắm.

__ Kỳ....Lâm.... – tiếng gọi nghẹn ngào bật ra rồi vỡ oà trong nước mắt, tiếng lòng em chôn giấu và nỗi nhớ em mang theo bấy lâu, nặng nề và đau đớn ai có thấu. Nước mắt tràn ra ướt đầm, gói trọn tất cả cảm xúc mà tuôn rơi, không gian tối đen càng thêm mờ ảo, lúc này liệu có ai nhớ đến Yun và muốn cứu nó ra ngoài.

Rồi nó nhìn xuống chân, tay vân vê chiếc lắc và khóc nhiều hơn, đó là một thứ thuộc về anh mà em chẳng thể tháo gỡ, lẽ nào vì đó mà em chẳng khi nào thôi nghĩ về anh chẳng, nếu chúng ta không thuộc về nhau thì xin để em giữ nó cho em, để em nhớ rằng đã từng có một ai đó quan tâm em rất nhiều, chỉ cần như vậy thôi.

Không gian buồn và tĩnh lặng càng khiến Yun được suy nghĩ nhiều hơn, có vẻ nó đã thật ngốc khi nghĩ rằng để Kỳ Lâm về cạnh Zan là điều tốt, Hạ Băng nói cũng chẳng sai, nó nghĩ cho chị Zan nhưng chị lại quá ích kỷ, nhưng mà mọi chuyện cũng đã xảy ra không thể nào thay đổi được. Liệu có trốn khỏi đây được hay không khi nó chẳng còn sức lực mà những tên ngoài kia thì quá hung hãn.

Trong khi Yun ở đây cứ hi vọng rồi bản thân lại đưa ra suy nghĩ để phủ định niềm hi vọng ấy thì ngoài cơn mưa như trút nước kia, có một người con trai đã dầm mưa hàng giờ đồng hồ, chạy khắp các ngõ ngách để tìm nó. Hạnh phúc chỉ cách một cái nhìn và vài bước chân. Tiếng gọi khản đặc vì cổ họng lạnh buốt vẫn vang đều theo mỗi bước chạy. Cậu đang ở đó, hai người rất gần nhau.

Ở trong gian phòng lớn, Yun nghe được tiếng gọi loáng thoáng tên mình, niềm hạnh phúc thoáng được vẽ lên trên gương mặt nhợt nhạt, nó định bước ra phía cánh cửa để nhìn qua cái lỗ nhỏ hắt sáng mà nó thấy, nhưng hai cái xác to lớn ấy ngăn cản bước chân nó.

Nó lại quay về chỗ cũ ngồi ôm gối, tiếng gọi ấy vẫn vọng bên tai, hạnh phúc ngỡ ngàng, dù thực hay ảo thì ít nhất giờ đây nó cũng thấy ấm áp lắm.

Kỳ Lâm thất thểu bước dưới mưa đã rất lâu rồi. Cứ ngồi yên trong nhà mà nghĩ cách khiến người cậu nóng bừng cả lên, thế là chẳng nói chẳng rằng, cậu vụt dậy và lao ra khỏi nhà từ lúc ấy đến giờ, chưa lúc nào ánh mắt thôi tìm kiếm, nhìn thấy mái tóc ai đó quen quen là cậu cứ chạy đến nhìn, dù biết là giờ này Yun đang chịu khổ ở đâu đó, cậu cứ hi vọng rồi thất vọng liên tiếp.

Chân vẫn bước, vẫn chờ mong một điều gì đó có thể giúp cậu tìm thấy Yun. Làm ơn, anh sợ mất em lắm rồi, em hãy về cạnh anh mà ngông nghênh cái lại anh, hay chọc phá anh gì cũng được, em làm ơn hãy tựa lên vai anh, đan bàn tay ấm của em vào anh có được không ? Xin em đấy, anh biết là anh sai rồi, chỉ cần tìm thấy em anh thề rằng chẳng bao giờ để em xa anh lần nữa.

Anh biết mình là một kẻ tồi tệ nếu bỏ mặc lời hứa với mẹ Zan, nhưng nếu làm em đau khổ anh còn đáng chết gấp ngàn lần hơn thế, em là lẽ sống đời anh mất rồi. Yun ơi, anh nhớ em nhiều lắm, anh muốn nói yêu em và làm em hạnh phúc thật nhiều, liệu có còn cơ hội không em.

Đôi mắt cậu đỏ ngầu và cay xè, mưa lạnh, con đường vắng vẻ và dài lê thê, đâu đó trong màn mưa cậu thấy hình ảnh ngày hôm đó cậu công nó về, cũng một ngày trời mưa, nó đã áp đầu vào cậu mà ngủ ngon lành. Có ai biết rằng từ ngày hôm ấy con tim cậu đã bắt đầu khắc tên một người con gái. Một tình yêu bước ra từ những hạt nước trắng xoá, trong một ngày dịu dàng, đoạn kết của nó sẽ nằm ở đâu...

Nơi nào anh sẽ tìm thấy em, để chúng ta bước tiếp đoạn đường còn đang bỏ dở, đoạn đường mà cho dù chông gai hay đau đớn anh nhất định sẽ bước cùng em, sẽ mãi bên em.

Màn đêm dù đen đến mức nào hay tĩnh mịch đến bao nhiêu thì nơi Kỳ Lâm đứng vẫn rất sáng, vì cậu đang cháy mãnh liệt trong tình yêu của chính mình, để tìm lại hạnh phúc mà cậu bỏ quên, bằng bất cứ giá nào

cũng sẽ tìm bằng được.

Một đêm trôi qua dài miên man, vẫn cứ như thế tiếp diễn, Nguyên Khang và Kỳ Lâm cứ như người mất hồn, trong tâm trí họ duy chỉ có hình ảnh của Yun – người con gái họ yêu nhất.

Bảo Kỳ lại đến nhà Kỳ Lâm, cùng đi với cậu là nhóc Huy, và vì sự có mặt của Huy ngày hôm nay, Zan sẽ gặp rắc rối lớn.

Đọc truyện online -

53. Chương 53

Bảo Kỳ lại đến nhà Kỳ Lâm, cùng đi với cậu là nhóc Huy, và vì sự có mặt của Huy ngày hôm nay, Zan sẽ gặp rắc rối lớn.

Nhóc Huy mặt buồn xo đi theo cậu vào nhà, chắc chắn một điều là giờ nhóc lo cho Yun lắm, vậy mà cũng anh hùng chịu một mình thôi chứ không nói ấy nữa cùng nhóm biết, vai trò anh cả là vậy mà. Điều đó càng đúng với Huy, với một cậu nhóc lớn lên trong khó nhọc và nếm được nhiều vị đắng của cuộc đời.

Kỳ Lâm ngơ ngác, cậu chẳng hiểu tại sao nhóc Huy có mặt ở đây.

__Không phải nhìn đâu, đến đây vì lo cho chị Linh thôi, có thể giúp tìm chị ấy ! – Huy đáp lời khi thấy được ánh nhìn thắc mắc của Kỳ Lâm, Huy lướt nhìn mọi người cúi chào lễ phép rồi mới ngồi xuống. Nhưng khi nhìn thấy Zan đột nhiên sự buồn bã trong nhóc biến mất, ánh mắt có chút dò xét và để ý.

Zan vẫn còn đang lo sợ mọi chuyện bại lộ lại còn bắt gặp ánh nhìn của Huy, tự nhiên tim cô bé đập mạnh hơn, hồi hộp sợ sệt hơn. Tay chân trở nên lỏng lẻo làm chiếc khay nước chưa kịp đặt lên bàn đã rơi xuống đất, các chiếc cốc vỡ tan.

Thái độ lạ lùng đó của cô bé càng làm mọi người thêm chú ý, Bảo Kỳ có lẽ là người đau lòng nhất trong mọi người, bởi lẽ dù không muốn họ cũng dần tin là Zan có liên quan đến vụ việc của Yun. Tần ngần một lúc Zan lấp bấp giải thích rồi dọn dẹp mảnh vỡ rồi đi vào trong, lồng ngực đập liên hồi, mồ hôi cũng do lo lắng quá mà rịn ra ướt cả trán và tay.

Tranh thủ lúc mọi người không chú ý, Zan lên ra ngoài, cô bé cần phải đi gặp Hạ Băng để kết thúc việc này càng sớm càng tốt, cứ để lâu chắc Zan chết mất vì lo sợ. Cô bé bước nhanh rồi từ từ guồng chân chạy đi trong hồi hải, thật sự là sợ lắm rồi.

Do gấp gáp quá mà Zan chẳng nhận ra, từ lúc ra khỏi nhà, đã có một người luôn theo sát từng bước chân cô bé. Một lúc sau khi thấm mệt thì Zan mới dừng lại, và đến khi ấy cô bé mới biết đến sự tồn tại của người sau lưng mình.

Dù ý định của cô bé giờ đây là đến gặp Hạ Băng để cầu hoà thì cũng không thể để ai phát hiện ra rằng cô bé đã can dự vào việc này, cô bé đủ ích kỉ để muốn mình còn được chấp nhận giữa mọi người. Yun là người họ yêu quý đến như vậy thì nếu biết Zan đã nói Hạ Băng bắt Yun đi họ sẽ chẳng bao giờ nhìn mặt cô bé nữa.

Zan dừng lại, rồi tăng tốc làm việc khác, có tiếng rầm rập của đoàn tàu xe lửa sắp đến. Zan mừng thầm rồi quay nhìn lại vóc dáng khuất sau tán cây xa, đợi đoàn tàu tiến chỉ còn cách mình một đoạn ngắn Zan mới chạy qua đường tàu. Và đúng với mong muốn của Zan, ngay khi cô bé chạy qua khỏi đường ray thì đoàn tàu vừa đến, kẻ sát đó, người kia bị bỏ lại phía sau.

Phía bên kia đoàn tàu, nhóc Huy gỡ chiếc mũ lưỡi trai đen xuống rồi ngồi bệt xuống đường, vậy là mất dấu chị ta rồi, mình sao lại vụng về khiến chị ta nhận ra như vậy chứ, chỉ cần nhanh một chút nữa là có thể theo kịp chị ta rồi. Có thể biết được chị ta làm gì rồi.

Nhóc hậm hực nắm tay vào đầu mình mấy cái liền, nhìn theo đoàn xe vừa đi khỏi mà không biết mình nên phải làm gì, còn biết Zan ở đâu nữa mà theo, cũng không thể về khi chưa biết được gì, nhất định phải tìm ra sự thật. Nghĩ đến đó nhóc lại đứng dậy rồi chạy về con đường phía trước, con đường này có rất nhiều ngõ nhỏ, chẳng biết nên rẽ vào đâu.

Huy đang loay hoay với cái ngã tư vì không biết nên tìm hướng nào thì Zan xuất hiện ngay sau lưng cậu bé, thật may rằng Huy đã không giật mình. Nhóc vẫn nhìn Zan bằng cái kiểu khi này, không có thêm tí gì thiện cảm.

_Chị ở đây làm gì ? – ngay lập tức Huy hỏi, nhìn Zan bằng ánh mắt khó chịu.

_Thế còn em ở đây làm gì ?- Zan tươi cười nhưng trong lòng vẫn còn hồi hộp, cô bé cố ngăn mình không nhìn ra phía xa.

_Huy hỏi chị trước !

_Chị đi dạo thôi, vậy còn em, đi đâu nào.

_Đi dạo mà mồ hôi nhễ nhại vậy đó sao, còn Huy đi đâu chị cần quan tâm sao, cái chị cần quan tâm bây giờ là khi nào mọi người biết được chuyện kinh khủng chị đã làm kia, lúc đó sẽ thế nào nhỉ ?- nhóc đưa tay xoa xoa cằm ra chiều suy nghĩ rồi bật cười, điều đó làm Zan càng thêm bối rối hơn.

_Em nói gì mà chị nghe chẳng hiểu, dạo này con nít lớn nhanh ghê, nói chuyện như người trưởng thành vậy.- Zan lắp lững cho qua chuyện rồi mỉm cười, mà nụ cười ấy thì gượng gạo vô cùng.

_Mỗi chị không trưởng thành thôi, chứ Huy thì trưởng thành lâu rồi. Huy về, chị có cùng về không ?

_Ừ, về chứ.- sau đoạn hội thoại đó suốt cả dọc đường đi chẳng ai nói với ai thêm lời nào. Con đường yên ả vắng lặng, Huy luôn chú ý thái độ của Zan, còn cô bé thì ngược lại, cứ như thể cho đến khi về đến nhà Kỳ Lâm.

Tại một quán cà phê.

_Chắc chắn với các anh là chị ta có liên quan đến việc chị Yun bị bắt cóc, lúc ra khỏi nhà chị ta chạy thụt mạng í, rồi sau đó thì cố tình bỏ xa Huy, còn nói là mình đi dạo nữa chứ.- Huy nhìn một lượt cả năm người rồi nói.

_Sẽ rất nguy hiểm nếu cứ để Bảo Ngọc ở cạnh Hạ Băng như thế, con bé biết là Lý Phong bị bắt rồi, giờ hai mẹ con nó như rắn mất đầu nên có lẽ càng nguy hiểm hơn, có thể sẽ làm bừa đây.- Khắc Minh đặt cốc cà phê xuống bàn rồi nói lên điều làm tất cả mọi người lo sợ.

_Nhưng biết cô ấy và Yun ở đâu mà tìm, tất cả chúng ta đều lo mà.- Hoàng Quân cũng lên tiếng.

_May mà Bảo Kỳ nhờ nhóc Huy theo dõi Zan, ít nhất chúng ta cũng biết được địa điểm ấy ở cự li gần để mà tìm kiếm.- Nguyễn Khang ôn hoà, cố trấn an và lấy tinh thần ọi người.

_Nhưng mà...ở đó vắng lắm, lại còn có rất nhiều cây cối và ngõ hẻm....khó tìm lắm.- nhóc Huy tần ngần.

_Khó cũng phải tìm, nhất định phải tìm bằng được dù có xới tung chỗ ấy lên, chúng ta có những năm người chẳng lẽ không tìm được.- Kỳ Lâm nãy giờ im lặng cuối cùng cũng lên tiếng, dư âm cơn mưa hôm qua dù vẫn còn khiến cậu đỡ người, nhưng việc tìm gặp Yun chưa lúc nào ngừng thôi thúc cậu.

Zan ở nhà một mình mà cứ thấp thỏm lo âu, lúc này cô bé đã định đi gặp Hạ Băng nhưng không thành, giờ càng để lâu có thể Yun sẽ càng gặp nguy hiểm hơn, lúc ấy tội cô bé càng nặng, bây giờ mà đi thì cũng chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này, tiếng thoái lương nan. Nên làm sao cho vẹn.

Zan cứ hết đi ra lại đi vào, nhìn bên này rồi ngó bên kia, rồi lại nhìn đồng hồ, cứ như sợ thời gian lại trôi thêm, nhưng mà thực tế cô bé có ngăn được thời gian bao giờ. Rồi bất ngờ, có cuộc gọi đến từ Hạ Băng, dù muốn dù không Zan cũng bấm nghe và hồi hộp chờ đợi.

_Đến đây đi, sắp có trò vui rồi.- giọng nói sung sướng đến kinh sợ vang lên làm Zan cũng chết ngạt, và cô bé hiểu nếu không đi ngay thì có lẽ chẳng còn cơ hội để xin Hạ Băng thả Yun ra.

Zan gọi cho Kỳ Lâm, gấp rút, vừa chạy cô bé vừa chờ cậu bắt máy.

“ Em ra ngoài có chút việc, anh không phải chờ nhé “- và nhanh chóng cô bé cũng gấp máy, đôi chân vùn vụt chạy đi.

Kỳ Lâm mặt chuyển sắc, cậu thực sự lo sợ những điều mình đang nghĩ sẽ diễn ra, rằng có thể tính mạng Yun sẽ gặp nguy hiểm.

_Zan ra ngoài rồi, chúng ta phải đi tìm Yun nhanh thôi.

Ngay tức khắc, mọi người nhanh chóng rời chỗ ngồi và lên xe đi trong hối hả, họ đều hiểu thời gian lúc này quan trọng đến nhường nào...

Đọc truyện online -

54. Chương 54

Zan hí hục chạy đến hầm rượu bỏ hoang mà Yun bị nhốt, cô bé cảm thấy mệt mỏi lắm rồi, muốn kết thúc chuyện này thật nhanh, cứu Yun ra khỏi đây đã rồi mọi chuyện từ từ hẳn tính tiếp chứ biết làm sao được.

Hạ Băng đứng khoanh tay dựa vách tường nhìn bóng Zan hốt hải mà thâm cười. “ Con nhỏ đấy tính ra còn độc hơn cả mình nhỉ “. Hạ Băng nghĩ rồi xoay cái bật lửa trong tay, bật lên rồi buông ra cho lửa tắt, thú vị lắm chứ.

_Đến rồi đấy à, cũng nhanh gọn nhỉ ?- Hạ Băng hỏi, đưa tay lên nhìn đồng hồ rồi lại cười khinh khỉnh.

_Cậu....cậu...có thể...thả Yun ra được không ?!- Zan đứng im một lúc rồi mới lấy bình tĩnh mà hỏi Hạ Băng, đôi tay đan vào nhau siết chặt mà vẫn còn run bần bật.

_Mày vừa nói cái gì thế hả, có suy nghĩ không đấy, nào mất hết nếp nhăn rồi à. Chưa hành hạ gì nó mà đã bảo thả là sao, tao còn muốn cho nó chết quách đi kia, không có nó là yên bình hết tất cả, chẳng ai tranh giành gì với tao cả.- Hạ Băng lừ mắt làm Zan khiếp sợ.

_Nhưng mà thả Yun ra chúng ta vẫn có thể giành lấy tình yêu của mình một cách chân chính, tại sao lại không dùng cách đó, giết cô bé là phạm tội đấy, rồi liệu chúng ta có yên ổn được không !? – Zan nói mà như hét lên, cô bé muốn truyền ý nghĩ của mình đến Hạ Băng. Nhỏ có chút sững lại nhưng rồi lại xem như chẳng nghe thấy gì.

_Tha cho nó sao, rồi mày nghĩ là nó có thể để yên cho tao với mày à, nó hiền lắm, nhưng là cái vỏ ngoài thôi. Nó không phải thiên thần hay thiên sứ, càng không ngu để bỏ qua cho người đã hành hạ nó như tao với mày, tỉnh ngộ lại chút đi. Nó đã làm gì mày, không thấy sao, nó giành Kỳ Lâm của mày đó còn gì. Nó giành Nguyên Khang của tao, giành cả anh trai tao, có gì mọi người đều phải quan tâm tới nó.

Hạ Băng gằn từng chữ, nhỏ như bắn loạn trong suy nghĩ và tâm tư của chính mình. Nhỏ vốn dĩ chẳng phải người xấu, chỉ là do sống với sự quản giáo của những con người quá tôn trọng sĩ diện và khao khát chiếm hữu mà thôi. Có ai hiểu được là Hạ Băng cũng chỉ muốn có được tình yêu thương như bao người khát, thứ tình cảm thiêng liêng mà bất kì ai cũng lao đầu vào tìm kiếm.

Cái sai lớn nhất là con đường mà cô bé chọn để đi đến với tình yêu, như đã nói tình yêu chẳng hề có tội nhưng nó khiến con người làm tội với nhau. Tình yêu vốn là thứ chẳng để tranh giành hay cướp đoạt nhưng chẳng phải bất kì ai trong chúng ta cũng đang giành lấy tình yêu đó sao ? Quan trọng là trong quá trình giành lấy nó ta có làm hại ai hay không thôi.

Nhưng cuộc đời thật sự chẳng bao giờ hoàn hảo, không làm đau người khác là tự nguyện để người khác làm đau mình, thế thôi. Hạ Băng và Zan đi sai đường, họ làm người khác đau mà bản thân cũng đau đau ít, chỉ là do hiện tại họ chưa thấy vết thương đang rỉ máu mà thôi, nhưng sẽ có một lúc nào đó ? Nhỉ !

Con đường đã đi là sai, và những con người ngoan cố như Hạ Băng thì sẽ chẳng bao giờ nghĩ mình có thể quay đầu, vì như thế chẳng khác nào chấp nhận là mình sai, chẳng khác nào tự đâm đầu vào hố sâu do mình đào, vì vậy sai càng thêm sai...

__Đủ rồi, mày im đi, tiếp tục và để con nhỏ ấy im miệng rồi biến mất mãi mãi còn không là tao với mày phải trả giá, đến lúc đó thì đừng mong Kỳ Lâm có thể tha thứ ày, không còn sự lựa chọn khác đâu.- gạt phắt những suy nghĩ trong lòng mình, Hạ Băng vẫn tiếp tục đi trên con đường cũ, sai lầm không lối ra.

Đâu phải là Zan không nghĩ đến điều này, vì thế cô bé mới sợ bị nhóc Huy phát hiện, vì thế mà cô bé mới đến đây xin xỏ Hạ Băng tha cho Yun. Zan tin Yun không độc ác đến độ tố cáo cô bé như thế, thời gian gần nhau tuy ít ỏi nhưng nó đủ để Zan hiểu Yun là người rất vị tha.

__Đủ rồi Hạ Băng, chúng ta đều giống nhau thôi, tôi biết cậu cũng thiếu thốn tình cảm nên rất muốn có được Nguyên Khang, nhưng mà làm vậy chẳng thu được kết quả gì đâu, có chăng là trong mắt họ chúng ta càng tồi tệ hơn thôi. Nghe tôi đi, chúng ta kết thúc ở đây đi...- nước mắt Zan giàn giụa, ướt đầm gương mặt xinh xắn, cô bé lay tay Hạ Băng cầu xin.

Khúc ngoặt này bao giờ sẽ dừng lại được, Zan cảm thấy bản thân bất lực lắm, vì mọi chuyện cũng từ cô bé mà ra. Làm ơn dừng tiếp diễn chuyện này nữa, ánh mắt Zan nhìn Hạ Băng khẩn thiết, cầu mong trong ánh mắt đối diện một sự đồng cảm.

__Mày im đi, đừng có tỏ ra là hiểu tao lắm, mày chẳng biết cái quái gì cả, chẳng ai biết cái quái gì về tao cả. Lạnh lẽo như thế đủ rồi, lần đầu tiên tao gặp Nguyên Khang, ấm áp lắm, điều đó phải thuộc về tao mãi mãi, không một ai lấy nó đi được cả. Tao cấm !

Hạ Băng cố ngửa mặt lên trời cho giọt nước mắt dừng rơi, lần đầu tiên, lần đầu tiên trái tim biết rung động, lần đầu tiên băng tan chảy là lúc nhỏ dấp ngã ở trường tập võ, người duy nhất chú ý đến và đỡ nhỏ dậy là Nguyên Khang. Đối với một đứa con gái lớn lên trong gia đình khắc nghiệt, ai ai cũng ghét hoặc nể sợ thì sự ấm áp ấy là bất tận.

Chỉ một chút ngần ngừ ấy thôi đã khiến nhỏ bắt chập sĩ diện để theo chân Nguyên Khang mọi nơi, quan tâm cậu mọi lúc dù cậu có đối xử với nhỏ thế nào, tất cả đều có thể chấp nhận vì bên cạnh cậu ngoài nhỏ ra chẳng có cô gái nào cả, chỉ cần vậy thôi, và nhỏ tin rằng một lúc nào đó Nguyên Khang sẽ là của nhỏ. Nhưng Yun xuất hiện, chính nó đã làm mọi thứ dù mong manh nhất mà Hạ Băng trân trọng ấy biến mất.

Nguyên Khang dành tình cảm cho Yun, cảm giác thứ quý giá nhất của mình bị ai đó giành mất khiến nhỏ quyết tâm khiến Yun biến mất. Kẻ đáng thương chẳng phải là Hạ Băng đó sao ?

Hạ Băng chìa súng lên tim Zan để răn đe và cũng tự thuyết phục mình. Ánh mắt nghiêm nghị vô cùng.

__Cho mày hai lựa chọn, tiếp tục hay là chết, mà đừng nào chẳng chết nhỉ ?

Đầu súng lạnh toát chĩa vào Zan khiến cô bé ớn lạnh và giật bắn người, đành xuôi theo Hạ Băng và im lặng, thật sự chẳng còn đường lui nữa rồi, xuôi theo dòng nước trôi vậy.... Đắng lòng !

Yun ở bên trong nghe được phần nào đoạn hội thoại giữa hai người. Nó hiểu rằng cơ hội sống sót của mình lúc này mong manh lắm, chẳng ai đáng trách trong chuyện này cả, nhưng nó thực sự không muốn chết, vì nó còn quá nhiều thứ còn chưa là được.

Nó chưa ở cạnh ba mẹ được lâu, chưa cảm nhận được sự ấm áp của gia đình được bao nhiêu cả, còn anh Bảo Kỳ, còn Hoàng Quân, Khắc Minh, Nguyên Khang, Kỳ Lâm. Ít nhất nó muốn gặp họ lần cuối trước khi vĩnh biệt, giữa họ là biết bao nhiêu cảm xúc, bao yêu thương chưa tỏ bày.

Còn cả tội nhóc của Huy, không có nó thì ai sẽ thi thoảng sẽ mang thức ăn đến cho tội nhóc, ai sẽ nghe tội nhóc kể về những gian nan khi đi làm, những kỉ niệm, những niềm vui, bao giây phút khắc khoải rồi khao khát một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Nó nghe nhiều nên hiểu nhiều, Hạ Băng hay Zan đều đáng thương chứ không đáng trách, họ cần tình thương nhưng không biết cách để tìm tình thương thôi. Nếu nó chết đi mà khiến mọi người hạnh phúc thì nó cũng cam lòng.

Chỉ ước ao một lần được anh ôm trong vòng tay ấm áp, được nghe anh hát, và được nói yêu anh một lần để cho thương yêu kia ngủ yên mãi mãi. Nỗi nhớ giờ đây cũng hoá thành biển khơi mênh mông, tình yêu cũng vượt xa vạn dặm thì cách xa hay ở cạnh bên nó cũng vẫn yêu anh rất nhiều thôi.

__Vào đó nói vài lời cuối với nó đi, chẳng còn cơ hội nào nữa đâu.- Hạ Băng hất tay chỉ vào cánh cửa.

Zan cúi đầu nặng nề lê bước, mông trời chợt tối phía sau lưng, màn đêm có khép lại những ưu tư bao giờ.

Cô bé chợt hốt hoảng vì những gì mình thấy được, hai xác chết bắt đầu bốc mùi lên do ầm mốc, máu loãng dài dưới nền, Yun co ro trong góc nhà, mặt nhợt nhạt, xanh xao, cơ thể như gầy hơn rất nhiều, tóc bết dính và rối bời. Zan thấy lòng mình cũng đau nhiều xiết bao, vì cô bé mà mới ra thế này, tại cô bé tất cả.

__Yun ! Xin lỗi em ! Chị thật sự chẳng còn cách nào để cứu em ra cả, là lỗi của chị, xin em, đừng bao giờ tha thứ ột kẻ như chị, xin em...- Zan nghẹn ngào, nước mắt cô bé tràn ra ướt đầm, thương lắm ột người vô tội như Yun bị kéo vào cuộc tranh giành đầm nước mắt này.

__Chị... Zan....- Yun yếu ớt cất lời, nó cố dựa người dậy, nhích người một chút mà đã đau buốt hết cả...

__EM !!!! Em ơi...chị xin lỗi....chị ngàn lần có tội với em !

Yun đưa cánh tay chẳng còn sức lực của mình lên lau nước mắt cho Zan, đôi môi khẽ cong. Giọt nước mắt ấm nóng tràn ra nơi khoé mắt sâu hoắm vì mất ngủ và mối hận.

__Chị đừng khóc, mạnh mẽ lên chị nhé, chị còn phải thay Yun yêu thương chăm sóc anh Kỳ Lâm, anh Bảo Kỳ.... Chị nhớ thi thoảng sang chăm sóc ba mẹ Yun với nhé, Yun con chưa kịp hiếu thảo với ba mẹ. Coi như chị làm thay Yun tất cả nhé ! Chị hứa với Yun đi !- nó lại cố mỉm cười, nước mắt tràn ra không ngừng.

__Chị nói giúp với anh Kỳ Lâm là em yêu anh ấy nhiều lắm nhé, và bảo anh ấy quên em đi, anh chị phải thật hạnh phúc thì Yun mới chịu đó nhé. – nó dụi mắt, mỉm cười nhẹ, nước mắt nuốt vào trong sao mà đắng quá.

Zan chỉ biết im lặng chẳng nói được thành lời. Tình yêu to lớn của Yun khiến cô bé chết lặng.

Chiếc xe chở họ dừng lại ở chỗ lúc này nhóc Huy mất dấu Zan.

Kỳ Lâm bước xuống xe và cảm thấy ngỡ ngàng, vì chỗ này hình như cậu đã đi qua một lần rồi, vậy mà sao cậu không biết được chỗ của Yun chứ.

Và mọi người chia nhau mỗi người một hướng và bắt đầu tìm kiếm, họ thật sự đang xối tung từng ngõ ngách, tên Yun vang vọng giữa thiên nhiên rộng lớn.

Đọc truyện online -

55. Chương 55

Chiếc xe chở họ dừng lại ở chỗ lúc này nhóc Huy mất dấu Zan.

Kỳ Lâm bước xuống xe và cảm thấy ngỡ ngàng, vì chỗ này hình như cậu đã đi qua một lần rồi, vậy mà sao cậu không biết được chỗ của Yun chứ.

Và mọi người chia nhau mỗi người một hướng và bắt đầu tìm kiếm, họ thật sự đang xối tung từng ngõ ngách, tên Yun vang vọng giữa thiên nhiên rộng lớn.

Lòng Kỳ Lâm cứ nôn nao lo sợ điều gì đó vô hình, cậu cứ đảo mắt tìm kiếm không phút nào ngơi nghỉ, một điều gì đó mách bảo với cậu rằng người con gái ấy đang đau đớn lắm, vì bản thân cậu cũng đang cảm thấy một điều tương tự như thế. Cảm tưởng như thân thể đang đứt lìa từng phần một.

Như là chỉ cần chậm một khắc thôi thì cậu sẽ chẳng thể nào yên ổn cả đời này, tình yêu duy nhất của cuộc đời cậu, có thể sẽ muôn ngàn cách trở, nhưng lần này, nhất quyết, dù có thương đau đến bao nhiêu cậu cũng sẽ sống thật với tình yêu của mình.

*

Hạ Băng yên lặng đứng ngoài lảng nghe cuộc trò chuyện ấy, có chút gì đó khiến nhỏ nao núng, chần chừ, nhưng rồi gạt phắt đi nỗi chệnh vênh trong bản thân, nhỏ đẩy cửa vào trong và cắt ngang cuộc trò chuyện ấy.

__Đủ rồi đấy, giờ thì mày đi ra ngoài đi nếu không muốn chết cùng nó.

__Cậu, cậu định làm gì thế, đừng mà.- Zan xoay người lại che chắn cho Yun, vẫn mong muốn lay động được Hạ Băng.

__Chị à, không cần đâu, em chết đi là mọi chuyện sẽ ổn cả.- giọng nói yếu ớt ấy cất lên sau cô bé, nhẹ nhàng một nỗi mong nhớ hằn sâu, yêu thương chưa từng trọn vẹn, những ngổn ngang của tuổi đời 16, cái tuổi quá đẹp đẽ mà có thể sẽ dừng lại tại đây mãi mãi.

Như người ta vẫn bảo, đằng sau những cô gái hay im lặng, lạnh lùng là những trái tim đã tổn thương quá nhiều.

Phút chốc, Hạ Băng nhìn thấy mình trong Yun. Một đứa con gái tự thấy mình nhỏ bé, lạc lõng giữa cuộc đời, một phút thôi, Hạ Băng yếu lòng, vì có ai cam tâm tự làm đau mình đâu, dù là “mình” trong người khác đi nữa. Nhưng mà một phút thì qua nhanh như cái chớp mắt, Hạ Băng của 17 năm qua đâu nhanh chóng thay đổi chỉ vì một phút.

Nhỏ ghì bắp tay Zan kéo cô bé đứng dậy, rồi nhanh chóng tiến đến chỗ hai thùng dầu nhỏ mà nhỏ đã chuẩn bị sẵn, mở nắp, đổ chúng ra khắp gian phòng. Yun bất lực nhìn theo, nhắm mắt lại, nó đã chuẩn bị tinh thần để việc này diễn ra, giờ phút này đây nó cũng còn làm gì được hơn nữa...

Zan nhìn bóng dáng gầy yếu của Yun mà càng tự dằn vặt mình nhiều hơn nữa, cô bé chẳng đấu lại Hạ Băng, Yun cũng đâu còn sức lực để mà chạy thoát, Zan cắn chặt môi đến bật máu, cả người run bần bật mà cơ thể thì trở lì bất động chẳng thể điều khiển được.

Sau khi đổ dầu xong Hạ Băng kéo Zan ra ngoài, cả hai đứng đó nhìn vào cái kho gỗ, còn Yun, giờ khắc cứ chầm chậm trôi này khiến nó càng nhung nhớ anh nhiều hơn, mong muốn, hy vọng nhiều hơn rằng anh sẽ đến. Đã tự nhủ ra đi để mọi thứ êm đẹp mà sao phút cuối nó vẫn còn nghĩ đến điều đó, con người quả thật rất ích kỉ phải không ?

__Xem như chưa có gì xảy ra đi là được, yên ổn mà sống suốt quãng thời gian còn lại của đời mình, quên ngày hôm nay đi.- Hạ Băng quát lớn với Zan, mà có lẽ nhỏ đang tự quát nạt mình thì đúng hơn nhỉ.

Hạ Băng cầm cái bật lửa lên, mở nắp, ngọn lửa phụt lên, nhanh như cắt chiếc bật lửa lao vút đi, bén dầu, rồi cả kho rượu cũ kĩ ấy phụt cháy, lửa đỏ rực cả một vùng trời chiều, bình yên hay dậy sóng ?

Tốc độ cực nhanh, ngọn lửa ngày một bùng lên dữ dội, hơi nóng và khói bốc lên ngàn ngút, trong mắt Zan tràn ngập một màu đỏ phản chiếu từ ánh lửa đang cháy bùng kia. Hạ Băng vừa đi rồi, còn mình Zan đứng nơi đây, tự dưng cơ thể bất động, chẳng biết phải làm gì.

Bên trong gian phòng lửa, Yun vừa rơi thêm một giọt nước mắt nữa, nước mắt cho sự vĩnh biệt một quá khứ đau buồn, ngổn ngang đời nó từ đây khép lại được rồi. Yun nhắm mắt mặc thời gian trôi, mặc cho xung quanh lửa đỏ.

Trên con đường Hạ Băng đi bỗng có gì đó chông gai lắm, gian nan lắm, một cái gì đó gọi là dậy sóng từ trong tim, gương mặt Yun và câu nói của nó lúc ấy vọng về trong nhỏ, sóng càng đổ ập vào bờ nhiều hơn, mạnh mẽ hơn nữa.

Và...như có một thứ tình cảm nào đó từ lâu ngủ yên bỗng trỗi dậy mãnh liệt, Hạ Băng quay người lại. Và...cũng cùng một thời khắc ấy, cả hai cô gái như choáng tỉnh khỏi cơn mộng mị mang tên mù quáng, Zan chạy vào trong căn phòng gỗ, Hạ Băng cũng chạy đến chỗ đó. Ít nhất là vì lúc này họ muốn cứu lấy một sinh linh vô tội.

Vừa lúc Hạ Băng chạy đi Hoàng Quân nhìn thấy, cậu vội hét lớn “ Bên này !!! “. Và tất cả mọi người nhanh chóng chạy theo hướng mà Hạ Băng vừa rời đi.

Bên trong, Yun vẫn đang gặp người ho sù sụ, khói xộc vào mũi làm nó nghẹt thở vô cùng. Các cơ quan hô hấp như cũng muốn dừng hoạt động vì kiệt sức. Sau đó nó ngã người, quyết định dừng lại sự sống của mình.

Hiện tại Zan và Hạ Băng đều đã ở trong gian phòng gỗ ấy, những thanh gỗ trên mái cứ thi nhau rơi xuống, tiếng gỗ khô bị lửa đốt kêu lách rắc đến đáng sợ. Không gian xung quanh ngập trong lửa đỏ khiến hai cô gái chẳng thể xác định được đâu là phương hướng, cứ chập choạng mò tìm Yun.

Nhóm Kỳ Lâm cùng Huy đến ngõ là vừa thấy Hạ Băng chạy vào căn phòng đang bốc cháy.

Cậu quay lại nhìn Nguyên Khang, Khắc Minh và nhóc Huy cần dặn.

__Ba người ở đây gọi cứu hỏa và cấp cứu đi nhé.- rồi cậu, Bảo Kỳ và Hoàng Quân cũng mất hút vào trong, bỏ lại ở đây ba con người cứ thấp thỏm đứng ngồi không yên.

Ba cậu cũng lạc nhau trong biển lửa, mỗi người gọi một cái tên, Kỳ Lâm gọi Yun, Bảo Kỳ gọi Zan, riêng Hoàng Quân cậu gọi Hạ Băng, vì lúc này cô ấy cô đơn nhất, và cậu thấy thương, nhất là lúc thấy Hạ Băng hốt hải chạy vào đây.

Lửa bén vào các thùng gỗ làm các thanh gỗ trong thùng bật ra rơi tứ tung, ai cũng sắc súa vì khói, khung cảnh lúc này đây hỗn loạn vô cùng. Một lúc sau, Hoàng Quân đưa được Hạ Băng ra ngoài. Bên trong đó vẫn còn bốn người chật vật với sự sống.

__Zan !!!!!!!- Bảo Kỳ gọi lớn khi cảm nhận được lửa ngày một cháy mạnh hơn.

Ở một góc gần đó, Zan ngồi co ro nghe được tiếng Bảo Kỳ mà lòng hạnh phúc vô biên, luôn như thế, khi mà cô bé cần nhất người bên cạnh luôn là Bảo Kỳ, như ngày bé, có lần anh bảo với Zan anh là thần hộ mệnh của đời cô.

__Anh Bảo Kỳ, Zan ở đây !?!- cô bé vui mừng trả lời lại, cậu cũng mừng rỡ đâu kém, đi len lỏi qua những thanh gỗ về phía âm thanh vọng đến, cậu thấy Zan đang sắc khói, người thu lại một góc và thút thít.

__Zan à, có anh đây rồi, em đừng sợ nữa nhé.

Cậu dịu dàng như trước giờ chưa từng được dịu dàng như thế, thoáng chốc lịm đi trong ngõ ngách, Zan ôm chầm lấy cậu, và cậu bế cô bé ra ngoài.

Mọi người bên ngoài thấy có bóng người đi ra thì mừng rỡ vô cùng. Nhưng rồi mọi người lập tức rơi vào hoảng hốt vì chỉ còn Kỳ Lâm và Yun là còn nguy hiểm.

__Còn hai người kia đâu, cậu có thấy họ không ?- Nguyên Khang hỏi dồn, mặt cậu căng lên sợ hãi.

__Cậu ấy còn chưa ra nữa sao ?- sau đó mặt Bảo kỳ cũng chuyển sắc, cô em gái của cậu, người bạn của cậu.

__Không được rồi, không thể chờ nữa, tớ phải vào trong ấy.- Nguyên Khang toan chạy đi thì bị mọi người cản lại.

__Cậu bình tĩnh chút đi, nếu cậu vào mà họ đi ra thì phải làm sao, chúng ta phải cố chờ thêm chút nữa.- Khắc Minh ngăn cản mà mắt cứ đau đáu nhìn vào trong, lửa lớn lắm rồi, cậu cũng lo sợ chứ đâu khác.

Zan tựa vai Bảo Kỳ nhìn vào trong, tất cả mọi người đều im lặng nghe tim mình đập nhanh hơn một chút, thầm cầu nguyện cho hai người ấy được bình an.

Kỳ Lâm vẫn gọi tìm Yun không ngừng nghỉ, cậu len lách khắp nơi chỉ mong nghe được chút động tĩnh để tìm thấy Yun. Cậu rất sợ đã có thanh gỗ nào đấy đè trúng nó, rất sợ nó đã ngất đi và không thể trả lời cậu được nữa.

Một thanh gỗ vừa rơi xẹt ngang tầm mắt cậu, vừa may tạo thành chút ánh sáng cho cậu nhìn thấy Yun. Không chờ đợi gì thêm, Kỳ Lâm lao đến cạnh Yun, lay người Yun thật mạnh.

__Em tỉnh lại đi Yun, nhìn anh đi Yun, làm ơn mở mắt ra nhìn anh đi.- ánh mắt cậu mừng rỡ nhưng vẫn còn chất chứa nỗi lo, Yun bất tỉnh, nó chẳng hề nghe cậu gọi.- Yun à, em không sao mà phải không, đừng buông xuôi nhé Yun, anh cần em lắm, đừng em nhé.

Nói rồi cậu bế thốc nó lên, vừa đứng dậy thì thêm một thanh gỗ nữa rơi xuống chằng ngang đường cậu đi, vậy là họ mắc kẹt ở đó rồi. Kỳ Lâm hốt hải nhìn quanh xem còn hướng nào đi không, nhưng một sự thật đáng buồn là cậu bị vây kín bởi những tấm gỗ lửa, chúng cứ kêu lách tách, phừng phừng thiêu đốt.

Cậu nhìn xuống Yun, vẫn chưa có một dấu hiệu nào khả quan hơn. Nó vẫn im lìm trong vòng tay cậu, bất động.

Không còn đường nào để chạy thoát, bế tắc, nhưng Kỳ Lâm vẫn mỉm cười, cậu cúi xuống hôn nhẹ lên má nó, ừ thì nếu được chết cùng nó với cậu đã là một ân huệ lớn rồi. Nhưng như thế không có nghĩa cậu từ bỏ ý định muốn thoát ra ngoài, vì Yun xứng đáng được sống để có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Cậu dự định chui qua một thanh gỗ, nhưng có vẻ khó khăn quá, vì cậu còn đang bế Yun nữa mà. Nhưng ông trời cũng đâu đoạn tuyệt hy vọng của con người, bên ngoài, tiếng xe cứu hoả vang lên, nước, cậu cảm nhận được những hạt nước đang rơi xuống, một lúc sau thì lửa tắt, cậu đẩy thanh gỗ còn ấm nóng và bế Yun ra ngoài.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm. Vậy là tất cả đều bình an.

Kỳ Lâm đỡ Yun tựa trong lòng cậu, vẫn cố sức lay cho Yun tỉnh, những tiếng gọi tràn ngập thương yêu.

Không phụ lòng chờ mong của mọi người, đôi mắt Yun hé mở, nó mệt mỏi nhìn màu trời sẫm tối, nhìn thấy gương mặt mà nó hằng nhớ mong, yêu thương không kể xiết. Nhưng nó quá yếu để có thể nói được gì lúc này. Chỉ im lặng, nhắm nghiền mắt, tựa vào khuôn ngực anh tìm chút bình yên, dù có muốn buông tay đi chẳng nữa thì yêu thương vẫn thế, vẫn chảy trong từng tế bào con tim, vẫn khiến con người đi ngược dòng sinh tử mà sống trọn với tình yêu của mình.

Đọc truyện online -

56. Chương 56 - End

Đoạn Kết

Một tháng sau khi vụ việc xảy ra.

__Yun đi Anh á, tại sao ??????- ngoài Kỳ Lâm là người vừa thông báo với họ ra, bốn người còn lại há hốc và bất ngờ không thể tả.

__Các cậu đừng thế có được không, tớ đang rối bời cả lên đây, tự dưng hôm qua Yun bảo với tớ như thế, em ấy nói muốn đi đâu đó một thời gian để suy nghĩ về mọi thứ, rồi còn bảo thời gian trở về là chưa xác định được nữa, phải làm gì đây.- cậu bí xị mặt ngồi kể lể, cũng chẳng rõ từ lúc nào Angels của RoYal không còn là ba người nữa, con số ấy được cộng thêm hai ! Và bọn họ cũng thân thiết với nhau như thế đấy.

__Sao tớ chả hay biết gì thế nhỉ, con bé này càng ngày càng cứng đầu, tại cậu dạy hư nó cả đấy Kỳ Lâm.- Bảo Kỳ buông lời trách móc.

__Còn đổ cho tớ, anh trai như cậu thật là, mà Yun bảo là mai em ấy đi rồi.

__Cậu đã năn nỉ chưa ? * gật *

__Dụ ngọt hay dỗ dành gì chưa ? * gật *

__Vậy cậu đã tỏ tình với Yun chưa ? * lắc *

Lúc này Kỳ Lâm mới ngớ người, từ cái hôm xảy ra vụ cháy đến giờ cậu chỉ toàn lo khi nào Yun chữa khỏi bệnh, khi nào Yun khoẻ mà vẫn chưa nhớ đến việc vô cùng cấp bách này. Một hành động vô cùng ngớ và đáng yêu, cậu đưa tay gãi đầu và tròn mắt nhìn bốn người còn lại.

__Không, tớ không giúp đâu nha. – Hoàng Quân lắc đầu, xua tay như đuổi dịch bệnh.

__Tớ cũng không đâu nhé !- Bảo Kỳ cũng phản ứng tương tự khi Kỳ Lâm nhìn sang.

__Hai cậu quả thật là, cả tháng nay tớ giúp hai cậu bao nhiêu vậy mà giờ đến tớ lại bỏ ngang thế là sao.- quay sang Khắc Minh – Giúp tớ đi, nghĩ cách giúp nào.

__Đừng có kể công với tớ nhé, cậu chả giúp gì được cho tớ với Hà Vân đâu đấy...nhưng mà...tớ giúp cậu là được chứ gì.- Khắc Minh cười xoa, Kỳ Lâm quàng vai bá cổ cậu ríu rít cảm ơn.

__Tớ cũng giúp nữa.- Nguyên Khang lên tiếng. Kỳ Lâm nhìn sang hai người kia lờm ngượng.

__Xùy, đùa cậu thôi, nam nhi chi chí ai nhỏ mọn thế với cậu làm gì.- Hoàng Quân và Bảo Kỳ cũng cười xoa lên tiếng.

Một lúc sau, cả nhóm kéo đến tìm nhóc Huy để nhờ vả, vì họ biết chắc với kế hoạch này mà một ai đó kéo Yun đi là không được. Nó còn định đi không báo trước nữa mà.

Sau khi nghe mọi người kể rõ sự tình, nhóc Huy gật phắt, nhất quyết không chịu giúp.

__Cái đấy là tại anh không đối tốt với chị Linh, chị ấy giận bỏ đi là phải rồi.

__Mà nhóc giúp anh kêu Yun đến đó thôi, mọi chuyện bọn anh tự giải quyết được cả mà, chị ấy giận lấy anh thôi, nhóc mà không giúp chị ấy đi luôn không về đó nhé.- Kỳ Lâm năn nỉ không thành liền chuyển sang hăm dọa nhóc Huy.

Sau một hồi suy đi tính lại, nhóc Huy cũng gật đầu đồng ý.

Sáng hôm sau, một buổi sáng trời trong, mây xanh, gió nhẹ, một ngày lãng mạn tuyệt vời. Yun kéo valise ra khỏi căn biệt thự, hít thở một lần nữa bầu không khí thân thương quê nhà để lên đường đến một xứ sở mới, một điều với Yun là không dễ chút nào.

Yun ra đi là để bình tâm suy nghĩ lại tất cả những chuyện đã qua, để nhìn lại bản thân mình, để thay đổi bản thân một chút và thử thách tình yêu của mình một chút. Sau bao gian nan trải qua, Yun tin tình yêu đủ lớn để chờ ngày nó trưởng thành rồi quay về. Nhưng chuyến đi này chẳng biết là bao lâu.

Tuy có hơi ích kỷ một chút, nhưng xa nhau để yêu nhau nhiều hơn thì cũng đáng mà phải không ?!

Nhóc Huy đã chờ sẵn sau một gốc cây, chỉ chờ Yun kéo valise đi là chạy đến.

__Chị Linh, chị đợi Huy một chút, chị đi đến chỗ này với Huy đi.

__Sao em biết là chị đi mà đến vậy.- Yun nhìn lên đồng hồ – Nhưng em định đưa chị đi đâu thế, một chút thôi nhé, không là trễ giờ bay của chị đấy.

__Em còn chưa tính chị cái vụ đi mà không từ biệt em kìa. Đi nhanh thôi chị.- dứt câu, nhóc loli tuột Yun đi, dọc đường đi cứ gấp rút hối hả chẳng nói thêm câu nào, con đường này, chẳng phải dẫn đến cánh đồng cỏ lau sao.

Và đúng như thế, mở ra trước mắt Yun là một cánh đồng cỏ lau trắng và rất nhiều bóng bay xếp thành hàng dài, đủ màu sắc.

Nhóc Huy buông tay ra để Yun tự đi tìm câu trả lời cuối cùng cho chuyến đi chưa hẹn ngày trở về của mình, chuyến đi tìm lại những gì đã qua.

Đầu tiên trên con đường ấy, Yun gặp Zan và Bảo Kỳ, Zan đã hối hận nhiều rồi và cũng thay đổi trở về là một cô bé nhí nhảnh đáng yêu ngày trước rồi. Lỗi lầm tuy lớn nhưng cứ hể biết quay đầu thì vẫn còn có thể tha thứ mà.

_Xin lỗi em nhiều Yun ạ, chị chẳng biết nên làm gì để chuộc lại những lỗi lầm đã gây ra cho em. Đã làm em khổ nhiều rồi, còn ngốc nghếch đi giành lấy tình yêu của em nữa, hai người thực sự hợp với nhau lắm, nên em đừng buông tay anh ấy ra nhé.

_Chị đừng nghĩ nhiều, Yun có nhớ gì đâu nè, chị chỉ cần sống thật hạnh phúc với tình yêu hiện tại của mình thôi. Nhớ là không được làm anh trai của em buồn đâu nhé.- Yun cười hiền.

_Em gái này, anh cũng có lỗi với em, chẳng bảo vệ cho em được bao nhiêu cả, nhưng mà bây giờ mọi chuyện cũng đã qua hết cả rồi, em hãy sống thật là chính mình chứ đừng cố che giấu cảm xúc nữa biết chưa.- Bảo Kỳ ân cần, rồi đưa tay xoa đầu đứa em gái nhỏ.

_Em biết rồi mà, anh cứ thế mãi thôi.- Yun chun mũi đáng yêu, một cảm giác bình yên đến lạ.

Hai người ra hiệu bảo Yun đi tiếp, nó thấy chùng xuống và ảm áp hơn đôi chút. Khi Yun đi rồi Bảo Kỳ khoác vai Zan, hai người quay lại nhìn theo Yun.

Cũng mới đây thôi, Zan mới thực sự hiểu ra rằng tình cảm thực sự của mình là ở đâu, và cho đến hiện tại thì họ vẫn rất hạnh phúc.

Trước mặt nó là Hoàng Quân và Hạ Băng, hai người ấy cứ như oan gia, gặp nhau là cãi cọ, nhưng mà thời gian gần đây ai cũng thấy Hạ Băng dịu dàng đi nhiều rồi. Hoàng Quân thì chẳng chịu là thích Hạ Băng đâu, nhưng mà cứ hay nhờ Kỳ Lâm làm quân sư quạu mọ ình. Giấu đầu lòi đuôi vậy đấy.

Ừ mà vẫn còn quên chưa nói với mọi người nhỉ, vụ việc ngày hôm ấy chìm vào yên lặng như là một rủi ro, vì sau đó lực lượng cảnh sát không hề tìm thấy xác hai tên vệ sĩ hôm nọ nên không khẳng định được gì chắc chắn.

Là do trời thương nhỉ, hai tên ấy bị lửa thiêu đến cháy rụi trong khi ba cô gái của chúng ta thì chẳng bị sao cả, cuộc sống mà, hãy cứ tin tưởng là xung quanh bạn luôn có một phép màu như thế nhé ! Cho dù phép màu đó là để che giấu tội lỗi đi nữa, nhưng bằng cách nào đấy nó vẫn là phép màu chứ nhỉ.

Vì phép màu ấy khiến Hạ Băng và Zan nhìn ra được là mình sai ở đâu để từ đó đứng lên và sửa chữa. Mọi người cũng đâu quá độc đoán đến nỗi không cho họ con đường quay về, các bạn cũng vậy mà đúng không ?!

_Cô bé ngốc này, bây giờ còn muốn đi xa mọi người, em nghĩ là em dễ thích nghi được sao chứ, em nghĩ em bỏ mọi người ở lại mà đi thì em sống thanh thản chắc. Cái tật ngang bướng cứng đầu cũng chưa tài nào bỏ được, kiểu này Kỳ Lâm khổ với em dài dài rồi.- Hoàng Quân mắng yêu nó rồi mỉm cười, với cậu bây giờ Yun còn đặc biệt hơn cả một người bạn hay một cô em gái, vì Yun là người cậu đã từng yêu.

_Rốt cuộc anh vẫn là người hiểu Yun, nhưng mà anh lo cho thân mình đi kìa, cô ấy cũng không kém cạnh gì em đâu nhá, không biết là ai khổ hơn ai đâu.- Yun trả lời cậu mà đá ánh mắt qua người bên cạnh làm nhỏ chột dạ.

_Không nhé, chẳng ai thêm có gì với cái tên hay căn nhân ấy đâu.- Hạ Băng đỏ mặt, nhanh chóng phủ nhận vấn đề.

_Chứ ai thêm có gì với người ngang ngược, đồng đánh như ai kia đâu.- Hoàng Quân cũng cãi lại, hai người ấy lúc nào cũng thế, như nước với lửa, vậy mà cũng cứ ở cạnh nhau suốt.

Bật mí với các bạn nhé, sau này khi mà Zan, Hạ Băng và Yun thân thiết nhau rồi í, Hạ Băng có bộc bạch với hai cô bạn rằng chính vì cái kiểu hay chê nhỏ này nọ của Hoàng Quân nên nhỏ mới thích cậu, và cũng từ những điểm ấy mà thay đổi.

Và còn điều này nữa, vào cái hôm cứu nhỏ ra khỏi đám cháy Hoàng Quân đã buột miệng nói một câu như thế này “ Ngốc quá là ngốc, biết yêu nhiều như thế thì yêu tôi đây có phải yên chuyện rồi không ! “. Và cũng vì câu nói ngốc xít và chẳng mấy ăn nhập vấn đề mà giờ đây họ mới như vậy đấy.

_Yun, cho tôi xin lỗi nhé, từ lúc bắt đầu đã khiến cô khổ sở rồi, thật là chẳng ra làm sao cả, lỗi lầm ấy chắc phải trả bằng việc này đây * nhìn sang bên cạnh * , nhưng dù sao thì vẫn xin lỗi thật nhiều nhé, nợ này nguyện trả cả đời để bù đắp, tha lỗi cho tôi nhé.- Hạ Băng chân thành xin lỗi, mà thật sự thì cái cung cách chẳng chịu nhường nhịn vẫn còn chút ít nhỉ.

__Xí xoá hết đi ha, coi như giữa chúng ta chưa có gì xảy ra cả. Từ giờ hãy sống cho thật tốt, biết trân trọng người khác một chút và trân trọng người bên cạnh một chút là ok rồi.- nói đến đây Yun lại cười, những người hay tranh cãi thể lại yêu nhau nhiều ấy.

Chào tạm biệt họ, Yun lại đi tiếp, phía sau, Bảo Kỳ và Zan tiến đến chỗ Hoàng Quân và Hạ Băng, họ lại nhìn theo Yun, thầm chúc cho nó những điều tốt đẹp trên con đường sắp tới.

Đúng như nó nghĩ, tiếp đến nó gặp Khắc Minh và Hà Vân, hai người ấy trông đẹp đôi lắm, giống kiểu chàng thì lạnh lùng mà nàng thì siêu ấm áp í. Thời gian qua tiếp xúc với Hà Vân Yun cũng nhận thấy được tình cảm mà cô bé dành cho Khắc Minh, rất trong sáng và thuần khiết.

Hà Vân được đón về Việt Nam cùng mẹ Khắc Minh cũng được tầm một tháng rồi, cô bé vẫn đến chăm sóc bác đều đặn mỗi ngày, tình cảm giữa hai người cũng từ đó mà lớn dần lên, theo một cách tự nhiên nhất.

Cậu kể với Yun là cái hôm cậu sang Pháp đón hai người về, nhìn thấy Hà Vân, bỗng nhiên tim cậu đập nhanh hơn một chút, thấy cô bé cười cậu nhớ đến mà cũng tím tím suốt cả ngày. Lúc ấy Yun đã tuyên bố chắc nịch rằng cậu rung rinh vì Hà Vân rồi, ấy vậy mà cái người chậm tiêu ấy đầu đã hiểu rung rinh là gì.

Cho đến hôm nay, khi mà cậu mời Vân đến đây cùng cậu thì có lẽ cậu đã rõ mồn một điều ấy rồi. Nếu Kỳ Lâm là quân sư cho Bảo Kỳ và Hoàng Quân thì Yun cũng là quân sư cho Khắc Minh. Giữa hai người là một thứ tình cảm đơn thuần mà sâu sắc, nhẹ nhàng mà thiêng liêng, họ chẳng cần nói gì thì người kia cũng đã hiểu, như vậy đấy, họ sinh ra là để hiểu nhau rồi.

__Chẳng biết nói gì nhiều cả, tôi mong em thật hạnh phúc sau rất nhiều đau khổ nhé, Kỳ Lâm, cậu ấy rất thật lòng đấy, đừng để cả hai lại đau khổ thêm !

Một điều rất đối bình dị nhưng cậu truyền đến Yun nhiều hơn những câu từ ấy, nó thấm sâu điều mà cậu nghĩ. Cảm ơn lắm vì duyên số đã khiến chúng ta gặp nhau.

__Hai người cũng hạnh phúc nhé, mưa đã tạnh thì cầu vồng sẽ lên mà.- Yun nhìn sang Hà Vân.- Chị không phiền nếu em ôm anh ấy chứ.

Tất nhiên là cô bé gật đầu đồng ý rồi, đã bảo là người ta rất trong sáng mà.

Yun choàng tay ôm lấy Khắc Minh, cậu cũng ôm nó, hai vòng tay siết lại, họ là những người quan trọng trong đời nhau, nếu không gặp gỡ Yun thì có lẽ giờ đây Khắc Minh chẳng được là chính mình rồi. Thế nên dù có gì thay đổi đi chăng nữa, chắc chắn rằng tình bạn tuyệt đẹp giữa họ sẽ mãi trường tồn.

Ở đoạn tiếp theo, người Yun gặp là Nguyên Khang, và chỉ có một mình cậu thôi. Sau những biến cố của những con người trẻ tuổi, họ đều tìm thấy một nửa yêu thương của mình, duy chỉ có cậu là không. Nhưng mà cũng không đúng, cậu tìm thấy rồi í chứ, một nửa của cậu là Yun, chỉ là nó chưa toàn vẹn một chút.

Tình cảm mà cậu dành cho Yun là rất nhiều, nó đâu dễ thay đổi như thế. Và tình yêu của cậu đủ lớn, đủ cao thượng để mang Yun đến bên Kỳ Lâm chẳng hề do dự. Không do dự không có nghĩa là không đau lòng nhé, vì Nguyên Khang cũng là một con người, và cũng ích kỷ như ai.

Nhưng mà cậu hiểu rằng người con gái cậu yêu thương nhất cần được ở bên cạnh người cô ấy yêu, chỉ khi đó cô ấy mới thực sự hạnh phúc, và với cậu chỉ cần như vậy thôi.

“ Vì muốn đôi môi em mỉm cười.

Nụ cười ánh lên trong anh bao yêu thương hy vọng.

Không vương thêm buồn bã những đêm dài thao thức..

Ru mi em bằng khúc ca anh hát.

Thầm yêu em như trong giấc mơ anh từng mơ.

Một tình yêu thiết tha và đậm sâu

Nếu khi cuối đường vắng tanh,khi thấy mình mỏng manh

Thì hãy nhớ anh đứng nơi đây chờ em.

Cây héo hắt khi đông giăng đầy trên bao con phố quen

Nhưng hồi em, anh luôn cần có em..

Nhiều đêm đông lạnh em cần một hơi ấm

Anh sẽ tới dù bão giông che lối... “

Khi Ngày Sau – Tiên Cookie

Như vậy đấy, tình yêu của Nguyên Khang sẽ luôn thâm lặng như thế, đủ để bảo đảm rằng bất kể lúc nào khi Yun quay nhìn lại sẽ luôn có cậu ở phía sau, chờ đợi để cho nó một bờ vai và mạnh mẽ để bước tiếp bên cạnh Kỳ Lâm.

Chẳng biết là đến khi nào, nhưng hiện tại cậu vẫn yêu nó rất nhiều, mà cho dù có yêu thêm một ai khác đi nữa, vị trí của Yun vẫn ở đó – trong tim cậu.

_Lần này cho em nói trước nhé, anh hãy chỉ nghe em nói thôi !- nói rồi nó vòng tay ôm lấy cậu, cảm giác ấm áp vẫn vẹn nguyên như ngày đầu tiên ngủ trong vòng tay cậu.

_Em cảm ơn và xin lỗi anh thật nhiều, có lẽ, sau tất cả người đau lòng nhất vẫn là anh, em cũng rất buồn vì không thể đáp lại tình cảm của anh được, anh cũng hiểu em mà đúng không. Thứ nhất ấy, vị trí của anh trong tim em, lần này thôi, anh hãy biết là em cũng yêu anh, thật lòng đấy. Nhưng mà chỉ lần này thôi nhé anh, anh còn phải đi tìm tình yêu của mình nữa, đừng mãi chỉ lo cho em, anh hứa nhé.

Yun buông tay ra, nhìn sâu vào đôi mắt cậu. Cậu thật sự cảm nhận được Yun đang nói thật, dù chỉ một lần cậu cũng đã thấy hạnh phúc lắm rồi.

_Ừ, anh hứa mà, nhưng mà phải đợi đến khi anh tìm thấy tình yêu cơ, còn bây giờ anh vẫn muốn dõi theo bước em đi thôi. Và lần cuối rồi, cho anh ôm em lâu hơn một chút nữa nhé.

Cậu dịu dàng ôm nó trong vòng tay mình, giây phút này nó là người yêu cậu, cậu muốn trân trọng từng khoảnh khắc trôi đi, vì chắc chắn rằng sau này chẳng còn cơ hội nào nữa đâu. Con tim chợt run lên, được yêu là một điều hết sức kì diệu.

Và...Yun hôm lên má cậu một cái thật nhẹ trước khi rời đi, kèm theo một câu nói “ Tặng anh, người em yêu nhé ! “

Ở cuối đoạn đường có bong bóng bay, Kỳ Lâm đã chờ sẵn từ rất lâu rồi, tất cả số bóng bay ở đây là do cậu cùng bốn người con trai kia đã thức cả đêm để thổi, ngốc nhỉ, sao không dùng bơm mà bơm. Vì cậu muốn tự mình làm cho Yun một cái gì đó thật đặc biệt thôi, ban đầu còn định tự mình thổi gần 200 quả bóng. May mà mọi người ngăn cản rồi giúp sức chứ không thì...

Có lẽ họ đã chờ nhau quá lâu để được yêu thương trọn vẹn, nên lúc này đây, mọi thứ như trôi chậm hơn.

Cậu chìa ra trước mặt Yun chiếc chìa khoá nhỏ, chiếc chìa khoá gắn với cái lắc giữ chân người con gái cậu yêu.

_Nó ở đây rồi, em có muốn mở nó ra không ? Cho em quyết định đấy, nhưng thực lòng anh chẳng muốn để em lựa chọn chút nào cả.- cậu hơi cúi mặt xuống, buồn bã.

_Anh hiểu em muốn ra đi là để suy nghĩ và khẳng định lại tình cảm giữa chúng ta, nhưng anh đủ tự tin để nói rằng Anh Yêu Em. Anh yêu em rất nhiều, nó khiến anh muốn ngăn em đừng đi đâu cả, anh muốn em luôn ở cạnh anh thôi. Anh đã sai khi để em đi xa anh một lần rồi, anh không hề muốn lặp lại điều ấy lần nữa đâu.

_Yun này, con đường em đi không trải đầy hoa hồng, nhưng anh biết mình có đủ sức để làm em luôn hạnh phúc khi bên cạnh anh, anh sẽ bất chấp mọi thứ để được ở cạnh em thôi. Vì nước mắt của em nhất định phải do chính anh lau khô đi, anh không chắc sẽ không làm em khóc, vì anh không phải là một nhà tiên tri để có thể dự tính những chuyện sẽ xảy ra tiếp theo trong đời mình, nhưng anh cam đoan, khi em khóc anh sẽ luôn ở bên lau nước mắt cho em.

_Vì anh yêu em, anh cần em, bây giờ và mãi mãi.

Cậu đặt chiếc chìa khoá vào tay nó, nhìn vào đôi mắt nó và chờ đợi.

Nó siết chặt chìa khoá trong tay, và rồi, ném nó đi thật xa. Nước mắt cũng tự đầu chảy dài trong hạnh phúc. Nó ôm chầm lấy cậu, cảm nhận hơi ấm và bù lại những nhớ thương chôn kín lâu nay.

__Ngốc, anh đúng là ngốc. Anh cứ lo nói mà chẳng chịu để em nói câu nào cả, anh có biết rằng dù đau khổ đến đâu em vẫn yêu anh rất nhiều không, và em chẳng thích như thế chút nào cả, nó khiến em chưa đi xa mà đã nhớ anh rất nhiều rồi.

Trong ánh sáng của một sớm mai bình yên, gió khẽ lay những quả bóng bay đung đưa nhẹ nhàng. Hai người họ trao nhau nụ hôn đầu tiên, nồng nàn, ấm áp, nụ hôn của một tình yêu vượt nhiều chông gai để rồi tràn dâng mãnh liệt trong đôi tim non nớt. Họ còn rất trẻ, phải, nhưng điều đó đâu có nghĩa là họ không thể yêu nhau mãi, phải không ?! Hãy cứ tin tưởng như thế nhé, vào một thứ đẹp đẽ gọi là Tình Yêu.

P/S: Điều ZuMin muốn gửi gắm đến độc giả là những thứ không hoàn hảo, vì thế kết thúc câu truyện này, Nguyên Khang vẫn cô đơn, điều đó đâu có nghĩa là cậu ấy không hạnh phúc đúng không ?

Cậu ấy vẫn hạnh phúc, theo một cách nào đấy, và cũng đau khổ theo một cách nào đấy, và điều đó là do bản thân mỗi người chúng ta tự cảm nhận mà thôi.

ZuMin chân thành cảm ơn những người bạn đã luôn đồng hành cùng ZuMin cũng như Nước Mắt Của Mưa thời gian qua, kết thúc câu truyện có lẽ không làm hài lòng hết tất cả các bạn, có thể truyện vẫn chưa hoàn toàn chinh phục được mọi người và còn nhiều chỗ thiếu sót.

Vì thế mong mọi người hãy nhận xét thật gắt để ZuMin rút kinh nghiệm cho những fic tiếp theo nhé.

Và cuối cùng, ZuMin thành thật cảm ơn mọi người, cảm ơn những người đã luôn ủng hộ, động viên ZuMin viết hoàn thành câu truyện này.

Các bạn cảm nhận điều gì khi kết thúc Nước Mắt Của Mưa, cho ZuMin biết câu trả lời của mọi người nhé !!!!!

Nước Mắt Của Mưa __ End

Đọc truyện online -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nuoc-mat-cua-mua>